Comando

BOB MAYER

SINBAT

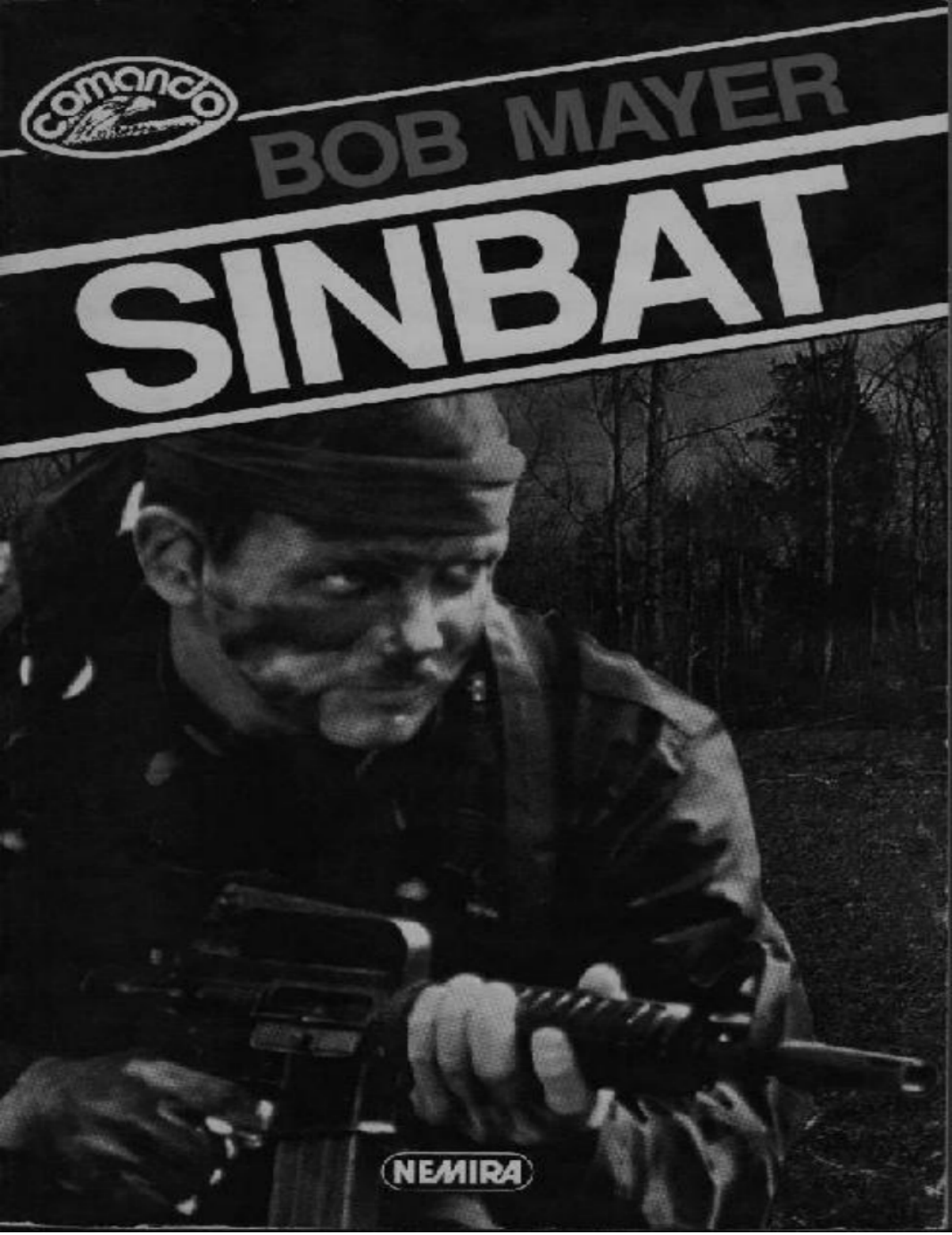

NEMIRA

BOB MAYER

S I N B A T

Traducere de MIRCEA ŞTEFANCU

Colecţia Comando, nr. 43
Editura Nemira
Bucureşti, 1996

Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU

ISBN 973–9177–107–4

———————

Titlul original:
Bob Mayer
SYNBAT, 1994

———————

Corectură [V1.0]: august 2020.

———————

Pentru toţi cei care slujesc în armată

PROLOG

LUNI, 6 APRILIE

Închisoarea de Stat Eddyville, Eddyville, Kentucky

1:54 a.m.

Minutarul luminos sări la diviziunea următoare când secundarul trecu prin dreptul cifrei douăsprezece. Chico Lopez urmărea fascinat marşul timpului la încheietura mâinii sale, în timp ce fruntea îi asuda. Se răsuci pentru a suta oară, fără să-şi găsească locul, pe salteaua statului, atent să nu-i iasă afară de la spate cele trei lame de bomfaier pe care le ascunsese cu grijă sub curea.

Lucirea unui fulger pătrunse prin ferestrele înalte, cu gratii, ce se înşiruiau de-a lungul pereţilor exteriori ai Blocului penitenciar C, luminând arhitectura gotică a clădirii. Celula lui Chico se situa la primul nivel al celui de-al şaselea fagure de alveole opt-pe-opt. Închisoarea Eddyville fusese construită la începutul secolului, când, pentru cei dinăuntru, cadrul ambiental plăcut era un concept de neînţeles. Închisoarea îşi vădea menirea şi pe dinafară şi pe dinăuntru: ziduri înalte, cenuşii, cu turnuri de supraveghere la toate colţurile; întreaga construcţie era cocoţată pe o colină care domina capătul nordic al lacului Barkley. Prin negura furtunii, suprapusă peste întunericul nopţii, doar fulgerele ce izbucneau când şi când făceau să se zărească întregul edificiu. Reflectoarele din turnurile de supraveghere duceau o bătălie dinainte pierdută cu perdelele de ploaie care transformau în lacuri păşunile din afara zidurilor şi noroiul roşu din interior.

Se mai scurse un minut. Chico se strecură fără zgomot din pat şi, luându-şi cu el aşternutul, se furişă spre uşa celulei. Se împlinea, de-acum, o săptămână de când tot pilea la zăvor, milimetru cu milimetru. Ultima porţiune din zăvor rămasă netăiată cedă la prima smucitură; era afară, pe hol. Colegul său de celulă sforăia în continuare, fără să ştie că prima uşă spre libertate, şi, totodată cea mai lesne de trecut, era deschisă.

Când ajunse după colţ, acolo unde şirul lung de celule dădea într-un coridor transversal, din întuneric apărură două siluete. Chico îşi împinse complicii într-o nişă întunecoasă din peretele exterior, prin care conducta principală a sistemului de hidranţi urca spre acoperişul situat la aproape treizeci de metri înălţime. Înghesuindu-se acolo, cei trei nu mai puteau fi văzuţi decât dacă cineva venea în faţa nişei şi se uita înăuntru.

— Ai întârziat! şuieră nervos cel mai solid dintre cei doi, şi ochii îi scânteiară prin întuneric.

— Du-te-n mă-ta, Parson! replică Chico, luând cearşafurile de la ei

şi înnodându-le de al său. Am venit la timp. Daţi-mi lamele!

Ceilalţi doi puşcăriaşi, Parson şi Hill, îi întinseră fiecare câte o lamă de bomfaier. Chico şi le strecură sub curea, alături de celelalte trei.

— Când mă vedeţi că ies, urcaţi şi voi.

Îşi petrecu cele trei cearşafuri peste umăr şi se prinse cu mâinile de conducta de apă. Se furişă între ea şi perete şi începu să urce, fără să privească înapoi, spre podeaua murdară din beton, ce se îndepărta tot mai mult. La zece metri înălţime, atinse pervazul unei ferestre vechi, aflată la cel de-al treilea nivel de celule, la o distanţă de cinci metri.

Din pervazul de zidărie, porneau bare verticale din fier, spaţiate la douăzeci de centimetri, şi ajungeau până la aproape şapte metri deasupra. Chico legă capătul funiei din cearşafuri de cea mai apropiată bară şi se prinse cu piciorul drept pe după unul dintre suporţii care fixau conducta hidrantului în perete, astfel încât să-i rămână libere amândouă mâinile. După care, scoase de sub curea o lamă de bomfaier şi începu să taie. Lamele îl costaseră pe Parson o sută de dolari bucata şi le obţinuse tocmindu-se la cuţite cu unul dintre muncitorii veniţi din afară să construiască noul bloc de celule. Jumătate de bătrână pentru cinci bucăţi de oţel – ăsta era preţul libertăţii lui Chico şi a tovarăşilor săi.

După zece minute şi două lame tocite, eliberă, în sfârşit, o porţiune de bară de vreo jumătate de metru. Chico plănuise să scoată trei porţiuni, dar se părea că avuseseră cu o sută de dolari mai puţin, începu să tragă cu lama în curse lungi, utilizând fiecare părticică a ei, şi degetele îi transpirau pe metalul încins. Reuşi să taie a doua bară în şapte minute şi-i mai rămaseră şi câţiva dinţi buni pe cea de-a patra lamă.

Printre accesele de tuse şi sforăiturile ce răsunau ca de obicei în blocul cufundat în noapte, Chico auzi dedesubt foşnete nervoase. Trecuseră peste douăzeci de minute de când îşi părăsiseră celulele şi nu mai aveau nici cincisprezece înainte de rondul paznicilor. Dacă reuşeau să iasă în timp util, puteau rămâne nedescoperiţi până dimineaţa. Dacă nu, cu Parson şi Hill la capătul terminal al conductei de apă şi cu Chico profilat pe fondul întunecat al ferestrei, aveau să fie imediat detectaţi. Chico începu să taie cu repeziciune, fără să bage în seamă sângele ce-i şiroia acum din degetele zdrelite.

Chico făcu tăietura de la baza celei de-a treia bare folosind ultima lamă bună. Reuşi să taie mai bine de trei sferturi din grosime, înainte ca lama să se tocească complet. Apucându-se de barele rămase, Chico se propti cu ambele picioare în cea de-a treia bară şi împinse cu toată puterea. Bara abia dacă se îndoi, dar el de atât avea nevoie. Înfăşurându-şi cearşafurile în jurul pumnului, izbi în partea de jos a geamului, apoi aruncă funia din cearşafuri afară, în ploaia ce nu mai

contenea, lăsând-o să atârne pe lângă peretele lucios al blocului penitenciar

Chico fluieră uşor pentru a-i anunţa pe ceilalţi doi că pot urca şi ei, apoi îşi strecură printre bare trupul plăpând, de aproape un metru şaptezeci înălţime; trecu destul de lejer. Se uită în jos, la noroiul clisos ce lucea la mai mult de treisprezece metri dedesubt, şi apucă zdravăn funia din cearşafuri, care abia dacă acoperea o treime din distanţă. Punând o mână sub alta, se lăsă să alunece până la capătul funiei. Cu o rugăciune scurtă, Chico îşi dădu drumul şi căzu la pământ, rostogolindu-se prin noroi. Se ridică în picioare, întreg şi nevătămat. Se uită pieziş în sus, prin ploaia ce turna întruna, şi văzu cum apărea capul lui Parson în spărtura ferestrei.

Parson ieşi pe jumătate prin fereastră, după care se înţepeni, nereuşind să-şi treacă printre gratii burta umflată. Hill îşi propti ambele picioare în fundul lui şi-i făcu vânt din spate. Parson scăpă un scâncet de durere când capetele ascuţite ale barelor tăiate i se înfipseră în carne. Hill nu ezită şi izbi iar cu picioarele, eliberându-l. Grăsanul abia mai avu vreme să apuce funia din cearşafuri, înainte de a începe să alunece. Capătul ultimului cearşaf îi scăpă printre degete şi el căzu în gol preţ de două secunde până să aterizeze, cu o bufnitură puternică, în faţa lui Chico.

— Mi-am rupt piciorul!

— Taci naibii din gură! îl avertiză Chico, îngenunchind alături de el şi pipăindu-i umflătura. Nu-i rupt. Scoală-n picioare, că, dacă nu, îţi iau gâtu' pe loc!

Hill atinse pământul cu tălpile, apoi se rostogoli, pentru a amortiza impactul căderii. Sări în picioare.

— S-o ştergem!

Hill şi Chico îl apucară împreună pe Parson şi începură să-l târască spre gardul din lanţ, ultimul obstacol fizic dintre ei şi lumea de-afară. Reflectoarele din turnurile de supraveghere, situate la treizeci de metri de-o parte şi de alta, erau doar nişte pete îndepărtate de lumină în întunericul de smoală.

— În stânga! indică Hill.

Cei trei păşiră prin bălţoace spre o porţiune mai joasă de teren, unde apa se scurgea pe sub gard printr-un şanţ format de ploaie. Culcându-se la pământ, Hill trecu primul, şi apa îl acoperi aproape cu totul când se strecură pe sub gard. Chico îl lăsă jos pe Parson, şi grăsanul se târî şi el prin gaură; partea de jos a gardului îi sfâşie cămaşa în spinare, trasându-i în carne tăieturi lungi şi roşii. Chico îl urmă imediat. Erau afară.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
Împrejurimile lacului Barkley, Tennessee

2:00 a.m.

Cifrele luminoase, de culoare roşie, ale ceasului cu afişaj numeric clipiră, indicând ora 2:00. Încă patru ore. Când solicitase o slujbă în serviciul de securitate tocmai aici, la dracu-n praznic, Stan Lowry ştiuse că locul avea să fie relativ lipsit de evenimente, dar nu se aşteptase la ceva atât de perfect plicticos. Uneori, când nopţile pustii îl storceau de tot ce avea bun în el, Stan aproape că îşi dorea ca un grup de adolescenţi să vină aici, pe coline, şi să înceapă un mare tărăboi în parcare. Orice era de preferat lipsei totale de activitate pe care o îndura cinci nopţi pe săptămână, de opt luni de zile.

Nici măcar nu trebuia să facă rondul clădirii cu un singur etaj, domeniul său nocturn. Tot ce urma să supravegheze era afişat pe micile ecrane ale televizoarelor, aşezate unele peste altele pe pupitrul semicircular din holul de la intrare, unde îşi avea postul. Scruta nepăsător cele douăsprezece monitoare. Nimic pe cele trei camere exterioare de luat vederi, în afara sarabandei ploii pe pământul cufundat în întuneric al acestui îndepărtat colţ din Tennessee. Reflectoarele cu arc voltaic de pe acoperiş străpungeau cu greu noaptea ploioasă, străduindu-se să-şi trimită lumina până la liziera pădurii ce înconjura clădirea pe trei laturi.

Parcarea din faţă era slab luminată de câteva becuri fixate pe stâlpi. Unicul ei ocupant era vechea autoutilitară a lui Stan, cam boţită, cu barele de protecţie căzute, contrastând puternic cu liniile pure ale construcţiei moderne pe care o păzea el.

Stan îşi mută privirea înapoi la camerele interioare. Şase dintre ecrane arătau birouri goale. Două înfăţişau încăperi mai mari, care-i aminteau de laboratorul de chimie din liceul absolvit cu mulţi ani în urmă. Ultimul monitor transmitea imaginea coridorului principal, ce se întindea de-a lungul clădirii şi în care se pătrundea printr-o uşă dublă, plasată în spatele său. Coridorul se termina printr-o altă uşă dublă, pe care stătea scris cu litere groase: ACCESUL INTERZIS.

Stan nu ştia ce se află înapoia uşilor duble din capăt, dar ştia că guvernul considera strict secret tot ceea ce se lucra în această clădire. Indiferent ce s-ar fi găsit în spatele uşilor, era ceva mult mai important decât spaţiul secret supravegheat de el. Stan înţelegea asta şi nu punea întrebări. Unul dintre lucrurile pe care le învăţase în cei douăzeci şi patru de ani ca subofiţer în slujba armatei era importanţa acordată securităţii. Dacă fezii spuneau că el nu trebuia să ştie ce se află acolo, în spate, asta îi era de ajuns. Numele de pe frontispiciul clădirii şi de pe statul lui de plată – Laboratorul de Inginerie Biotehnologică – nu avea pentru Stan nicio semnificaţie. Şi, pentru a fi cinstit, Stan nu era deloc curios să descopere ce se petrecea aici în timpul zilei. Câtă vreme îl plăteau, puteau face, la naiba, orice pofteau.

Îşi luă picioarele de pe birou şi le lăsă încet pe podea. Genunchii îl

dureau întruna, ca urmare a prea multor ani petrecuţi cu rucsacul în spate, la Infanterie. Turnându-şi o ceaşcă de cafea din termos, Stan aruncă o privire pe ecranul computerului, plasat la mijloc, între monitoarele TV. De când se afla în slujba asta, nu văzuse niciodată nimic pe ecran – numai cursorul, clipind în colţul din stânga, sus, ca un ochi pe care nu-l ajungea niciodată somnul.

Stan fusese informat că toate dispozitivele de alarmă erau conectate la computer. Dacă lumina de avertizare de pe pupitrul de control indica declanşarea vreuneia dintre alarme, localizarea acesteia era afişată pe ecranul computerului, împreună cu instrucţiunile de urmat. Dacă pe ecran era semnalată o alarmă, Stan trebuia, înainte de orice, să sune prima persoană de pe lista de alertă. Conform regulamentului nu avea voie, sub niciun motiv, să permită personalului din forţele de ordine locale accesul în interiorul acestei clădiri. Doctorul din cadrul personalului, pe care trebuia să-l alerteze Stan, urma să aibă grijă de tot ce se întâmpla înăuntru.

Dacă Stan ar fi fost o persoană cu imaginaţie, s-ar fi putut gândi că acest lucru era puţin ciudat. De ce aveau ei mai multă grijă de alarmele interne decât de cele externe? De ce această diferenţă în felul de a reacţiona? Şi cum putea, fi declanşată o alarmă din interior fără ca, mai întâi, să fie declanşată una din exterior? Oricum, Stan nu era din cale-afară de imaginativ, ceea ce putea să fi constituit, de fapt, şi principalul motiv pentru care fusese angajat pe acest post.

Stan observase, totuşi, un lucru, şi anume că atunci când încerca să localizeze mental poziţia uşii duble, prin care accesul era interzis, în spatele ei nu rămânea prea mult spaţiu, ţinând cont de dimensiunile clădirii. Bănuia că dădea spre o casă a scărilor sau spre un lift şi că în acest complex trebuia să mai fie nişte nivele subterane, ascunse. Dublurile cheilor de pe inelul pe care-l purta la centură erau etichetate, iar unele erau pentru uşi inexistente la acest nivel. Descoperise asta în prima săptămână de activitate, când parcursese întreaga clădire. Curiozitatea nu-l îndemnase, totuşi, să deschidă uşile duble cu acces interzis. Lui Stan îi convenea să fie plătit doar ca să stea în fund. În registrele lui de socoteli banii gheaţă atârnau de fiecare dată mai greu decât întrebările prosteşti. Curiozitatea i se pierduse pe drum, în cursul primului său tur prin Vietnam, şi-i rămăsese doar ca o trăsătură de caracter inutilă pentru tot restul timpului ce-l mai petrecuse în armată.

Punându-şi picioarele înapoi pe birou, Stan se reîntoarse la ocupaţia lui favorită, aceea de a urmări cifrele ceasului cu afişaj numeric în cursa lor domoală către sfârşitul schimbului.

Lângă Exit 40, I–24, Kentucky
2:34 a.m.

— Unde mă-sa *este* curva aia? exclamă Hill când cei trei puşcăriaşi evadaţi, plini de noroi, ajunseră cu chiu cu vai pe creasta unui dâmb acoperit cu iarbă, de la înălţimea căruia se vedea jos autostrada interstatală.

— Ţine-ţi gura! murmură Chico fără prea mare convingere, uitându-se atent de-a lungul autostrăzii. E sor'mea.

Văzu rampa de la Exit 40 la lumina farurilor unui vehicul ce trecu întâmplător pe-acolo şi pricepu că se aflau tocmai la locul convenit, dar unde era Leslie?

Hill pusese la cale planul şi pregătise trecerea pe sub gard cu ocazia unei ieşiri la muncă; Parson fusese cu banii pentru lamele de bomfaier, iar acum, contribuţia lui Chico nu-şi mai făcea apariţia.

— Uite! strigă el când două faruri se opriră în apropiere, lângă marginea autostrăzii, imediat după rampă. Licărirea unui fulger le arătă că era vorba despre o dubiţă. Ea e!

— Hai!

Hill o luase deja la fugă pe dâmb în jos, iar Parson şi Chico se repeziră după el, alunecând pe iarba lucioasă. Şchiopătatul lui Parson dispăruse în euforia sfârşitului fericit al piesei.

Uşa laterală a dubiţei glisă în lături, deschizându-se, şi cei trei dădură buzna înăuntru; Chico o trase la loc, în urma lor.

— Arătaţi cu toţii ca dracu', remarcă femeia de la volan, după ce aruncă o privire asupra capturii făcute.

Slabă şi negricioasă, trăgea nervos dintr-un muc de ţigară, aşteptându-i pe cei trei bărbaţi să-şi recapete suflul. Leslie, lucra pe Murfreesboro Road, în Nashville, vânzându-şi trupul, şi nu era deloc prea încântată să fie vârâtă în operaţiunea asta. Nu prea avusese însă de ales, deoarece Chico îi făcuse o ofertă pe care n-o putuse refuza: ori apărea cu dubita, ori îi lua urma în Nashville, ca s-o ucidă. Îl ştia în stare de aşa ceva, fiindcă omorâse până atunci patru oameni, iar iubirea între fraţi era un lucru necunoscut în familia Lopez.

— S-a dat deja alarma?

Chico scutură din cap, stropind în jur cu apa ce i se scurgea din părul ud fleaşcă.

— N-am auzit nicio sirenă, deci încă e bine. Hai s-o ştergem, dracu', de-aici!

Leslie se strecură înapoi la volan. Chico trecu lângă ea, pe locul din dreapta şoferului, în vreme ce Parson şi Hill rămaseră în spate, întinşi pe jos.

— Coboară pe rampă şi ia-o înapoi, spre sud! ordonă Chico. Ai adus hainele?

— Sunt în sacul din spate.

Chico aşteptă până când parcurseră bucla de acces şi intrară pe I–24, care se îndrepta spre sud-est.

— Ia-o pe Exit 56, când ajungem la ea, şi fă-o spre sud, pe 139, către Cadiz. După ce-or să dea alarma, vor bloca în primul rând I–24. Trebuie să ieşim în şoseaua internă şi s-o luăm spre Dover.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

3:05 a.m.

Stan îşi sorbea încet cafeaua. Gândurile îi fugeau spre activităţile zilei de mâine sau, mai exact, observând iar cifrele ceasului de perete, spre ce urma să facă mai târziu în cursul zilei de astăzi. Îşi făcu socoteala că o să tragă un somn de câteva ore după ieşirea din schimb, la şase, după care o să se îndrepte spre Locul Dintre Lacuri (LDL), să dea puţin la peşte. Lacul Barkley, care marca limita estică a întinsei zone de agrement LDL, se afla la mai puţin de cinci kilometri spre vest de actualul loc de muncă al lui Stan. Pe o asemenea vreme, umedă şi rece, ştia că lacul o să fie numai al lui. Spera ca furtuna să treacă până în zori, pentru ca peştele să muşte.

În timp ce Stan încerca să se hotărască unde să meargă la pescuit, luminile din interiorul clădirii pâlpâiră scurt, apoi se stinseră, fiind înlocuite de lucirea slabă a sistemului de iluminare de avarie, alimentat de acumulatori. Monitoarele video muriră, dar ecranul computerului continuă să lucească. Stan se aplecă în scaun şi se holbă la cuvintele scrise cu litere negre, stranii, ce se distingeau cu claritate pe fondul verzui:

PANĂ DE CURENT/SISTEMUL DE AVARIE ACTIVAT.
0:23 PÂNĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR
ŞI CĂDEREA SISTEMULUI DE MENŢINERE A VIEŢII
ÎN ZONA DE IZOLARE.
APĂSAŢI F1 PENTRU INSTRUCŢIUNI.

„Asta ce naiba mai înseamnă?” se întrebă Stan. Nu-şi amintea deloc să se fi vorbit în regulament despre vreun sistem de menţinere a vieţii în zona de izolare. Sistemul se afla desigur undeva înapoia uşilor duble, încuiate, la acel nivel inferior, a cărui existenţă o bănuia el.

Stan se încruntă, cântărind problema. Ştia că avea obligaţia să telefoneze persoanei din capul listei de alertă. Se uită pe listă, şi primul nume era doctor Merrit. În timpul numeroaselor gărzi pe care le făcuse în armată, ca subofiţer angajat, înghiţise mizerie cu toptanul de la ofiţeri înfuriaţi că-i sculase la miezul nopţii, conform instrucţiunilor. Ştia la ce pericole îl expunea un asemenea deranj pe cel care sună să raporteze.

Lui Stan nu-i plăcea ideea de a scula un medic la două noaptea pentru o pană de curent. Mai ales pe doctor Merrit. O întâlnise de mai multe ori, când ea rămăsese să lucreze până târziu, cum făcea adesea,

şi-i păruse foarte ciudată. Îşi făcu socoteala că Electric Cumberland, compania de electricitate, trebuia să refacă repede liniile. Poate că, urmând instrucţiunile de pe ecran, putea ţine situaţia sub control, până atunci.

Stan îşi aruncă iar privirea la ecran. Timpul rămas se redusese la 0:21. Sub ochii lui, cifrele se schimbară în 0:20. Stan se concentra asupra ultimei linii de pe ecran. Nu se prea pricepea la computere, dar făcea legătura între „F1" de pe ecran şi butonul din partea de sus a tastaturii. Apăsă pe tasta din plastic. Mesajul de pe ecran dispăru imediat şi apăru:

0:20 PÂNĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR ŞI
CĂDEREA SISTEMULUI DE MENŢINERE A VIEŢII
ÎN ZONA DE IZOLARE.
PENTRU PRELUNGIREA SISTEMULUI DE MENŢINERE A VIEŢII
DESCHIDEŢI CUBURILE.
PENTRU INIŢIEREA SECVENŢEI DE DESCHIDERE A
CUBURILOR APASATI F5.

Când o slujbă face toţi banii, este nevoie de talent pe măsură. Lui Stan nu-i trecu prin minte să se întrebe ce „viaţă" menţinea sistemul de menţinere a vieţii. Nu-i trecu prin minte să se îndoiască de instrucţiunile computerului. Întinse automat un deget bont şi apăsă pe F5.

0:19 PÂNĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR ŞI CĂDEREA
SISTEMULUI DE MENŢINERE A VIEŢII ÎN ZONA DE IZOLARE.
SECVENŢA DE DESCHIDERE A CUBURILOR INIŢIATĂ.
DESCHID CUBUL #1? (DA SAU NU)

Degetul arătător al lui Stan bâjbâi pe claviatură şi răspunse încet întrebării pâlpâitoare, prin două litere: DA.

0:19 PÂNĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR ŞI CĂDEREA
SISTEMULUI DE MENŢINERE A VIEŢII ÎN ZONA DE IZOLARE.
SECVENŢA DE DESCHIDERE A CUBURILOR INIŢIATĂ.
CUBUL#1 DESCHIS. DESCHID CUBUL#2? (DA SAU NU)

Stan răspunse iar: DA.
Ecranul se şterse imediat şi apăru un nou mesaj:

CUBURILE DESCHISE.
1:19 PÂNĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR.
BREŞĂ ÎN SISTEMUL DE IZOLARE A CUBURILOR.

UŞA INTERIOARĂ A ZONEI DE IZOLARE ASIGURATĂ.
UŞA EXTERIOARĂ A ZONEI DE IZOLARE ASIGURATĂ.
INIŢIEREA SECVENŢEI DE DESCHIDERE A ZONEI DE IZOLARE PRIN APASAREA TASTEI F5

Stan se uită îngrijorat la ecran. Nu-i plăcea cum suna „breşă în sistemul de izolare a cuburilor". Suna de parcă ar fi făcut-o lată, cumva. Şi totuşi, prelungise durata de viaţă a acumulatorilor şi întârziase momentul căderii sistemului. Ceea ce trebuia să fie un lucru bun. Curios să afle dacă mai era nevoie şi de altceva, Stan apăsă iar pe F5.

1:18 PÂNĂ LA EPUIZAREA ACUMULATORILOR.
SECVENŢA DE DESCHIDERE A ZONEI DE IZOLARE INIŢIATĂ.
DESCHID UŞA INTERIOARĂ A ZONEI DE IZOLARE?
(DA SAU NU)
(PENTRU A CONTINUA, NECESAR PERMISUL DE NIVEL PATRU DE SECURITATE)
INTRODUCEŢI CODUL PENTRU NIVELUL PATRU DE SECURITATE.

Stan se uită la prompter şi scutură din cap. Nu spunea nimic despre deschiderea uşii interioare a zonei de izolare în vederea prelungirii sistemului de menţinere a vieţii. În plus, chiar dacă nu ştia ce anume reprezenta nivelul patru de securitate, era al naibii de sigur de un lucru: întrucât nimeni nu-i spusese că avea aşa ceva, putea considera că nu are. Cu siguranţă că el nu avea un cod de nivelul patru, ceea ce, evident, însemna că nu trebuie să deschidă uşa interioară a zonei de izolare. Satisfăcut că-şi făcuse datoria, Stan îşi turnă încă o ceaşcă de cafea din termos, în aşteptarea intervenţiei companiei de electricitate.

Road 139, la sud de Cadiz, Kentucky
3:47 a.m.
Parson arătă peste umăr.
— Trebuie să fie vreun local deschis în Cadiz. Să ne întoarcem! Chico scutură din cap şi se răsuci pe scaun, să-i privească pe cei doi care stăteau în spate, ghemuiţi pe jos.
— Da, bine. Folosiţi-vă creierele, cretinilor! Mergem şi noi la vreun Minit Mart, la patru dimineaţa, şi puteţi fi al dracu' de siguri că trupeţii statului or să se-nfiinţeze acolo imediat după plecarea noastră, să-ntrebe dacă cineva a văzut ceva. După care, gagii or să ne sufle-n ceafă. Sunt nişte tipi în Dover, pe care e musai să-i vedem înainte de-a o lua spre Mexico. Trebuie să punem mâna pe banii ăia şi n-avem cum să-i facem pe oamenii legii să creadă că suntem încă în zonă.

Hill izbi cu pumnul în spătarul scaunului lui Chico, şi ochii îi străluciră în lumina slabă a bordului.

— Atunci, n-ar fi stricat ca afurisita de soră-ta să fi pus dracu' nişte benzină în rezervorul rablei ăsteia.

Chico îi aruncă o privire ucigătoare; dubiţa rula pe Road 139 cu o viteză constantă de şaptezeci de kilometri pe oră.

— Furăm o maşină.

Hill pufni:

— A, da. E nemaipomenit, pe mă-sa! Mai bine ne-am întoarce la Cadiz.

— Nu, amice, se opuse Chico. N-o să-i ducă mintea să facă legătura între dubiţă şi o maşină furată. O să fie ca lumea.

Hill arătă afară, pe fereastră, spre ţinutul cufundat în întuneric.

— De unde dracu' să furăm o maşină, pe-aici?

— De-acolo!

Leslie vorbi pentru prima oară, nerăbdătoare să contribuie cu ceva pozitiv. Dacă furau o maşină, evadaţii puteau să iasă din viaţa ei, iar ea avea şansa să se întoarcă la Nashville. Nu mai scosese niciun cuvânt de când Hill observase că acul indicator pentru nivelul benzinei bătea spre zero, la mai puţin de cinci minute după ce părăsiseră străzile pustii din Cadiz.

Când Leslie frână, cei trei puşcăriaşi se aplecară brusc. Farurile luminau un indicator şi drumul din beton ce se făcea la dreapta, dincolo de el.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

3:53 a.m.

O pereche de faruri ce scormoneau prin întuneric, la celălalt capăt al parcării, îi abătu atenţia lui Stan de la ecranul lucitor al computerului. Era timpul să ajungă şi compania de electricitate, se gândi el, săltându-şi cureaua pistolului şi luând-o agale spre uşa de la intrare.

Se încruntă însă când dubiţa trase alături de autoutilitară, iar un bărbat sări afară în ploaie şi începu să meşterească la camioneta lui.

Stan descuie uşa şi păşi sub copertina de la intrare.

— Hei! Ce faci acolo?

Vocea îl făcu pe Chico să tresară. Clădirea nu fusese luminată când se apropiaseră, şi el îşi închipuise că nu se afla nimeni înăuntru.

— Porneşte-o spre clădire! îi şuieră el lui Leslie.

— S-o ştergem de-aici! se împotrivi ea.

Hill îi făcu vânt de pe scaunul şoferului, iar Chico se urcă din nou şi puse mâna pe un levier.

— Ce-aveaţi de gând să faceţi? întrebă Stan în timp ce ei se

apropiau cu maşina.

— Îmi pare tare rău, prietene, îl lămuri Chico şi coborî iarăşi. Ni s-a cam terminat benzina şi, mă rog, în fine, totu-i închis peste noapte prin locurile astea şi n-am vrut să rămânem în pană pe drumul spre acasă.

Stan se încruntă, măsurându-i pe cei trei bărbaţi cu hainele mototolite şi pe femeia înspăimântată.

— Sunteţi OK, domnişoară?

Leslie înghiţi în sec.

— Da, domnule, mulţumesc. Mi-e bine.

Stan făcu un pas înainte.

— Am o canistră în camionetă, pe care-o folosesc pentru barcă. Puteţi…

Levierul din fier îi zdrobi partea dreaptă a craniului şi Stan căzu în genunchi, încercând, reflex, să ducă mâna la armă. Chico lovi de mai multe ori, împroşcând pavajul ud cu sânge şi os sfărâmat. După cincisprezece lovituri, se opri; avea braţele năclăite de sânge, faţa îi radia de zâmbet şi ochii săi aruncau văpăi.

— De ce naiba faci asta? scânci Parson când Hill coborî şi desprinse teaca pistolului, cu armă cu tot, de la centura trupului inert.

— Ajută-mă să-l pun în dubă! ordonă Hill.

Fără nicio tragere de inimă, Parson îl apucă pe paznic de braţe şi-l ajută pe Hill să-l urce în maşină şi să-l arunce pe duşumea.

— Hai să vedem ce-i înăuntru, zise Hill, luând inelul cu chei de la brâul lui Stan.

Sări din dubiţă şi se îndreptă spre intrarea clădirii. Când Hill păşi înăuntru, din tavan se aprinseră toate luminile, orbitor de albe.

Surprins, aproape că scăpă arma din mână, apoi îşi dădu seama ce se întâmplase. Strângând încă în mână levierul din fier, Chico îl urmă, împreună cu Parson. Leslie rămase în dubită, ghemuită pe scaunul din dreapta şoferului, uitându-se în spate, la cadavru.

— Stai acolo, femeie! ţipă Chico la ea, înainte ca uşile să se închidă în urma lor.

Pâlpâirea luminii roşii de avertizare de pe pupitrul de supraveghere, combinată cu ţiuitul strident al unei alarme, le atrase atenţia asupra mesei pe care se afla, pe jumătate golită, ultima ceaşcă de cafea a lui Stan. În timp ce ei se apropiau, un nou mesaj începu să se deruleze pe ecran:

TENSIUNEA RESTABILITĂ.
FUNCŢIONAREA SISTEMULUI DEREGLATĂ.
ALERTĂ INTERNĂ/BREŞĂ ÎN ZONA INTERNĂ DE IZOLARE.
ÎNCHIDEŢI IMEDI…

Mesajul continua să se deruleze pe ecran, când Chico ridică levierul şi izbi. Lovi până când sunetul alarmei încetă, iar terminalul computerului se transformă într-o masă de sfărâmături.

— Vedeţi dacă pe-aici e ceva ce ne-ar putea folosi! ordonă Hill, încingându-şi la mijloc cureaua pistolului, a cărui greutate îi dădea încredere în sine, la fel cum levierul din fier îi dădea lui Chico.

Pătrunseră prin uşa dublă în coridorul principal. Plăcuţa de pe uşă nu indica ce se găsea în spatele ei, dar sugera clar că orice ar fi existat acolo era interesant: ATENŢIE – ZONA CU ACCES LIMITAT. NECESAR PERMISUL DE NIVEL PATRU.

— Ce-or avea acolo, jos? întrebă Hill cu voce tare.

Lui Chico încă îi mai luceau ochii.

— Ia să controlăm noi, prietene! Trebuie să fie ceva important. O fi ceva ce putem vinde.

Hill căută printre chei până ce ajunse la eticheta cu numărul şaptesprezece, număr ce corespundea celui de deasupra încuietorii uşii. Băgă cheia în broască şi o răsuci. Uşile alunecară în lături, lăsând să se vadă un lift încăpător, de marfă. Hill intră în lift împreună cu Chico şi se uită după tabloul de comandă. Nu erau decât două butoane: 1 şi S.

— Vii? zise Hill şi se uită la Parson, care rămăsese pe coridor.

— Nu, amice. Eu verific birourile astea.

Hill îl privi pe grăsan drept în ochi.

— Fii atent, bă, frecţionistule! Dacă-ţi trece cumva prin căpăţână s-o ştergi cu sora lui Chico, mai bine las-o baltă. Ne punem pe urmele tale şi-ţi zburăm creierii din scăfârlie. De-acu' suntem pe aceeaşi cracă. Şi tu l-ai ucis pe paznicul ăla, exact ca şi Chico. Crimă de gradu' unu, frecţionistule. M-ai priceput?

Parson dădu din cap fără vlagă.

— Da, prietene, înţeleg.

Hill apăsă pe butonul S şi uşile lunecară, închizându-se în faţa lui. Cei doi îşi simţiră trupurile pierzând din greutate pentru câteva clipe, apoi revenindu-şi, când liftul se opri. Uşile se dădură în lături şi ei se treziră în faţa unui coridor scurt, ce se termina într-un alt grup de uşi glisante. Apropiindu-se de uşă, Hill citi numărul de deasupra închizătorii: 18.

Hill introduse cheia corespunzătoare şi o răsuci. Uşile, acţionate electronic, glisară lateral, deschizându-se, şi el pătrunse înăuntru, urmat îndeaproape de Chico. Încăperea era cufundată în întuneric. Mâna lui Hill bâjbâi de-a lungul peretelui din stânga până ce găsi întrerupătorul.

Când luminile fluorescente se aprinseră, cei doi văzură că se aflau într-un fel de cabinet medical. Centrul încăperii era dominat de două mese mari, acoperite cu cearşafuri albe, deasupra cărora se zăreau

lămpi puternice. Pe lângă pereţi se înşirau cărucioare cu maşinării sofisticate.

Pe un perete lateral erau mai multe uşi. Exact în faţa lor, se zărea un alt grup de uşi duble. Spre deosebire de celelalte, acestea erau solid construite, din oţel inoxidabil. Mijindu-şi ochii, Hill citi mesajul scris pe una dintre ele cu vopsea: PERICOL – USA ZONEI EXTERIOARE DE IZOLARE. ASIGURAŢI-VA DE ÎNCHIDEREA PERFECTĂ A ZONEI INTERIOARE DE IZOLARE ÎNAINTE DE A DESCHIDE.

Hill trecu în revistă echipamentul medical şi dulapurile cu medicamente, apreciindu-le vandabilitatea, când auzi un zgomot venind dinapoia uşilor de oţel aflate în fundul încăperii. Ca şi cum cineva ar fi scăpat ceva pe jos.

Hill rămase pe loc şi scoase pistolul.

— E careva aici?

Cuvintele i se stinseră, absorbite de pereţi. Hill se frecă pe frunte şi cântări situaţia. Săriră amândoi în sus când cineva bubui în uşă. Hill se apropie din lateral, făcându-i semn lui Chico să treacă de cealaltă parte a uşii.

— Care eşti acolo? ţipă el.

I se răspunse prin tăcere. Numărul de deasupra închizătorii aflate într-o cutie de siguranţă, în dreapta uşii, era 26. Hill găsi cheia corespunzătoare şi o strecură înăuntru. Se opri o clipă înainte de-a o răsuci. Pentru întâia oară, simţi că i se făcea frică. Un al şaselea simţ îi dădu fiori prin stomac şi-i zburli părul de pe ceafă.

La dracu', n-are de ce să-mi fie frică, hotărî Hill. Nu cu Domnu' 38 în mână. Şi doar n-o să arăt că mă tem în faţa lui Chico. Lui îi place să facă pe nebunu'. Pot foarte bine să întorc cheia şi să văd despre ce-i vorba.

— Ce dracu'! murmură el când uşile alunecară lin, deschizându-se.

În faţa lui apăru un coridor scurt, de circa un metru şi jumătate. Pe podeaua încăperii de dincolo de el zăceau împrăştiate tot felul de instrumente şi hârtii. Păşi peste prag, între uşile deschise, cu Chico în spatele lui.

Hill observă cu coada ochiului o mişcare. Se întoarse spre stânga, dar mult prea încet. Încă mai încerca, zadarnic, să-şi aducă arma în poziţie de tragere, când simţi că-i pătrunde în măruntaie ceva rece ca gheaţa. Sfâşierea îi urcă până în coşul pieptului şi, după senzaţia de răceală, urmă o durere fierbinte, ca un foc.

Aruncat pe spate, la pământ, cu arma uitată, Hill tot nu reuşi să vadă ce-l străpunsese. Mâinile i se încleştară peste burtă şi degetele sale întâlniră ceva moale şi umed. Neîncrezători, ochii lui dădură peste o grămadă de intestine ce-i ieşeau printre degete.

O clipă, imaginea îngheţă. Zări o umbră care trecea spre dreapta şi-l auzi pe Chico ţipând, ca de la o foarte mare depărtare. Propriul său

ţipăt îi pieri în gâtlej când simţi că i se retează traheea şi arterele carotide. Ultima suflare îi părăsi cu o horcăială trupul sfârtecat, prăbuşit într-o baltă de sânge.

Sus, Parson nu auzi nimic. Stătea cu mâinile tremurânde la pupitrul de supraveghere, încercând să-şi dea seama ce avea de făcut. Ştia că de-acum era băgat şi el în asta. Crimă de gradul unu. Scaunul electric. Proştii ăia nemernici! îi venea să strige. Fuseseră idioţi de la bun început – sora lui Chico să nu aibă destulă benzină, iar Chico să-l lichideze pe bătrân, deşi le spusese că o să le dea el.

Parson auzi uşile liftului cum se deschid în spatele lui şi se răsuci cu scaunul. Clipi şi se uită o secundă fatal de lungă, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Apoi scoase un ţipăt de groază şi sări în picioare. O luă la goană spre uşa de la intrare, dar silueta sări asupra lui; impactul îl izbi pe Parson de sticla groasă a uşii.

La ţipătul lui Parson, Leslie îşi ridică privirea de la cadavrul paznicului. Urmări fugărirea din holul de la intrare cu detaşare, ca şi cum s-ar fi derulat pe ecranul unui cinematograf.

Sângele care ţâşnea în valuri din beregata retezată a lui Parson se revărsă pe uşa din sticlă ca o cascadă stacojie. În fine, Leslie reacţionă. Sări la volan şi porni motorul. Uşile clădirii se deschiseră şi *ei* îşi făcură apariţia. Leslie apăsă pe accelerator şi ieşi din parcare în trombă, cu roţile rulând în gol pe pavajul ud.

Cât pe ce s-o ajungă din urmă unul dintre ei, înainte ca dubiţa să iasă în Road 139. Reuşi să scape făcând la stânga şi călcând la maximum pedala de acceleraţie. Uitase de lipsa de benzină şi de cadavrul din spate; nu mai vedea în faţa ochilor decât drumul.

Capitolul 1

Rezervaţia Militară Fort Campbell, Kentucky
5:37 a.m.

BMW-ul gonea prin negurile biciuite de furtună, făcând să strălucească în lumina farurilor betonul ud şi şirurile de copaci ce mărgineau, ca nişte năluci, şoseaua. Doctorul Glen Ward strângea drăgăstos volanul: savura plăcerea vitezei. La o asemenea oră matinală, maşinile poliţiei militare erau rare pe această porţiune de drum, ceea ce-l determinase să aleagă ruta ce traversa întinsele terenuri de antrenament ale Rezervaţiei Militare Fort Campbell pentru a se deplasa de la locuinţa sa, din Clarksville, la laborator. În acest moment al zilei, singurii care mai foloseau vechiul drum cu două benzi de circulaţie erau cei câţiva soldaţi cazaţi în partea de vest a rezervaţiei, care-şi conduceau maşinile către locurile lor de muncă, în direcţia opusă.

Când trecu de limita rezervaţiei şi pătrunse iar pe drumul regional, Ward frână uşor. Încetini şi mai mult prin somnorosul orăşel Bumpus Mills. Rulă pe Road 139 până ce şoseaua ajunse în cătunul Linton (cu o populaţie de şaptezeci şi opt de locuitori), de pe malul lacului Barkley, apoi făcu la dreapta, urmând curba strânsă a drumului, spre nord. Şoseaua ţinea acum linia malului.

După un parcurs de patru kilometri, Road 139 cotea spre est şi urca printre colinele slab împădurite. Faptul că zona era nelocuită constituise unul dintre principalele motive pentru care laboratorul fusese construit aici. Ward ar fi preferat un loc undeva mai aproape de Washington, D. C., de vreme ce părea să-şi petreacă acolo cea mai mare parte a timpului, cerşind fonduri… sau măcar mai aproape de Nashville, unde ţinea din când în când conferinţe, la Universitatea Vanderbilt, dar acceptase situaţia – fără nicio plăcere însă. Locul izolat le permitea, lui şi asistenţilor săi, să se concentreze asupra muncii, cu puţine prilejuri de a fi tulburaţi. Rezervaţia Militară Fort Campbell, din vecinătate, le permitea, de asemenea, să se folosească, după nevoie, de zonele de antrenament. Cu acces limitat, în vederea testării în teren a proiectului lor.

Când farurile lui atinseră micul indicator ce semnaliza drumul privat înspre parcarea laboratorului, Ward răsuci expert volanul şi BMW-ul se înscrise în curbă ca prin minune. Urcă panta scurtă către spaţiul de parcare, satisfăcut de plimbare. Nu la fel de mulţumit era de ideea unei noi zile de întocmit rapoarte secrete, prin care să-şi justifice continuarea muncii.

Lui Ward i se părea că pierde mai mult timp cu hârţogăria decât cu cercetările propriu-zise. Puţinii oameni de la Washington care cunoşteau adevărata întindere a Proiectului Sinbat – şi succesele înregistrate deja – îl susţineau pe Ward şi-i încurajau eforturile. Din nefericire, dezintegrarea Pactului de la Varşovia şi a Uniunii Sovietice, precum şi vânătoarea de capete în vederea obţinerii de parităţi politice, care au urmat, făcură ca proiectul de inginerie biotehnologică să fie pus în fruntea listei de proiecte secrete destinate tocătorului.

Generalul Trollers, şeful Bugetului Negru de şaizeci şi opt de miliarde de dolari pe an, al Pentagonului, care finanţa Laboratorul de Inginerie Biotehnologică, Bioteh, se temea să-i lase până şi pe congresmenii din Comitetul de supervizare al serviciului de informaţii să afle ce se întâmpla cu adevărat în laboratoarele destinate ingineriei biotehnologice. Trollers simţea că Proiectul era mult prea sensibil şi n-ar fi supravieţuit defel nici măcar unei analize secrete în cadrul Congresului.

În timpul scurtei întrevederi pe care cei doi o avusesem la Washington, în urmă cu trei luni, Trollers indicase că ar fi fost mai bine pentru toţi ca Proiectul să fie pur şi simplu abandonat, dacă nu se obţineau ceva rezultate imediate, şi asta din raţiuni atât financiare cât şi politice. Îi acordase lui Ward o ultimă prelungire, de şase luni, a alocaţiei bugetare pentru cercetări. Se scursese mai bine de jumătate din perioadă, şi presiunea de a fi prezentate unele rezultate creştea corespunzător.

Ward clătină din cap când traversă parcarea şi depăşi autoutilitara paznicului de noapte. Extraordinarele progrese pe care le obţinuse aici, în ultimii doi ani, se puteau duce pe apa sâmbetei, dacă Proiectul era abandonat. Tocmai când lucrurile păreau că, în sfârşit, încep să meargă mai bine, se gândi Ward cu amărăciune.

Ieşind din maşină, Ward îşi luă servieta şi-şi trecu o mână expertă prin părul umflat. Era mândru de înfăţişarea sa. Chipul bronzat, încadrat de părul argintiu, îi dădea o distincţie, după propria-i opinie, nu-tocmai-umilă. Cum se şi cuvenea, simţea el, în cazul unuia dintre cei mai de seamă ingineri geneticieni din ţară, dacă nu din lume. Trupul lui, de aproape doi metri înălţime, nu lăsa să se vadă scurgerea timpului, de aşteptat la un bărbat de cincizeci şi opt de ani. O oră pe zi de lucru cu echipamentul marca Nautilus, din subsolul locuinţei sale, îşi vădea rezultatele.

Când se întoarse cu faţa spre clădire, Ward îngheţă la vederea uşii din sticlă, mânjite cu dâre roşii. Privirile i se opriră asupra trupului mutilat, prăvălit înăuntru, imediat dincolo de ea. Bătăile inimii i se accelerară şi sudoarea începu să i se prelingă pe şira spinării.

Doctorul îşi aruncă servieta pe capota BMW-ului, o deschise şi scoase un pistol automat Smith & Wesson, de 9 mm. Trase

neîndemânatic închizătorul, băgând un glonţ pe ţeavă, apoi armă. Ţinând automatul în faţă, cu ambele mâini, doctorul se apropie de uşa de la intrare, fără să-şi dea seama că arma avea încă piedica pusă.

Faptul că uşile de la intrare erau descuiate trecu abia observat când Ward păşi înăuntru şi dădu cu ochii de carnagiul din hol. Nu recunoscu cadavrul hăcuit, dar, după rămăşiţele hainelor sfâşiate, nu putea fi vorba în niciun caz despre paznicul de noapte.

Ward se îndreptă direct spre pupitrul de supraveghere şi se opri consternat înaintea computerului sfărâmat. Îşi aruncă privirea asupra monitoarelor TV. Nici urmă de paznic. Ştia că ecranele acoperă în întregime parterul. Mai rămâneau doar două locuri unde s-ar fi putut afla paznicul: fie în afara clădirii, dincolo de raza de supraveghere a camerelor exterioare, fie la nivelul subteran. Al cui era însă cadavrul de-aici, de sus?

Ward părăsi pupitrul de control şi holul de la intrare, deplasându-se spre cel mai apropiat birou. Descuie uşa, intră şi se aşeză la pupitru. Aprinse terminalul computerului, apoi aşteptă neliniştit derularea mesajelor de iniţializare.

Când, în cele din urmă, prompterul apăru pe ecran, Ward îşi tastă parola, care-i permitea accesul la toate datele din computer. Cu degetele alergându-i pe taste, deschise fişierul cu situaţia securităţii complexului. În locul cursorului apăra un mesaj care-i confirmă cele mai negre presimţiri:

ALERTĂ/ALERTĂ STRĂPUNGEREA ZONEI DE IZOLARE:
ZONA INTERIOARA ŞI ZONA EXTERIOARA DE IZOLARE
ANULATE.
ALARMĂ INTERNĂ/UŞA 17 NEASIGURATĂ.
ALARMĂ INTERNĂ/UŞA 18 NEASIGURATĂ.
ALARMĂ EXTERNĂ/UŞA 1 NEASIGURATĂ.

Lui Ward îi trebui o secundă să-şi revină, apoi se întoarse în holul ce conducea către lift. Descuie uşile liftului şi pătrunse înăuntru. Apăsă pe butonul S şi liftul începu să coboare. Cu o clipă înainte ca uşile să gliseze, se propti cu spatele în peretele din fund al liftului, având arma pregătită. Inspiră adânc şi-şi ţinu apoi respiraţia, aşteptând ca uşile să alunece în lături.

Camera de operaţii arăta ca în urma unui jaf. Podeaua era plină de echipamente aruncate la întâmplare, iar câteva maşini zăceau răsturnate. Ward privi cercetător prin încăpere, după care îşi concentră atenţia asupra uşilor deschise din celălalt capăt. Putu să vadă prin ambele uşi ale zonei de izolare ceea ce confirma mesajul de pe ecran. Şi era rău. Foarte rău. Potrivit procedurilor standard de lucru ale laboratorului, era interzis să fie deschise simultan cele două uşi.

Ward traversă încet camera de operaţii, ocolind mesele şi echipamentul. Sub tălpi îi scrâşniră cioburi de sticlă. Când se apropie de uşa exterioară a zonei de izolare, văzu un firicel roşu de sânge care se prelinsese în coridorul de legătură. Ward se strecură prin coridor, evitând cu grijă sângele. Pătrunse în zona de izolare cu pistolul înainte.

Înăuntru zăceau două cadavre, cu ochii goi aţintiţi pe becurile fluorescente. Ward nu-l recunoscu pe niciunul dintre cei doi bărbaţi, pe care fără îndoială că nici propriile lor mame nu i-ar fi putut recunoaşte. Aveau gâtul tăiat aproape pe jumătate, dinspre beregată. Amândoi erau cu burţile spintecate, cu intestinele scoase şi îngrămădite pe podea. Membrele le fuseseră sfâşiate până la os. Ward îşi ridică privirea; Cubul #1 şi Cubul #2 aveau uşile larg deschise. Celulele pătrate dinăuntru erau goale.

Trăgând adânc aer în piept, Ward făcu un efort conştient de a-şi domoli bătăile inimii. Ştia că mai exista un singur lucru care l-ar fi putut face ca situaţia să se înrăutăţească. Traversă încăperea, îndreptându-se către o cutie frigorifică de mari dimensiuni. Uşile metalice de deasupra erau deschise. Simţi că i se face un gol în stomac. Cele două console dinăuntru erau goale; echipamentul care fusese fixat cu ajutorul lor dispăruse.

Ward făcu repede cale întoarsă, asigurând în urma lui uşile zonei de izolare. Urcă înapoi cu liftul, parcurse în fugă coridorul până în biroul lui şi luă de pe masa de lucru un computer portabil. Se duse la pupitrul de supraveghere din holul de la intrare, deconectă computerul distrus şi conectă laptopul. Mai înainte însă, îşi aruncă privirea afară, spre locul de parcare. Doar BMW-ul lui şi camioneta cea veche. Din fericire, încă nu se mai arătase nimeni. Bioteh avea zece angajaţi, iar cei mai mulţi nu-şi făceau apariţia înainte de ora opt, când începea programul normal de lucru.

Deschizându-şi portvizitul, Ward scoase cartela pe care o primise cu doi ani în urmă, fără să fi folosit-o vreodată. Puse mâna pe telefon şi tastă rapid numărul indicat.

La capătul opus al firului, cineva răspunse după cel de-al treilea apel:

— Locaţia şi codul, vă rog!

Ward urmă instrucţiunile de pe cartela laminată.

— Locaţia şapte. Codul trei alfa-opt-şase.

— Un moment, vă rog.

Ward îşi umezi buzele şi aşteptă. Mintea i se blocă în încercarea de a imagina o modalitate prin care să-şi salveze munca de la acest dezastru. Apoi îi sări la un subiect de mai acută actualitate – unde se aflau *ei?* Cuprins de nervozitate, se uită din nou spre parcare. După cum îi ştia, *ei* erau acum cu ochii pe clădire. Îşi puse pistolul la

îndemână pe pupitru.

În receptor se auzi o voce gravă:

— Agent Freeman la telefon. Sunt şeful staţiei. Cu cine vorbesc?

Ward şi-l aminti pe Freeman din cele câteva inspecţii pe care le făcuse acesta la laborator.

— Sunt doctorul Ward, de la locaţia şapte. Am aici o situaţie de violare a securităţii de gradul unu.

La capătul opus al firului se făcu o scurtă pauză. Ward îl auzi slab pe Freeman discutând cu cineva, apoi vocea reveni:

— Treceţi pe circuitul de siguranţă!

Ward apăsă pe butonul roşu al telefonului.

— Am trecut.

Auzi un fâsâit şi un bip când circuitul de siguranţă se închise, la celălalt capăt. Acum, chiar dacă linia telefonică era interceptată, conversaţia nu mai putea fi înţeleasă de nimeni, în afara sa şi a celui de la capătul opus al firului.

Vocea agentului era liniştită.

— Perfect, sunt gata, zise Ward.

Auzi în receptor un foşnet de hârtie.

— Care-i situaţia sinbatanţilor?

— Au dispărut. Poziţia actuală, necunoscută.

— Câte dintre persoanele verificate au cunoştinţă de povestea asta?

Ward se uită încă o dată spre zona de parcare.

— Numai eu, deocamdată. N-a sosit încă nimeni la lucru.

— Bine. Mai ştiţi pe cineva, neautorizat, vreau să spun, care a aflat despre incident?

— Nu.

— Cam pe la ce oră credeţi că s-a întâmplat?

— În timpul nopţii. Le-am descoperit lipsa abia acum câteva minute.

— Dar paznicul? El ce raportează?

Ward se uită în jur, prin hol.

— A dispărut. Am aici, în schimb, alte trei cadavre.

La celălalt capăt al firului se făcu o pauză.

— Trei cadavre? Cine să fie autorul? Paznicul?

— Cred că sinbatanţii.

Altă pauză.

— Aţi identificat cadavrele?

— Nu. Doar că este vorba despre trei bărbaţi: unul în hol şi doi în zona exterioară de izolare.

— Au încercat să-i fure pe sinbatanţi?

Ward îşi roti ochii.

— De unde naiba să ştiu? Dacă au încercat să facă aşa ceva, e clar că n-au prea reuşit.

— Numai dacă n-au fost mai mulţi sau dacă nu e implicat şi paznicul.

Lui Ward nu-i stătea acum gândul la asemenea lucruri.

— Poate că au încercat să-i fure pe sinbatanţi şi nu au realizat exact cu cine se pun. Nu ştiu, dar rezultatul este că sinbatanţii, fie au fost luaţi, fie au scăpat.

Freeman se hotărî, evident, să rezolve problema urgentă.

— E-n regulă. Uite ce vreau să faceţi. Mai întâi, asiguraţi interiorul clădirii.

Ward se uită pe ecranul computerului şi apelă programul de securitate a clădirii. Toate alarmele exterioare indicau faptul că laboratorul era asigurat, cu excepţia uşii de la intrare. Dădu rapid instrucţiuni, încuind electronic uşa, şi primi ca răsplată un raport asupra stării de funcţionare a alarmelor exterioare.

— Am făcut-o!

— Foarte bine. Acum, o să aveţi nevoie de ajutorul cuiva din personalul dumneavoastră pentru a-i găsi pe sinbatanţi? Încercaţi să limitaţi numărul la maximum.

Ward socoti rapid.

— Da. De asistenta mea principală, doctor Merrit.

— Mai trebuie să faceţi un singur lucru. Terminaţi-i pe sinbatanţi.

Ward privi, spre receptor. Se temuse de această decizie. De fapt, ştia că decizia nu era a lui Freeman. Se impunea.

— Nu putem amâna asta până ce dăm de urma lor?

— Au ucis, deja. Dacă au fost furaţi, e necesar să-i distrugem imediat. Dacă au scăpat, nu-i putem lăsa să cutreiere prin ţară. Potrivit procedurilor standard, lichidarea este pasul următor. V-aţi dat acordul când aţi primit aprobarea pentru măsurile de securitate. Scrie aici, negru pe alb, în planul de intervenţie al Proiectului.

Ward înţelese că se cerea să câştige timp. Doi ani de muncă nu se puteau distruge chiar aşa.

— Probabil că acum stau ascunşi pe undeva. Sau dacă i-a luat cineva, îi ţine în siguranţă. Nu cred că s-au îndepărtat prea mult. Odată ce punem în funcţiune locatorul, pornim imediat pe urmele lor.

Vocea de la celălalt capăt al firului nu se lăsă.

— Acasă cu funcţionarii! Ajung în patruzeci de minute. Chiar acum se îndreaptă încoace un elicopter, să mă ia. Vreau să-i expediaţi de-acolo pe toţi ceilalţi, de cum ajung. Spuneţi-le că este vorba despre o inspecţie federală, în legătură cu un test de securitate, şi că-i anunţaţi să revină imediat după ce se termină. Nu mai coborâţi la subsol şi nu atingeţi nimic. Oamenii mei trebuie să cerceteze totul.

Ward nu era din cale-afară de îngrijorat privind cele întâmplate. Era mult mai preocupat de ce avea să urmeze.

— Dar dacă pun în funcţiune locatorul şi le stabilesc azimutul?

Dacă aflu că se găsesc într-o zonă în care este improbabil să întâlnească lume, cred că ar trebui să nu procedăm încă la distrugerea lor. Am investit mai mult de doi ani şi şaizeci de milioane de dolari în acest proiect.

Ward privi nervos iar spre parcare. După cât îi cunoştea el, sinbatanţii se puteau afla chiar acolo, în perdeaua de copaci. Se puteau chiar întoarce din proprie iniţiativă. Nu avea chef să-i întâmpine el însuşi, dar nici nu voia să piardă rezultatele eforturilor pe care le făcuse.

Freeman rămase de neclintit.

— Repet, doctore Ward: determină-le poziţia şi distruge-i, acum. Am declanşat alerta şi la Fort Campbell, să ni se dea o mână de ajutor la identificarea cadavrelor. Să sperăm că nu au mai întâlnit pe nimeni, până acum. Rămâneţi pe loc şi executaţi instrucţiunile. Ajungem acolo cât se poate de repede.

La capătul firului se auzi un clic. Ward rămase mult timp uitându-se la telefonul mort. Îşi dădu seama că nu-i spusese nimic lui Freeman despre ceea ce fusese luat din congelator. O să fie timp destul pentru asta, când vor sosi oamenii Guvernului. Ward îşi ridică privirea. Ploaia încetase, în sfârşit; o maşină tocmai intra în parcare. Se sculă şi traversă holul în fugă. Îl recunoscu la volan pe omul de la pază, din schimbul de zi. Ward se repezi afară în parcare şi-i făcu semn cu mâna.

Maşina trase lângă Ward şi paznicul coborî geamul.

— Ce se-ntâmplă, doctore Ward?

Ward se interpuse între paznic şi clădire.

— Au sunat fezii. Vor să închidem pentru un test de securitate. Au trimis deja oameni încoace, să facă o verificare aşa cum ştiu ei, inopinată. Aş vrea să stai la intrarea în parcare şi să le spui tuturor să se întoarcă acasă. S-ar putea să oprim activitatea o vreme – astăzi, cel puţin. Spune-le că am să-i sun eu, să-i anunţ când se reia lucrul.

Paznicul se încruntă şi vru să arunce o privire pe lângă Ward, spre clădire.

— Închis pentru probleme de securitate? Ce s-a-ntâmplat, domnule?

— Nu s-a-ntâmplat nimic, izbucni Ward. Nu-i decât un afurisit de test de-al lor, şi acum ne-a venit rândul să ne verifice. Te poţi duce şi tu acasă, după…

Ward se uită la ceas şi estimă:

— …după opt şi jumătate. Până atunci trebuie să vină toată lumea.

— Da, domnule.

Paznicul văzu camioneta.

— Şi Stan? Îi daţi drumul şi lui?

Ward încuviinţă din cap.

— Da, am să-l las să plece după ce ajunge aici echipa de testare a fezilor.

Ward o porni înapoi spre clădire, apoi îşi aminti ceva.

— Am uitat, las-o înăuntru pe doctor Merrit. O să am nevoie de ea, să-mi pregătească lucrările pentru inspecţie.

— Da, domnule.

Paznicul conduse maşina spre intrarea din parcare.

Ward se întoarse înăuntru, la pupitrul de supraveghere. Intră în fişierul cu înregistrarea mesajelor de securitate şi le citi pe primele dintre ele cu îngrijorare crescândă. Folosind cursorul, derulă înapoi mesajele. Ultimul dispăru în partea de jos a ecranului, iar cel de dinainte apăru în partea de sus. Parcurse fişierul până ce avu o imagine completă a înregistrărilor făcute de computer în noaptea precedentă. Apoi mai trecu o dată prin ele, în ordine cronologică.

Ward dădea din cap la apariţia fiecărui mesaj. Oare curentul fusese întrerupt de cei care pătrunseseră în laborator? Oare de asta deschisese paznicul cuburile? Intraseră şi deschiseseră zona interioară de izolare cu ajutorul computerului, iar pe cea exterioară când ajunseseră jos? Dar asta nu avea nicio noimă. De ce să nu fi făcut totul numai de la computer? Doar dacă nu opriseră curentul pentru a ajunge la paznic, se gândi Ward, nu prea convins. Computerul controla totul în clădire, de la securitate la curentul electric. Dacă se întrerupea curentul, se ducea totul de râpă.

Ward şterse ecranul şi deschise programul de exterminare. Accesarea automată a programului punea în funcţiune antena cu rază lungă de recepţie, de pe acoperiş. Pe ecran apărură alte cuvinte:

EXTERMINAREA NECESITA AUTORIZAŢIE DE NIVEL PATRU.
INTRODUCEŢI CODUL, PENTRU NIVELUL PATRU.

Ward îşi tastă parola.

GAMBITUL CASINO. TINTELE PE AZIMUT 202 GRADE
MAGNETICE. INTRODUCEŢI CODUL PENTRU EXTERMINARE.

Ward îşi umezi buzele. Doi ani de muncă istovitoare vor fi irosiţi prin tastarea unui singur cuvânt. Bătu rar cuvântul de cod, completând cele opt spaţii alocate, şi ridică degetul deasupra tastei ENTER. Rămase cu degetul suspendat o jumătate de minut, în timp ce în mintea lui se dădea o luptă crâncenă. În cele din urmă, doctorul clătină din cap. În loc să apese tasta ENTER, apăsă BACKSPACE, ştergând cuvântul de cod.

Clădirea Administraţiei Federale, Nashville, Tennessee

6:51 a.m.

Bradford Freeman îşi vârî capul între umeri când elicopterul cu reacţie Bell Jet Ranger coborî pe platforma de aterizare de pe acoperişul clădirii federale din Nashville. Se apropie în fugă şi se urcă în aparat, aşezându-se în faţă, pe locul din stânga. Freeman era un bărbat masiv, de peste doi metri înălţime. Fost înaintaş la Vanderbilt, Freeman se păstra încă în formă, fără să se îngraşe, la cincisprezece ani după ultima grămadă din teren. Lumina ce se reflecta din băltoacele de pe platforma de aterizare îi lumina picăturile de transpiraţie ce-i luceau pe pielea neagră a feţei în ciuda aerului rece al dimineţii. Apelul telefonic primit de la locaţia şapte îl făcuse să se cutremure.

În vreme ce Freeman îşi încheia centura de siguranţă, pilotul înălţă aparatul în aer. Elicopterul aparţinea unei companii civile locale, una dintre cele câteva pe care ofiţerii lui Freeman le aveau pe lista lor de contracte pentru intervenţii – cea care răspunsese cel mai repede solicitării de dimineaţă. Freeman folosea elicopterul, fiind cel mai rapid mijloc de a parcurge distanţa de o sută de kilometri până la locaţia şapte. Ajuns acolo, avea să lucreze cu precauţie şi să folosească aparate militare pentru deplasările ulterioare.

— Încotro ne îndreptăm, domnule?

— Ia-o spre nord, către Locul Dintre Lacuri. Te dirijez eu, când ajungem mai aproape.

Freeman îşi fixă atenţia asupra servietei sale; o deschise şi scoase un plan detaliat al locaţiei şapte. Freeman era singurul din cadrul biroului regional care ştia ce anume se întâmpla la locaţie. Poziţia sa de şef al secţiei regionale Nashville a Serviciului de Informaţii pentru Apărare (SIA) îl obliga să fie meşter la toate. Nu numai că era însărcinat cu rezolvarea tuturor situaţiilor de urgenţă în probleme de securitate la instalaţiile militare de pe teritoriul a patru state din jur, dar mai fusese încărcat şi cu intervenţiile urgente privind securitatea a treisprezece laboratoare federale de cercetări ultrasecrete aflate în aceste patru state.

SIA era puternic implicată în problemele de securitate şi funcţionare a tuturor proiectelor de cercetare finanţate de la Bugetul Negru al Pentagonului. Chiar de la înfiinţare, în 1961, SIA fusese implicată în multe dintre activităţile tenebroase ce păreau a fi necesare pentru menţinerea securităţii naţionale. Existau numeroase proiecte de cercetare finanţate de SIA, care erau întreprinse din ordinul Pentagonului, unele mai delicate decât altele.

Freeman ştia că SIA îşi câştigase o reputaţie proastă de-a lungul anilor, când se scurseseră informaţii în legătură cu unele proiecte secrete. Folosirea LSD-ului pe subiecţi umani pentru testarea eficacităţii sale în efectuarea interogatoriilor constituia unul dintre

cele mai bune exemple. Din ceea ce citea Freeman acum în dosar, acesta putea fi încă un potenţial episod stânjenitor. Slujba sa prezenta două aspecte critice: prevenirea, apoi intervenţia. Era pentru prima oară când se afla în situaţia de a interveni.

Cu cincisprezece ani în urmă, nu exista niciun plan de acţiune pentru vreuna dintre cele două situaţii. Printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, un dezastru produs în Rusia dăduse un imbold neaşteptat dezvoltării acestui departament militar al SIA. În 1979, izbucnirea unei epidemii de dalac în Uniunea Sovietică a făcut ca o mare parte a lumii serviciilor de informaţii să suspecteze faptul că aceasta s-a produs ca urmare a străpungerii zonei de izolare a Uzinei de arme biologice din Sverdlovsk. Spectrul apariţiei unei asemenea situaţii şi în Statele Unite condusese la cerinţa atât a realizării unor planuri mai atente privind zonele de izolare pentru toate laboratoarele de cercetare, indiferent de genul cercetării, cât şi a elaborării de către SIA a unor planuri de acţiune privind limitarea pagubelor colaterale pentru fiecare amplasament în parte finanţat de la Bugetul Negru. Totodată, fusese consfinţită şi o forţă naţională de intervenţie pentru controlul pagubelor, cu sediul în Districtul Columbia.

Cu toată existenţa planului, Freeman nu agrea deloc situaţia prezentă. El era expert în contraspionaj. Cine să fie oamenii care pătrunseseră în laborator şi cum aflaseră ei despre Proiectul Sinbat? Predecesorul său stabilise planul de intervenţie cerut pentru situaţii grave la locaţia şapte, iar Freeman îşi efectuase aici vizitele trimestriale prevăzute, dar intervenţia constituia un teritoriu necunoscut, mai ales după ce doctorul Ward nu păruse prea sigur în legătură cu cele întâmplate.

După câte văzuse Freeman cu ocazia vizitelor sale la locaţia şapte, faptul că sinbatanţii scăpaseră se putea transforma într-un dezastru major. Din fericire, exterminarea lor odată efectuată, nu mai rămânea decât să le fie găsite rămăşiţele, pentru ca apoi să se poată face curăţenie. Pentru realizarea primei etape fuseseră deja puse în funcţiune mijloacele necesare, graţie telefonului pe care Freeman i l-a dat imediat ofiţerului de serviciu de la Fort Campbell, înainte de a porni într-acolo. Mijloacele necesare realizării celei de-a doua etape impuseseră un apel telefonic la Washington.

Capitolul 2

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

7:10 a.m.

Când maşina la volanul căreia se afla Robin Merrit pătrunse în parcare, Ward aştepta la uşa de la intrarea în clădirea laboratorului. Volkswagenul Beetle trase alături de BMW-ul lui Ward şi motorul, după ce tuşi de câteva ori, muri cu un zdrăngănit metalic.

Merrit era o femeie tânără, micuţă, cu un aer de şoricel, care îşi purta părul negru şi drept tăiat scurt. Ward nu o văzuse niciodată fardată şi nici nu-i făcuse impresia că ar avea vreo înclinaţie spre modă. Blugii lălâi şi tricoul din flanel alcătuiau îmbrăcămintea ei tipică, de zi cu zi.

Merrit nu era o femeie mondenă; în schimb, era una dintre cele mai strălucite personalităţi ale bioingineriei cu care lucrase Ward vreodată – probabil, *cea mai* strălucită – şi acesta constituia unul dintre motivele pentru care îi forţase el pe câinii de pază ai SIA să-i acorde viza de a o aduce să lucreze în cadrul programului. Deşi Ward n-ar fi recunoscut niciodată în public, Merrit dăduse multe dintre soluţiile ce-i permiseseră proiectului desfăşurat în cadrul Laboratorului de Inginerie Biotehnologică să facă saltul de la teoriile din mintea lui Ward la realitatea generaţiei actuale de sinbatanţi.

Ward ştia că două erau motivele care o determinaseră pe Merrit să lucreze pentru Guvern – aceleaşi ca şi ale lui. Mai întâi, Pentagonul era una dintre puţinele instituţii care mai deţineau fonduri pentru efectuarea acestui gen de cercetări. Finanţarea federală a cercetării din cadrul universităţilor fusese sistată cu totul, băierile pungii fiind strânse mereu, puţin câte puţin. În al doilea rând, şi încă mai important pentru Ward, a munci pentru Pentagon însemna eludarea restricţiilor federale, care limitau serios cercetarea privată. Printr-o ironie, restricţiile federale, mai cu seamă cele privind domenii ca experimentarea cu animale sau cu viruşi periculoşi, erau aplicate numai cercetărilor curente, finanţate din alte fonduri decât cele federale. Bioteh era unul dintre puţinele locuri în care talentul unor persoane atât de înalt calificate şi de strălucite ca doctor Merrit putea fi pus în valoare, ceea ce constituia un mijloc în atingerea unui scop.

Ward o salută pe Merrit în parcare, la fel cum procedase şi cu paznicul. Coborând din maşină, ea îl privi întrebător.

— Ce se petrece, doctore Ward? Paznicul stă la intrarea din şosea şi-i trimite pe toţi acasă. Zicea ceva de o verificare făcută de fezi în legătură cu securitatea.

— Cineva a încercat astă-noapte să-i fure pe sinbatanţi.

Merrit începu să clipească, surprinsă.

— Cine?

— Nu ştiu.

Arătă peste umăr spre sticla pătată de sânge a uşii, şi Merrit făcu ochii mari.

— Oricine ar fi fost ei, n-au făcut o treabă prea grozavă. Mai sunt încă două cadavre jos, în laborator, în zona interioară de izolare.

— Paznicul nu i-a oprit?

Ward îşi roti ochii exasperat. Merrit lucrase la acest proiect tot atâta vreme cât lucrase şi el, dar era clar că ea nu se gândise niciodată cu adevărat la toate implicaţiile creaţiei lor.

— Cei care au pătruns înăuntru probabil că l-au ucis pe paznic, Merrit. Sau paznicul era şi el implicat în afacere. Nu numai că au dispărut sinbatanţii, dar au luat cu ei şi raniţele.

Ward o conduse în clădire şi încuie uşa. Când dădu cu ochii de cadavrul eviscerat, Merrit se înecă şi se prinse de pupitrul de supraveghere, să nu-şi piardă echilibrul. Ward îi oferi un scaun la celălalt capăt al pupitrului, de unde cadavrul nu se mai vedea, iar el se aşeză în faţa computerului.

— Dar cum au ieşit? întrebă Merrit cu voce stinsă.

— Încă nu ştiu, răspunse Ward.

— Trebuia să fiu anunţată, murmură Merrit. Îşi înălţă privirea. Trebuie să-i lichidăm imediat.

Ward scutură din cap.

— Asta ar însemna doi ani de muncă irosiţi.

— Putem să recreăm. Nu putem să-i abandonăm pe sinbatanţi în mâna cine ştie cui şi nici să-i lăsăm liberi, de capul lor, mai ales echipaţi cu raniţele.

Ward se aplecă uşor pe scaun.

— Nu avem siguranţa că vom reuşi să-i recreăm. Ne-au trebuit mai mult de douăzeci de mii de încercări transgenice pentru a obţine rezultate viabile la această generaţie. Fără sinbatanţi, ar trebui s-o luăm iar de la zero, cu excepţia datelor din computer. Iar cu efectul pe care îl vor produce fuga lor şi morţile astea, probabil că vom rata orice şansă. Câtă vreme sinbatanţii rămân în viaţă, avem cât de cât o posibilitate de a continua Proiectul. Fără ei, suntem pierduţi. Trebuie să-i capturăm vii.

Merrit nu era de acord..

— Dar au ucis şi vor ucide din nou, dacă nu-i lichidăm imediat.

Tot nu înţelegea, îşi dădu seama Ward, cuprins de furie.

— La naiba, sigur că au ucis! Blestematul de Pentagon trebuie să fie fericit că i-a funcţionat jucăria.

Merrit se uită la el cu o privire plată, aproape moartă.

— Trebuie să-i lichidăm imediat.

Ward sări în picioare şi-şi apropie faţa de a ei.

— Sunt o armă! Armele ucid! Asta-i singurul lucru important pentru cei de la Bugetul Negru, al lui Trollers. Le-am oferit ce-au vrut! Nu-i vina noastră că au scăpat. Asigurarea securităţii este treaba Guvernului.

Ward trase adânc aer în piept şi se lăsă înapoi pe scaun. O privi pe Merrit în ochi.

— Putem continua ce am început dacă îi aducem înapoi pe sinbatanţi. Avem nevoie de ei pentru a pune la punct chestiunile de fineţe.

Merrit îşi îmblânzi tonul, dar nu şi mesajul.

— Putem afla tot ce vrem operând postmortem pe corpurile lor şi folosindu-ne de datele pe care le-am strâns deja. În plus, am avut cu generaţia asta o eroare care nu era acceptabilă. *Trebuie* să-i lichidăm.

Ward rămase ferm pe poziţie.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că informaţia care ne este necesară se află în sistemul nervos şi în creier. Orice material din creier pentru un studiu postmortem trebuie congelat şi conservat în cincisprezece secunde de la deces ca să se poată face vreo analiză valabilă. Şi ar trebui să injectăm substanţele trasoare înainte de momentul morţii.

Scutură din cap.

— Noi nu am făcut nici cincizeci la sută din observaţiile pe viu asupra tuturor celor patru.

Ward rămase de neclintit.

— Hai să luăm harta de jos, să vedem încotro au apucat-o. Trebuie să recuperăm locatorul şi să stabilim azimutul.

Sediul Postului Fort Campbell

7:14 a.m.

Apelul telefonic al agentului Freeman de la biroul regional al Serviciului de Informaţii pentru Apărare din Nashville fusese înregistrat de ofiţerul de serviciu pe post (OSP) de la Fort Campbell la ora 6:46 a.m. De la acea oră, OSP-ul, maiorul Johnson, încercase fără succes, vreme de douăzeci şi cinci de minute, să dea peste cineva care să poată acţiona în conformitate cu mesajul ce-i fusese transmis. Freeman ăsta nu şi-ar fi putut găsi un moment mai prost ca să sune, spumega Johnson. La acea oră, aproape toţi soldaţii de la Fort Campbell se aflau în teren, la pregătirea fizică obligatorie, de dimineaţă.

Fort Campbell era căminul a douăzeci şi trei de mii de soldaţi aproximativ, incluzând Divizia 101 Aeropurtată (Desant) şi Grupul 5 de Forţe Speciale (Aeropurtat), precum şi sediul Regimentului de Aviaţie 160, pentru Operaţiuni Speciale. Depăşind graniţa dintre Tennessee şi Kentucky, cele 50.000 de hectare ale rezervaţiei militare

se aflau la o depărtare de optzeci de kilometri spre nord-vest de Nashville. Postul principal se situa la capătul estic al rezervaţiei; capătul vestic al terenului de antrenament de la Fortul Campbell ajungea până la cincisprezece kilometri depărtare de locaţia şapte. Datorită amplasamentului, fortul fusese desemnat de SIA să asigure forţele de intervenţie necesare în eventuale cazuri de urgenţă apărute la locaţia şapte şi la alte câteva locaţii din Tennessee şi Kentucky. În momentul de faţă, Fort Campbell nu prea era în măsură să îndeplinească această misiune.

Maiorul Johnson nu ştia nimic despre cuvintele codului de alertă pe care i le transmisese Freeman. Johnson era ofiţer artilerist de comandă, care făcea de serviciu pe post la câteva luni o dată, prin rotaţie, pe bază de listă. Instrucţiunile sale de OSP îi indicau să ia legătura cu cineva de la Direcţia Planuri şi Pregătire de Luptă a Postului (DPPL) în situaţia unui asemenea apel din partea SIA. Din nefericire, la telefon nu răspundea nimeni. Johnson ştia că membrii militari ai DPPL se aflau pe teren, la exerciţiile fizice, şi că probabil nu aveau să revină până pe la ora nouă. Lucrătorii civili erau încă pe drum spre post, dat fiind că programul lor începea la ora 8 a.m.

Johnson continuă să sune la DPPL din trei în trei minute, sperând că mai devreme sau mai târziu – spera că mai devreme – va răspunde cineva. Până atunci, nu putea face nimic altceva. Sunase deja la persoana indicată în instrucţiuni, dar numai pentru a afla de la o nevastă morocănoasă că soţul ei plecase de acasă, la antrenamentele fizice, cu o jumătate de oră în urmă.

Johnson se uită la mesajul pe care-l scrisese în registrul de serviciu: *Locaţia şapte. Alertă de gradul unu. Referinţă: Planul pentru Situaţii Neprevăzute al SIA, Unu-Şapte*. Johnson era suficient de deştept să-şi dea seama că orice era etichetat drept „alertă de gradul unu” trebuia să fie un lucru serios, motiv pentru care înjura de fiecare dată când suna la DPPL şi nu răspundea nimeni. În cele din urmă, la ora 7:16, cineva ridică receptorul de la capătul opus al firului.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

7:18 a.m.

Ward verifică pentru ultima oară azimutul pe ecranul computerului portabil, apoi trase o linie cu creionul pe harta topografică. Linia mergea înspre vest, pornind de la laborator către lacul Barkley şi zona de agrement Locul Dintre Lacuri, din celălalt capăt al lacului.

— Sunt pe direcţia acestei linii, ceea ce înseamnă că sinbatanţii nu au fost răpiţi; altfel, s-ar fi aflat, cu siguranţă, foarte departe. Cei care au încercat să-i ia trebuie să fie cu toţii morţi. Arătă spre hartă. Zona în care au nimerit este nelocuită. De aici până la lac nu mai există nimic. N-au cui să facă rău. Am avut dreptate să nu-i lichidez.

Se uită la Merrit. Mai palidă ca de obicei. Priveliştea celor doi oameni ucişi, văzută când coborâseră să ia transponderul, o proiectase într-o stare de greaţă de care nu mai reuşea să scape. Răspunse liniştită raţionamentului lui Ward:

— Câtă vreme rămân acolo unde se află acum, nu vor crea probleme. Dar tot trebuie să-i omorâm.

Ward n-o luă în seamă şi se concentră asupra ecranului verde al computerului. Antena de pe acoperiş recepţiona semnalul emis de micile transceptoare radio încastrate în curelele pe care sinbatanţii le purtau la gât. De vreme ce nu era afişat decât un singur azimut, cei patru sinbatanţi erau împreună. Cifrele nu se modificaseră deloc, ceea ce însemna fie că stăteau pe loc, fie că se deplasau în linie perfect dreaptă, îndepărtându-se de laborator. Ward bănuia că prima ipoteză era cea valabilă. Ţinând cont de tăria semnalului, computerul estima că depărtarea la care se aflau faţă de laborator nu depăşea cinci kilometri.

Ward era încredinţat de faptul că odată ce Freeman izbutea să ajungă aici cu câţiva oameni de-ai săi, aceştia aveau să dea de urma sinbatanţilor. Desigur, asta numai după ce el reuşea să-i explice lui Freeman de ce nu-i exterminase, aşa cum i se ordonase. Confruntarea cu Freeman nu-l îngrijora prea mult pe Ward. Mai preocupat era de cel care avea să sosească mai târziu în cursul zilei, venind de la DC, ca reprezentant al generalului Trollers. Atunci urmau să fie puse, probabil, unele întrebări la care Ward nu era grozav de dispus să răspundă. În apărarea sa, putea folosi unicul argument că responsabilitatea pentru securitate le revenea celor de la SIA, şi nu lui.

Stăpânit încă de acest gând, Ward auzi duduitul îndepărtat al elicelor elicopterului pulsând prin pereţii clădirii. Se ridică de la pupitru, făcându-i semn lui Merrit să-i preia locul.

— Supraveghează computerul. Anunţă-mă dacă-şi părăsesc poziţia.

Se duse la uşa de la intrare şi o descuie. Un elicopter civil, de mici dimensiuni, dădu roată, apoi se lăsă încet în parcare. Din el coborî un negru înalt, cu o servietă diplomat, care veni în fugă spre Ward. Elicopterul se ridică imediat şi se depărtă spre sud.

Şeful locaţiei întinse mâna.

— Doctor Ward.

Agentul SIA întinse mâna, la rândul lui.

— Agent Freeman. Să mergem înăuntru!

Imediat ce intrară, Freeman se duse spre cadavru şi îngenunche alături. Îl privi o vreme, după care se ridică şi se îndreptă împreună cu Ward către pupitrul de supraveghere. Merrit se ridică în picioare să-i întâmpine pe cei doi bărbaţi şi Ward făcu prezentările.

— Domnule Freeman, v-o prezint pe doctor Merrit. Este asistenta mea principală aici, la Bioteh.

Freeman îi strânse mâna scurt, apoi se uită la Ward.

— Puneţi-mă la curent cu ceea ce aveţi până acum.

Word arătă spre calculator.

— Le-am determinat azimutul. Am conectat computerul portabil la cablul antenei de pe acoperiş. Indică pe harta topografică. Sunt undeva pe linia asta, între laborator şi lac, şi stau pe loc. La mai puţin de cinci kilometri depărtare.

Freeman clătină din cap, cu o expresie de uşurare, care-i îndulci puţin chipul.

— Deci se află încă în preajmă. Bine. Tot ce avem acum de făcut este să mergem şi să adunăm trupurile.

Ward îi aruncă o privire rapidă lui Merrit, apoi se întoarse spre agentul SIA.

— Am jos, în laborator, armele cu tranchilizante, pe care le-am folosit la…

Freeman îl întrerupse.

— Cum adică, arme cu tranchilizante? Ar trebui să fie morţi.

Ward îl înfruntă pe celălalt, mai solid decât el.

— Nu i-am lichidat. Sunt prea preţioşi ca să-i pierdem. Ridică o mână, pentru a stăvili reacţia lui Freeman. Sunt unici. Nu am convingerea că vom mai putea obţine vreodată asemenea creaturi. Ne trebuie date pe care nu le putem scoate de la ei decât dacă supravieţuiesc. Arătă cu un deget pe hartă. Se află într-o zonă nelocuită. Mergem, îi tranchilizăm şi-i aducem înapoi.

— Ţi-am spus să-i extermini.

Freeman scoase din servietă un dosar cu inscripţia: STRICT SECRET şi izbi cu el în pupitru.

— Aşa ai stabilit cu predecesorul meu când ai început lucrările aici. A fost una dintre condiţiile de securitate care au stat la baza acestui proiect. Nu este o decizie pe care s-o putem lua noi doi. Este o exigenţă.

Lui Freeman îi răsări în minte încă ceva, amintindu-şi ce citise în dosar în timpul zborului spre laborator.

— Şi raniţele?

Ward oftă.

— Au dispărut. Raniţele trebuie păstrate sub zero grade pentru a rămâne statice. Imediat ce se dezgheaţă, încep să lucreze. În afara mediului controlat al laboratorului, mă îndoiesc însă că aşa ceva se va întâmpla cu succes. Ceea ce face şi mai imperioasă aducerea sinbatanţilor înapoi vii.

Freeman se înfurie de-a binelea.

— Nu mi-ai spus că au dispărut şi raniţele! Ar fi trebuit să-mi comunici la telefon. Asta înseamnă că-i cu atât mai important să-i termini. Freeman făcu un pas spre Ward. Lichidează-i în clipa asta!

Ward rămase pe loc.

— Nu.

— Am s-o fac eu.

Cei doi bărbaţi se răsuciră, surprinşi. Merrit se aşeză în faţa computerului portabil.

— Nu poţi! strigă Ward, repezindu-se spre ea.

Freeman întinse o mână masivă şi-i prinse braţul lui Ward într-o strânsoare de menghină.

— Las-o în pace!

Merrit îl privi pe Ward cu o figură liniştită.

— După ce am văzut cadavrele alea, nu le mai putem permite să umble de capul lor. Nu ştim de ce sunt în stare. Nu putem risca.

Ward şi Freeman se uitară peste umărul lui Merrit cum aceasta introduse codul de autorizare de nivel patru, iar pe ecran apăru secvenţa finală de exterminare:

EXTERMINAREA NECESITĂ NIVELUL PATRU DE AUTORIZARE.
INTRODUCEŢI CODUL PENTRU NIVELUL PATRU.

Degetele lui Merrit fulgerară pe taste: PARLOR CRISIS. Ecranul se şterse şi computerul afişă noi cuvinte:

AZIMUTUL ŢINTELOR 202 GRADE MAGNETICE
INTRODUCEŢI CODUL DE EXTERMINARE.

Merrit îşi ridică o clipă privirea, apoi tastă opt caractere, înlocuind unul câte unul spaţiile libere: CAULDRON.

Arătătorul ei alunecă peste claviatură şi rămase deasupra tastei ENTER. Merrit nu se mai uită la doctoral Word când apăsă tasta. Antena de pe acoperiş lansă mesajul electronic către transceptorii radio din zgărzi. Transceptorii declanşară o scânteie care aprinse încărcătura explozivă din radiozgărzi. Azimutul afişat pe ecran dispăru în momentul în care dispozitivele de balizare fură distruse, odată cu zgărzile.

Freeman îi dădu drumul lui Ward. Şeful laboratorului Bioteh se prăvăli istovit pe un scaun. Totul se sfârşise, de-acum. Nimic de făcut, decât să adune bucăţile.

Freeman se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Hai să curăţăm holul înainte de a ne sosi vizitatorii.

Fort Campbell

7:34 a.m.

Imediat ce mesajul de alertă ajunse la colonelul comandant al DPPL, procesul de intervenţie se iuţi. Purtând încă uniforma de

instrucţie udă fleaşcă, colonelul deschise seiful din biroul său şi scoase dosarele secrete de intervenţie cu sigla SIA. Răsfoi până dădu de planul numărul 17.

Nu erau prea multe informaţii – doar câteva instrucţiuni cu caracter general. Planul stabilea ca o mică forţă militară de intervenţie să fie ridicată de la sol având ca destinaţie o zonă ale cărei coordonate o plasau chiar în vestul Rezervaţiei Militare Fort Campbell. Colonelul se încruntă când văzu cerinţa ca întregului personal implicat să-i fie verificat accesul la secret. Ceea ce însemna că trebuie să trimită o escadrilă, ori un pluton de infanterie de la 101.

Colonelul puse mâna pe telefon şi formă cinci cifre.

Comandantul Grupului 5 de Forţe Speciale răspunse după primul apel:

— Colonelul Hossey, mârâi în receptor ofiţerul bondoc.

Deoarece îşi rupsese braţul stâng în urmă cu o lună, la o paraşutare, Hossey folosea ora de PPL pentru a-şi face lucrările zilnice de scriptologie. Asta îi crea ceva timp liber în cursul zilei, pentru terapie fizică la spital, dar nu-l ajuta prea mult să-şi amelioreze temperamentul său arţăgos.

— Karl, aici e Mike Lewis, de la DPPL. Am o alertă urgentă de la Serviciul de Informaţii pentru Apărare din Nashville şi trebuie să împrumut câţiva soldaţi de la tine.

Hossey se încruntă.

— Pentru ce?

— Nu mi s-a spus. Ştiu doar despre alertă şi despre un plan de intervenţie urgentă ce necesită o unitate de mărimea unei escadrile – în cadrul căreia toată lumea trebuie să aibă acces la secret – pentru a fi îmbarcată în elicoptere cât mai rapid şi trimisă într-un loc cu anumite coordonate. Nu am nici permisiunea să-ţi dau coordonatele. Suntem în urmă faţă de graficul orar de intervenţie stabilit, din cauza unor încurcături aici, la mine, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea rezolva asta cât mai repede. Eu am alertat deja două elicoptere, care vor fi la ZI 12 până la ora 8:00.

Rahat! Asta a fost reacţia nerostită a lui Hossey. Din cauza contactelor avute cu ei pe parcursul unei cariere de peste douăzeci şi patru de ani, în dicţionarul său, cei de la SIA nu însemnau decât nişte sărăntoci, idioţi şi aroganţi. Rahat! Dar ştia că nu avea ce face. De când se afla el la comandă, oamenii săi fuseseră folosiţi la multe asemenea misiuni secrete de intervenţie şi una dintre părţile proaste, când te aflai la comanda unei unităţi de Forţe Speciale, era că, uneori, habar n-avea nici comandantul ce-i fac subalternii. Iar Hossey ştia din proprie experienţă ce se putea întâmpla atunci când comandantul nu-şi putea supraveghea oamenii. Învăţase această lecţie dură în timpul precedentei numiri la comanda Detaşamentului de Forţe Speciale, din

Corea; amintirea acelui fiasco îi creştea tensiunea de fiecare dată când primea un mesaj de genul celui care tocmai îi fusese transmis.

— E-n regulă. Am să-ţi dau o echipă. Hossey se uită la ceas şi calculă. Vor ajunge, înarmaţi, la ZI 12 în douăzeci de minute. E necesar ca ei să ştie ceva anume?

— Nu, după informaţiile mele. Planul spune doar că trebuie să fie înarmaţi cu muniţie de război.

— Perfect. Am terminat.

Hossey trânti receptorul în furcă şi rămase o secundă pe gânduri. Ridică iar receptorul şi telefonă la sediul batalionului 3, aflat sub comanda sa.

Capitolul 3

Atelierul de Operaţiuni Fort Campbell, batalionul 3, Grupul 5 de Forţe Speciale (Aeropurtat)

7:35 a.m.

— Rahat! murmură militarul, întinzându-şi bine piciorul stâng.

În ciuda durerii, îşi mişcă genunchiul vreo douăzeci de secunde – îndoindu-i şi îndreptându-l –, în timp ce picături de sudoare i se adunau pe frunte. Doctorul îi spusese să nu îndoaie piciorul timp de încă două săptămâni, dar al naibii să fie dacă va mai sta el aici, în fund, fie şi o clipă mai mult decât e nevoie.

Zbârnâitul telefonului special III îi întrerupse exerciţiile. O mână mare, cu degete noduroase, se repezi şi înhăţă receptorul.

— 3 302. Sergent-major Powers. Linia asta nu este sigură, să trăiţi.

— Powers, aici colonelul Hossey. Treci pe circuitul de siguranţă. Urmă o pauză, în care Powers apăsă pe butonul telefonului său, după care vocea colonelului continuă:

— Dan, vreau o echipă la ZI 12, în optsprezece minute. Trebuie să fie înarmaţi şi pregătiţi pentru o intervenţie. Ai grijă să-şi ia fiecare câte un încărcător de muniţie de război de la magazie. Priceput?

— Da, să trăiţi.

— Vor ateriza două elicoptere, care vor duce echipa într-o ZD, unde o s-o ia în primire unul de la SIA. Asta-i tot ce ştiu, aşa că nu te mai osteni să pui vreo întrebare.

Powers schiţă un zâmbet. Îl plăcea pe colonelul Hossey; era un militar de şcoală veche, nu un ofiţeraş politic, dintr-ăştia, cu caş la gură şi plini de fiţe, de care părea că se ciocneşte în ultima vreme tot mai des.

— Da, să trăiţi. O echipă de oameni înarmaţi, muniţie, ZI 12, optsprezece minute, luaţi în primire de SIA, la ZD.

— Bine, bubui vocea lui Hossey. Şi, Dan…

— Da, domnule?

— Vreau să trimiţi oameni buni şi nu vreau să-i pierzi urma niciunuia dintre cei pe care-i alegi. Înţelegi care-i treaba?

— Da, domnule. Păstrez legătura cu toate echipele mele. E POS, Procedura Operaţională Standard.

— Bine. Terminat.

Powers puse jos receptorul. Se uită pe fereastra din faţa biroului său la terenul larg, ce se întindea în spatele sediului comandamentului, între clădirile ce adăposteau domnitoarele batalioanelor 2 şi 3. În ciuda solului ud şi a umezelii din aer, afară se aflau câteva echipe, la instrucţie, făcând exerciţii în grupuri de câte

opt până la doisprezece oameni.

Powers îşi trecu privirea de la un grup la altul, până ce ochii i se opriră asupra unuia, ai cărui oameni erau aliniaţi în două şiruri de câte cinci, faţă în faţă, formând perechi de câte doi. Oamenii purtau combinezoane, iar raniţele şi le puseseră jos, în apropiere. Unul dintre soldaţi păşi înainte spre partenerul său şi, cu mişcări prea iuţi pentru a putea fi urmărite, îi seceră picioarele, aruncându-l la pământ. Powers zâmbi pentru a doua oară în această dimineaţă. Ştia cine efectuase mişcarea aceea şi ştia că acum alegerea perfectă pentru misiunea încredinţată era deja făcută – o alegere pe care colonelul Hossey avea s-o aprobe în mod sigur.

Powers îşi fixă atenţia asupra omului care îşi pusese genunchiul pe pieptul celui aflat la pământ. Le vorbea soldaţilor strânşi în jurul lui, subliniind ceva. Nu era nevoie ca Powers să se afle mai aproape pentru a recunoaşte chipul acela. Când Powers fusese sergentul şef al unei echipe de rang A din cadrul Grupului 7 de Foile Speciale de la Fort Bragg, acel om, Dave Riley, comandase echipa sa preţ de doi ani de zile. Nu numai că serviseră împreună, dar Riley îi fusese şi cel mai bun prieten. În timpul unei misiuni în Columbia, îndreptată împotriva cartelului traficanţilor de droguri, Riley îi salvase viaţa. Powers nu era un om din cale-afară de sentimental, dar avea în inima sa un locuşor special pentru oţelitul ofiţer, pe jumătate irlandez, pe jumătate portorican.

Powers strigă la subofiţerul de serviciu pe batalion şi-i dădu câteva instrucţiuni rapide. Apoi sergentul-major sări în picioare şi şontâcăi până la uşă, fără să se uite la cârjele pe care doctorul îi ordonase să le folosească. Izbi de perete uşa grea de metal, care dădea în spatele clădirii comandamentului, şi ieşi pe platforma de încărcare.

Cu genunchiul proptit pe pieptul sfrijit al lui Doc Seay, sublocotenentul Dave Riley îşi opri lovitura cu muchea palmei la câţiva milimetri de gâtul medicului, după care îşi trecu în revistă echipa.

— Întotdeauna să vă daţi gata adversarul când aveţi ocazia. Chestii precum lupta dreaptă nu există. Scopul vostru este să…

Se opri, recunoscând vocea care bubui peste întinderea câmpului de paradă, chemându-l pe nume.

Riley se ridică brusc.

— Doc, preia comanda! Exersaţi măturarea picioarelor.

Subofiţerul se întoarse şi se îndreptă în fugă spre clădirea comandamentului, unde-l văzu pe sergentul-major sprijinit de zid, frecându-şi piciorul beteag. Riley clătină din cap. Ticălosul ăsta ursuz nu-şi folosea cârjele, aşa cum ar fi trebuit. Îl iubea pe bătrânul subofiţer ca pe un frate, dar tipul putea fi uneori mai încăpăţânat ca un catâr.

Riley îl auzise odată pe chirurgul Grupului 5 expunând teorii cu privire la soldaţii din Forţele Speciale şi la diversele răniri posibile în timpul efectuării serviciului. Chirurgul comparase serviciul lor cu jocul de fotbal în liga profesionistă, sub aspectul frecvenţei şi gravităţii accidentărilor, mai cu seamă ale încheieturilor. Genunchii erau de obicei primele victime ale unui stil de viaţă intens, incluzând săriturile cu paraşuta, purtarea unor raniţe grele, de cincizeci de kilograme, lupta cu mâinile goale şi antrenamentul fizic de şapte ori pe săptămână, când nu erau aplicaţii, pentru a nu mai aminti de posibilitatea de a fi rănit sau ucis în misiune.

Apropiindu-se de fostul său sergent, Riley reflecta la faptul că un atlet profesionist era considerat bătrân dacă depăşea vârsta de treizeci de ani. Cu toate astea, iată-l pe Powers, la patruzeci şi şapte de ani, după a treia operaţie serioasă la genunchi, încercând să-şi reintre în formă, pentru a se întoarce în lumea adevărată a misiunilor operative, în loc să-şi umple timpul cu o activitate în cadrul comandamentului batalionului. Şi cu siguranţă nu pentru că Powers ar fi câştigat patru milioane de dolari pe an, ca Joe Montana, ci pentru că, asemenea majorităţii celor din Forţele Speciale, Powers era un profesionist dedicat meseriei sale, care credea în ceea ce face.

Urcând în fugă uşoară treptele din metal ale platformei, Riley simţi cum îl străbate un junghi între cicatricea zbârcită din partea dreaptă, de jos, a abdomenului şi cea din partea dreaptă a spatelui: găurile de intrare şi ieşire a două proiectile de AK-47. Erau amintirile unei misiuni secrete, îndeplinite cu ani în urmă de cealaltă parte a lumii – propriul său sacrificiu trupesc.

Se opri în faţa sergentului-major, care-l domina prin statură.

— Ce s-a-ntâmplat, Dan?

Powers nu irosi timpul.

— Ai şaisprezece minute să-ţi pregăteşti echipa pentru îmbarcare în două păsări, aici, la ZI. Raniţe de intervenţie, arme personale şi muniţie standard. L-am trimis deja pe subofiţerul de serviciu după armurier, aşa că magazia va fi deschisă în două minute. Elicopterele vă duc într-o ZD, unde veţi fi luaţi în primire de unul de la SIA. Am primit ordinul direct de la comandantul grupului, pe circuitul de siguranţă, acum două minute.

— Altceva mai trebuie să ştiu?

Powers se aplecă puţin.

— Numai să nu uiţi de procedura noastră operaţională standard referitoare la păstrarea legăturii.

Întinse mâna şi i-o strânse pe a lui Riley.

— Aici am eu grijă. Noroc, compadre!

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

7:46 a.m.

Ward îl urmă pe Freeman prin debandada din laboratorul aflat la subsol. Omul de la SIA se uită cu atenţie la cele două cadavre, apoi îşi întoarse privirea aspră către Ward.

— Şi nu ai vrut să lichidezi chestiile alea după ce-ai văzut aşa ceva?

Nu-i dădu lui Ward şansa să răspundă şi continuă:

— O să avem nevoie de-o grămadă de timp să curăţăm pe-aici.

Mai devreme luaseră cadavrul din hol, îl transportaseră în altă încăpere şi şterseseră geamul. Petele de pe covor le acoperiseră cu un covoraş din cauciuc.

Ward era mut. Îşi pierduse deja nepreţuitele creaţii. Voia să afle dacă pierduse totul.

— Când mergem după rămăşiţe şi după raniţe?

Freeman examină cuburile.

— Aşteptăm până ce primim întăriri. Trebuie să-mi sosească o echipă de intervenţie de la Fort Campbell. Mergem să ne uităm când vor ajunge ei aici. Mi s-a trimis şi o echipă de la sediul din Washington, dar lor o să le ia ceva mai mult timp să ajungă. Arătă spre carnagiu. De astea or să se ocupe ei.

Freeman tot închidea şi deschidea uşile cuburilor; acestea se puteau deschide numai din afară, fie manual, fie electronic, prin intermediul computerului. Nu erau semne că ar fi fost forţate din interior.

— Cum de s-au deschis astea? Şi uşile zonei interioare de izolare?

Ward rezumă cele spicuite din raportul înregistrat al computerului.

— Paznicul de noapte a deschis uşile cuburilor ca răspuns la cererea computerului, când s-a întrerupt curentul. Ţinem sub control mediul din interiorul cuburilor şi fără curent – în principal din raţiuni legate de monitorizare altfel sinbatanţii s-ar fi sufocat, în cele din urmă. Deschiderea lor a suplimentat cantitatea de oxigen, de vreme ce au căpătat acces la aerul din întreaga zonă interioară de izolare. Dacă paznicul nu le-ar fi deschis, sinbatanţii ar fi fost morţi în douăzeci şi cinci de minute. Ward clătină din cap. Paznicul trebuia să cheme doctorul de serviciu înainte de a face orice altceva, dar presupun că a reacţionat la cererile computerului.

— Dar uşile zonei exterioare de izolare?

— Nu am convingerea că vom reuşi vreodată să punem perfect cap la cap cele întâmplate. Cheia paznicului se află încă în uşa exterioară, deci cu ea au fost deschise. Nu ştiu însă cum au fost deschise cele interioare. Cum ziceam, idiotul ăla avea instrucţiuni să mă cheme pe mine sau pe doctor Merrit dacă intervenea ceva, cum ar fi o pană de curent, şi cu toate astea, n-a făcut-o.

Freeman se uită ţintă la Ward, apoi la cadavre.

— Părerea mea este că „idiotul” ăla, cum îi spui, fie era băgat şi el în cele întâmplate, fie n-a apucat să dea de veste. Cine figura pe listă, azi-noapte?

— Doctor Merrit.

Freeman îşi ridică privirea.

— Presupun că n-a primit niciun telefon.

— N-a menţionat nimic şi sunt sigur că ar fi zis ceva, dacă era cazul.

Ward se gândea deja mai departe.

— Ce-o să le spunem militarilor, când vor ajunge aici?

— O s-o ţinem una şi bună cu povestea din planul pentru situaţii de criză.

— Asta o să meargă până vom ajunge la corpuri. Atunci ce mai zicem? întrebă Ward.

— Cu încărcăturile din zgărzile alea, n-o să mai rămână cine ştie ce din corpuri. Imediat ce le reperează, îi retragem. Băieţii ăştia sunt tot ce puteam obţine mai rapid şi de altfel, au cu toţii acces la secret.

Fort Campbell

7:51 a.m.

Duduitul elicelor de elicopter reverbera printre clădirile din jurul zonei de îmbarcare (ZI) 12. Înainte ca aparatele să se ivească, Riley le identifică după zgomot drept transportoare UH-1 Huey. În timp ce-şi despărţea oamenii în flancuri, zări cele două elicoptere ce se apropiau dinspre est, profilate pe fâşia subţire de cer liber dintre orizont şi pătura joasă de nori cenuşii.

Riley îşi scoase şapca de cercetaş şi o înghesui în buzunarul cel mare al salopetei uşoare, de camuflaj. Când elicopterele se aşezară cu bechiile pe sol, se apropie de uşa laterală a primului aparat. Aruncându-şi rucsacul înăuntru, se trase până în capăt pe bancheta din pânză verde aflată în stânga şi se aşeză cu faţa înainte. După el mai urcară alţi patru membri ai echipei. Şeful echipajului închise uşa glisantă şi elicopterul decolă.

Riley se întinse şi-l bătu uşor pe umăr pe şeful echipajului, să-i lase şi lui un loc în cabină, dar tânărul specialist îi făcu semn că nu mai era niciunul. Riley arătă spre echipamentul pe care-l purta şeful echipajului. Omul clătină din cap. Riley zâmbi sănătos, îi arătă petliţa sa cu grad mai mare – două puncte negre pe o bandă verde –, în comparaţie cu gradul tânărului, şi-l atenţionă din nou prin semne că vrea să-i folosească aparatul de emisie-recepţie şi căştile doar două minute. Şeful echipajului îi dădu căştile peste umăr, fără niciun chef.

Riley îşi fixă căştile la urechi şi deplasă comutatorul microfonului pe poziţia ON.

— Sunt comandantul Riley, şeful băieţilor de-aici, din spate, îmi

poţi spune încotro ne îndreptăm?

Copilotul, de pe locul din dreapta, se uită peste umăr.

— Sunt căpitanul Barret. Am primit nişte coordonate, pe lângă lacul Barkley. Acolo trebuie să fie o clădire, iar noi vom ateriza în parcare. Ni s-a spus că ne aşteaptă un ofiţer, Freeman, de la care vom primi noi ordine. Asta-i tot. Ştii despre ce-i vorba?

— Nu, domnule. Informaţiile pe care mi le-aţi oferit sunt de vreo zece ori mai multe decât cele cunoscute de mine. Nouă nu ni s-a spus decât să ne îmbarcăm.

Pilotul îşi întoarse din nou privirea în faţă.

— Atunci, linişteşte-te şi bucură-te de călătorie. Mai avem la dispoziţie vreo paisprezece minute, ca să ajungem.

Riley îi înapoie căştile şefului de echipaj. Din momentul în care Powers îl instruise, pe platforma din spatele comandamentului, avea timp pentru prima oară să reflecteze la această situaţie. Povestea era neobişnuită. Riley ştia că echipa sa fusese aleasă doar datorită faptului că se aflase la locul potrivit, în momentul potrivit şi în uniforma potrivită. Lui Riley nu-i prea păsa de asta. Obosise să tot stea în dormitorul echipei. Îi plăcea acţiunea.

Gândurile îi fugiră la ultima acţiune la care participase şi la femeia care se aflase împreună cu el. Când se întorsese cu Kate Westland din Columbia, după misiunea împotriva cartelului drogurilor, Riley se gândise că era cazul să se mai liniştească – cel puţin o vreme. El şi Kate nutriseră serios gânduri de căsătorie, dar realităţile vieţii lor profesionale le dăduseră peste cap toate planurile. CIA – recunoscând înciudată rolul esenţial jucat de Kate în îndeplinirea cu succes a misiunii, dar clocotind din cauza lipsei sale de respect faţă de autoritate – o surghiunise din Langley într-un birou de campanie din Atlanta, unde se ocupa aproape numai cu hârţogăria. Conducerea superioară a armatei îl mătrăşise pe Riley de la Fort Bragg, de îndată ce reuşi să scoată ordinele, şi-l trimisese la Fort Campbell.

O vreme, Kate şi Riley păstraseră relaţiile de la mare distanţă, dar Riley se trezi acaparat de îndatoririle impuse de comanda echipei. La rândul ei, Kate devenea din ce în ce mai descurajată din pricina declinului înregistrat de spirala carierei sale. Referirile la căsătorie dispăruseră din conversaţiile lor de mai bine de şase luni, de când Riley fusese ultima oară la Atlanta, s-o vadă. Kate nu se arătase prea interesată de a-i întoarce călătoria. Vorbiseră la telefon cu două săptămâni în urmă şi Riley fusese vag deranjat de lipsa de vioiciune şi de deprimarea ei covârşitoare. Riley era îngrijorat pentru Kate şi nefericirea ei. Era supărat pe cei de la CIA pentru că o tratau atât de rău după ce ea îşi pusese viaţa în joc să-i salveze pe el şi pe Powers.

În timp ce elicele tăiau aerul de deasupra, Riley hotărî să se ducă la Atlanta cu prima ocazie, s-o vadă. Viitorul lor ca iubiţi ar fi putut să se

spulbere, dar ştia că ea avea nevoie de un prieten, iar el nu fusese unul prea grozav în ultima vreme. Spera ca această misiune, ce-o mai fi însemnând şi ea, să nu dureze prea mult; voia să ajungă acolo, s-o ajute să-şi pună viaţa în ordine.

Era oarecum îngrijorat şi de echipa sa. Riley conducea Detaşamentul Operaţional Alfa (DOA) 682 de numai patru luni. Echipa avea un deficit de doi oameni pentru ca ea să funcţioneze la capacitatea autorizată, de douăsprezece persoane. Lipsea un ofiţer de comandă, ca şef al echipei, ceea ce explica de ce Riley – un sublocotenent, care în mod normal ar fi trebuit să fie adjunctul comandantului – se afla la comanda echipei. Mai lipsea şi un ajutor de transmisionist. Componenţa ei lacunară nu constituia în sine o mare problemă; aproape toate echipele în care funcţionase Riley fuseseră incomplete. Îl deranjau cu adevărat doar persoanele unora dintre membrii echipei, mai cu seamă cea a sergentului şef.

Riley îşi aruncă privirea spre silueta supraponderală a sergentului şef Joe Knutz. Omul era ceea ce Riley definea drept R.Î.S.: rezervist în soldă. După părerea sa, lui Knutz, care avea douăzeci şi patru de ani în armată, i se cam fâlfâia de tot ce se întâmplă. Freca timpul, câştigând un procentaj tot mai mare la pensie cu fiecare an ce se scurgea, fără ca el să facă nimic. Cândva, poate că fusese un soldat bun, dar de când silueta i se dusese de râpă, restul calităţilor sale avuseseră aceeaşi soartă, făcând din sergentul-major al echipei mai degrabă o povară, decât un ajutor. Luna trecută, Riley se sfătuise cu sergentul-major al companiei B, încercând să găsească soluţia de a scăpa de el, plasându-l pe un post relativ inofensiv. Se săturase să facă, pe lângă munca de comandant, *şi* pe cea de sergent al echipei.

Riley l-ar fi ales ca sergent al echipei pe omul cu cel mai mare grad din celălalt elicopter, dacă i-ar fi avut acceptul. Doc Seay era opusul lui Knutz. Sergent-major de primă mână, Seay refuzase de curând oferta de a fi sergentul şef al unei alte echipe. Lui Seay îi plăcea postul de sergent-major medic, şi era cel mai priceput medic cu care lucrase Riley vreodată. Seay era, totodată, şi un extrem de competent subofiţer. Dacă se spărgea vreodată buboiul, Riley voia ca Doc să-i fie mâna dreaptă.

Prezenţa a două cutii de muniţie calibrul 5,56 mm şi a uneia de 9 mm, pe care armurierul Mike Trovinsky le luase în acest zbor, îl făcea pe Riley să se întrebe dacă nu cumva era vorba despre o misiune în care antrenamentul se sfârşea şi acţiunea devenea reală. Trecuse ceva timp de când nu mai ieşiseră cu gloanţe adevărate. Desigur, putea fi şi o aplicaţie declanşată de Grup sau de Comandamentul de Operaţiuni Speciale (COMOS) pentru a le verifica viteza de dispunere în obiectiv. Riley participase la multe aplicaţii de acest gen.

Odată făcute atâtea supoziţii, câte simţea el că era cazul, ţinând

cont de lipsa de informaţii, Riley se lăsă pe speteaza scaunului şi începu să se uite la terenul jos, plat, al Rezervaţiei Militare Fort Campbell, care aluneca pe sub ei. Ploaia se oprise, dar norii erau tot coborâţi, ameninţând să sporească umezeala. Temperatura era în jur de minus nouă grade, normală pentru luna aprilie, în Tennessee.

Elicopterul zbura la vreo treizeci de metri deasupra nivelului terenului (DNT). Cu toate că frunzele încă nu apăruseră, Riley abia dacă putea zări solul printre ramurile dese ale copacilor şi prin hăţişul tufişurilor de dedesubt. Pilotul urma un drum precis către destinaţie. Aparatul se înclină puternic spre dreapta şi Riley văzu prin fereastra din stânga întinderea lacului Barkley, acoperită de ceţuri. Trăgând puţin uşa glisantă, zări o clădire izolată, joasă, şi o parcare în care se aflau trei maşini. Elicopterul ajunse deasupra parcării, se opri pe loc şi începu să coboare.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

8:11 a.m.

Freeman se uită la ceas. Trecuse ceva mai mult de-o oră de când sunase pentru prima oară la Fort Campbell pentru a solicita forţe de intervenţie. Nu ştia dacă pentru ei însemna sau nu un timp bun. Acum chiar că nu avea nicio importanţă, deoarece nu era vorba decât de a merge să caute corpurile şi raniţele. Închise terminalul computerului pe care urmărise datele înregistrate noaptea trecută.

Cele două elicoptere aterizară şi uşile laterale se deschiseră. Soldaţii ieşiră cu raniţele în mână şi se apropiară în fugă de marginea parcării, unde se afla el. Şuieratul elicelor scăzu în intensitate după ce piloţii lăsară motoarele la ralanti. Un militar scund, latino-american, cu salopetă de camuflaj, îşi aruncă sacul jos, apoi se îndreptă spre Freeman.

— Sunt sublocotenentul Riley, domnule, comandantul DOA 682, Grupul 5 de Forţe Speciale.

Freeman îi întinse mâna.

— Maior Freeman, Serviciul de Informaţii pentru Apărare. Eu mă ocup de…

Se opri când apăru un alt militar. Nou-sositul era un om gras, aproape la fel de voluminos ca Freeman, cu o ţeastă pleşuvă.

Riley făcu prezentările.

— Sergentul şef Knutz. Este înlocuitorul meu la comanda echipei.

Freeman îi strânse mâna sergentului, apoi le făcu semn celor doi să-l urmeze.

— Să mergem înăuntru, să vă spun despre ce este vorba. Oamenii pot aştepta aici, afară.

Riley şi Knutz intrară în hol, în urma lui Freeman. Riley zărise deja firma de pe faţada clădirii, pe care scria Bioteh – Laboratorul de

Inginerie Biotehnologică. Prezenţa ei, plus omul de la Serviciul de Informaţii pentru Apărare formau o combinaţie interesantă. Riley mai văzu înăuntru încă două persoane care aşteptau: un bărbat înalt, distins, într-un halat alb de laborator, şi o femeie brunetă, demodat îmbrăcată şi sobră, care şedea la un birou mare.

Când aterizaseră, Riley observase camerele de luat vederi de pe acoperiş, deci presupuse că ecranele TV de aici erau monitoarele acestora. Ceea ce indica un sistem de securitate cam costisitor pentru un obiectiv aliat în mijlocul pădurii. Singurul lucru pe care şi-l putu imagina Riley, luând în considerare cele câteva date vizibile, era că sistemul de securitate lăsase să-i scape ceva.

Freeman prezentă reciproc cele două grupuri.

— Doctor Ward, şeful laboratorului, şi doctor Merrit, asistenta sa. Domnul Riley şi sergentul Knutz. Fac parte din Grupul 5 de Forţe Speciale, de la Fort Campbell, şi se află aici pentru a ne acorda ajutor în rezolvarea micii noastre probleme.

După ce dădură mâna cu toţii, cei doi oameni din Forţele Speciale îşi traseră şi ei nişte scaune din plastic. Riley îşi desfăcu harnaşamentul pentru transportul greutăţilor (HTG) şi puse pe genunchi arma, un M-16 A2. Cei doi doctori îi lăsară impresia că erau foarte supăraţi de ceva, mai ales femeia, dar că se străduiau pe cât puteau să nu se demaşte. Scoase un carneţel din buzunar şi se pregăti să noteze.

Freeman scutură din cap.

— Fără însemnări. Tot ce faceţi, vedeţi şi auziţi aici este strict secret. N-o să dureze mult ca să aranjăm lucrurile. Până la cină, sunteţi înapoi la Fort Campbell.

Riley ridică din umeri şi puse carneţelul deoparte. Avea s-o scoată la cap cu ei. Cunoştea jocul cu secretul mai bine decât maiorul ăsta de la SIA şi-l jucase în situaţii mai reale decât cea de faţă.

Freeman se întoarse spre Ward.

— Doctore, le-ai putea prezenta pe scurt acestor oameni cu ce anume se ocupă laboratorul, fără a intra în chestiuni prea secrete? Doar cât să înţeleagă despre ce e vorba.

Ward se întoarse spre cei doi.

— Laboratorul de Inginerie Biotehnologică desfăşoară cercetări în domeniul mutaţiilor genetice asupra viruşilor, pentru a găsi modalităţi de contracarare a efectelor viruşilor originali. Lucrăm în principal pentru Institutele Naţionale ale Sănătăţii, executând unele dintre cele mai sensibile proiecte ale lor. În momentul de faţă, lucrăm pe diverse forme ale armelor biologice cu viruşi cunoscuţi, în speranţa de a găsi un mutant care să poată acţiona ca antidot împotriva formei originale. Efectuăm experimente pe viu cu maimuţe, pentru a stimula creşterea viruşilor mutanţi într-un organism gazdă şi examinăm rezultatele prin

comparaţie cu virusul iniţial.

Freeman îl întrerupse:

— De-asta vă aflaţi aici, domnilor. Patru dintre maimuţele laboratorului au scăpat noaptea trecută. Erau infectate cu o formă mutantă a agentului biologic VX.

Riley se încruntă. VX era un agent biologic care făcea parte din inventarul sovietic. Omul acesta vorbea despre lucruri serioase, dar de ce la trecut? Doctor Merrit era ciudat de tăcută şi părea a nu fi în apele ei. Înainte ca Riley să aibă vreme de a pune vreo întrebare, Knutz interveni, nerăbdător, presupuse sublocotenentul, să arate că încă se străduia să-şi câştige existenţa.

— Cum au scăpat?

Riley îi surprinse pe Ward şi pe Merrit schimbând o privire rapidă, în timp ce Freeman răspundea la întrebare.

— Nu contează cum au scăpat. Important este să găsim corpurile cât mai repede cu putinţă.

Knutz se băgă iarăşi.

— Cum adică „corpurile”?

Freeman arătă spre computerul portabil.

— Animalele purtau nişte zgărzi în jurul gâtului, care conţineau câte o baliză de reperare şi câte o încărcătură explozivă. Când am stabilit cu precizie că au scăpat, am declanşat electronic încărcăturile din zgărzi. Înainte de asta, le-am determinat azimutul.

Aceşti oameni sunt foarte hotărâţi să nu lase animalele alea să umble libere, se gândi Riley. Freeman întinse o hartă pe masă. Riley şi Knutz se ridicară să se uite pe ea.

Freeman arătă linia trasată cu creionul.

— Corpurile trebuie să se afle undeva de-a lungul acestei linii, care este ultimul azimut obţinut înaintea detonării. Distanţa ar fi sub cinci kilometri. Vrem ca voi şi oamenii voştri să vă deplasaţi în lungul liniei indicate şi să ne găsiţi cele patru corpuri.

Riley se încruntă.

— De ce aţi ucis maimuţele? De ce nu le-aţi capturat, pur şi simplu?

Freeman înfruntă el întrebarea.

— Nu ne-am putut asuma riscul de a le lăsa să alerge printre oameni. Chiar dacă posibilitatea era mică, nu am vrut să expunem pe nimeni acestui nou virus mutant. Am simţit că, pentru a le opri, trebuie să le omorâm.

Riley sesiză că doctorul nu era prea îngrozit de distrugerea maimuţelor. Parcurse cu degetul linia trasată pe hartă, observând că se termina lângă lac.

— E-n regulă. De-aici, n-o să ne ia prea mult timp să facem trei clicuri în lungul unui azimut. Putem folosi harta asta?

Freeman i-o întinse.

— Vă aparţine.

Ward ridică o mână.

— Mai e ceva. Când oamenii vor repera corpurile, să se retragă imediat şi să ne anunţe pe noi, acolo, să ne ocupăm de rămăşiţe. Virusul poate fi încă activ în cadavre şi nu vrem să riscăm nimic. Oamenii voştri nu trebuie să se apropie de corpuri mai mult decât este nevoie pentru a le identifica.

Riley ridică din umeri. Se îndoia ca vreunul dintre oamenii lui să vrea să se apropie mai mult după ce vor fi auzit cu ce erau infectate maimuţele.

— Sigur. Am să le transmit informaţia.

— Cât de contagios este virusul? întrebă Knutz.

Freeman răspunse:

— După cum ştii, sub formă de armă, VX este pulverizat cu atomizoare sau lăsat să fie împrăştiat de curenţii de aer. În cazul de faţă, le-a fost injectat maimuţelor direct în sânge, aşa că, atâta vreme cât nu iei contact cu sângele, eşti în siguranţă. N-ai de făcut decât ce-a spus doctorul Ward.

Femeia vorbi pentru prima oară:

— Aveţi de gând să le spuneţi măcar despre raniţe?

Ward se întoarse furios spre ea. Riley observă că doctorul principal se stăpânea cu mare dificultate.

— La ce se referă? întrebă Riley.

Ward îşi mută de la Merrit privirea încărcată de furie şi spuse scuipând vorbele:

— Maimuţele au luat cu ele două piese de echipament.

— Ce-i în raniţele alea? se interesă Riley.

Freeman interveni.

— E secret. Oamenii voştri să nu atingă nici raniţele, dacă dau de ele. Trebuie să fie împreună cu corpurile.

— Mă rog, şi cum arată raniţele astea? întrebă Riley.

— Cam de dimensiunile unui rucsac „Alice”, răspunse Freeman. Numai că în loc de nailon, totul este din plastic şi vopsit în verde-cenuşiu. Important e să găsiţi corpurile şi să vă retrageţi imediat. Chemaţi-ne la faţa locului, şi noi executăm recuperarea. Doctorul Ward şi cu mine ne vom deplasa în centrul liniei voastre de căutare. Doctor Merrit va rămâne aici.

Riley se săturase de jocul „de-a secretul”.

— E-n regulă, domnilor. Mai e nevoie să ştim şi altceva?

Freeman se uită la Ward, care scutură din cap, apoi se întoarse iar spre Riley.

— Nu. Asta-i tot. Spune-le piloţilor să rămână cu elicopterele aici până ce terminăm. N-o să dureze prea mult. Trebuie să luăm din

laborator nişte saci pentru corpuri şi încă ceva echipament, şi ne întâlnim cu toţii în parcare peste câteva minute.

Riley o apucă spre ieşire, urmat îndeaproape de Knutz. Membrii echipei îşi lăsaseră raniţele lângă zidul clădirii. Trovinsky desigilase una dintre cutiile cu muniţie de 5,56 mm şi pe cea de 9 mm şi împărţea gloanţe. Oamenii îşi umpleau săculeţii pentru muniţie.

Riley îi atenţionă:

— E-n regulă, băieţi. N-o să avem nevoie de muniţie. Daţi-i bătaie şi umpleţi-vă săculeţii cu ceea ce-aţi căpătat, dar nu vreau să văd încărcătoarele în arme. Întinse harta pe care i-o dăduse Freeman. Asta-i afacerea. Le-au…

— Le prezint eu situaţia, şefu'.

Riley îşi înălţă privirea surprins de întreruperea lui Knutz, dar se retrase, dându-i acestuia harta. Era rolul sergentului şef, ca subofiţer operativ, să pună în temă echipa, lucru pe care-l făcea de multă vreme sublocotenentul. Riley se bucură că, în sfârşit, Knutz părea să-şi ia funcţia în serios, dar, sincer să fie, îi şi displăcea puţin. Se obişnuise să facă lucrurile în felul lui.

Knutz luă un creion, să indice pe hartă.

— Le-au scăpat patru maimuţe de-aici, din laborator, azi-noapte. Aveau la gât zgărzi, în care erau încorporate dispozitive cu explozibil detonant prin radio. Cei care lucrează aici au declanşat dispozitivele, aşa că acolo se găsesc acum patru maimuţe moarte. Înainte însă, balizele din zgărzi au indicat un azimut, pe care-l vedeţi trasat pe hartă. O vom lua în această direcţie, în linie de cercetaşi, şi vom găsi corpurile. Cum observaţi ceva ce seamănă cu un corp de maimuţă, trebuie să vă retrageţi şi să-l chemaţi pe doctor, care va merge împreună cu noi. Mai sunt şi nişte lucruri cărora ei le spun raniţe – cam cât nişte rucsacuri mari, de culoare verde – şi pe care maimuţele le-au luat cu ele. Dacă le vedeţi, trebuie să vă retrageţi şi să-l chemaţi pe doctor. Ne vom deplasa cu distanţe de câte cincisprezece metri între oameni. Asta ne dă un front de o sută cincizeci de metri. De vreme ce semnalul a fost bun numai pentru cinci clicuri, n-o să ne ia prea mult să găsim corpurile.

Knutz trecu în revistă echipa.

— Întrebări?

Era, desigur, scurt şi la obiect, se gândi Riley, dar neinspirat. Knutz n-avea să fie niciodată un bun conducător. Riley hotărî că nu ar strica să mai detalieze puţin. Oamenii lucrau mai bine când ştiau „de ce anume" înainte de „ce anume".

— Aş vrea să subliniez motivele pentru care nu trebuie să ne apropiem de corpuri. Potrivit doctorilor de-aici, acestor maimuţe li s-au injectat nişte varietăţi de agenţi biologici VX. Ei nu vor să vă faceţi de lucru cu corpurile şi sunt sigur că nici voi nu vreţi. Ei spun că

singurul lucru contagios este sângele maimuţelor, dar voi aveţi grijă. Lăsaţi-l pe doctor să-şi câştige salariul pe munca lui.

Riley îi văzu pe oameni aruncându-şi priviri unii altora. Doc Seay ridică mâna.

— Hei, şefu'! Ce-i în rucsacii ăia?

Riley clătină din cap.

— N-au zis. Noi să punem răul înainte şi să ne imaginăm că s-ar putea să fie un fel de containere pentru viruşi sau pentru alte tipuri de agenţi biologici. Aşa că, să nu ne băgăm în chestiile astea. Dacă vedeţi ceva ce nu a pus natura în pădure, strigaţi şi lăsaţi-i pe oamenii ăştia să se descurce. Noi nu suntem decât cercetaşii în operaţiunea asta. Să-i lăsăm să-şi culeagă singuri gunoaiele.

Riley îi privi pe fiecare în parte.

— A priceput toată lumea?

Opt capete se aplecară rapid de câteva ori, încuviinţând.

— Lăsăm raniţele aici, la elicoptere.

Riley se uită la cele două aparate amuţite, apoi se întoarse spre sergentul de informaţii al echipei.

— Bob, vreau să le spui piloţilor să se pună pe aşteptat. Şeful a spus că trebuie să aştepte până ce terminăm povestea. Să sperăm că ne vom întoarce la Fort Campbell tot astăzi.

Sergentul clasa întâi Bob Philips, un lungan din New England, cu nas mare şi coroiat, care era adesea ţinta glumelor celorlalţi, o luă agale spre cele două aparate; echipajele se aflau tot la bord.

Riley arătă spre cutiile de muniţie, desfăcute.

— Antricot, vreau să le închizi şi să le pui într-unul dintre elicoptere. O să avem de raportat pentru fiecare cartuş, după ce ne facem treaba.

Sergentul „Antricot" Troy, armurierul secund, trânti capacele, închizând cutiile. Troy se alesese cu porecla de Antricot în timpul unui exerciţiu de supravieţuire, când petrecuse ultimele cinci zile rozând la oasele unei veveriţe pe care o prinsese în prima zi. Pentru că prenumele lui adevărat era Bob, la fel ca al lui Philips, distincţia prinsese. Filosofia lui Riley în legătură cu echipa era că nimic ce ţinea de DOA 682 nu era sfânt, aşa că ignora protestele lui Troy referitoare la poreclă. Omul trebuia să se înveţe să trăiască cu ea. Troy era un viking blond, cu ochii albaştri, solid şi înalt de un metru nouăzeci. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber lucrând cu greutăţi şi ridicând haltere. Din nefericire, după părerea lui Riley, omul avea personalitatea unui pietroi, pentru a se potrivi cu muşchii. Lipsa sa de simţ al umorului îi făcea pe ceilalţi membri ai echipei să se lege de el şi mai şi.

Ieşirea lui Ward şi a lui Freeman din clădire întrerupse meditaţiile lui Riley cu privire la Antricot. Ward căra un sac în care fusese

înghesuit ceva. Freeman, îmbrăcat în costum şi cu pantofi eleganţi, nu părea pregătit pentru a cutreiera prin pădure, dar Riley îşi spuse că asta era problema lui. Ward se schimbase în nişte pantaloni largi şi o cămaşă cu mânecă scurtă, pe sub o bluză de vânt, şi-şi pusese o pereche de pantofi de sport. Ceva mai bine pentru a bate tufişurile, dar nu cu mult, după cum estimă Riley.

Oamenii din 682 purtau aceeaşi uniformă pe care o avuseseră şi de dimineaţă pentru marşul de antrenament dinaintea şedinţei de lupte, desfăşurată în apropierea sediului comandamentului: combinezoane uşoare de luptă, în culori de camuflaj, cizme de junglă, cu carâmbi înalţi, harnaşament pentru transportarea greutăţilor şi şepci cu cozoroc lung. Singurele lucruri în plus erau armele, nişte M-16. În HTG fiecare om purta fixate două gamele, doi săculeţi pentru muniţie, un pachet sigilat cu echipament de supravieţuire, o trusă de prim-ajutor cu două bandaje sterile – pe umărul opus celui în care sprijinea arma pentru tragere – şi cel puţin un cuţit. Pe sub HTG, la subsuoară, avea prinsă în curele teaca pistolului semiautomat Beretta, de 9 mm.

Riley îşi scoase busola Silva din cutia ei de pe HTG. O puse pe hartă, apoi roti săgeata de ghidaj de pe soclul busolei până ce o alinie cu direcţia trasată pe hartă. Păstrând acul Nord aliniat cu cercul exterior, nu-i rămânea decât să aibă grijă ca acul să se menţină pe azimutul dorit.

În momentul de faţă, acul arăta drept dinspre laborator spre lacul Barkley. Şi pentru că harta era aceeaşi pe care o foloseau şi ei la Fort Campbell, Riley ştia valoarea declinaţiei, diferenţa dintre nordul magnetic şi direcţia nord a caroiajului hărţii. Busola lui era deja fixată pentru compensarea acestei diferenţe.

Riley ridică privirea şi spuse echipei:

— Azimutul este doi-zero-doi grade magnetice.

Aşteptă să-şi potrivească şi ceilalţi busolele.

— De-aici până la lacul Barkley sunt trei clicuri, aşa că asta-i distanţa maximă.

Desemnă oamenii indicându-i rapid cu degetul.

— Voi cinci, vreau să fiţi la stânga mea, iar voi patru, la dreapta.

Se uită la Freeman.

— Gata, domnule?

— La treabă!

Riley făcu un semn larg cu mâna deasupra capului şi porniră. Echipa ocoli laboratorul, apoi se răsfiră, pe azimutul indicat. Imediat în stânga lui Riley se afla sergentul şef Knutz, iar la dreapta, cel mai apropiat om era Doc Seay. Ward şi Freeman înaintau la câţiva paşi în urma lui Riley.

Chiar în spatele laboratorului, terenul cobora într-o depresiune formată de albia unui pârâu ce curgea spre sud-vest. Riley alese un

copac de pe cealaltă parte a văii şi-l folosi ca punct de reper.

Mergând la vale spre albia pârâului, se întreba cum arătau oare rămăşiţele maimuţelor. O încărcătură explozivă plasată într-o zgardă fixată în jurul gâtului era o chestie dezgustătoare. Riley putea să înţeleagă însă grija de a nu lăsa să scape de sub control vreun fel de risc biologic. Măsurile severe de control păreau, într-adevăr, necesare.

Şi totuşi, după părerea lui Riley, ceva nu era prea limpede cu operaţiunea asta. Întrebarea lui Knutz referitoare la modul în care scăpaseră cele patru maimuţe rămânea în picioare. Laboratorul părea să aibă un bun sistem de securitate, iar dacă tipii ăştia de la Bioteh îşi bătuseră capul cu balize şi zgărzi cu explozibili, trebuie să fi posedat şi alte măsuri de prevenire a unei evadări.

Un alt lucru care-l preocupa pe Riley era lipsa oricărui personal de securitate în clădire. El se îndoia serios că vreunul dintre doctori fusese de gardă în schimbul de noaptea trecută, când se produsese fuga, şi cu toate astea nu văzuse nici picior de paznic. Riley remarcase camioneta veche din parcare: avea lipită pe geam o autorizaţie de rezervist, care-i dădea şoferului dreptul de a pătrunde în incinta principală, interzisă civililor, de la Fort Campbell. Se întrebă cui aparţinea. Evident, nu lui Ward, lui Freeman sau lui Merrit.

Riley era o persoană suspicioasă şi care ştia să observe. Experienţele dure prin care trecuse îi imprimaseră aceste caracteristici. Copilăria, petrecută pe străzile zonei de sud a cartierului Bronx, din New York, îl învăţase valoarea observaţiei. Cineva incapabil de a învăţa să remarce semnalele de avertisment ale unor situaţii în curs nu rămânea prea mult timp bine-sănătos pe acele străzi. Riley supravieţuise în Bronx vreme de şaptesprezece ani, croindu-şi un drum delicat printre cerinţele unui mediu violent şi evitând acel gen de necazuri care i-ar fi distrus orice speranţă de a mai ieşi din haznaua ce ameninţa să-l absoarbă cu totul. Obţinerea unei diplome de liceu în asemenea condiţii fusese o realizare extraordinară şi-i permisese lui Riley să se înroleze în armată.

Intrarea lui Riley în Forţele Speciale consolidase acele lecţii timpurii. Îşi amintea de primul său sergent de echipă din Forţele Speciale: sergentul şef Frank Kimble, Okinawa, 1981. Riley era un tânăr absolvent, proaspăt ieşit de la şcoala de gradaţi, când se ciocnise de Kimble. Kimble se străduise să-i transmită mai tânărului său subaltern cunoştinţele acumulate în trei stagii în Vietnam şi nouăsprezece ani în Forţele Speciale.

Kimble îi ascuţise în mod constant lui Riley puterea de observaţie. Stăteau într-un bar sâmbăta seara şi se îmbătau, şi veteranul îl punea deodată să-i descrie toate persoanele aflate în spatele lor, fără a se întoarce să le vadă. După şase luni de antrenament, Riley se deprinsese să observe mult mai multe – tocmai la timp pentru prima

sa misiune reală în Thailanda, în care avea să se confrunte cu operaţiunile secrete de frontieră. În anii ce urmaseră, Riley îşi aprofundase aceste capacităţi, încercând întotdeauna să observe orice anomalie din mediul înconjurător. Chiar acum instinctele îi zbârnâiau, atenţionându-l asupra câtorva nereguli sesizate la laborator.

Riley îşi făcea drum prin desişul ce urmărea firul apei. Scoase grijuliu braţul dintr-un tufiş cu spini şi păşi, ridicând ritmic picioarele, prin pârâul umflat de furtună. Îl auzi pe Ward în spatele lui, când se prinse şi el în spini. Riley ieşi din apă şi se opri, ascultând cu atenţie şi căutând să înlăture zgomotele făcute de oameni. Se uită spre stânga şi-l reperă pe Knutz, care-i făcu un semn scurt, cu capul. În dreapta, Seay apăru abia după câteva secunde.

Riley era mulţumit că echipa sa se deplasa în linişte şi păstra frontul. După filosofia lui, oamenii din 682 urmau să umble prin pădure ca fantomele. În ciuda faptului că aici nu era nevoie să menţină liniştea, cei din echipă se comportau astfel, fiindcă ştiau cu toţii ce aştepta Riley de la ei. Pentru el, fiecare moment era un moment pregătitor.

Riley se sprijini bine pe picioare şi o luă în sus, spre buza râpei. Ochii îi umblau fără încetare într-un du-te-vino, căutând orice urmă de corpuri sau raniţe. Când ajunse la copacul pe care şi-l fixase drept reper, îşi scoase busola şi-şi alese alt jalon în lungul azimutului. După măsurătoarea făcută cu pasul, confirmată de o privire atentă asupra hărţii, aprecie că parcurseseră şase sute de metri de la laborator până aici.

Ieşi pe culmea povârnişului şi se opri un minut. Terenul devenea aproape orizontal. Uitându-se înapoi, aşteptă ca Ward şi Freeman să urce şi ei panta. Knutz şi Seay îi făcură semn cu degetul mare ridicat, fiecare de partea lui, de la o distanţă de cincisprezece metri, indicându-i că, pe partea respectivă, toţi se aflau în linie. Riley le făcu semn cu mâna să pornească mai departe.

După încă o sută de metri, intersectară un drum vechi, neasfaltat. Riley îngenunche şi privi solul cu atenţie. Nu erau urme recente de roţi sau alte indicii. Traversă drumul şi intră din nou în pădure. Copacii deveniseră mai groşi, iar lumina dimineţii, filtrată prin nori, abia se zărea. Oamenii umblau ca printr-o catedrală slab luminată, pictată în maroniu şi verde, în care picura întruna de sus. Din copaci atârnau corzi de viţă sălbatică, obligându-l pe Riley la tot pasul să-şi vâre capul între umeri. Tufele de mărăcini i se prindeau de pantalonii combinezonului, dar Riley îşi deschidea fără zgomot drumul prin hăţişuri; se cunoşteau anii de practică.

Riley îşi mută privirea pe ceas când trecu peste o mică ridicătură de teren, pe care o localiză cu uşurinţă pe hartă: 10:02 a.m. Locul se situa pe linia de căutare la aproximativ un kilometru de laborator.

Uitându-se în sus, Riley văzu că soarele se străduia să străpungă norii. Era de sperat că avea să se mai îndulcească răcoarea dimineţii. De cealaltă parte a ridicăturii de pământ, terenul cobora spre un alt pârâu, ce curgea dinspre nord-est spre sud-vest. Potrivit hărţii, acest curs de apă, marcat cu numele de Williams Hollow Creek, se vărsa în lacul Barkley, la ceva mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă. Riley privi în stânga şi în dreapta şi începu coborâşul. Panta asta era mai abruptă decât precedenta, aşa ca-şi împărţi timpul între cercetarea împrejurimilor, pentru descoperirea corpurilor, şi căutarea locurilor în care să poată pune piciorul în siguranţă.

Riley tresări la auzul unui ţipăt venit dinapoia lui. Se răsuci, măturând instinctiv în jur cu arma neîncărcată, şi căută sursa. Dădu cu ochii de doctorul Ward, care se rostogolea pe pantă. Riley izbi cu patul armei de pământ, în calea lui Ward, iar cu cealaltă mână se prinse de un copac. Când alunecă prin dreptul lui Riley, Ward reuşi să se apuce de armă, aproape smulgându-i ofiţerului mâna cu care se ţinea de copac.

Doctorul se ridică cu grijă în picioare, înjurând. Era plin de noroi şi de frunze. Pacheţelul lui cu mâncare alunecă mai departe la vale, de unul singur. Riley îşi văzu de coborâre mai departe. Ajuns jos, culese pacheţelul şi-l aşteptă pe Ward. I-l dădu doctorului fără o vorbă şi îşi continuă drumul pe porţiunea orizontală a terenului. Knutz şi Seay îi arătară iarăşi că restul echipei era în linie. Parcurseră două treimi din drumul spre lacul Barkley. Riley spera ca ei să găsească în curând ceea ce căutau şi că niciunul dintre oamenii săi nu scăpase până acum ceva, deşi îşi imagina că rezultatul exploziilor urma să fie cât se poate de evident. Sânge, capete smulse şi trupuri sfâşiate erau presupuneri logice cu privire la cele ce aveau să descopere. În ciuda tufişurilor dese, genul de spectacol însângerat trebuia să fie destul de lesne de observat.

Râul Williams Hollow Creek era umflat din cauza ploii din noaptea precedentă. Riley păşi în curentul iute fără să stea nicio clipă pe gânduri şi trecu dincolo. Disconfortul îl însoţise permanent pe Riley pe parcursul anilor în Forţele Speciale şi, după el, capacitatea de a face abstracţie de o neplăcere minoră, cum ai fi aceea de a te simţi ud şi înfrigurat, era mai mult mentală decât fizică.

Riley supravieţuise şi acţionase în condiţii variate, de la geruri de minus patruzeci de grade, îndurate la înălţimi de 3.500 m, până la căldura înăbuşitoare a junglei. Învăţase, mai degrabă, să se adapteze decât să se opună naturii. În cele şase luni petrecute în Okinawa, Frank Kimble îl învăţase pe Riley că un om nu va putea niciodată să câştige o bătălie împotriva forţelor naturii. Natura e neschimbătoare şi necruţătoare, la fel ca orice duşman. În loc să-şi facă din mediul înconjurător un inamic, Riley învăţase să şi-l facă aliat. Pentru el,

asprimea terenului şi a vremii era bine venită, pentru că slăbea puterea duşmanilor.

În timpul unui stagiu de pregătire în arte marţiale, efectuat în Coreea, Riley lucrase cu un maestru coreean care nu vedea ce rost ar fi avut să verifice starea vremii înainte de a începe o activitate sub cerul liber. Exersaseră amândoi în zăpadă de cincisprezece centimetri, în picioarele goale şi cu pieptul descoperit, pe vârful unui munte, folosind crengi rupte din copaci drept ţinte pentru loviturile de picior. Riley învăţase repede să se concentreze asupra antrenamentului şi să ignore condiţiile ambientale, pentru a-şi croi drum spre centura neagră, primul dan, în tae-kwon-do. În timpul vizitei sale în Coreea, el adăugă această centură neagră celei în hapkido, pe care o obţinuse cu ani în urmă, în Okinawa.

Pantalonii uzi i se lipeau de picioarele oţelite în timp ce urca panta spre celălalt mal al pârâului. Încă o fâşie de teren cu relief mai înalt şi aveau să ajungă la lacul Barkley.

În spatele lui Riley, Ward se întreba când urmau să dea peste corpuri. Se târau prin pădurea asta de mai bine de-o oră şi jumătate. Nu ştia cât de departe ajunseseră şi cât mai era de mers până la lac. Picioarele şi braţele îl dureau din cauza ţepilor de spini care-i intraseră sub piele. Iar pe deasupra, era ud, îngheţat şi flămând.

Ward se simţea stânjenit să colaboreze cu militarii ăştia. Soldaţii din Forţele Speciale se deplasau prin pădure atât de uşor, încât era de-a dreptul straniu. Cel ce se numea Riley, în urma căruia mergea Ward, nu scosese nici măcar un cuvânt de când plecaseră de la laborator. Ward era obişnuit cu oameni care vorbeau şi-şi dezvăluiau gândurile.

Chiar şi omul de la SIA era tăcut. Îşi făcea, probabil, planul în legătură cu ceea ce avea să scrie în raport, se gândi Ward. El însuşi îşi petrecuse majoritatea timpului pe parcursul traseului încercând să-şi imagineze o modalitate de a menţine în viaţă Proiectul Bioteh. Problema principală era cum aveau să reacţioneze la această întâmplare cei de la Bugetul Negru, mai ales generalul Trollers. Ward trebuia să recunoască faptul că străpungerea sistemului de securitate crea o imagine negativă. Dar Ward îşi spunea, totodată, că uciderea celor trei oameni de către sinbatanţi era bună, într-un fel pervers. Asta demonstra că această creaţie a sa putea să facă ceva ce armata, cu siguranţă, ar fi trebuit să aprecieze.

Lui Ward îi părea teribil de rău că Merrit îi distrusese pe sinbatanţi. Ingineria genetică era cel mai adesea o chestiune de încercări şi erori decât una de calcul precis – construiai bazându-te pe eforturile anterioare. Ultima generaţie de sinbatanţi reprezentase un pas-cheie în direcţia pe care se impunea s-o urmeze Proiectul, în final. Pierderea lor îi arunca înapoi îngrozitor de mult, chiar şi fără ca asupra programului să planeze spectrul sfârşitului.

Ticăloasa asta afurisită de Merrit, gândi Ward în sinea lui. Cine naiba se credea, ca să-l înfrunte pe el astfel? Ward era hotărât ca, în cazul în care nu avea să se mai întâmple nimic altceva după toată afacerea, s-o pună pe Merrit să-şi facă bagajele. Femeia îi dăduse de înţeles de nenumărate ori că voia să plece'; de astă dată, Ward urma să aibă grijă ca doctor Merrit să părăsească definitiv domeniul bioingineriei.

Ward era atât de cufundat în gânduri, încât aproape se izbi de spinarea lui Riley. Sergentul-şef al echipei se oprise pe marginea unui povârniş. Riley se întoarse spre Ward şi Freeman când aceştia ajunseră lângă el şi rosti primele cuvinte după aproape două ore:

— Aici e lacul. Nici urmă de maimuţele dumneavoastră sau de raniţe. Riley se uită în jos la suprafaţa liniştită a apei, aflată la un metru şi jumătate dedesubt. Se poate să fi fost în apă când aţi detonat explozibilul?

Ward rămase pe gânduri.

— Mă îndoiesc. Maimuţelor nu le place să înoate. Abia dacă reuşesc s-o facă, dar, în orice caz, nu au înclinaţii. Sunt destul de sigur că ar fi rămas pe uscat.

Riley le făcu semn lui Knutz şi lui Seay să strângă toţi oamenii. Cei doi transmiseră semnalul mai departe. Riley se uită pe hartă, apoi în jur. După ce echipa se adună, aruncă o privire fiecăruia în parte.

— A văzut cineva ceva neobişnuit? Ceva care să semene, chiar şi vag, cu o maimuţă sau cu o raniţă?

Se alese cu un răspuns negativ. Riley încercă să încheie un fel de pace cu Knutz.

— Tu ce crezi, Cap?

Knutz arătă spre cei doi civili.

— Ei sunt experţii.

Trecu întrebarea mai departe, ofiţerului SIA.

— Ce vreţi să facem noi acum, domnule?

Freeman se frecă pe bărbie.

— Eu zic să facem cale întoarsă şi să cercetăm mai bine. Trebuie să ne fi scăpat. Poate ne-am abătut de la direcţie.

Riley ciocăni uşor cu degetul în hartă.

— Ne aflăm exact în locul în care azimutul doi-zero-doi, de la laborator, intersectează lacul, domnule. Cu o aproximaţie de aproape douăzeci de metri, de-o parte sau de alta. Cât de precise erau balizele din zgărzile lor?

Lui Ward îi lipseau date.

— Nu sunt sigur. Dar trebuie să găsim corpurile.

Riley se uită înapoi, în direcţia din care veniseră.

— Elicopterele au devenit inutile. E prea mare desişul.

I se adresă lui Freeman.

— Ce-ar fi să chemăm nişte ajutoare de la Fort Campbell, domnule?

Freeman ştia că un lucru ca ăsta n-ar fi fost acceptat de superiorii lui.

— Aş vrea să implic, pe cât se poate, un număr minim de oameni. Să încercăm să măturăm cu atenţie zona la întoarcere. Dacă nu găsim nimic, am şi eu câţiva oameni care trebuie să sosească de la Washington.

Riley ridică din umeri; uneori era mai bine să fii subaltern decât conducător.

— E-n regulă, băieţi. S-o facem invers. Fiţi cu ochii-n patru! Ne vom deplasa mai încet. Verificaţi fiecare desiş. Poate că erau băgaţi pe sub ceva înainte să fie aruncaţi în aer. La treabă!

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

11:20 a.m.

Robin Merrit afişă încă o dată pe ecran înregistrarea făcută de computer şi o privi cu atenţie. Faptul că era expert în computere se dovedea [a fi] numai unul dintre lucrurile de care avusese nevoie pentru a deveni specialist de vârf în ingineria genetică în mai puţin de patru ani de la obţinerea doctoratului. Dacă defecţiunea se datora sistemului de securitate instalat şi impus de SIA, asta i-ar fi permis lui Ward să arate cu degetul în altă parte, pentru a lăsa Proiectului un loc de întors. Merrit ştia că Ward se lupta cu Pentagonul să menţină alocarea de fonduri. Într-o eră cu tensiuni internaţionale nesemnificative şi reduceri de bugete, până şi anonimul Buget Negru al Pentagonului era pe cale de a fi afectat.

Merrit acceptase de multă vreme realitatea situaţiei sale. Nu-i plăcea aici şi detesta să lucreze pentru Ward. Toate cunoştinţele şi toată munca ei erau sifonate de mai vârstnicul său coleg şi ştia că îi erau recunoscute prea puţine merite cu privire la progresele cercetării lor. Iniţial, cel mai mare regret al ei fusese că nu putea publica nimic din rezultatele pe care le obţineau pe motive de securitate. Era un cerc vicios. Faptul că lucrau pentru guvernul federal le permitea să ocolească severele limitări procedurale impuse de lege cercetării, dar în acelaşi timp le interzicea să-şi anunţe rezultatele spre a fi cunoscute şi folosite de restul comunităţii ştiinţifice. Astfel încât îi era negată până şi satisfacţia măruntă de a şti că munca lor putea fi folosită altundeva.

Colegii ei de facultate ar fi fost uimiţi şi şocaţi să afle că Merrit lucra pentru Guvern – şi pentru Pentagon. Nu fusese o alegere uşoară, dar alternativa fusese sumbră. După ce îşi luase doctoratul în bioinginerie, Merrit începuse să lucreze imediat, ca cercetător de laborator, la Universitatea Texas, în Austin. Lucrase acolo patru ani,

timp în care începuse să-şi câştige pe plan local o strălucită reputaţie, ajutată şi de capacitatea de a-şi duce până la capăt munca istovitoare, pentru a-şi susţine ideile.

Iniţial, din motive personale, refuzase câteva oferte făcute de diverse agenţii guvernamentale care voiau să-i folosească talentele. Abia după ce Universitatea pierduse finanţarea federală pentru ingineria genetică aplicată la animalele de fermă, fusese obligată să ia în considerare lucrul la stat. Aşa ajunse ea, în cele din urmă, să se pună la curent cu starea cercetării ştiinţifice în Statele Unite şi cele aflate o uimiră. În America, cercetarea pură se situa la nivelul de sub zece la sută din ceea ce fusese cu treizeci de ani în urmă. Un Congres atent la buget avusese grijă de asta.

Capacitatea, sau dorinţa, universităţilor şi corporaţiilor de a finanţa asemenea cercetări era şi ea extrem de mică în cazul în care cercetarea nu avea ca obiectiv descoperirea soluţiei practice imediate pentru o anumită problemă – o soluţie avantajoasă. Scopurile nebuloase ale cercetării pure făcuseră din asta un domeniu neatrăgător pentru investiţia de capital, în ciuda faptului că cercetarea pură constituia fundamentul rezultatelor imediate şi practice. Ca şi o leucemie cu acţiune lentă, lipsa de fonduri pentru cercetarea pură deteriora fluidul vital al industriei americane, care se sprijinea serios pe cercetare şi dezvoltare spre a fi competitivă pe arena internaţională.

În ciuda reputaţiei sale crescânde, Merrit întâmpină dificultăţi în găsirea unui nou loc de muncă. Problema se complica şi din cauza faptului că cerinţele stringente ale experimentării pe animale, impuse cercetării de grupările pentru drepturile acestora, ce exercitau presiuni asupra Guvernului, făceau aproape imposibilă efectuarea cercetărilor pe animale vii, necesară în ingineria genetică.

Confruntată cu dubla ameninţare a lipsei de locuri pentru cercetare şi a limitărilor federale, Merrit cedă şi îl ascultă cu atenţie pe doctor Ward când acesta veni să-i propună o slujbă.

Ideea proiectului de la Laboratorul de Inginerie Biotehnologică suna relativ inofensiv, dar fascinant şi provocator. Bugetul propus, amenajările şi lipsa limitărilor federale erau extrem de atrăgătoare. Merrit frământa în minte de multă vreme un concept radical în bioinginerie, iar propunerea lui Ward părea să-i deschidă porţile pentru a-şi urma visul.

Abia după ce semnase contractul şi începuse să lucreze în cadrul laboratorului Merrit realiză că Ward distorsionase adevărul. Da, avea ceva activitate teoretică interesantă şi experimentări cu adevărat aplicative. Şi, da, munca era la limita ingineriei genetice. Dar doctor Merrit nu se simţea liniştită în privinţa rezultatelor finale.

Destinaţia ultimă a sinbatanţilor îi displăcea. Şi totuşi, progresele pe care le făceau o fascinau. Ele depăşeau domeniul propriu-zis al

ingineriei genetice, explorând teritorii necunoscute încă. Dacă Ward s-ar fi oprit vreodată să analizeze ceea ce realizaseră ei de fapt, Merrit se gândea că şi el şi-ar fi dat seama că trecuseră dincolo de limitele înţelegerii actuale şi, simţea ea, mult peste cerinţele impuse de Pentagon.

În cursul anului trecut, Merrit trăise culmea emoţiei cu privire la munca sa. Pe de o parte, ştia că descoperirile teoretice ar fi avut o valoare inestimabilă, odată făcute cunoscute şi celorlalţi din domeniu, în baza Actului Libertăţii Informaţiei [1]. Pe de altă parte însă, ea mai ştia că adevărata activitate desfăşurată la Bioteh nu urma să fie făcută publică niciodată. Faptul că se aflaseră de la bun început atât de departe de specificaţiile Pentagonului îi dăduse o falsă linişte. Ea nu avea cum să ştie că Ward măsluia rapoartele către generalul Trollers pentru ca Proiectul să poată continua. În naivitatea ei, aşteptase ca plugul bugetului să fie urnit. Abia după ce umblase prin fişierele personale ale lui Ward, din computere, Merrit descoperise că şi ea şi şefii lor militari fuseseră înşelaţi. Înţelesese atunci că Proiectul Sinbat nu avea să se termine deloc prea curând.

Merrit simţea că dăduseră peste ceva extrem de semnificativ cu privire la sinbatanţi – semnificativ într-un fel pe care nimeni altcineva implicat în Proiect nu-l înţelegea cu adevărat şi de care nici măcar nu-i păsa cuiva. Ward era prea preocupat cu menţinerea finanţării şi realizarea cerinţelor impuse de Pentagon. Merrit se aplecase de una singură asupra celor realizate de ei şi, astfel, observase anumite aspecte surprinzătoare în evoluţia datelor, ba, mai important chiar, în acţiunile sinbatanţilor.

Situaţia devenise evidentă cu mai puţin de trei luni în urmă, când Ward se afla la o conferinţă de-o săptămână, în Washington. Până atunci, îi ţinuseră pe sinbatanţi puternic sedaţi, pentru a-i face mai docili. Extrema agresivitate a creaturilor constituise întotdeauna un motiv de îngrijorare majoră. Fără a li se administra sedative, nu puteau fi, sub nicio formă, antrenaţi sau controlaţi. Chiar şi aşa, erau extrem de periculoşi, după cum o dovedeau şi evenimentele din noaptea trecută. Merrit descoperise, cu ajutorul computerului, că Ward nu raportase Pentagonului această problemă: spera că vor putea acţiona cumva asupra următoarei generaţii pentru a face ca animalele să fie mai cooperante şi totuşi capabile de performanţele pe care le aştepta Pentagonul din partea lor – o combinaţie aproape imposibilă de exigenţe contradictorii.

Pe durata celor cinci zile, cât fusese plecat Ward, Merrit redusese sedativele, ca să vadă cum reacţionau sinbatanţii – de-acum adulţi – în lipsa efectului moleşitor al acestora. Rezultatele fuseseră uimitoare şi tulburătoare. Merrit îi arătase lui Ward banda video, dar el insistase să păstreze tăcerea, dacă nu voiau să piardă finanţarea de la Bugetul

Negru. Ajunsă în acest punct, Merrit încercase să demisioneze. În ciuda posibilităţilor reduse de a-şi găsi o slujbă în afara sistemului guvernamental, se săturase. Până la urmă, admise faţă de ea însăşi că fusese îngrozită de ceea ce se petrecuse în laborator.

Din nefericire, descoperise că a demisiona nu era la fel de simplu cu a face un anunţ. Ward o ajutase să se simtă de neînlocuit pentru Proiect, iar Serviciul de Informaţii al Armatei trimisese un reprezentant la ea pentru a o lămuri în termeni lipsiţi de orice echivoc asupra situaţiei în care se afla, având dinainte, în original, contractul pe care-l semnase când începuse activitatea la Bioteh.

Agentul îi explicase toate astea rapid. SIA urma să aibă grijă ca Merrit să nu mai poată lucra în cadrul niciunui laborator de cercetări finanţat de Guvern. Ceea ce însemna că ori continua să lucreze aici, ori nu avea să mai lucreze deloc în domeniu. În plus, orice activitate ar fi desfăşurat independent, aceasta trebuia să treacă pe la Biroul pentru Supervizarea Activităţii de Cercetare, al SIA, pentru a se stabili că nu deţinea niciun secret dobândit în perioada cât lucrase pentru Guvern. Cu alte cuvinte, nu putea face nimic singură. Cu acea scurtă conversaţie într-un singur sens, SIA o ţintuise efectiv de slujba de la Bioteh. Totuşi, pentru prima oară în luni de zile, se simţea plină de speranţă. Ward îi supărase pe cei de la SIA nedetonând la timp zgârzile. Asta şi cele trei cadavre făcuseră, probabil, să-i sune ceasul Laboratorului de Inginerie Biotehnologică şi, prin urmare, o eliberau pe Merrit din închisoarea sa.

Dar muriseră trei oameni! Proiectul nu trebuia să ducă la aşa ceva. Măcar de-ar fi ascultat-o. Lumea avea destule probleme şi fără acest experiment înspăimântător, ale cărui consecinţe nu le cunoştea cu exactitate nici măcar creatorul său.

Împrejurimile lacului Barkley

11:43 a.m.

Riley se pregătea să treacă iarăşi prin pârâul marcat pe hartă cu numele de Williams Hollow Creek, când se opri brusc. Ceva de la periferia câmpului său vizual îi atrase atenţia. Se ghemui la pământ şi cercetă malul apei, încercând să-şi focalizeze privirea. Soarele străpunsese, în sfârşii, norii şi Riley era sigur că văzuse reflexia luminii pe un obiect. Îi auzi pe cei doi oameni care nu făceau parte din echipă venind din urmă şi suflând din greu.

— Ce s-a-ntâmplat? gâfâi Ward.

Riley ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Sub un tufiş de pe cealaltă parte a pârâului se afla un obiect metalic. Riley se ridică de la pământ şi trecu apa, urcând pe malul opus. Le făcu semn lui Ward şi lui Freeman să stea pe loc şi se apropie cu atenţie de tufiş. Cercetă solul pe care păşea. Pe pământul umed se puteau observa nişte urme,

dar nu le putu identifica.

Întrebările ce şi le punea în legătură cu întreaga operaţie îi năvăliră iar în minte, cu şi mai multă forţă, la vederea acelor urme ciudate. Scoase din sacul pentru muniţie un încărcător şi-l strecură în locaşul armei. Fixându-l cu o lovitură uşoară, trase înapoi închizătorul, lăsându-l apoi să revină fără zgomot. Se asigură că glonţul intrase corect pe ţeavă şi trecu piedica pe poziţia foc semiautomat. Îl zări cu coada ochiului pe Doc Seay făcând aceleaşi operaţiuni cu arma sa.

Riley parcurse cei câţiva metri care-l mai despărţeau de tufiş cu grijă să nu strice urmele. Acum putu să vadă ce se afla sub tufiş. Cercetă cu privirea partea cealaltă a tufişului şi versantul opus al văii. Nimic. Dacă ar mai fi fost şi altceva, ar fi observat la prima trecere.

Riley respiră adânc, apoi semnaliza echipei să se adune. Se întoarse şi le făcu semn lui Ward şi lui Freeman să urce.

— Nu călcaţi urmele, le atrase Riley atenţia celor doi, când aceştia se apropiară, trecând prin pârâu. Arătă spre tufiş: Uitaţi-vă, aici sunt zgărzile, sau ce-a mai rămas din ele!

Capitolul 4

Împrejurimile lacului Barkley

12:06 a.m.

Freeman ridică de jos rămăşiţele zgărzilor.

— Ce se petrece, doctore?

Erau patru bucăţi de metal pe jumătate, cu capetele perfect tăiate.

Ward le examină.

— Probabil că au fost tăiate înainte de detonare. Se pare că partea cu detonatorul şi transceptorul a fost distrusă, dar cealaltă a scăpat întreagă.

— Cum de-au reuşit s-o taie?

Ward clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Trebuie să fi făcut asta cine i-a luat pe sinbatanţi. Se prea poate să fie chiar paznicul de noapte, dacă a fost băgat şi el în afacere.

Ward nu credea că Stan Lowry era implicat în fuga sinbatanţi lor, însă Freeman avea dreptate: faptul că zgărzile fuseseră tăiate creştea probabilitatea. Poate că şi în spatele penei de curent se ascundea cineva. Ward îşi propuse să se uite mai atent la înregistrarea de pe computer când o să se întoarcă în laborator.

Deocamdată, se bucura de-a dreptul că, după cum se părea, sinbatanţii erau încă în viaţă. Îi spuse lui Freeman:

— Nu are importanţă cum au scăpat şi cine le-a scos zgărzile. Trebuie să dăm de ei şi să-i capturăm cât mai repede. Am în laborator puştile cu tranchilizante. Putem să le folosim pentru a-i adormi şi să-i prindem. Băieţii din armată o să se ocupe de cei care i-au furat, ca să le ia zgărzile.

Freeman se încruntă.

— Am să-ţi permit să-i tranchilizezi, dacă poţi; dar am să le spun băieţilor să tragă în cazul în care apare pericolul ca aceste creaturi să scape iarăşi.

Ward îşi dădu seama că era cel mai bun compromis pe care-l putea obţine; încuviinţă plecându-şi capul.

Treizeci de metri mai încolo, pe malul pârâului, Riley răspundea întrebărilor pline de curiozitate ale echipei sale.

— Ce era, şefu', sub tufiş?

Riley îşi aruncă privirea spre locul unde Ward şi Freeman încă mai parlamentau, apoi se întoarse iar spre echipă, ca să răspundă întrebării lui Doc Seay:

— Erau patru jumătăţi de cercuri metalice, ce păreau să fi făcut parte din zgărzile despre care ne-a spus doctorul Ward. Mai era şi o

mică zonă înnegrită. Din câte am văzut eu, zgărzile parcă fuseseră tăiate înainte de a fi detonate.

Riley i se adresă lui Trovinsky, armurierul echipei.

— Sky, uită-te tu la urmele alea, pe unde au ieşit din pârâu, şi spune-mi ce crezi.

După câteva minute de examinare, Trovinsky se întoarse, clătinând din cap. Era un om încercat, cu faţa ca dăltuită, încadrată de un păr negru, tăiat scurt. Cum Trovinsky îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber la vânătoare sau la pescuit, Riley se gândi că poate el avea idee ce anume lăsase acele urme.

— Nu ştiu, şefu'. N-am mai văzut aşa ceva. După cât sunt de adânci, aş zice că e ceva mare – cam la şaizeci şi cinci, şaptezeci şi cinci de kilograme, care umblă în două picioare. N-am mai văzut urme de maimuţă, dar îmi imaginez că astea sunt. Patru tipuri distincte, două mai mari şi două mai mici. După starea marginilor acestor urme, aş estima că au trecut pe-aici acum opt, zece ore. De când au fost lăsate, a plouat, aşa că e o chestiune dinaintea răsăritului soarelui.

Riley cântări informaţia, aşteptând ca Ward şi Freeman să-şi termine discuţia confidenţială. În ultimă instanţă, cei doi părură să cadă de acord asupra unui anumit lucru şi se apropiară de locul unde echipa se strânsese în cerc. Riley sesiză că amândoi arătau mai nervoşi decât înainte. Lucrurile nu mai erau atât de limpezi, acum, se gândi Riley. Planul A se dusese pe apa sâmbetei. Venise timpul pentru planul B, indiferent cum era el.

Freeman vorbi primul:

— S-ar părea că maimuţelor le-a scos cineva zgărzile. De vreme ce aici nu se află nici urmă de corpuri, trebuie să presupunem că zgărzile au fost tăiate înainte ca încărcăturile explozive să fie detonate, şi maimuţele sunt încă vii.

— Credeam că aţi spus că au scăpat, zise Knutz. Acum afirmaţi că maimuţele au fost furate şi cineva le-a tăiat zgărzile?

Freeman oftă.

— Plecând de la datele iniţiale, din laborator, nu ne-am gândit la aşa ceva, dar, bazându-ne pe cele găsite, a trebuit să recunoaştem că există posibilitatea să fi pătruns cineva înăuntru şi să le fure. Este singura ipoteză plauzibilă.

Păi, asta schimbă lucrurile, se gândi Riley. Şi totuşi, ceva nu era în regulă. Se hotărî să sublinieze o evidenţă:

— Dacă au fost furate, de ce nu există nicio urmă de om pe-aici?

Ward îşi umezi buzele.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, aşa că nu vă putem da un răspuns. Acum, important este să găsim maimuţele cât mai repede posibil. Trebuie să mă întorc la laborator şi să iau armele cu tranchilizante, pentru a le captura.

Riley scutură din cap.

— Urmele astea sunt dinaintea răsăritului soarelui. Asta înseamnă că au un avans de cel puţin şase ore faţă de noi. Dacă le-ar fi furat cineva, ar fi avut un vehicul pe undeva prin preajmă şi-ar fi fost deja departe. Poate că li s-au stricat planurile şi sunt pe jos, din cine ştie ce motiv. Poate că maimuţele au scăpat din mâinile celor care le-au eliberat. Eu nu ştiu, dar, oricum am da-o, nu ne permitem să vă aşteptăm până când vă întoarceţi la laborator. Dacă vreţi, într-adevăr, să prindem maimuţele astea, trebuie să pornim pe urmele lor *acum*.

Riley se întreba de ce ţine atât de mult doctorul Ward să recupereze maimuţele astea vii. Cu siguranţă, mai aveau în laborator şi alte mostre din virusul VX modificat. Riley rămase în aşteptarea unui răspuns la sugestia făcută. Ar fi putut spune că agentul SIA şi doctorul nu erau de acord în privinţa modului optim de a rezolva problema.

Riley rămase surprins când auzi intervenind vocea liniştită a lui Doc Seay:

— Dacă maimuţele astea sunt purtătoarele unui mutant al virusului VX, nu ne dă mâna să le lăsăm să umble de capul lor. Nu există un vaccin eficient nici pentru virusul vechi, ca să nu mai vorbim de cel nou. Trebuie să ne luăm după ele înainte de-a ajunge prea departe. Dacă le-a furat cineva, singurul motiv pe care mi-l închipui este că acea persoană îşi doreşte noul virus mutant. Am unele temeri în legătură cu motivele acelei persoane. E posibil ca lucrurile să nu fi mers tocmai bine şi maimuţele să-i fi scăpat. Nu ştiu. Ştiu doar că sunt de acord cu şeful echipei noastre, şi nu mai putem pierde timpul.

Riley încuviinţă din cap. Seay era un om bun şi atunci când, rareori, îşi dădea cu părerea, Riley îl asculta cu atenţie. Doctorul cel subţirel, cu început de chelie, era unul dintre cei mai deştepţi oameni pe care-i întâlnise vreodată. Iar Seay avea bun-simţ, o calitate mai importantă decât inteligenţa pură, după părerea lui Riley.

Freeman propuse un compromis:

— Ce-ar fi ca eu să merg mai departe împreună cu echipa, după maimuţe, iar doctorul Ward să se întoarcă la laborator cu unul dintre oameni să ia puştile? După care să ajungă aici cu un elicopter.

Riley arătă în jur, pădurea.

— Aici nu e loc să aterizeze un elicopter, domnule. Scoase harta şi se uită pe ea. Dar ar putea ateriza unde se varsă în lac pârâul ăsta. Harta arată o zonă fără copaci.

Riley se răsuci către echipa sa.

— Antricot, tu te întorci cu doctorul. Când auzim elicopterul, trimit un om spre locul în care se varsă pârâul, să vă ia şi să vă aducă înapoi, acolo unde ne vom afla.

Arătă spre armurierul-şef, Trovinsky.

— Mike, verifică zona în care erau zgărzile şi vezi dacă poţi să descoperi încotro duc urmele.

Trovinsky se apropie de tufiş, iar Ward şi Antricot o luară spre est. Riley aşteptă până ce nu se mai zăriră, apoi se întoarse spre Freeman.

— Despre ce vă contraziceaţi, domnule? Se cam încurcă chestia?

Freeman clătină din cap.

— Nici eu nu prea înţeleg. Asta îi spuneam şi doctorului Ward. Nu ştiu dacă maimuţele au scăpat sau au fost furate. Nu ştiu. Cine să fi făcut-o şi de ce ar mai fi în zonă.

— Poate că fapta aparţine uneia dintre grupările radicaliste privind drepturile animalelor, sugeră Doc Seay. Când eram la cursurile de calificare de la Bragg, în timpul unei ore de laborator, nişte tipi de-ăştia au încercat să pătrundă şi să dea drumul caprelor pe care le foloseam la studiul traumatismelor prin rănire.

Freeman clătină din cap.

— Prezenţa maimuţelor în acest laborator este secretă, ca, de altfel, tot ce se face aici. Mă îndoiesc să fi putut afla despre ele vreun grup pentru protecţia animalelor. Fără nicio problemă, dacă vedeţi maimuţele, sunteţi autorizaţi să trageţi asupra lor, ca să le împiedicaţi să scape. Încercaţi să reţineţi orice persoană implicată.

Riley se adresă echipei adunate în jurul său:

— Vreau ca toată lumea să-şi pună încărcătorul la armă. Glonţ pe ţeavă şi arma pregătită. Cum a spus şi acest om: dacă vedeţi maimuţele şi ele încearcă să fugă, trageţi şi le opriţi.

Aerul se umplu de zgomotul încărcătoarelor fixate la arme şi de pocnetele închizătoarelor eliberate.

Trovinsky strigă de unde se afla, de la vreo zece metri în spatele tufişului:

— Am dat de urme care duc în amonte asemănătoare celor din aval.

Riley conduse echipa într-acolo.

— Ceva urme de om?

Trovinsky neagă din cap.

— Nimic. Cu ploaia de astă-noapte, ar fi trebuit să existe nişte urme, dacă maimuţele ar fi fost însoţite.

Riley le făcu semn oamenilor să se răspândească în evantai.

— Să pornim!

Mergând în urma lui Trovinsky, echipa începu să se deplaseze în amonte, pe malul estic al pârâului Williams Hollow Creek.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

12:56 a.m.

Ajuns la drumul neasfaltat, Ward se îndreptă spre sud, către Route 64, urmându-l până la laborator. Economisise o mulţime de timp şi de

efort folosind drumul, în loc s-o ia de-a dreptul prin pădure. Ward ignorase cele câteva întrebări puse de soldatul din Forţele Speciale când porniseră, şi restul călătoriei se scursese în tăcere. Era cuprins de gânduri, încercând să-şi dea seama cum de putuseră fi tăiate zgărzile. Trebuia să recunoască posibilitatea tot mai mare a existenţei cuiva care să fi supravieţuit spargerii. Asta ar fi explicat unele dintre cele câteva elemente neobişnuite, descoperite până în acel moment. Era posibil ca sinbatanţii să fi scăpat de acea persoană, de vreme ce nu se găsise vreo urmă de paşi de om acolo unde depistaseră zgărzile. Dar dacă nu erau urme de om, cum fuseseră tăiate zgărzile?

Ward încă se mai lupta cu asemenea gânduri când ajunseră în parcarea laboratorului. Două dubiţe albe, cu numere de înmatriculare de la Guvern, se alăturaseră celorlalte trei vehicule. Dubiţele nu purtau însemne şi aveau geamurile colorate, astfel încât Ward nu reuşi să se uite înăuntru. Ward îi spuse soldatului să rămână la elicoptere, iar el intră în clădirea laboratorului.

Merrit se afla tot la postul ei, în spatele pupitrului, alături de un bărbat înalt, care purta pantaloni şi cămaşă kaki, fără însemne. Ward nu-l recunoscu pe străin. Omul avea părul negru, înspicat, cu şuviţe cărunte, şi o faţă de patrician. Atitudinea şi ţinuta lui îi sugerară imediat că personajul era militar. La apropierea lui Ward, Merrit şi străinul lăsară computerul portabil şi se întoarseră spre el.

Merrit se ridică în picioare şi arătă cu un gest.

— Doctore Ward, dumnealui este domnul Lewis, care…

Bărbatul o întrerupse cu o voce obişnuită să comande:

— Sunt *colonelul* Lewis. Şeful SIA al securităţii CONUS. Tocmai am venit de la Washington la Fort Campbell cu un avion militar, cu echipa mea şi cu maşinile noastre. Oamenii mei sunt acum jos, să măture.

Ward se întrebă ce înţelegea Lewis prin „măturare”. Dar nu avea vreme de pierdut – trebuia să se întoarcă în pădure.

Ward întinse mâna.

— Îmi pare bine. Mă scuzaţi că n-am timp să discut cu dumneavoastră acum. Trebuie să iau puştile cu tranchilizante şi să mă întorc.

Lewis nu strânse mâna întinsă.

— Las-o mai moale, doctore. Credeam că au fost distruse creaturile, prin detonare de la distanţă.

— Am făcut asta, dar am găsit în pădure zgărzile şi… nici urmă de corpuri. S-ar părea că zgărzile au fost tăiate cumva înainte de detonare. Sinbatanţii sunt încă în viaţă. Soldaţii şi omul dumneavoastră, Freeman, se află pe urmele lor. Acum, dacă…

Ward se opri. Patru oameni, cărând un sac pentru cadavre, apărură prin uşile coridorului şi trecură cu legătura pe lângă ei.

Lewis îi urmări cu privirea cum ies afară şi aruncă sacul în spate,

într-o dubiţă. Unul dintre oameni urcă în autoutilitară şi cele două vehicule plecară. Lewis se întoarse spre Ward.

— Doctor Merrit m-a pus la curent cu ceea ce ştie ea. Poate ar fi bine să-mi dai şi versiunea dumitale, după care să-mi spui ce se întâmplă acum în pădure.

Ward clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc…

Lewis ridică o mână în sus.

— Doctore, dă-mi voie să-ţi explic ceva. Se poate să fi fost laboratorul dumitale, dar acum eu sunt şeful aici. Ai făcut o întreagă harababură, iar treaba mea este să pun lucrurile la locul lor. Freeman ştie că trebuie să omoare chestiile alea, dacă dă de ele. De fapt, a făcut o greşeală chiar şi lăsându-te să crezi că-ţi vom permite să le tranchilizezi. Creaturile alea au ucis deja. Dacă atacă vreun civil, situaţia se înrăutăţeşte şi mai mult. Până şi descoperirea existenţei lor este inacceptabilă.

Colonelul îl împunse pe Ward cu un deget în piept.

— Ascultă cu atenţie. De-acum înainte se va lucra aşa. I-am explicat deja lui doctor Merrit. *Eu* pun întrebările. *Tu* dai răspunsurile. Eu îţi spun ce să faci. Tu execuţi fără să comentezi. Îl privi dur pe Ward. Dacă ai vreo problemă cu asta, poţi să-l suni pe generalul Trollers. Dar lasă-mă să te avertizez, înainte de-a o face, că generalul nu te-simpatizează prea mult în momentul de faţă. Congresul caută să omoare programele Bugetului Negru, iar gafa ta de-aici le poate oferi scalpelul de care au nevoie.

— N-a fost greşeala mea, se apără Ward. Oamenii aceia, cine vor fi fost, au pătruns înăuntru şi au încercat să-i fure pe sinbatanţi. Securitatea…

— *Oamenii aceia*, îl întrerupse Lewis, erau trei puşcăriaşi de la închisoarea de Stat Eddyville, care au evadat noaptea trecută. Avem de făcut identificarea cadavrelor. Deţinem această informaţie de la autorităţile locale, pentru că ei sunt asul nostru din mânecă în cazul în care creaturile tale mai provoacă vreo pagubă acolo, în lumea reală. Cadavrele alea, nefiind descoperite, ne oferă o extrem de convenabilă acoperire.

Ward era uluit.

— Dar ce e cu paznicul?

— Despre asta încă nu ştiu nimic, recunoscu Lewis. Puşcăriaşii ăia trebuie să fi ajuns cumva de la Eddyville până aici. Poate că a mai fost cineva cu ei. Nu ştiu. Am oameni care verifică chiar acum. N-am apucat încă să analizăm totul, aşa că nu ştim ce s-a întâmplat, dar ne vom ocupa de asta atunci când vom avea lucrurile sub control. Lewis se aşeză pe marginea pupitrului. Elicopterul ăla n-o să plece nicăieri până când nu spun eu. Şi nu am de gând să spun până ce nu aflu ce se

petrece. Deci, pune-mă la curent.

Route 139, la nord de frontiera statului Tennessee

1:08 p.m.

Poliţistul statului Kentucky, Mike Truscott, ţinea revolverul din dotare în poală, la îndemână, în timp ce conducea încet de-a lungul drumului. Potera organizată pentru evadaţii de la Eddyville era concentrată pe drumul interstatal, dar Truscott fusese detaşat să cerceteze zona din vecinătatea Locului Dintre Lacuri. Toată dimineaţa parcursese întreaga lungime a drumului denumit Trace, care străbătea partea mediană a LDL-ului, şi acum se deplasa spre est, mai aproape de traseul presupus al fugarilor. Oamenii din zonă erau foarte nervoşi, fiindcă doi dintre evadaţi – Billy Hill şi Chico Lopez – erau ucigaşi condamnaţi.

Când ajunse în vârful unei mici ridicături de teren, Truscott zări urme de roţi ieşind de pe carosabilul şoselei în noroiul din dreapta drumului. Încetini şi opri, uitându-se spre stânga, unde, printre copaci, se vedea spatele unei dubiţe. Îşi anunţă poziţia şi raportă situaţia prin staţie, îşi luă arma şi ieşi din maşina de patrulare.

Uşile din spate ale dubiţei erau închise, iar geamurile înnegrite, aşa că ocoli pe partea şoferului, cu arma în faţă. Se săltă, îndreptă ţeava armei direct spre geam şi se uită înăuntru. Pe locul şoferului se afla o femeie, cu ochii aţintiţi înainte şi cu mâinile încleştate pe volan. Truscott avea să le povestească amicilor săi, după câteva beri, că, în mintea ei, părea să conducă încă dubiţa, deoarece mâinile femeii răsuceau volanul, încercând să manevreze ca şi când ar fi fost în faţa unei curbe.

Truscott bătu uşor cu arma în geam; femeia îl ignoră. Poliţistul văzuse multe victime ale accidentelor în stare de şoc, dar niciodată aşa ceva. Lăsă arma jos, apucă uşa glisantă şi o trase, deschizând-o. Dar puse imediat mâna pe armă când corpul unui bărbat gras se rostogoli afară, în iarba udă.

Împrejurimile lacului Barkley

1:23 p.m.

Pârâul Williams Hollow se vărsa în lacul Barkley curgând dinspre nord-est. După douăzeci de minute, echipa ajunsese la izvor, de unde urmele o luau spre nord. Merseră după ele în această direcţie vreme de cincisprezece minute.

Riley era impresionat de felul în care le citea Trovinsky. Evident, terenul umed îi înlesnea sarcina, dar pe alocuri urmele traversau zone cu frunze uscate sau porţiuni stâncoase şi Trovinsky tot reuşea să nu le piardă.

Continuau să se deplaseze de-a lungul unei creste, când Trovinsky

se opri. Se întoarse şi-i făcu semn lui Riley să vină sus.

— Ce-ai găsit?

Trovinsky îi arătă o porţiune de pământ cu iarba culcată, la poalele unui copac.

— Trebuie să fi dormit un timp aici.

Trovinsky dădu ocol copacului, cu Riley după el. Arătă spre câteva grămăjoare de fecale.

— Acum o să ne dăm seama cam cât a trecut de când au fost în acest loc.

Împunse cu vârful cuţitului într-o grămăjoară şi fecalele se desfăcură.

— Aş zice că au trecut de-atunci două ore. Astea nu au avut vreme să se întărească prea tare. Am urmărit căprioare şi am folosit aceeaşi metodă pentru a spune la ce distanţă mă aflu în spatele lor.

Trovinsky îşi şterse cuţitul cu nişte frunze şi-l băgă înapoi în teacă.

— Presupun că rahatul de maimuţă se comportă destul de asemănător cu cel de căprioară.

Riley făcu semn restului echipei să vină lângă el.

— Se pare că s-au odihnit aici. Au un avans faţă de noi de aproximativ două ore. Să ne mai apropiem puţin. Vreau să ne deplasăm într-un V întors, cu Trovinsky în vârf. Eu am să fiu omul de legătură.

Riley arătă spre Freeman.

— Mergeţi exact la vreo trei metri în spatele meu.

Riley era puţin nervos fiindcă oamenii săi aveau muniţie de război. Nu se îndoia de ei, dar mai ştia, din experienţe nefericite, că poţi fi ucis la fel de uşor de un foc tras de prieteni, ca şi de unul tras de duşmani. Gloanţelor nu le pasă dacă eşti băiatul cel bun sau cel rău. Pe Riley îl încuraja faptul că opt dintre oamenii săi participaseră la Operaţiunea Furtuna Deşertului şi cunoşteau jocul pe viu.

Riley se adresă echipei înainte de-a porni din nou.

— Să nu trageţi până când nu vă asiguraţi că aveţi câmp de foc liber. Nu vreau să tragă nimeni foc automat. Doar semiautomat. Ştiu că poate n-ar trebui s-o spun, dar nu trageţi spre interiorul formaţiei. Privi cu atenţie de jur-împrejurul grupului. Întrebări? E-n regulă. S-o pornim!

Tocmai atunci, un duduit de motor din văzduh îi atrase atenţia. Rahat, gândi Riley. Grozavă sincronizare. Făcu un semn cu mâna.

— Philips şi Carter! Luaţi-o înapoi spre pârâu şi urmaţi-l până la lac. Acolo trebuie să fie o porţiune deschisă, fără copaci. Aduceţi elicopterul jos şi conduceţi-i încoace pe doctor şi pe Antricot. Trap săltat!

Cei doi se executară imediat. Riley rămăsese de-acum în şapte oameni – în opt, dacă-l număra şi pe Freeman. Se întoarse spre agentul

SIA.

— Sunteţi înarmat, domnule?

Freeman scoase de sub haină un Colt cu ţeavă scurtă. Riley se simţi tentat să-i spună agentului să aibă grijă, nu cumva să se împuşte singur. Se gândi să-şi scoată automatul de 9 mm din teaca de sub bluza de camuflaj şi să i-l dea, dar se răzgândi. În loc de asta, făcu semn echipei să pornească.

Cu Trovinsky în frunte, echipa pătrunse în tufişurile dese. Marea vânătoare de maimuţe, se gândi Riley sarcastic. Riley lucrase cu câţiva oameni din SIA în Thailanda, la începutul anilor optzeci, în timpul câtorva aşa-zise misiuni de culegere de informaţii. Nu avea prea mare respect pentru militarii în haine civile, care încercau să facă pe superspionii.

SIA era lada de gunoi a Pentagonului. Prea mulţi dintre angajaţii acestei instituţii proveneau din serviciile de informaţii ale armatei şi, după Riley, erau lipsiţi de flexibilitate în gândire, atât de necesară pentru a întreprinde operaţiuni de informaţii. Puteau fi buni ca funcţionari, dar unii dintre ei erau un adevărat dezastru în lumea reală. Mentalitatea armatei tradiţionale nu se împăca cu gândirea curbilinie, inductivă, utilă adesea într-o bună activitate de informaţii. Cu siguranţă, SIA trebuia să aibă mulţi oameni valoroşi, dar Riley avusese ghinionul să lucreze cu unii dintre cei mai slabi.

De asemenea, SIA manifesta tendinţa de a exagera importanţa securităţii, pe seama necesităţii operaţionale, Freeman ăsta nu le spunea întreaga poveste, iar lui Riley lucrul îi displăcea. Experienţa îl învăţase că oamenii neinformaţi făceau greşeli.

Riley îşi luă privirea de la Trovinsky şi verifică felul în care echipa se dispusese în formaţie. Doc Seay era o prezenţă reconfortantă în dreapta sa. Riley îl zări pe Barret, ajutorul mecanic, străbătând desişul în dreapta lui Seay. La stânga lui Riley, Knutz înainta cu hotărâre printre copaci, trecând mai degrabă de-a dreptul prin tufişuri, decât strecurându-se printre ele, cum făcea Riley. Dincolo de Knutz, nevăzuţi, sergentul Martie Trustin şi sergentul Lou Caruso încheiau flancul stâng.

Riley se uită iarăşi la Trovinsky, chiar în momentul în care acesta semnală brusc o oprire. Riley ridică mâna cu pumnul strâns şi trecu semnalul către restul echipei. Aşteptă cu răbdare în timp ce Trovinsky cerceta terenul în faţa sa, crescând treptat raza de investigaţie. După zece minute, Trovinsky se întoarse spre Riley.

— Urmele se termină aici.

Riley se uită în jur.

— Atunci unde sunt?

Trovinsky arătă în sus.

— Au luat-o prin copaci.

2:14 p.m.

Grupul sosit cu elicopterul venise în mare grabă de-a lungul pârâului Williams Hollow, până în punctul în care maimuţele dispăruseră pe verticală. Ward părea foarte abătut şi Riley simţi brusc o aversiune faţă de colonelul SIA. După trecerea rapidă în revistă a evenimentelor, făcută de Freeman, Lewis întrebă de ce încetaseră să se mai uite după urme. Riley se hotărî să intervină.

— Unde să ne uităm, domnule? În copaci nu rămân urme după care să te poţi lua şi niciunul dintre oamenii mei nu are calificare de Tarzan. Trebuie să mai aducem câţiva oameni dacă ne apucăm să măturăm zona. Maimuţele puteau s-o apuce în orice direcţie, odată ajunse sus.

Lewis îşi pironi privirea dură asupra lui Riley.

— Mai ai şi alte observaţii strălucite de făcut, domnule?

Riley nu-şi pierdu cumpătul. Din spatele lui, Freeman se amestecă şi el în discuţie.

— Ce ziceţi de nişte imagini de vizare în infraroşu, din elicopter?

Lewis aprobă din cap.

— E o idee bună. Sunt sigur că la Fort Campbell există în dotare echipament de acest gen, pe care-l vom putea folosi.

Este clar că Lewis face tot ce-şi propune, gândi Riley. Să fie el al naibii dacă o să se certe cu tipul ăsta! Sublocotenenţii nu prea aveau câştig de cauză înaintea coloneilor plini.

Lewis îşi formulă decizia-ordin:

— Am să trimit înapoi unul dintre elicoptere, să aducă nişte vizoare termice. Merită încercarea.

Trovinsky oferi o altă alternativă.

— Dacă am avea nişte câini de urmărire, le-am putea depista.

Lewis se încruntă.

— Dacă maimuţele sunt sus în copaci, cum să le ia câinii urma?

Trovinsky scutură din cap.

— Nu toţi câinii de urmărire miros urmele, domnule. Unii dintre ei obişnuiesc să adulmece. Îi punem să adulmece în ultimul loc cunoscut, adică aici, şi câinii execută un anumit gen de căutare, până ce dau de mirosul cu pricina, după care se îndreaptă spre sursă. Este chiar mult mai rapid decât să iei urmele, deoarece câinii se pot îndrepta direct spre sursa de miros, fără să mai meargă pe o urmă încurcată. Departamentul pentru Şerifi al Ţinutului Montgomery, din Clarksville, are câţiva câini antrenaţi pentru aşa ceva.

Freeman îşi dădu şi el cu părerea:

— Putem suna la Departament, să le cerem ajutorul.

Riley era sigur că lui Lewis nu-i plăcea ideea de a-i implica şi pe alţii. Colonelul păru să ducă o luptă interioară. Se hotărî. Scoase un

emiţător radio Motorola dintr-o teacă, pe care o purta la subsuoară, şi formă un cod.

— Baza Cercetaş, aici Cercetaş Şase. Terminat.

Staţia fâşâi.

— Aici, Baza Cercetaş. Terminat.

— Sunaţi la DPPL, la Fort Campbell, şi spuneţi-i să vă dea nişte vizoare pentru reperare termică. După care, trimiteţi-l pe Jameson înapoi, cu un elicopter, să le ia. Sunaţi şi la Departamentul pentru Şerifi al Ţinutului Montgomery, să ne dea nişte câini de urmărire. Luaţi-i cu celălalt elicopter. Să se ducă Gottleib acolo. Vreau vizoarele la laborator, iar câinii direct aici. Terminat.

— Perfect. Ce să spun la Departamentul Şerifi? De ce ne trebuie câinii? Terminat.

— Fiindcă au nevoie de ei afurisiţii ăia de la guvernul federal, de-aia. Gata.

Capitolul 5

Împrejurimile lacului Barkley

3:42 p.m.

În aşteptarea câinilor, sublocotenentul Dave Riley îşi petrecu patruzeci şi cinci de minute încercând să pună în ordine evenimentele zilei. Era un gânditor metodic, care cerceta amănunţit fiecare aspect al situaţiei, examinând detaliile din diverse perspective. Apoi încerca să le pună cap la cap, astfel încât îi apărea clar în minte întreaga situaţie. Numai că aici nu mergea.

Riley înţelegea îngrijorarea cu privire la posibilitatea ca un nou mutant al virusului VX să scape în libertate prin intermediul acestor maimuţe. Era însă nedumerit de absolut toate celelalte lucruri pe care le văzuse pe parcursul zilei. Zgărzile, sistemul de securitate de la laborator, vehiculul de la laborator, cu număr de circulaţie de veteran…

Duduitul unui Huey ce se apropia îi întrerupse gândurile. Îşi ţinu cu mâna şapca de cercetaş, când elicopterul se aşeză în iarba înaltă până la genunchi, ce mărginea punctul terminus al pârâului Williams Hollow Creek. Uşile laterale alunecară în lături, deschizându-se, şi săriră jos doi şerifi, ţinând fiecare câte un ciobănesc german la capătul unui lanţ. Coborî şi un al treilea bărbat, îmbrăcat în ceea ce Riley presupuse a fi uniforma de teren a SIA, cu un pantalon kaki şi un veston în culori de camuflaj peste o cămaşă kaki. Purta trecut peste umăr un semiautomat uşor, MP-5. Elicopterul se ridică şi o luă înapoi, în direcţia laboratorului.

După ce-i salută scurt pe oamenii legii, Lewis îi dădu ordin lui Riley să conducă întregul grup la locul unde găsiseră ultimele urme pe sol ale maimuţelor şi unde rămăseseră Trovinsky şi Caruso. Riley îi duse rapid, cu echipa desfăşurată automat în evantai, de-o parte şi de alta a sa. Câinii, cei care-i purtau în lesă, Lewis, Freeman, cel de-al treilea om de la SIA şi Ward mergeau în spatele lui Riley, în centrul formaţiei.

Când ajunseră la copac, şerifii le dădură drumul câinilor să adulmece o vreme urmele lăsate de maimuţe pe sol şi pe trunchi. Imediat ce prinseră mirosul, câinii începură să scheaune agitaţi.

— Ce-i cu ei? întrebă Lewis.

Şeriful şef, identificat drept Douglas, după numele trecut pe plăcuţa sa, clătină din cap, încercând să-şi stăpânească câinele.

— Nu ştiu. Nu i-am mai văzut făcând aşa. Cred că-i din cauză că n-au mai prins niciodată miros de maimuţă.

— Or să fie ei în stare să facă treaba?

Douglas încuviinţă din cap.

— Da. Or să fie-n regulă.

Cei doi ofiţeri pierdură câteva minute să-şi liniştească câinii, apoi le schimbară lanţurile cu nişte lese mai lungi, din nailon.

— Bine. Să mergem! strigă Douglas. Vântul pare a fi favorabil, bate dinspre vest, şi câinii pot prinde mirosul. Numai ţineţi-vă oamenii în bătaia vântului, faţă de noi.

Riley îşi plasă oamenii cu câteva semnale iuţi, făcute cu mâna. Urmări cum cei doi înaintau cu câinii printr-o serie de deplasări în formă de S, revenind mereu la punctul de-plecare, într-o direcţie vest-nord-vestică. Riley îşi scoase harta din mers. Încă un clic şi ajungea la lacul Barkley. Acolo, maimuţele nu mai aveau încotro s-o ia. Se uită de jur-împrejur, să se asigure că oamenii săi îşi menţineau poziţiile şi erau atenţi.

Deodată, câinele din stânga se opri şi începu să latre ascuţit, cu furie, smucindu-se înapoi în lesă. Riley trecu selectorul armei pe poziţia foc semiautomat şi semnală restului echipei să rămână pe loc. Se apropie de Douglas.

— Ce s-a-ntâmplat?

Acum, şi cel de-al doilea câine începu să latre în acelaşi fel, strident. Lui Riley i se ridică părul pe ceafă.

Douglas trăgea de lesă.

— Nu ştiu. Miros ceva care nu le place.

Smuci de lesă, obligând câinele să meargă înainte. Acesta se furişă pe lângă ei, cu coama zbârlită.

Riley scrută tufişurile şi copacii din vecinătate. Le făcu semn lui Caruso şi lui Philips să ţină privirea în sus, pe copaci, în vreme ce el înaintă împreună cu Douglas.

Câinele din faţă se opri, cu nasul aţintit spre ceva întunecat de pe sol. Riley îngenunche alături. Abia după o secundă creierul său înregistră ce anume era lucrul acela: nişte bucăţele de blană şi un craniu cu rămăşiţe de carne pe el îl făceau să semene cu un cadavru de iepure.

La câţiva paşi depărtare se întindeau grămăjoare negre. Riley le recunoscu şi-i semnaliză lui Trovinsky să se apropie.

— E la fel cu ultima grămadă pe care ai găsit-o?

— Trovinsky îngenunche lângă fecale.

— Da! Au aceeaşi culoare şi compoziţie. Se ridică în picioare şi le apăsă uşor cu vârful cizmei. Sunt vechi de vreo două, până la patru ore, cred.

— După cadavru ce zici?

Trovinsky se aplecă să-l împungă cu degetul.

— Eu n-aş face aşa ceva, îl sfătui Riley. Nu uita că în cazul în care maimuţele au mâncat din el şi sunt purtătoare de virus, saliva lor ar

putea să fie pe cadavru.

Trovinsky îşi retrase repede mâna şi-şi folosi cuţitul.

— Cred că în jur de două până la patru ore, cum ziceam. Poate ceva mai mult. Greu de spus. Cadavrul – ce-a mai rămas din el – pare să fie rece. Sângele este destul de bine uscat.

Riley se uită împrejur. Lewis, Freeman şi Ward, împreună cu celălalt agent SIA, se adunaseră în spatele liniei frânte a echipei. Cei trei oameni de la SIA stăteau cu armele scoase şi urmăreau totul uşor nervoşi. Lui Riley reacţia i se păru puţin exagerată. Observă că Lewis se înarmase cu un revolver Magnum, de calibrul 44; nou-venitul de la SIA îşi pregătise de tragere MP-5-ul. Al naibii de multă forţă de foc pentru câteva maimuţe.

Riley se întoarse din nou spre Douglas şi arătă cu bărbia în direcţia câinilor.

— Întotdeauna se comportă aşa când dau de un iepure mort?

Douglas clătină din cap şi se uită la colegul său, şeriful Lamb.

— Pete, i-ai văzut vreodată pe câinii ăştia făcând aşa? Au reacţionat ciudat când au prins prima oară mirosul.

Lamb scuipă un cocoloş de tutun.

— Singura oară când l-am văzut pe Jack prostindu-se aşa a fost când am dat peste nişte urme de panteră, sus, în Smokies, vara trecută.

Riley rămase pe gânduri.

— Cred că-i tocmai ce ziceaţi mai devreme. N-au mai mirosit până acum maimuţă?

Douglas ridică din umeri.

— S-ar putea. Nu ştiu.

Smuci de lesă.

— Hai, Caesar! S-o luăm din loc.

Lamb clătină din cap. Riley îl auzi murmurând pentru sine:

— Aş zice că-i din cauză că-s uzi de frică.

Şeriful îşi forţă câinele să meargă înainte.

Riley se duse înapoi, la Ward.

— Am dat iar peste nişte fecale şi peste cadavrul unui iepure, care pare curăţat de aproape toată carnea. Nu ştiam ca maimuţele să mănânce carne.

Ward privi nervos într-o parte.

— Maimuţele sunt omnivore. Mănâncă orice găsesc.

— Probabil că vreţi cu toţii să cercetaţi cadavrul ăla, să vedeţi dacă nu conţine vreun virus de-al dumneavoastră, sugeră Riley. Nu se face să mănânce vreun alt animal din el.

Ward şi Freeman îşi puseră mănuşi chirurgicale şi aşezară cu atenţie rămăşiţele într-un sac mare frigorific, pe care Freeman îl băgă în rucsacul său. După ce se termină treaba, Riley dădu iar semnalul de plecare.

Traversară un drum vechi, neasfaltat, şi începură să coboare panta. Potrivit hărţii, Riley constată că se aflau la mai puţin de o sută de metri depărtare de lac. Printre copaci, zări petice de lumină jucăuşe, când soarele străpunse o clipă norii groşi şi razele sale se reflectară pe suprafaţa apei. Îi făcu semn echipei să strângă formaţia.

Cu un ultim avânt, câinii trecură de linia copacilor, pe fâşia subţire de iarbă ce mărginea malul lacului. Amândoi câinii rămaseră în aceeaşi poziţie: cu nasul în vânt, uşor aplecaţi, cu privirile aţintite spre lac.

Oamenii se strânseră pe mal şi se uitară împreună la doctorul Ward. Knutz dădu glas gândului pe care se părea că-l au cu toţii:

— Parcă aţi zis că nu pot să înoate.

Preocupat, Ward privea ţintă dincolo de apa întunecată spre celălalt mal, aflat la depărtare de aproape un kilometru şi jumătate.

— Nu pot. Cel puţin, eu nu bănuiam una ca asta. Nu le-am testat niciodată la înot. Imposibil să fi putut trece dincolo singure, totuşi.

— Ei bine, atunci unde sunt? insistă Lewis.

Riley recurse la înţelepciunea sa. Se întrebă ce înţelegea Ward prin faptul că nu le „testaseră" niciodată la înot.

— E-n regulă, anunţă Riley. Depărtaţi-vă cu toţii de linia malului. Trovinsky, vreau să arunci o privire şi să vezi dacă găseşti locul pe unde au intrat în apă. Dacă sunt adulmecate de câini dincolo de lac, trebuie să fi luat-o ori pe-aici, ori pe undeva mai în amonte.

Riley cercetă suprafaţa sclipitoare a apei. Lacul Barkley era, de fapt, o porţiune îndiguită a râului Cumberland. Apa nu părea să curgă în nicio direcţie, dar, uitându-se pe hartă, observă că râul Cumberland se vărsa în râul Tennessee, ceea ce însemna că apa din lac curgea de la stânga spre dreapta.

Riley îi făcu semn lui Seay.

— Doc, tu şi Caruso o luaţi în jos pe mal, în direcţia asta, şi vedeţi dacă daţi peste ceva.

În timp ce Riley aştepta ca Trovinsky şi ceilalţi doi să-şi termine căutările, observă că oamenii de la SIA purtau o altă discuţie aprinsă cu doctorul Ward. Treaba este din ce în ce mai ciudată, se gândi Riley. Chemarea lui Doc Seay îi întrerupse reveria.

Riley parcurse în fugă cei treizeci de metri care-l despărţeau de locul în care se aflau Seay şi Caruso.

— Uită-te la asta, şefu'!

Riley urmări degetul lui Doc. Cineva sau ceva trăsese un buştean de pe mal în apă. Se vedeau limpede locul pe care stătuse buşteanul, ca şi urmele ce coborau spre apă. Erau clar imprimate în noroi urme identice cu cele care-i conduseseră până la copacul din pădure.

— Al naibii de deştepte maimuţe! murmură Caruso.

— Ştii ce se spune, i-o servi Doc Seay. Închide cincizeci de

maimuţe într-o cameră cu cincizeci de maşini de scris timp de cincizeci de ani şi, mai devreme sau mai târziu, una dintre ele o să scrie o piesă de Shakespeare.

Riley clătină din cap. Mai întâi zgârzile, iar acum asta.

— Da, păi n-au trecut decât douăsprezece ore şi noi n-avem decât patru maimuţe. Ia să vedem ce sugestii mai are de făcut comitetul de creiere, de colo.

Între colonelul Lewis şi doctorul Ward era evident că intervenise o oarecare înţelegere. Cei doi stăteau separat de ceilalţi şi priveau peste lac. Staţia lui Lewis piui şi el o scoase de la centură.

— Cercetaş Şase. Terminat.

— Aici e Cercetaş Unu. Am descoperit cadavrul paznicului. Avem şi un supravieţuitor al atacului de la laborator. Poliţia statului Kentucky i-a găsit pe amândoi într-o dubiţă la sud de locaţia noastră, acum vreo trei ore. De vreo jumătate de oră şi-a făcut apariţia aici un căpitan, să vadă ce se petrece. Am preluat eu şi femeia şi cadavrul, dar poliţiştii sunt foarte supăraţi că ţinem totul secret. Terminat.

Lewis strânse puternic în mână staţia radio.

— Localnicii au vreo idee în legătură cu ceea ce se întâmplă? Terminat.

— Nu. Femeia e în stare de şoc şi nu ştie de ea. N-a scos un cuvânt. Le-am spus că trebuie să fi fost cu puşcăriaşii evadaţi şi că aceştia au devastat laboratorul, după care probabil că au luat cadavrul paznicului cu ei. Am sugerat că uciderea paznicului în faţa femeii i-a provocat şocul. Le-am mai spus că nu mai avem aici nimic altceva ce i-ar putea ajuta şi că laboratorul este secret, aşa că nu pot intra înăuntru. Cred că sunt mulţumiţi că puşcăriaşii au şters-o şi au lăsat-o pe femeie. Terminat.

Lewis se mai relaxă puţin.

— E-n regulă. Află de la femeie ce s-a întâmplat. Ştii cum să faci. Revin acolo după ce mă lămuresc cum merg lucrurile aici. Cheamă-mă imediat dacă se mai arată vreun localnic. Gata.

Lewis băgă staţia radio înapoi în centură şi se uită la Ward.

— Acoperirea noastră abia dacă se mai ţine în picioare. Dacă sinbatanţii se află în zona asta, sunt relativ izolaţi. Trebuie să ne întoarcem la laborator şi să ne reorganizăm.

Capitolul 6

Locul Dintre Lacuri

7:32 p.m.

Bill Hapscomb cercetă cu atenţie chipul doamnei Werner în lumina focului. Măi, ce n-aş da să am şi eu o asemenea bucăţică, se gândi el. Dar nu s-ar fi putut, după cum se învârtea în jurul ei bătrânul, ca un fluture în jurul lămpii. Werner ăsta era un papă-lapte, îşi imagină Hapscomb, însă bogat. Rahat, nu pui mâna pe o asemenea femeie dacă n-ai parale.

Bineînţeles că Bill Hapscomb nu avusese parte de nimic aidoma blondei care-şi pieptăna, fără grabă, fiica. În ciuda vârstei, de cel puţin patruzeci de ani, estimă Hapscomb, doamna Werner nu-şi pierduse încă farmecul, încât îi stârnea dorinţa de-a o înregistra pe bătrânul lui carici cu contor. La naiba, dă-i fetei câţiva anişori în plus, şi-o vezi pe mă-sa-ntreagă, doar că mai tânără şi mai bine.

Hapscomb îşi aruncă privirea spre cortul pe care capul familiei Werner încerca să-l ridice. Omul avea necazuri cu stâlpii telescopici, pe care trebuia să-i îndoaie, să-i bage şi să-i plieze. Afurisit să fie el, Hapscomb, dacă avea să-l ajute pe ticălosul ăsta încrezut. Bossul lui, McClanahan, şeful instructorilor Taberei de Călărie situată în zona de agrement Locul Dintre Lacuri, îi spusese că domnul Werner era ceva mahăr în Nashville. Ceva în legătură cu înregistrările de muzică country şi tot tacâmul. Hapscomb nu dădea doi bani pe asta. Tipul se bucura să ajungă pe pământ când era în spinarea calului. Greu de imaginat, dar tipul voia să mai şi plătească.

În acel moment, doamna Werner se uită întâmplător de cealaltă parte a focului şi-l surprinse pe Hapscomb urmărindu-i trupul cu ochii minţii. Hapscomb ar fi putut jura că-i zâmbise pe jumătate. La naiba, se gândi el, curviştina asta îl aţâţase cât fusese ziua de lungă, frecându-şi trupul de-al lui de fiecare dată când se aflaseră aproape. Să-i ofere lui la noapte o jumătate de şansă, şi simţea că-i va putea da jos chiloţii femeii ăsteia. La naiba, ştia că arată de o mie de ori mai bine, cu optzeci şi cinci de kile de muşchi care-i garniseau scheletul de un metru nouăzeci, decât bondocul, cheliosul, burduhănosul, babalâcul de bărbatu-său.

De obicei, slujba lui Hapscomb consta în a supraveghea un grup de douăzeci-treizeci de puşti puberi şi gălăgioşi din Tabăra de Călărie. Pentru o zi de lucru la începutul primăverii însă, el îi prelua pe toţi cei ce soseau aici. Werner era, desigur, dispus să pună biştarii la bătaie pentru a avea un ghid personal – deşi nu ar fi fost nevoie de un ghid prin aceste locuri. Înconjurat din trei părţi de apă, ar fi trebuit să fii

prea prost ca să te rătăceşti în LDL. Singurul drum asfaltat din zonă, cu două benzi, trecea prin mijlocul peninsulei, despărţind parcul exact în două.

Hapscomb ştia că nu se află aici ca ghid, ci ca rândaş, să aibă grijă de cai atunci când cei doi Werneri se plictiseau. În timp ce doamna Werner ştia cum să strângă un cal între pulpe – şi ce n-ar fi dat el să aibă picioarele alea strânse în jurul *lui* –, babacul şi fiica lui ar fi fost fericiţi să nu-şi fi bătucit astăzi fundurile călărind.

Hapscomb scoase din coburii şeii o butelcă învelită în piele, cu un whisky foarte tare, care ardea gâtlejul: îşi spuse că pe ziua în curs nu mai avea nimic de făcut, după ce priponise caii de bara din lemn aflată la vreo şase-şapte metri depărtare. Locul de tabără pe care Hapscomb îl alesese pentru Werneri era bun. La naiba, avusese la dispoziţie aproape tot parcul ăsta, pentru a alege. După câte ştia el, nu se mai afla nimeni în jur, pe o distantă de cincisprezece kilometri. Locul era un luminiş orizontal, de vreo treizeci pe patruzeci de metri, situat în vârful unei înălţimi, cu pante pe toate părţile. Spre est, linia întunecată care reprezenta lacul Barkley abia se distingea prin cele câteva spărturi în rămurişul copacilor.

Singura problemă rămânea vremea. Toată ziua fusese ceţoasă; cu toate că ici-colo se zărea câte o stea, cerul tot nu se limpezise. Dimineaţa venise greu şi lăsase să se întrevadă posibilitatea iscării unei furtuni păcătoase în urma frontului de ploaie. În acest caz, Hapscomb era sigur că Werner o să ridice tabăra mâine dimineaţă. Atunci, el ar fi plătit şi pentru următoarele două zile, fără să muncească. Ar fi o afacere bună.

La naiba, uite-o cum îi aruncă iar o ocheadă. Hapscomb îi zâmbi lung, încet, aşa cum făcea el cu fetele din partea locului la Waverly, când se ducea acolo vineri seara, la vânătoare de păsărici. E al naibii de încinsă! La noapte putea să iasă ca lumea, gândi Hapscomb.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

7:45 p.m.

În vreme ce-şi strângea bine în jurul trupului jacheta de ploaie Goretex, Riley simţi cum bechiile se desprind de la sol. Vântul care şuiera prin uşile deschise ale elicopterului cobora frigul nopţii cu o treaptă pe scala temperaturilor. Riley simţi picioarele lui Doc Seay lovindu-se de-ale lui. Stăteau amândoi culcaţi pe podeaua elicopterului, fiecare cu capul spre uşa laterală opusă. Erau încinşi cu harnaşamente de siguranţă, iar cordonul de nailon legat în partea din spate a echipamentului era trecut printr-o za şi bine legat de podeaua cabinei elicopterului.

Aparatul se lăsă în picaj peste lacul Barkley, spre parcul denumit Locul Dintre Lacuri. Riley trecu pe poziţia ON comutatorul

dispozitivului de vizualizare în infraroşu. După câteva secunde de încălzire, ecranul din interiorul ocularului se lumină, înfăţişând o stranie imagine a mediului exterior. În locul spectrului vizibil normal, ecranul arăta diversele grade de încălzire din zona vizată.

Mici pete reprezentau diverse temperaturi şi conturau obiectele de dedesubt. În timp ce Riley şi Seay foloseau infraroşul, piloţii purtau ochelari de noapte cu dispozitive de amplificare a luminii ambientale, pentru a putea zbura la o altitudine de şaizeci de metri.

Deoarece colonelul Lewis insistase ca ei să continue căutările şi după căderea nopţii, Riley pusese la punct pentru elicoptere o reţea de căutare deasupra Locului Dintre Lacuri. După el, nu aveau prea multe şanse de a găsi maimuţele, dar Lewis era colonel, iar Riley doar un sublocotenent – destul de vechi în meserie însă ca să ştie când să spună: „Da, să trăiţi!" şi să-i dea bătaie.

Restul echipei se afla la laborator, unde oamenii îşi derulaseră sacii de dormit şi salteluţele pe podeaua uneia dintre încăperile ce se făceau din coridorul principal. Acum, în scenă apăruseră cel puţin opt ofiţeri SIA, veniţi cu două dubiţe. Oamenii de la SIA erau cu toţii la nivelul inferior, despre care, de dimineaţă, Riley nici măcar nu ştiuse că există. Băieţii lui nu aveau acces la acel nivel, şi un om de la SIA stătea de pază la pupitrul de supraveghere, pentru a se asigura că niciunul dintre militarii din Forţele Speciale nu se plimba pe-acolo pe jos sau prin alt loc neautorizat.

Când aparatul trecu pe deasupra liniei malului ce marca începutul peninsulei Locul Dintre Lacuri, Riley spuse la microfonul care-l conecta cu piloţii şi cu Doc Seay:

— E-n regulă. Să rămânem aici până când ne orientăm. OK, domnule?

Vocea laconică a căpitanului Barret pârâi în căştile lui Riley:

— Lucru sigur, şefu'. Dar care-i afacerea? Am ordin să stau aici cât e nevoie şi să fac tot ce zice colonelul Lewis; cert e că el nu mi-a zis *de ce* facem toate astea. Comandantul batalionului era pe dinafară în privinţa mea când m-am întors la Aeroportul Militar Sabre, după-amiază, să alimentez şi să iau dispozitivele de vizare în infraroşu şi ochelarii pentru timp de noapte. Se pare că nici lui nu i-s zis nimeni ce se întâmplă.

Riley simţi o undă de simpatie faţă de pilot.

— M-aţi înţeles, domnule. Nu fac decât ce mi s-a spus.

Riley ştia că, probabil, piloţii nu erau entuziasmaţi la ideea de a-şi petrece toată noaptea pe-aici. Aviatorilor le cam plăcea să ducă o viaţă confortabilă şi erau obişnuiţi cu un pat bun, în care să se cuibărească peste noapte. Dormitul departe de casă nu ocupa un loc fruntaş pe lista lor de activităţi agreabile.

Riley avea de-acum poziţia. Lumina slabă de la debarcaderul

pârâului Bacon se vedea pe partea dinspre uşa lui.

— Am înţeles, domnule. Suntem la nord de locul în care au debarcat, probabil, maimuţele, dacă au împins buşteanul ăla exact de-a latul lacului.

Întrebarea nerostită a lui Riley era dacă, într-adevăr, maimuţele traversaseră, o luaseră în sus sau în jos pe lac şi debarcaseră pe acelaşi mal, ori alunecaseră de pe buştean, căzuseră în apă şi se înecaseră? Sau poate că erau încă pe buştean, plutind la vale spre dig. În plus, se întreba Riley, de ce târau după ele raniţele alea? Şi, de fapt, mai aveau raniţele, ori le abandonaseră de cealaltă parte a lacului sau le dăduseră drumul în apă? Erau prea multe necunoscute în operaţiunea asta.

Deocamdată, Riley lăsă gândurile deoparte. Venise timpul să vadă ce era de făcut cu datele cunoscute, înainte de a se ocupa de cele necunoscute.

— S-o luăm de-a lungul malului vreo opt kilometri, după care să ne întoarcem. Intrăm deasupra uscatului vreo patru sute de metri la fiecare măturare. Luaţi-o încet, domnule, să putem face treaba ca lumea.

— E-n regulă.

Elicopterul se roti în loc spre stânga, şi Riley se instală mai bine, simţind că urmau două ore de consumat combustibil de pomană.

În infraroşu, copacii de dedesubt arătau ca o masă întunecată. „Oare ce-o să facem dacă reperăm maimuţele?" se întrebă Riley. Erau foarte puţine locuri de aterizare pentru elicopter în zonă. Când se întorseseră la laborator, după ce pierduseră urmele la malul lacului, doctorul Ward fusese nesigur cu privire la faptul dacă maimuţele umblau sau nu noaptea. Spusese că babuinii – specia de maimuţă pe care o căutau ei – erau, în mod normal, diurni, ceea ce însemna că erau activi în timpul zilei. Dar, îşi aminti Riley, tot Ward spusese că, probabil, maimuţele nu aveau să traverseze lacul.

Ordinele colonelului Lewis fuseseră simple şi directe: „Luaţi-le poziţia şi, dacă puteţi, aterizaţi; dacă nu, le săltăm de-acolo mâine dimineaţă."

Fort Campbell

8:29 p.m.

Sergentul-major Dan Powers dădu pe gât berea, îndoi în pumn cutia goală şi o aruncă cu precizie în coşul de gunoi. Verifică o ultimă dată staţia radio de campanie SRC-70, pentru a se asigura că era deschisă, şi o potrivi pe frecvenţa necesară. Parcurse cu mâna firul ce făcea legătura între staţie şi dispozitivul digital pentru mesaje (DDM). Totul pregătit. DDM-ul era proiectat să transmită şi să recepţioneze mesaje Morse la viteză sporită. Pentru a recepţiona, DDM-ul prelua

semnalul de la staţia radio, îl încetinea şi transforma punctele şi liniile în caractere alfanumerice, ce se puteau citi pe un mic ecran.

La 20:30 punct ora locală sau, după cum preferau transmisioniştii, 2:30 Zulu (ora meridianului Greenwich), în difuzorul staţiei se auzi un pârâit scurt, urmat, timp de două secunde, de un şuierat strident. Powers se aplecă şi se uită la DDM. Pe ecran scria: MESAJ COPIAT. În ciuda informaţiei pozitive, Powers se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, cu un carneţel aşezat pe genunchiul sănătos şi cu un creion.

După un moment de tăcere, difuzorul transmise o serie de puncte şi de linii cu viteză de douăzeci şi trei de cuvinte pe minut. Creionul lui Powers alerga pe hârtie, mintea lui traducând automat semnalele Morse în litere. După o scurtă pauză, mesajul se repetă. Powers încetă să mai scrie şi-şi confruntă transcrierea cu mesajul reluat. Când difuzorul rămase, în cele din urmă, tăcut, Powers îşi permise un uşor zâmbet. Cu toate că nu mai funcţionase pe post de prim-transmisionist într-o echipă de mai bine de paisprezece ani, reuşea încă să ţină pasul cu o transmisie Morse manuală.

Powers rupse din carnet foaia de hârtie de deasupra şi rescrise mesajul pe o pagină nouă, în grupuri de câte şase litere. Rezultatul era neinteligibil:

DOAOUN ZERSAS TDORAP DURXXP NPAETR
PRIECU ANDTZI AUTUAC UVEEMA ORGIMU
RUNRNA RATMEN SASTAL TEAIRE IXASINB
ASIARE XSISPO UAXNSA UNOBIL ATRAXX
SEPAJU ISANGE TREMAC PTEASA USACRU
OXXXA DXMIAN

Powers scoase un exemplar din POS-ul batalionului, format de buzunar, pe care toate echipele erau obligate să-l aibă cu ele atunci când părăseau Postul, pentru o misiune militară. Deschise la prima pagină şi trecu în dreptul literelor din mesaj literele corespunzătoare de pe pagina întâi. Powers nu avea nevoie de un trigraf; memorase de multă vreme grupurile standard de câte trei litere. Combinarea literelor din mesajul Morse original cu litera de pe pagina POS-ului batalionului îi dădea cea de-a treia literă din trigraf, care făcea ca mesajul să poată fi citit.

Creionul lui alerga cu repeziciune pe hârtie, făcând mesajul inteligibil.

ZEROUN UXXDOA SASEOP TDOIX RAPSIT
XXPETR ECUTZI UACAUT ANDPRI NPADUR
EMAIMU TESCAP ATEXXL ABORAT ORGUVE
RNAMEN TALAIC IRETEA UNUSAS ESDRUN

USAPTE TREISA SEPATR UNOUAX XSIASI
ARESPO NSABIL AXXAJU NGEMAC ASACUR
ANDXXA MIGOXX

Obişnuit cu grupurile de şase litere, creierul lui Powers asimilă mesajul:

ZERO UNU (indica faptul că era primul mesaj transmis de echipă)
DOA ŞASE OPT DOI (indica echipa care transmitea mesajul)
RAPSIT (raport de situaţie)
PETRECUT ZIUA CAUTAND PRIN PĂDURE MAIMUŢE SCAPATE
LABORATOR GUVERNAMENTAL AICI REŢEA UNU
ŞASE SDR UNU ŞAPTE TREI ŞASE PATRU NOUA
SIA (repetiţie) SIA RESPONSABILA
AJUNGEM ACASĂ CURÂND
AMIGO

Amigo reprezenta cuvântul de cod al echipei DOA 682 pentru a confirma că mesajul nu era transmis sub ameninţare. Un mesaj transmis fără cuvântul de cod se considera compromis. Powers nu-şi făcea griji că Riley ar fi putut codifica mesajul forţat în această misiune, dar era un antrenament reuşit dacă se proceda întotdeauna corect.

Powers puse mesajul pe birou şi desfăcu încă o cutie de bere. Se concentră asupra a trei litere: SIA. Asta îl îngrijorase de la bun început. Nu avea încredere în nimeni care dădea târcoale într-o uniformă din trei piese şi-şi spunea agent în loc de soldat. Totuşi, mesajul anunţa o veste bună, că aveau să fie acasă în curând. Trase un gât lung şi începu să-şi frece genunchiul beteag. Durerea era slăbiciunea care-i părăsea trupul.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică
8:32 p.m.

Colonelul Lewis intră în reţeaua de siguranţă de comunicaţii prin satelit, adusă de oamenii săi, pentru a-l contacta pe generalul Trollers, în Washington. Nu era nerăbdător în privinţa raportului ce urma să-l facă. Se uită urât la doctor Ward şi la doctor Merrit. Cei doi îl iritaseră, de când sosise aici. Reprezentantul local al SIA, Freeman, făcea tot ce-i stătea în putinţă să nu fie băgat prea mult în seamă. Transcrierea interogatoriului femeii drogate, pe care o găsiseră împreună cu cadavrul paznicului, se afla în faţa lui.

Situaţia era încurcată şi Lewis ştia că lui Trollers n-o să-i placă. Lewis era militar de carieră, promoţia ’73 la West Point, şi nu agrea situaţiile în care se trezea uneori, din cauza slujbei sale. Codul onoarei

de la West Point fusese clar încălcat de cerinţele vieţii în Serviciul de Informaţii al Armatei. Învăţase de mult timp să devină un dur când pornea într-o misiune, deoarece astfel oamenii i se supuneau mai uşor. Numai că această tehnică nu prea mergea cu cei din Forţele Speciale.

Difuzorul de pe pupitru hârâi:

— Sunt Trollers. Dă-mi raportul asupra situaţiei.

Lewis îşi îngădui un oftat uşor, după care se lansă cu vestea cea bună înainte, pentru a mai îndulci pilula.

— Am curăţat laboratorul, domnule. M-am îngrijit şi de cadavrul paznicului. L-am pus pe seama evadaţilor. De fapt, femeia spune că paznicul *a fost* ucis de unul dintre puşcăriaşi. Poliţaii locali au înghiţit-o. Am pus bine celelalte cadavre, aşa că n-o să fie nicio anchetă cu privire la asta. Localnicii cred că puşcăriaşii sunt încă în libertate.

— Care-i situaţia sinbatanţilor?

— Am mers pe urmele lor din locul în care am găsit zgărzile până la malul unui lac. Se pare că s-au folosit de un buştean ca să treacă lacul. Am chiar acum un elicopter în aer, cu posibilitate de vizualizare în infraroşu, care-i caută.

— Vrei să spui că nu sunt încă sub control? Cât de populată e zona?

— Parcul se numeşte Locul Dintre Lacuri şi se află în administrarea autorităţilor din Tennessee Valley. Este înconjurat din trei părţi de apă şi nu există decât patru căi de acces spre şosea. În perioada asta a anului, găseşti cu greu pe câte cineva pe-aici. În privinţa asta, avem noroc. Nu puteam găsi un loc mai bun unde să le dăm drumul. Nepopulat şi…

— Dă-o dracu', Lewis! Nu te mai strădui să faci ca totul să pară atât de minunat.

Lewis respiră iarăşi adânc.

— Domnule, aş vrea să închid parcul. Putem spune că am descoperit furtul de către evadaţi al unor echipamente sensibile şi că-i ajutăm pe cei de pe plan local să le găsească.

Generalul replică scurt şi la obiect:

— Nu. Chiar şi cu povestea de acoperire o să avem presa pe cap.

Lewis nu se arătă prea încântat de răspuns.

— Atunci, domnule, vor fi necesari mai mulţi oameni pentru căutare. Aş vrea să mai aduc nişte trupe de la Fort Campbell. Am deja aici toată echipa noastră de intervenţie din Washington.

— Nu. La dracu', Lewis, nu pricepi? Trebuie să păstrăm discreţia. E destul de rău că i-ai implicat şi pe soldaţii ăia. Ţine-i în continuare pe oamenii din Forţele Speciale şi foloseşte-i.

Lewis se frecă pe frunte. Simţea cum începe să-l bântuie ca o furtună o imensă durere de cap.

— Domnule, simt că am nevoie de mai mulţi oameni dacă e să-i

găsesc repede.

Generalul Trollers izbucni:

— Hai să nu sărim peste cal, omule! E vorba de câteva animale, ce naiba! Este o scăpare majoră, dar nu vrem să facem vâlvă, lăsând să se ducă vestea despre ce meştereşte Ward în laboratorul ăla. N-o să-i scape nimănui cei trei evadaţi. Moartea paznicului e un fapt nefericit, dar, totuşi, n-a avut nimic de-a face cu proiectul nostru. Dacă zici că zona nu-i populată, este foarte probabil ca sinbatanţii să nu dea peste nimeni. Continuă-ţi căutările şi găseşte-i. Ai o echipă de grad A din Forţele Speciale şi elicoptere. Ar trebui să fie mai mult decât destul ca să găseşti chestiile alea.

Lewis clătină din cap. Îşi dădu seama că Trollers subestima serios situaţia. Generalul încă nu aflase ce era mai rău.

— Domnule, sunt aici două aspecte pe care cred că trebuie să le cunoaşteţi.

— Ce?

Lewis îi aruncă o privire ucigătoare lui Ward, apoi începu:

— Nu s-a specificat în niciunul dintre rapoarte, dar ultimele două generaţii de sinbatanţi au fost ţinute sub control de calmante, din faza de copilărie până acum. Sinbatanţii pe care i-aţi văzut pe casetele video, cu demonstraţiile aranjate de doctorul Ward, se aflau sub tranchilizante. Se pare că nu puteau fi controlaţi decât folosind un drog. Drogul respectiv va fi eliminat complet din organismele lor în patru zile. Dumnezeu ştie ce-au să mai facă atunci când *nu* vor mai fi sub efectul tranchilizantelor.

— Deci, să ne asigurăm dracului că n-or să mai prindă patru zile, răspunse scurt Trollers.

Lewis oftă şi continuă:

— Domnule, sinbatanţii au luat cu ei şi cele două raniţe pe care le pregătise doctorul Ward pentru testarea generaţiei a cincea, faza patru.

— Ei şi? Raportul tău iniţial zicea ceva despre asta. Mai zicea şi că raniţele au să se deprecieze în afara mediului controlat al laboratorului.

Lewis îl fulgeră iar cu privirea pe Ward. Dacă ticălosul i-ar fi terminat imediat, aşa cum stabilea planul, nu s-ar fi aflat în încurcătura asta îngrozitoare. Şi dacă ar fi prezentat rapoarte exacte asupra sinbatanţilor, atunci lucrurile n-ar fi ajuns niciodată până aici.

— Da, domnule. Asta se va întâmpla mai mult ca sigur. Se pare însă că aveau un avans mai mare decât credeam noi. Există o foarte neînsemnată probabilitate ca raniţele să poată lucra şi în afara laboratorului.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Fâsâitul uşor al paraziţilor se auzea slab în încăpere.

Vocea generalului reveni, lipsită de tonul poruncitor:

— Înainte, raniţele abia dacă lucrau în condiţii de laborator. Ce te face să crezi că vor lucra acum, Ward?

Ward îşi drese glasul.

— Eu nu cred că vor lucra.

Lewis interveni, pentru a lămuri lucrurile.

— Doctor Merrit este cea care crede că vor lucra, domnule.

Generalul schimbă tactica, tonul vocii lui ajungând până la celălalt cercetător din încăpere:

— Dumneata, doctor Merrit? Ce şansă e ca raniţele să lucreze?

Merrit se simţi onorată de atenţia acordată. Evident, generalul îşi mai pierduse din încrederea pe care o avea în Ward.

— Sinceră să fiu, n-aş putea spune. Dar cred că este o nebunie să spui că şansele sunt mici. Le-am proiectat să lucreze în acest gen de condiţii şi i-am antrenat pe sinbatanţi să le poarte şi să le păzească. Şi dacă probabilitatea de a funcţiona este numai unu la sută, nu ne putem permite să riscăm. Ar declanşa ceva uşor de scăpat de sub control, dacă avem în vedere progresia geometrică.

— E-adevărat, Ward?

Ward îi aruncă lui Merrit o privire ucigătoare.

— Păi, domnule, cum zicea doctor Merrit, există numai o posibilitate infimă. Am adus unele îmbunătăţiri la păstăile din seria a şaptea şi, peste vreo trei săptămâni, vom realiza asupra lor un test în faza operaţională patru. Sunt convins că sunt şanse foarte, foarte mici ca ele să lucreze în afara laboratorului.

— Cât timp avem la dispoziţie dacă totuşi lucrează?

Răspunsul îl dădu Merrit:

— Au fost proiectate să finalizeze iniţierea în şaptezeci şi două de ore. Considerând că au pornit congelate, şi nu de la temperatura mediului ambiant, aş spune că trebuie să adăugăm vreo două ore. Ne aşteptăm la joi dimineaţa.

Se aşternu din nou o linişte prelungită la capătul opus al firului. În cele din urmă, vocea generalului Trollers se făcu iarăşi auzită:

— E-n regulă. Trebuie să ştiu care sunt şansele de succes. Ward, vreau o cifră. Care sunt şansele ca păstăile să lucreze?

Ward o ignoră pe Merrit.

— Aş zice că nu mai mult de cinci la sută succes.

— Dar dumneata, Merrit?

Ea nu ezită.

— Eu aş spune douăzeci şi cinci până la cincizeci la sută pentru cel puţin câteva iniţieri reuşite.

— Nici vorbă! Ward se ridică în picioare. Nu au fost prevăzute cu…

Vocea generalului Trollers îl reduse la tăcere:

— Vă mulţumesc amândurora. Deocamdată, asta este. Colonele, rămâi pe fază. Aveţi douăzeci şi patru de ore înainte de a fi nevoit să anunţ situaţia sus de tot. Dacă se va întâmpla asta, vă puteţi lua cu toţii adio, şi de la Bioteh şi de la carieră. Sper să-mi daţi veşti bune până atunci. Terminat.

Radioul muri. Merrit îl privi acuzator pe Lewis.

— Nu i-aţi spus despre banda video, filmată când nu erau sub tranchilizante.

Lewis se frecă pe frunte.

— Uite ce-i, doctore, mi-am mânjit destul mâinile cu rahat. N-am nevoie să-i prezint generalului teoriile dumitale şchioape.

Arătă spre Ward.

— Şeful dumitale nici măcar n-a înghiţit-o. Oricum, tot nu contează, fiindcă o să punem mâna pe chestiile alea fie la noapte, fie mâine, aşa că nu trebuie să ne facem griji în legătură cu raniţele sau cu trecerea efectului tranchilizantelor, conform teoriei dumitale.

Capitolul 7

Locul Dintre Lacuri

9:03 p.m.

Cum stătea aşa întins pe pământ, prefăcându-se că doarme, Hapscomb deschise ochii numai puţin. Doamna Werner ieşea din cort. Prin lumina slabă a stelelor, ochii săi o urmăriră îndreptându-se spre liziera pădurii. Hapscomb zâmbi în sinea lui. Nevoi fireşti, cel mai probabil, dar el simţea propriile sale necesităţi. Se rostogoli de pe salteaua de dormit şi traversă cu pas uşor luminişul, spre copacii printre care dispăruse femeia.

Doamna Werner nu pătrunsese prea adânc în pădure. Hapscomb o lăsă puţin, să-şi termine treaba, apoi păşi înainte, în timp ce ea încă îşi încheia nasturii de la blugii strâmţi.

Doamna Werner ridică privirea, speriată de zgomot.

— Ce cauţi aici? şopti ea.

Hapscomb dădu drumul zâmbetului său cuceritor, aparent surprins că acesta i se irosea în întunericul pădurii.

— Tocmai voiam să aflu dacă ocheadele pe care mi le-ai aruncat toată ziua au fost doar ca să mă tachinezi sau aveai de gând să mergi până la capăt.

Lipsa unui răspuns negativ imediat îl încurajă pe Hapscomb s-o tragă spre el. Când se întinse s-o cuprindă, ea îl privi cu ochi mari şi negri.

9:05 p.m.

— Am prins două surse de căldură. Câte două picioare şi două braţe fiecare. Spre vest.

E-n regulă, gândi Riley auzind raportul lui Seay. Era cea de-a doua trecere pe care o făceau deasupra zonei de cercetat.

— Condu-ne într-acolo, Doc. Eu am să-mi pun ochelarii, să văd despre ce-i vorba.

În vreme ce Doc Seay îi ghida pe piloţi într-o curbă strânsă spre stânga, Riley puse dispozitivul de vizare în infraroşu în cutia lui fixată de podeaua elicopterului şi scoase o pereche de ochelari pentru timp de noapte. Îşi fixă peste cap cureaua ochelarilor bulbucaţi şi-i puse în funcţiune.

Lumina ambientală a fost imediat amplificată prin computer şi a putut vedea ca în timpul zilei. Singurul inconvenient era că totul se prezenta în diferite tente de verde şi exista o oarecare lipsă a perspectivei. Trecând în partea stângă a elicopterului, alături de Seay, Riley se întrebă cum de reuşeau piloţii să zboare folosind asemenea

ochelari; în ciuda faptului că modelul pe care-l aveau ei era îmbunătăţit, pilotau totuşi cu mare dificultate. Pe Riley îl deranjau foarte mult. Pe de altă parte, presupunea că era mai bine decât să zboare fără niciun dispozitiv de vedere pe timpul nopţii.

— Unde-i ţinta? întrebă căpitanul Barret.

— Vedeţi poiana din vârful dealului din faţă-stânga, la vreo patru sute de metri depărtare? îl îndrumă Seay.

— Asta da.

— E în afara luminişului, spre nord, la vreo zece metri în interiorul pădurii. Am şi o sursă de căldură din luminiş. Extrem de fierbinte. Pare a fi un foc de tabără.

— La naiba! blestemă Riley. Văd un cort în luminiş. Dacă sursa ta de căldură sunt maimuţele noastre, sunt aproape de cortul ăla. Nu pot să identific cealaltă sursă pe care o vezi tu în infraroşu. Sunt prea groşi copacii.

Pilotul îndreptă botul aparatului direct spre luminiş.

— Am să aterizez exact în mijlocul poienii, să vă las să coborâţi.

Riley puse mâna pe automatul M-16. Pilotul se lăsă rapid la sol şi Riley sări jos imediat ce bechiile atinseră pământul. Văzu pe cineva ieşind de-a buşilea din cortul mare, ţuguiat, şi întors cu spatele împotriva suflului elicei.

— Armata. Rămâneţi pe loc, vă rog!

Riley trecu în fugă pe lângă un bărbat dezorientat, care ţipa:

— Ce se petrece?

Riley pătrunse în goană printre copaci, în locul indicat de Seay. Observă imediat o pată albă spre stânga, în faţa sa. Riley se repezi spre ţintă, cu degetul pe trăgaci.

Oau! exclamă în sinea sa, forţându-şi braţul să i se relaxeze.

— Ce înseamnă asta? întrebă femeia, mijindu-şi ochii prin întuneric în vreme ce încerca grăbită să se încheie la bluză.

Bărbatul se străduia să-şi încheie cureaua.

Îşi făcu apariţia bărbatul în vârstă, care ieşise din cort la aterizarea elicopterului, luminând locul cu o lanternă uriaşă. Riley închise ochelarii, pentru a-i feri de supraîncărcare, şi-i dădu jos de la ochi, lăsându-i să-i atârne de şnurul prins pe după gât.

— Marjorie, ce făceai? întrebă vârstnicul.

Riley o privi pe femeia care îşi mijea ochii în lumina puternică. Indiferent ce întrerupsese, se părea că nu era el singurul care avea să se aleagă cu o săpuneală. Riley se hotărî să dea o explicaţie rapidă şi s-o şteargă naibii. Doc Seay venise în fugă şi acum asista la scena luminată de spotul lanternei.

— Mă scuzaţi, doa'nă… dom'le, zise Riley, adresându-se celor trei.

Cu coada ochiului, văzu o fetiţă de nouă sau zece ani, care stătea lângă cort, uitându-se cu ochi mari la elicopterul cu motorul încă

mergând, din mijlocul luminişului.

— Sunt şeful de echipă Riley, de la Fort Campbell. Ne aflăm aici pentru a face investigaţii cu privire la nişte animale turbate, raportate în zonă, şi v-am localizat tabăra cu dispozitivele de vizualizare în infraroşu, aşa că am aterizat să vedem care-i situaţia, îmi cer iertare dacă v-am pricinuit vreo neplăcere. Decolăm acum şi nu vă mai deranjăm.

Riley se îndreptă spre elicopter. Bărbatul din cort oscila evident între a sări la Riley, pentru că le aterizase în cap, şi a se certa cu femeia, care se părea să fie nevastă-sa, în legătură cu mica ei escapadă din pădure.

— Cum ziceai că te cheamă? îl întrebă omuleţul chelios pe Riley, când acesta trecu în grabă pe lângă el.

— Ăă, sunt şeful de echipă Ryan. R-Y-A-N, domnule. Sunt din Divizia 101 Aeropurtată, de la Fort Campbell.

Riley îl lăsă rapid în urmă pe omuleţ şi fugi spre elicopter, urmat de Seay. Săriră la bord, şi Riley înhăţă dispozitivul de comunicare radio.

— S-o luăm naibii din loc, căpitane!

— Perfect.

Barret cuplă rotorul, mări turaţia şi aparatul se ridică în aer.

Doc Seay îl întâmpină pe Riley cu râsul său, când acesta îşi fixă dispozitivul de comunicare radio.

— Şeful de echipă *Ryan*, ai? 101, ai? Ticălos cu limbă dulce. De fapt, ce se întâmpla acolo jos?

Riley îşi îngădui şi el un hohot de râs, acum, după ce scăpaseră.

— Se pare că am prins o doamnă cu unul care nu era bărbatu-său, făcând ceva ce ar fi trebuit să facă numai cu bărbatu-său. Nu cred că au să fie prea fericiţi la noapte.

Le trebui un minut sau două pentru a redeveni serioşi, timp în care elicopterul ajunse la vreo patru kilometri de tabăra familiei Werner.

— E-n regulă, să reluăm schema. Înapoi la infraroşu! ordonă Riley.

9:15 p.m.

Hapscomb auzea şuieratul furios al celor doi Werneri certându-se în cort. Îi părea puţin rău pentru fetiţa care era nevoită să asiste la toate astea. Nu simţea decât dispreţ pentru Werner. Viermele nici măcar nu avusese curajul să-l înfrunte. După ce elicopterul decolase, o apucase numai de mână pe nevastă-sa şi o trăsese spre cortul lor, ignorându-l complet pe Hapscomb.

Ce momâie, se gândi Hapscomb. Şi ce-i apucase pe ăia de la armată să aterizeze aşa? Tipul ăla cu ochelarii caraghioşi îl speriase de moarte pe Hapscomb, mai ales când îndreptase automatul spre el. Omul arăta de parcă ar fi fost gata să-i spulbere pe amândoi într-o clipă.

„Animale turbate”, spusese soldatul. Rahat şi nimic mai mult. Nu chemau ei armata pentru aşa ceva. Ticăloşii, îi stricaseră trampa! Şi era un fund pe cinste. Hapscomb îşi scoase butelca şi mai trase un gât. O noapte extraordinară distrusă de nişte nenorociţi de cawboy militari. Ar fi al naibii de norocos ca Werner să nu i se plângă lui McClanahan, să-l dea afară, cu un şut în cur. Ticălosul sigur n-o să…

Lui Hapscomb îi încremeniră gândurile auzind nechezatul tânguitor al cailor. Îşi miji ochii şi se uită spre liziera pădurii, unde îi priponise. În lumina slabă a stelelor văzu cum cei patru cai smuceau puternic de legături, luptându-se să se depărteze de linia întunecată ce marca limita luminişului. Ce li se năzărise? Hapscomb dădu la o parte pătura cu care era învelit şi-şi trase pe el o bluză. Unul dintre cai se ridică în două picioare. Hapscomb o rupse la fugă spre ei.

Îşi plimbă palma peste crupa scuturată de tremurături.

— Hoo, fetiţo, hai cu tata! Hai cu tata!

Se uită spre pădurea cufundată în întuneric, ce părea să provoace groaza cailor. Ce anume era acolo? Hapscomb auzise poveşti vechi despre câte un urs pripăşit prin zonă, dar nu mai fusese semnalat niciunul în ultimii zece ani.

— Ce-i cu ei? întrebă domnul Werner, traversând cu paşi mari, furioşi, luminişul şi măturând zona cu lanterna.

— Nu ştiu. I-a speriat ceva.

— Mă rog, mai bine i-ai linişti şi mi-ai lăsa nevasta şi fata să doarmă puţin. Ai provocat şi aşa destule probleme.

Lui Hapscomb îi veni să râdă văzându-l pe bătrânelul chelios cum stătea acolo, atât de corect îmbrăcat în pijamaua lui.

În acel moment însă, caii se întoarseră şi-l luară pe Hapscomb prin surprindere. Făcură un salt spre stânga, împingându-l din calea lor.

Hapscomb se uită spre dreapta. Ceea ce producea groază cailor, orice ar fi fost, se deplasa în jurul luminişului, înspre cort. Pentru întâia oară, simţi că o uşoară senzaţie de disconfort începea să-i strângă măruntaiele. Ceva nu era în regulă. Mai văzuse cai speriaţi, dar nu în halul ăsta. Indiferent ce era, trebuia să se afle al naibii de aproape dacă se mişca atât de repede în jurul taberei.

Hapscomb uită de problema pe care o avea cu Werner. Spuse scurt:

— Domnule Werner, cred că ar fi bine să le scoateţi pe soţia şi pe fetiţa dumneavoastră din cort. Înteţim puţin focul. Nu ştiu ce a speriat în halul ăsta caii, dar nu-mi place.

Werner însă nu putea uita la fel de repede ultimele evenimente.

— Încerci să dai impresia că ştii ce faci… că ne protejezi, ca să-ţi salvezi slujba. Nici nu te gândi că n-o să raportez ce-ai făcut. Nu încerca să dai o mică reprezentaţie aici, ca să…

Hapscomb zări ceva – la naiba dacă ştia ce anume – mişcându-se pe linia copacilor, la vreo cincisprezece metri de cort.

O luă la fugă pe lângă Werner, strigând:

— Doamnă Werner! Christie! Ieşiţi afară din cort!

Ca şi cum strigătul lui ar fi dat semnalul, se dezlănţui iadul. În mai puţin de o secundă, diferitele simţuri ale lui Hapscomb înregistrară mai multe fapte. Din pădure ţâşniră două siluete, îndreptându-se, aţă, spre cort. Erau de vreun metru optzeci înălţime şi alergau cu o neobişnuit de rapidă legănare. La lumina stelelor, Hapscomb le zări ca nişte umbre şi inima îi îngheţă. Trebuie să fie demoni, ieşiţi din Iad.

Doamna Werner scoase capul prin deschizătura cortului şi întrebă uluită:

— Ce?

Werner începuse să fugă după Hapscomb, ţipând:

— Ticălosule, ce crezi tu…

Lui Hapscomb i se părea că timpul se scurgea mai lent. Creierul îi striga să se apropie de cort, dar era ca şi cum ar fi fugit cu mişcări greoaie. Doamna Werner încă nu văzuse cele două siluete ce se îndreptau spre ea când, spre consternarea lui Hapscomb, acestea se răsuciră şi porniră spre *el*. Hapscomb scoase un ţipăt îngrozit, se opri în iarba înaltă până la genunchi şi schimbă direcţia. Luând-o înapoi, realiză că prin minte îi umbla nebuneşte o veche poveste, auzită cândva: doi prieteni merg în excursie şi stau la cort; unul vine în tabără în fuga mare, ţipând că este urmărit de un urs. Când trece pe lângă el, prietenul îl întreabă: „Crezi că poţi întrece un urs?” Primul răspunde: „Nu, dar pe tine pot.”

Hapscomb se uită peste umăr. Dumnezeule, repede se mai mişcau! Erau la numai zece paşi în spatele lui când trecuse pe lângă Werner.

Bietul Werner nu mai apucă să afle ce l-a izbit. Unul dintre diavoli îl lovi sus, celălalt jos. Werner scăpă un geamăt uluit la impactul cu vreo sută cincizeci de kilograme de carne, după care scoase cel mai înspăimântător urlet pe care-l auzise Hapscomb vreodată. Se opri şi se uită înapoi. Corpul lui Werner tresări spasmodic de câteva ori, apoi rămase nemişcat, cu una dintre siluete călărindu-l, iar cu cealaltă sărind în lături, totul în mai puţin de cinci secunde.

În liniştea ce se lăsă brusc, lui Hapscomb, propria-i respiraţie îi răsuna puternic în urechi. Dar ţipătul doamnei Werner sfâşie tăcerea. La auzul lui, cei doi intruşi îşi mutară privirile spre cort, unde doamna Werner stătea cu fiica ei alături. Dumnezeule bun! gândi Hapscomb. Te rog, ajută-ne! Voi să strige la doamna Werner, să tacă, dar era prea speriat. La cel mai mic zgomot, o puteau porni spre el, şi Dumnezeu era martor că nu-şi dorea una ca asta.

Ca la un semn, cele două siluete se desprinseră de cadavrul lui Werner şi o luară şontâc-şontâc spre doamna Werner şi fiica sa. Păreau să-şi dea seama că această nouă pradă nu era din cale-afară de periculoasă şi-şi puteau permite să nu se grăbească.

„Distrage-le atenţia!” striga la Hapscomb o parte a minţii sale. „Şterge-o naibii de-aici!” îi ordona partea mai puternică, autoconservatoare. Fără a atrage atenţia, Hapscomb se trase înapoi cât de repede putu, spre caii ce tremurau de spaimă. Rămase cu ochii la scena ce se desfăşura sub privire sa. Semăna cu un film prost, de groază, numai că totul se petrecea pe viu, iar el nu intervenea cu nimic.

Cele două creaturi se deplasau cu precizie. Una o luă prin dreapta, cealaltă prin stânga. Doamna Werner stătea încremenită, strângând-o în braţe pe fiica ei. În tandem, cele două fiare îşi accelerară deplasarea legănată până la acea şarjă înspăimântătoare care îl ucisese pe Werner.

Doamna Werner reacţionă, în cele din urmă, trecând în faţa fiicei sale, într-un ultim gest dictat de instinctul matern. O puseră imediat la pământ; nu mai avu timp nici să ţipe înainte ca beregata să-i fie sfâşiată.

Hapscomb îşi dezlegă calul, încalecă şi se uită la doamna Werner cum moare. Christie făcu acum cel mai deştept lucru pe care-l făcuse vreunul dintre membrii familiei Werner în această noapte. În loc să ţipe sau să fugă, fata începu să se depărteze încet de locul unde mama ei era sfârtecată. Pe Hapscomb îl mişcară curajul patetic şi bunul-simţ al fetiţei. Îşi struni calul, care încerca s-o ia la fugă. Dacă Christie ar reuşi să ajungă la jumătatea luminişului, ar încerca s-o ia sus pe cal.

„Haide, Christie!” se rugă Hapscomb în sinea lui. Cei doi diavoli erau încă cu boturile înfipte în doamna Werner. Ticăloşilor, părea că le place carnea proaspătă, se gândi Hapscomb furios. Văzu cum fetiţa prindea viteză pe măsură ce se depărta de ei. Se afla la jumătatea luminişului, dar Hapscomb tot nu acţionă conform promisiunii sale nerostite. Conştiinţa se răstea la el, dar eul lui îi spunea că lucrurile alea prea erau al naibii de rapide. Ar fi pus laba şi pe Christie şi pe el, dacă se mişca acum. Încă zece paşi şi atunci avea să…

Una dintre creaturi înălţă capul, îşi întoarse botul şiroind de sânge în direcţia fetiţei şi, imediat dincolo de ea, a lui Hapscomb. Simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Isuse, nu, se gândi el. Nu vreau să mor aşa! Înfipse călcâiele în burta calului şi-l întoarse spre drumul aflat înapoia sa, în dreapta. Atunci, cei doi săriră de pe trupul doamnei Werner.

Hapscomb pătrunse pe drum în plin galop. Nu aveau cum s-o ajungă din urmă pe Angel – era al naibii de rapidă. Hapscomb nu intenţiona să se mai oprească înainte de a ajunge la Casa de oaspeţi Golden Pond, unde ştia că există permanent cineva. Să încuie naibii uşile şi să-i cheme pe afurisiţii de poliţişti. Să cheme nenorocita aia de armată… Corpul lui Hapscomb se crispă tot când ţipătul lui Christie străpunse noaptea. Ţipă sfâşietor şi repetat. „Terminaţi-o, diavolilor!”

se rugă Hapscomb fugind. De ce le lua atât de mult? După zece secunde lungi, vaietele fetiţei încetară brusc.

Hapscomb o alungă pe Christie din minte. Ticăloşii ăia din armată! îşi dădu el seama. Din cauza creaturilor ăstora aterizase elicopterul. Animale turbate, pe mă-sa! Indiferent ce-or fi lucrurile alea, nu se aflaseră dinainte în zonă, turbate sau nu. Aşa ceva nu mai văzuse niciodată.

În vreme ce călărea, Hapscomb chibzuia dacă nu era mai bine să se ducă direct la Tabăra de Călărie, care avea cel mai apropiat telefon, dar hotărî să n-o facă. Ar fi încercat să telefoneze, dar se temea că diavolii l-ar fugări până acolo şi l-ar ataca.

După vreun kilometru şi jumătate urma să ajungă la Drumul Lick Creek, s-o facă la dreapta, apoi după încă vreo doisprezece kilometri avea să ajungă la Casa de oaspeţi Golden Pond. Se întrebă dacă îngrijitorul de-acolo deţinea vreo armă.

Hapscomb o lăsă pe Angel mai încet. Încet dar sigur, fetiţo, gândi el. Du-mă numai până acolo. N-aş vrea deloc să păţeşti ceva tocmai acum.

Calul se aşternu la un galop întins, şi jumătate de kilometru de drum rămase în urmă. În curând, Drumul Lick Creek! La naiba, ar putea să dea şi peste vreo maşină întârziată, deşi asta era improbabil, ştia Hapscomb.

Deodată, Angel se opri şi necheză speriată. Îşi întoarse capul într-o parte şi într-alta şi sări lateral, aproape să intre în şanţul de drenaj de la marginea drumului desfundat.

Ce mă-sa? se întrebă Hapscomb, apoi înţelese despre ce era vorba. Nu vedea, nu auzea şi nu mirosea nimic, dar pur şi simplu ştia: *ei* se apropiau.

Isuse, Dumnezeule Doamne! îi veni lui Hapscomb să strige. Nu le ajunsese acolo, în tabără? De ce veniseră şi după el? Drept răspuns, partea de creier pe care o ignorase de fiecare dată când hotărâse ceva până în noaptea asta îşi şopti acuzaţia: „Pentru că ai lăsat-o pe fată să moară, jigodie, de-aia!”

Ah, la naiba! Nu era cinstit. Hapscomb îşi înfipse călcâiele în coastele lui Angel. Calul cabră pe neaşteptate şi, fără şa, Hapscomb lunecă şi căzu în noroi. Calul nu era prost. Scăpat de greutatea suplimentară, o luă din loc, gonind prin noapte tot mai departe de spiritele rele.

Hapscomb îşi scutură capul ameţit şi se ridică în genunchi. Piciorul drept îi pulsa de durere. Trebuie să i se fi rapt ceva, gândi nepăsător. Se uită înapoi, de-a lungul drumului. Unde erau? Nu văzu mare lucru prin întuneric. Se târî cu greu mai departe, cu piciorul rupt prin noroi, uitându-se mereu în urmă şi aşteptând să apară cele două siluete.

Săriră din copacii pe sub care trecea. Ultimul gând al lui Hapscomb

a fost să se roage la Dumnezeu, să fie iertat pentru că o lăsase pe fetiţă să moară. Conştiinţa lui însă îi spunea să se aştepte la porţile Iadului.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

9:45 p.m.

Când elicopterul Huey se aşeză în parcare, Riley dădu drumul unui lung căscat. În lumina reflectoarelor cu arc voltaic ale clădirii, îl văzu pe colonelul Lewis stând acolo şi aşteptând să se oprească elicele. Riley nu se grăbea deloc să dea ochii cu Lewis. Se lăsă pe spate în scaunul din plasă, în vreme ce piloţii încetiniră motoarele şi rotorul decuplă transmisia. În următoarele două minute, masivele lame din oţel continuară să biciuie aerul de deasupra, tot mai lent cu fiecare rotaţie. În sfârşit, se opriră.

Riley sări afară, urmat de Seay. Lewis se apropie cu paşi măsuraţi.

— Ei?

Riley se frecă la ochi; îl dureau.

— Am detectat câteva căprioare, o mulţime de animale mărunte şi un loc de tabără, unde se ciocăneau doi, în pădure… dar nici urmă de maimuţe.

Lewis clătină din cap.

— Nu-i suficient. Trebuie să vă întoarceţi cu toţii sus.

Căpitanul Barret auzi de unde se afla şi îşi fixă lamele elicei.

— Domnule, cu tot respectul cuvenit, tocmai s-au împlinit două ore de când purtăm ochelarii de noapte. Am mai zburat şi patru ore pe zi, încoace şi-ncolo. Asta depăşeşte limitele ce impun odihna echipajului…

— Nu dau un chior pe odihna echipajului dumitale, căpitane. Vreau să vă întoarceţi sus *acum*.

Barret îl înfruntă pe furiosul colonel SIA.

— Domnule, nu sunteţi autorizat să ne obligaţi la încălcarea regulamentelor de zbor. Nu vrem ca noi, oamenii din echipaj, să ne odihnim doar fiindcă ne simţim uşor obosiţi. Avem nevoie de odihnă pentru că, de fapt, nu suntem prea departe de a intra cu aparatul ăsta într-un copac. Îmi simt globii oculari de parcă mi i-ar fi întors cineva pe dos. A zbura acum nu prezintă nicio siguranţă. În afară de asta, se apropie o furtună şi nu cred că vom fi în stare să mai zburăm o perioadă. Cel puţin, nu în noaptea asta.

Lewis arătă spre celălalt elicopter.

— Dar ei? Echipajul ăla a stat în cur înăuntru toată seara. S-au tot odihnit. Îi vreau în aer acum.

Barret clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnule. Niciunul dintre piloţi nu ştiu cum să folosească ochelarii pentru timp de noapte. Nu sunt autorizaţi privind acest gen de misiuni.

Lewis clătină din cap.

— Fir-ar al dracului să fie! Ce adunătură de neisprăviţi!

Se întoarse şi o luă cu pas demn spre clădirea laboratorului.

Riley rânji la căpitan.

— Vă pricepeţi, nu glumă, să-l ofticaţi pe colonel, domnule!

Barret ridică din umeri.

— Doar n-o să dau de pământ cu vreunul dintre elicopterele astea, orbecăind prin întuneric după o pereche de maimuţe. Dacă ar fi ceva important, aş face-o, dar asta-i o frecţie.

Amin! se gândi Riley. Îl respecta pe căpitan pentru că avea conştiinţa pericolului. Văzuse destui oameni întinzându-se mai mult decât era cazul, fără niciun rost, şi trezindu-se ucişi, ei sau alţii, din această pricină. Te străduieşti în limita necesităţilor dictate de împrejurări. Dacă ar fi fost o misiune de luptă, el ar fi sărit primul să-l muşte pe pilot.

Un urlet de jale venind dinspre vest străbătu cerul nopţii. Riley se întoarse şi se uită într-acolo. Lângă el, Doc Seay şopti:

— Ce-a fost asta, Dave?

Riley clătină din cap.

— Nu ştiu.

Era ceva ce Riley nu-şi amintea să mai fi auzit vreodată, ceva care-i dădu un fior rece pe şira spinării. Se simţi însă fericit că, indiferent ce anume scosese un asemenea sunet, se afla pe malul opus al lacului. Se întrebă imediat dacă acel urlet avea sau nu vreo legătură cu misiunea lor. Puteau maimuţele să urle în halul ăsta?

După ce intră în clădire, căută, mai întâi, să-l prindă pe sergentul de stat-major John Carter, singurul transmisionist al echipei.

— Ai transmis mesajul?

Carter rânji larg.

— Întocmai, şefu'. M-am dus în pădure să-l trimit, dincolo de limita de supraveghere a camerelor de pe acoperiş. Îmi imaginez că bătrânul sergent şef Powers era pe-acolo, copiind manualul meu de coduri, să-l citească.

Riley zâmbi, la rândul lui.

— Daa, sunt sigur că era. Asta îl face să se simtă folositor. E-n regulă. Ai grijă să primeşti răspunsul mâine dimineaţă şi vezi să nu afle tipii ăştia.

— Nicio problemă.

Riley îl bătu pe umăr şi trecu mai departe.

— Bună treabă, John!

10:35 p.m.

Riley dădu deoparte pătura de campanie cu care se învelise şi-şi trase cizmele. Sforăiturile membrilor echipei sale, ce dormeau pe

podeaua biroului încăpător, se împleteau într-un amestec sonor. Riley păşi cu atenţie peste trupurile adormite şi se îndreptă spre uşa ce dădea în holul principal.

Se uită spre stânga. Liftul care ducea la subsol era nepăzit, dar Riley ştia că la pupitrul de securitate din faţă, care supraveghea holul, făcea de serviciu un om de la SIA. Se simţi tentat să dea cu tifla înaintea camerei cocoţate sus, deasupra uşii, dar se abţinu. Riley nu avea încredere în niciunul dintre oamenii de la SIA, iar Lewis probabil că nu ar fi găsit amuzant aşa ceva.

Riley o luă la dreapta, spre toaleta bărbaţilor. În acel moment, aproape de partea opusă a coridorului, se deschise o uşă şi păşi afară doctor Merrit. Păru surprinsă de prezenţa lui pe hol.

— Scuzaţi-mă, sper că nu v-am speriat, îi spuse Riley încetişor.

Merrit scutură din cap, apoi, cu o privire rapidă în lungul coridorului, îi făcu semn lui Riley s-o urmeze, înapoi în biroul din care ieşise. Curios, Riley se conformă, închizând uşa după el. Nu era sigur dacă paznicul surprinsese pe monitor scurta întâlnire, dacă se uita cumva la ecranul respectiv exact în momentul acela. Riley avea sentimentul că, în niciun caz, colonelul Lewis nu i-ar fi permis să stea de vorbă cu Ward sau cu Merrit decât în prezenţa lui.

Îndată ce păşi în biroul lui Merrit, Riley îşi dădu semna că nu conta dacă fuseseră văzuţi pe monitorul din hol; se afla o cameră de luat vederi şi în această încăpere.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? întrebă Riley.

Estima că omului de la pupitru îi trebuia cam o jumătate de minut, chiar mai puţin, ca să trimită aici pe cineva.

Merrit îl apucă de braţ şi-l aţinti cu privirea. Pentru întâia oară, Riley observă că, în spatele ochelarilor groşi, ea avea ochii de culoare verde-închis. Aceşti ochi erau acum larg deschişi şi aruncau o căutătură sălbatică. Vocea îi tremura, iar pielea obrazului, sub ochiul drept, îi zvâcnea cu un tic.

— Sunt câteva lucruri pe care Ward şi Lewis nu ţi le-au spus în legătură cu laboratorul ăsta şi cu ceea ce faci.

Nu-i de glumă, ar fi vrut Riley să zică. S-auzim, s-auzim, se gândi el, pândind uşa cu coada ochiului.

— Ce anume?

— Trebuie să ai foarte mare grijă când urmăreşti aşa-zisele maimuţe. Sunt mult, mult mai mult decât atât. Sunt…

Uşa se deschise şi Freeman, agentul negru SIA, îşi făcu apariţia.

— Îmi cer scuze. Voi doi nu trebuie să staţi de vorbă nesupravegheaţi. Doctor Merrit, dumneata ar trebui să ştii mai bine. Ai fost instruită să nu intri în contact cu nimeni din personalul de-aici fără permisiune. Domnule Riley, o să fiu nevoit să te rog să pleci.

Riley încuviinţă din cap cu bunăvoinţă, deşi înăuntrul său fierbea.

Fantomele naibii, cu afurisitele lor de jocuri! Oamenii sunt uciși din cauza micilor lor secrete. Se întrebă cine era aici, cu adevărat, dușmanul.

Riley se îndreptă spre ușă. Trecând pe lângă Freeman, se întoarse și se uită peste umăr la Merrit.

— Noapte bună, doctore. Sper să dormiți bine.

Când Freeman închise ușa, Riley se răsuci spre el.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule – și pentru a fi absolut sincer, singurul respect pe care-l am în clipa de față pentru dumneavoastră și colegii dumneavoastră se bazează numai pe autoritatea gradului. Ce se petrece?

Freeman păru stânjenit.

— Ce vrei să spui?

Riley dădu drumul unui hohot râs gros, neîncrezător.

— Haideți, domnule! Care-i marele secret? De ce nu vreți să vorbim cu Ward și cu Merrit? Până și un orb și-ar da seama că nu suntem pe picior de egalitate. De ce nu ne acordați credit? Am fost în misiuni mai secrete decât cele despre care ați citit dumneavoastră.

Freeman clătină din cap.

— Pentru voi, nu mai este nimic în plus de aflat.

Riley se aplecă spre Freeman, trupul său scund, subțire, făcându-l pe voluminosul fost jucător de fotbal să se retragă ușor. Înfățișarea amabilă a lui Riley dispăruse, înlocuită de furia intensă a unui om ajuns la limita violenței.

— Doar între noi doi, domnule maior, aș vrea să înțelegi bine un lucru. Dacă vreunul dintre oamenii mei pățește ceva din cauză că voi nu ne-ați pus la curent cu ce se petrece aici, îți fac felul. Nu dau un scuipat pe prăpăditele voastre de grade sau pe nenorocirea de SIA. Nu-i o amenințare. E o promisiune scrisă cu sânge.

Riley îl privi dur pe Freeman, până când bărbatul mai înalt își plecă privirea.

— Nu mai e nimic despre care ar trebui să fiți voi informați, murmură Freeman.

Riley dădu din cap.

— Câtă vreme știi cum stăm.

Capitolul 8

MARŢI, 7 APRILIE

Locul Dintre Lacuri

6:24 a.m.

Pete McClanahan scoase din viteză ruginitul Ford Bronco, stinse motorul şi lăsă maşina să se oprească singură, în timp ce motorul îşi înceta bolboroseala. Spre răsărit, cerul tocmai începea să capete o tentă cenuşie spălăcită, vestind sosirea zorilor. Spre vest, orizontul era ca un zid negru smolit, ameninţător, prevestind o vreme rea. McClanahan îşi făcu loc pe uşa camionetei. După ce-şi întinse spatele bătrân, care-l durea, şeful Taberei de Călărie o luă încet spre grajduri, sorbind cu grijă dintr-o ceaşcă de plastic, cu cafea fierbinte.

La jumătatea drumului spre construcţia din bârne, cu un singur nivel, se opri şi se uită în jur, simţind ceva nu tocmai normal. McClanahan cercetă încet cu privirea întregul complex de călărie, căutând să zărească un lucru neobişnuit.

Caii, lăsaţi peste noapte afară, la păşunat, erau strânşi cu toţii în mijlocul pajiştii împrejmuite. McClanahan nu-şi amintea să-i mai fi văzut vreodată stând atât de îngrămădiţi. Experienţa lui de patruzeci şi trei de ani de muncă pe lângă cai îi spuse că fuseseră speriaţi rău.

Ar fi bine să nu fi apărut iarăşi afurisiţii ăia de copii cu armele lor cu alice, se gândi McClanahan cuprins de furie. Câţiva adolescenţi veniseră până aici cu maşina, cu câteva luni în urmă, şi trăseseră focuri de armă spre păşune, atingând doi cai. McClanahan îi văzuse din cabana Taberei de Călărie şi-i gonise, dar maşina lor nu putuse fi ajunsă din urmă de vechea sa camionetă de teren, cu tracţiune pe patru roţi.

McClanahan încă mai clătina din cap la amintirea asta, când o văzu pe Angel. Iapa stătea în umbră, în faţa uşilor grajdului. McClanahan se grăbi spre ea. Calul era acoperit de o sudoare uscată, ceea ce indica faptul că alergase în forţă cândva, în timpul nopţii. Dar nu avea nici şa, nici frâu. McClanahan cercetă împrejurimile. Nu era aprinsă nicio lumină în cabana cu două camere, ce servea de sediu pentru Tabăra de Călărie. Camioneta Dodge a lui Hapscomb şi automobilul Volvo al familiei Werner se aflau încă în parcare, singurele maşini, exceptând camioneta sa.

Lui McClanahan îi trecu prin minte că Angel rupsese bara de care fusese priponită peste noapte şi se întorsese acasă. Dar asta nu explica goana nebunească a calului. La naiba, spera că nu i se întâmplase nimic lui Hapscomb. Neisprăvitul ăla de tânăr bea prea mult, dar era

unul dintre singurii doi oameni pe care McClanahan putea conta să lucreze cu ziua pe timpul sezonului mort. Mai avea nevoie de Hapscomb şi pentru a conduce un grup de la o scoală privată, care urma să sosească săptămâna viitoare. Ar fi bine ca tâmpitul ăla să nu se fi îmbătat şi să fi făcut vreun accident.

— Cred c-ar fi bine să te duc înapoi la stăpânul tău, fetiţo, şopti McClanahan, mângâind-o pe Angel pe gât.

Îi luă zece minute să-şi înşeueze calul şi să-l pregătească de plecare şi încă alte câteva s-o lase pe Angel să termine o mână de fân şi să bea nişte apă. După care îi puse un căpăstru şi-o legă de şaua lui. McClanahan ştia că lui Hapscomb îi plăcea să-i ducă pe excursionişti într-un luminiş. Din vârful unei înălţimi ce se ridica deasupra pârâului Lick Creek, la vreo cinci kilometri depărtare. Se uită la ceas şi-şi făcu socoteala. Avea să meargă la pas uşor, pentru a ajunge acolo la vremea micului dejun sau măcar înainte de-a începe furtuna.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

7:02 a.m.

— Ce avem azi pe agendă? întrebă Doc Seay, sorbind din gamelă o cafea la plic.

Riley arătă spre una dintre dubele Guvernului. Câinii erau legaţi de clanţa unei uşi şi cei doi şerifi le dădeau să mănânce.

— Ducem câinii pe celălalt mal al lacului şi le luăm urma. Trebuie să-i prindem azi, dacă ţine vremea bună. *Dacă* sunt acolo.

Riley se uită la ceas.

— Pornim în douăzeci de minute.

Seay înghiţi ce-i mai rămăsese din porţia de MDC (micul dejun de campanie), nu chiar cel mai bogat mic dejun.

— Povestea asta e cam fără noimă. Cred că ştii, nu-i aşa, şefu'?

Riley încuviinţă.

— Da. Nu se prea lipeşte. Se întâmplă ceva despre care nu ne suflă o vorbă. Vreau să zic, pe lângă chestia evidentă, pe care nu ne-o spun, cum ar fi ce-i în raniţele alea.

Se uită la ceilalţi membri ai echipei, care mâncau afară, în parcare. Echipajele elicopterelor şi cei doi şerifi se supăraseră seara trecută, când li se spusese că trebuie să-şi petreacă noaptea sub cerul liber. Riley le ceruse oamenilor săi să le dea şi lor din mâncarea pe care o aveau. Piloţii şi şefii de echipaj îşi pregăteau aparatele de zbor.

Seay arătă spre firma de pe zidul clădirii.

— Laboratorul de Inginerie Biotehnologică. Asta ar putea însemna aproape orice. Dacă au făcut experimente cu mutanţi ai virusului VX pe maimuţele alea, pun pariu că în raniţele lor pot fi nişte forme ale virusului. Asta ar explica de ce-s atât de nerăbdători să recupereze raniţele şi maimuţele.

Riley căzu pe gânduri.

— Poate. Asta ar explica de ce n-au anunţat autorităţile locale şi poliţia statală, să le dea o mână de ajutor. Adică altul decât şerifii ăştia doi, care se pare că deţin şi mai puţine informaţii decât noi.

De la înălţimea rucsacului pe care stătea aşezat, Seay se aplecă spre şeful său de echipă.

— Am să-ţi spun teoria mea, şefu'. Eu cred că ei nu fac aici cercetări pe virusul VX pentru un antidot. Îl cercetează ca să-l folosească drept armă. Ruşii au elaborat virusul original. Aşa că există prea bine posibilitatea ca ruşii – sau Confederaţia Statelor Independente, sau ce naiba a mai rămas pe-acolo – să aibă deja un vaccin ori un antidot pentru el. Acum, tipii ăştia lucrează la o versiune americană, împotriva căreia antidotul original nu are efect.

O teorie similară îi trecuse şi lui Riley prin minte. Nu-i plăcea gândul că guvernul Statelor Unite ar putea lua în considerare o asemenea operaţie, dar era destul de realist să ştie că sub vălul securităţii naţionale se desfăşurau o mulţime de activităţi dubioase. Lui Riley nu-i plăcea mai ales pentru că avea, ca orice soldat, oroare de armele biologice şi chimice. Indiferent ce antrenamente făceau sau cât de bun era echipamentul pe care-l foloseau, gândul la ameninţarea invizibilă a chimicalelor sau a viruşilor era mult mai înspăimântător decât la cele mai violente şi mai directe ameninţări ale câmpului de luptă convenţional.

Riley nu-i vorbise lui Doc Seay despre întâlnirea cu Merrit, din seara trecută. Merrit era o femeie ciudată. Ce voise să spună prin „aşa-zise" maimuţe? Ce voise să-i aducă la cunoştinţă? Şi de ce erau Lewis şi Freeman hotărâţi să n-o lase să comunice?

Riley se gândi la tonul vocii ei şi la ticul obrazului. Merrit era o persoană nervoasă; asemenea oameni îl făceau irascibil, mai ales când se afla în misiune de luptă. Dacă nu aveau să găsească maimuţele în dimineaţa aceasta şi să termine povestea, Riley se hotărî să încerce s-o prindă şi să afle de ce era atât de îngrijorată. În plus, o să le repete oamenilor săi avertismentul de a fi extrem de precauţi.

Riley ridică glasul, astfel ca întreaga echipă să-l poată auzi:

— Ascultaţi aici. Vreau să aveţi cu toţii armele încărcate, glonţ pe ţeavă, piedica pusă. Nu vreau să riscaţi nimic dacă daţi peste maimuţe. Mai întâi trageţi şi lăsaţi-i pe cercetători să adune bucăţile de cadavru. Nu vă apropiaţi de ele mai mult decât este nevoie ca să le ucideţi.

Riley scoase din buzunarul de la piept un POS miniatural, de campanie, al batalionului. Folosindu-se de un trigraf, el codifică un rapsit pe loc, din minte, pe o bucată de hârtie. Voia să fie transmis atunci, dimineaţa. Cerinţa ca orice echipă aflată în misiune să ia contact cu sediul batalionului la cel puţin douăsprezece ore o dată o instituise Powers, când fusese fixat pe poziţia de sergent-major al B-3-

ului, după accidentul de la genunchi. Nu era prea agreată de majoritatea echipelor din cadrul batalionului. Oamenii aveau sentimentul că li se impusese doar o cerinţă administrativă în plus.

Riley o considera o idee bună, şi nu din prietenie pentru sergentul-major. El era ferm convins că o echipă nu putea fi niciodată îndeajuns de antrenată ca să păstreze legătura la mare distanţă, pe frecvenţe înalte, cu sediul. Powers făcuse din această cerinţă o şi mai valoroasă experienţă de antrenament prin aceea că le cerea operatorilor radio nu numai să transmită mesajele grupat, ci să le transmită după aceea şi manual, de două ori. Asta făcea ca operatorii să-şi păstreze viteza de lucra la manetă. Datând din vremea celui de-al doilea război mondial, din perioada de început a Oficiului de Servicii Strategice (OSS), strămoşul Forţelor Speciale din zilele noastre, îndemânarea de a trimite şi de a recepţiona mesaje Morse manual făcuse parte integrantă din operaţiile speciale. Standardul Grupului 5 era de 18/18 pentru transmisionişti, ceea ce însemna că aceştia erau în stare să transmită şi să recepţioneze Morse cu o viteză de 18 cuvinte pe minut. Standardul pentru ceilalţi membri ai echipei era de 5/5. Din nefericire, unii atingeau destul de greu chiar şi acest nivel modest.

Riley însuşi se simţea nesigur când încerca să transmită şi să copieze mesaje Morse. Părea să aibă dificultăţi la auzirea şi traducerea liniilor şi a punctelor. În caz de nevoie, scria liniile şi punctele, după care le traducea pe hârtie. Era o slăbiciune în pregătirea sa din cadrul Forţelor Speciale şi el ştia că aceasta putea fi critică. În urmă cu trei ani, în timpul unei alte misiuni, unul dintre membrii vechi ai echipei, din DET-C (Detaşamentul de Forţe Speciale Coreea), îi salvase viaţa reuşind să transmită manual un mesaj prin care cerea, scoaterea lor dintr-o situaţie periculoasă şi dintr-o ţară unde ei nu ar fi trebuit să se afle.

Totuşi, Riley era acum mulţumit că putea să scrie mesajele codificate şi să le înmâneze transmisionistului, pentru a le trimite. Mai avea o sumedenie de alte lucruri pe cap. Tocmai se pregătea să termine mesajul, când îşi făcu apariţia căpitanul Barret.

— Am veşti proaste, şefu'. Chiar acum am primit prognoza meteo prin radio, de la Aeroportul Militar Campbell. Pilotul arătă spre norii negri şi denşi ce se îngrămădiseră în timpul ultimelor patru ore de lumină mohorâtă. Se îndreaptă spre noi o furtună de toată frumuseţea. Trebuie să ajungă aici cam în două ore. Odată dezlănţuită, o să fim ţintuiţi la sol multă vreme.

Riley făcu semn spre clădirea din spatele lui.

— I-aţi transmis vestea bună colonelului, domnule?

Barret infirmă din cap.

— Încă nu. După cele de-aseară, nu-s din cale-afară de nerăbdător să discut cu colonelul Lewis.

— Îi spun eu.

Riley chibzui la informaţia primită. Înainte de a se duce să-l anunţe pe colonel, îşi făcu socoteala că ar fi mai bine să aibă un plan alternativ de continuare a căutării. În cele maximum două ore de zbor rămase, erau forţaţi să efectueze cea mai mare parte din acest plan, şi Riley nici nu credea, de altfel, că elicopterele le-ar putea fi de prea mare ajutor. Aveau să fie nevoiţi să prindă creaturile de la sol. Bătuseră deja o dată drumul pe jos. Venise vremea să facă uz de oarecare tehnologie.

Între timp, în subsolul clădirii, colonelul Lewis trăia nefericirea de a fi obligat să-i spună generalului Trollers că cercetarea din noaptea trecută nu dăduse niciun rezultat.

— Dracu' s-o ia! urlă generalul prin intermediul reţelei de sateliţi de comunicaţie SATCOM. Bătrânului n-o să-i placă povestea. Nici măcar n-a fost pus la curent cu Proiectul Sinbat şi am senzaţia că o să se supere rău din cauza asta, nemaisocotind faptul că ţi-ai pierdut jucărioarele. Am mâine, la 9:30, o întâlnire cu consilierul pe probleme de securitate naţională. O să-l informez pe el în legătură cu asta.

— Astăzi le înhăţăm, domnule. Sunt sigur. Trimitem câinii peste râu.

— Se apropie momentul când va fi prea târziu. Acolo, situaţia e încă sigură?

— Da, domnule.

— Cum ai de gând să procedezi astăzi?

— Am să păstrez legătura radio între oamenii de la sol, din cele două dube, şi elicoptere. O echipă de cinci oameni din Forţele Speciale în fiecare elicopter, împreună cu câte un câine. O să lăsăm la sol echipele cu câini, una la nord de locul în care credem că se află sinbatanţii, iar cealaltă la sud, pe malul lacului. O să le deplasăm spre interior; vântul bate dinspre vest, aşa că amândoi câinii vor putea prinde mirosul. Oamenii mei se vor afla pe un drum numit Trace, care împarte parcul în două. Îi vom prinde destul de repede între cele patru grupuri.

Lewis împungea nervos cu degetul în raportul meteo pe care i-l înmânase Gottleib, cu cinci minute în urmă. Furtuna ce stătea să izbucnească le putea spulbera toate speranţele de a mai continua căutarea. Totuşi, nu avea de gând să-l informeze pe Trollers despre asta, cel puţin până când avea să dea lovitura. Nu era chiar atât de încrezător în planul pe care tocmai îl schiţase.

— Cât de multe le-ai spus Oamenilor din Forţele Speciale? Sunt conştienţi de situaţie?

Lewis se gândi înainte de a răspunde. Freeman îi comunicase faptul că-i găsise împreună pe sublocotenentul din Forţele Speciale şi pe doctor Merrit, dar benzile video şi audio arătau că aceasta din urmă

fusese oprită înainte de a dezvălui ceva semnificativ.

— Nu le-am relatat decât povestea de acoperire, cu antidotul pentru VX. Nu vreau s-o schimb acum. Cred că asta i-ar face să-şi piardă încrederea în noi. Li s-a spus să tragă de cum văd ceva.

— E-n regulă. Ar fi bine să termini astăzi. Şi ai face bine să recuperezi raniţele alea. Sună imediat, dacă apare ceva nou.

Radioul muri.

Lewis oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului. Era încă pierdut în gânduri când Gottleib bătu uşor în uşă.

— Ce-i?

— Domnule, a venit sublocotenentul din Forţele Speciale să vorbească cu dumneavoastră.

Exact ce-mi trebuie acum, se gândi Lewis.

— Spune-i să intre.

Riley pătrunse în încăpere şi se înfăţişă înaintea colonelului într-o poziţie de repaus de paradă.

— Domnule, pilotul şef, căpitanul Bănet, m-a informat că se îndreaptă spre noi o furtună care-i va forţa aparatele să coboare la sol. De asemenea, pe durata ei, furtuna va anula orice miros pentru câini.

Lewis dădu din cap iritat. Mare chestie, Sherlock!

— Ştiu.

— Domnule, am o idee cu privire la felul în care putem căuta şi fără elicoptere, acoperind o porţiune mai mare.

Lewis se aplecă uşor în scaunul său. În sfârşit, unul cu răspunsuri, nu doar cu probleme.

— Care ţi-e ideea, domnule Riley?

Locul Dintre Lacuri

7:14 a.m.

McClanahan parcursese cam trei kilometri pe Wrangler Trail când calul său, Ginger, la unison cu Angel, începu să dea semne de nervozitate.

— Hoo, fetiţo! Ce se-ntâmplă?

McClanahan scrută drumul înaintea sa. Cei doi cai miroseau ceva ce nu le plăcea, asta era clar. Peste drum, ceaţa dimineţii încă plutea în fuioare, împiedicând vederea. O să mai treacă cel puţin o oră până să se destrame ceaţa, dacă o să se destrame cu furtuna asta, care se apropie. Lui McClanahan nu-i plăcea cum arătau norii dinspre vest. Îşi făcu socoteala că Wernerii aveau să fie nevoiţi, probabil, să-şi scurteze vacanţa fiindcă vremea urâtă ce se anunţa nu părea prea distractivă.

McClanahan o îmboldi pe Ginger şi calul se urni în silă. Angel însă era mult mai recalcitrantă, trăgând de hamul cu care era legată.

— N-am văzut în viaţa mea cai mai proşti decât voi, idioatelor! bombăni McClanahan.

El însuşi nu se simţea în largul său. Pentru întâia oară, băgă de seamă că era al naibii de multă linişte. Nu ciripit de păsărele, nu insecte, nimic. Poate din cauza apropierii furtunii, dar poate nu.

McClanahan se întrebă dacă apariţia lui Angel la Tabăra de Călărie se datora numai unui pripon smuls. Poate i se întâmplase ceva lui Hapscomb. Atunci, de ce nu-i întâlnise pe Werneri, sau măcar caii lor înapoindu-se în tabără?

Când ajunseră la o curbă a drumului, Angel se opri şi McClanahan nu mai reuşi nici cu binele, nici cu răul s-o urnească înainte.

— La naiba, fetiţo! N-ai bun-simţ nici cât i-a dat Dumnezeu unei pietre.

McClanahan se uită de-a lungul drumului, încercând să vadă ce anume o speria pe Angel. Drumul desfundat cotea la stânga pe după un tufiş des. Descălecă şi legă caii de un copac de la marginea acestuia.

McClanahan tocmai o pornise înainte, când auzi duduitul îndepărtat al elicelor unui elicopter. Sunetul străpungea cu uşurinţă pătura de linişte care se aşternuse peste această parte a pădurii. Zgomotul pe care-l percepea îl determină pe McClanahan să se oprească şi să stea o clipă pe gânduri. Dacă înaintea sa exista ceva ce speriase atât de rău caii, atunci poate că era bine să se ferească, indiferent ce-o fi. Pe de altă parte, raţiunea îi spunea lui McClanahan că nu există nimic în pădurea din Locul Dintre Lacuri de care să se teamă. Ultimul urs fusese zărit cu peste zece ani în urmă. Un animal turbat era, probabil, cel mai rău lucru care-i putea trece prin cap. Îşi reformulă gândul: cel mai rău lucru care-i putea trece prin cap în cazul unor aşa-zise fiinţe omeneşti aplecate spre ticăloşie. Îşi aminti ştirile auzite dimineaţă la radio, în legătură cu puşcăriaşii evadaţi de la Eddyville.

— Ce naiba să fac? mormăi McClanahan ca pentru sine; era o expresie pe care o repeta când se afla la ananghie, pentru care soţia lui îl ocărâse de mai multe ori. Mă întorc şi stau pe fund în cabană, iar Hapscomb e pe-aici, pe-afară, fără cal? Prostul de el, poate-a căzut şi şi-a rupt un picior sau altceva. Muzicanţii aia din Nashville sigur n-ar fi de prea mare ajutor.

Şi iarăşi îşi spuse că dăduseră poate peste nişte criminali. Orice-ar fi fost, trebuia să meargă înainte.

Raţionând astfel cu voce tare, McClanahan porni mai departe, cercetând cu privirea pădurea şi de-o parte şi de alta. Dădu curba şi se opri locului, căscând ochii la priveliştea ce i se înfăţişa.

În mijlocul drumului zăcea ceva – ceva ce arăta mai rău decât cel mai urât accident rutier pe care-l văzuse McClanahan vreodată. Instinctul său de conservare începu să sune grav alarma în străfundurile minţii, spunându-i că grămada formată dintr-un amestec

de sânge, oase şi muşchi era Hapscomb.

McClanahan se mai apropie câţiva paşi, ajungând până la vreo trei metri de cadavru. O cizmă de comandă, din piele de şarpe, îmbibată cu sânge, aflată la capătul a ceea ce McClanahan presupuse că ar fi un picior, îi confirmă temerile. Era Hapscomb.

— Doamne-ajută-mă! Ce naiba să-i fi făcut unui om una ca asta?

Soneria din adâncul minţii lui McClanahan începu să sune şi mai puternic, spunându-i că, indiferent ce era, putea să se afle încă prin apropiere.

— Arză-o-ar focul, trebuie să fi fost o afurisită de maşină!

Nici vorbă, îi spunea raţiunea lui McClanahan. Vrei să crezi că a fost o maşină, dar n-a fost. O maşină n-ar fi putut sfâşia un om în aşa hal.

În acel moment, caii începură să necheze puternic. Şeful Taberei de Călărie nu mai avu nevoie de un alt impuls. Se întoarse şi alergă înapoi cât îl ţineau picioarele bătrâne. Amândoi caii se smuceau, să scape.

Cu toată puterea de care mai era în stare, McClanahan dezlegă caii şi încălecă pe Ginger. Animalele o luară înapoi de unde veniseră, fără niciun îndemn. McClanahan se uită peste umăr după ceea ce le speriase, când, cu o rafală de vânt şi de zgomot, un elicopter militar trecu duduind pe deasupra, la vreo trei metri peste vârfurile copacilor. Caii se ridicară în două picioare şi McClanahan trebui să dea dovadă de toată măiestria lui pentru a se ţine în sa, pe Ginger.

Capitolul 9

Locul Dintre Lacuri

7:23 a.m.

Elicopterul în care se afla Riley zbură direct spre lacul Barkley, iar perechea lui se înclină pe partea dreaptă şi o luă înapoi, spre Fort Campbell. Riley privi aparatul cum se pierdea în depărtare, în timp ce apele întunecate ale lacului fugeau pe dedesubt. Patru dintre membrii echipei sale erau la bordul elicopterului ce se îndrepta spre bază, pentru a implementa ideea prezentată de el colonelului Lewis.

Riley identifică locul în care se vărsa în lac pârâul Lick Creek, uşor de recunoscut. Această neregularitate a malului era desemnată drept centru al sectorului. Deasupra zonei respective, aparatul – Cercetaş Unu – o luă spre sud, pentru a lăsa echipa în punctul stabilit.

Riley stătea cu picioarele afară, degetele mari ajungându-i la câţiva centimetri deasupra bechiei. În spatele lui era ajutorai de şerif, Lamb, care ţinea strâns lesa câinelui său. Riley cerceta terenul ce luneca pe sub ei.

Când zburară pe deasupra unui drumeag, ceva îi atrase privirea.

— Întoarceţi, zise Riley în microfonul de comunicaţie cu membrii echipajului. Era cineva cu doi cai pe drumul peste care am trecut.

— S-a făcut, încuviinţă căpitanul Barret şi întoarse brusc elicopterul printr-o puternică înclinare pe dreapta, reducând totodată viteza.

În câteva secunde, elicopterul plutea la douăzeci de metri deasupra solului.

Riley se aplecă pe partea stângă a aparatului şi se uită cu atenţie în jos. Un bărbat încerca să stăpânească doi cai ce-şi luaseră avânt; omul îşi agita o mână ca şi cum le-ar fi făcut semn să aterizeze. Riley cercetă cu privirea zona din jur.

— Domnule, credeţi că ne puteţi lăsa jos în micul luminiş de colo, la vreo cincizeci de metri spre stânga? Tipul pare că ar vrea să ne spună ceva. O fi văzut cine ştie ce. Luaţi legătura radio cu Baza Cercetaş şi spuneţi-le că începem cu întârziere de câteva secunde.

— E-n regulă, nu-i nicio problemă.

Riley se întoarse spre şeriful de-alături şi-i strigă la ureche:

— Doc şi cu mine aruncăm o privire şi ne întoarcem imediat.

Riley le făcu semn celorlalţi trei, Caruso, Trustin şi Trovinsky, să rămână la bordul elicopterului.

Aparatul se strecură printre copaci şi Barret îl coborî, permiţându-i să se aşeze exact în mijlocul luminişului. Imediat ce bechiile atinseră

solul, Riley sări jos, urmat de Seay. O luară prin tufişuri către drum; în urma lor, ţiuitul elicelor elicopterului scăzu un grad în intensitate când pilotul reduse turaţia motorului până la relanti.

Apropiindu-se, Riley îl examină pe omul de pe cal. Bătrânul arăta îngrozitor; avea chipul palid şi se uita peste umăr ca şi cum ar fi fost urmărit de ceva.

— Slavă Domnului că sunteţi aici!

Omul descălecă şi-şi legă de un copac calul, ce tremura de nervozitate, alături de celălalt.

Riley studie împrejurimile. Nimic neobişnuit.

— Care-i problema?

— Unul dintre oamenii mei este colo, pe drum. Nu se ştie ce i-a sfâşiat măruntaiele. Cine naiba ar fi putut s-o facă? Era ghidul unei familii din Nashville, care nu ştiu unde se află. Ce mă-sa s-o fi întâmplat? Ce putea să-i facă asta unui om?

— Eşti sigur că-i mort? întrebă Doc Seay.

Bătrânul era aproape de şoc, dar nu-şi pierduse capul cu totul.

— Am mai văzut oameni morţi, în război, şi Hapscomb e *mort*. E sfâşiat. Nu l-am recunoscut decât după cizmele din picioare. Era îndrăgostit de afurisitele alea de cizme. Credea că-i stă bine cu ele. Fir-ar să fie, niciodată n-am…

— Cât de departe este cadavrul? interveni Riley.

— Cam la vreo sută de metri, în jos pe drum. După curba de colo. Duceam calul ăsta înapoi – a venit singur, azi-noapte, vedeţi fiindcă ştiam că omul meu avea nevoie de el, şi atunci s-au speriat caii şi n-au mai vrut să meargă înainte, aşa că am luat-o pe jos şi l-am văzut… si-atunci mi-am zis că mai bine o tai naibii de-aici, din cauza cailor, că tot nu voiau să mai meargă… aşa că…

Riley îl opri pe bătrân din bâiguială, apucându-l de braţ.

— Rămâi aici. Noi ne ducem să aruncăm o privire. Prietenul ăsta al meu e medic, aşa că, dacă omul dumitale nu e mort, o să-i dăm îngrijiri.

Se întoarse spre Doc Seay.

— Să mergem!

Bătrânul nu se lăsă impresionat.

— Medicu' n-are ce să-i facă. E sfâşiat rău. E sânge peste tot, vă spun. Nu-i…

Bătrânul rămase vorbind. Riley îşi puse piedica armei, un M-16 A2, pe foc semiautomat. Seay trecu pe locul lui, pe partea dreaptă a drumului neasfaltat. În mod reflex, îşi îndreptară amândoi armele astfel încât să se acopere unul pe altul.

Riley dădu curba şi se opri brusc la vederea cadavrului sfâşiat în bucăţi. Cercetă încet cu privirea împrejurimile – inclusiv copacii – înainte de a se apropia mai mult. Satisfăcut că nu era nicio ameninţare

în vecinătate, îi făcu semn cu capul lui Doc Seay să se apropie şi el de cadavru.

— Ei, e mort de-a binelea! comentă Seay.

— E părerea ta de medic? i-o întoarse Riley, încercând să acopere surpriza şi şocul pe care le resimţea.

Priveliştea era dezgustătoare, dar Riley mai văzuse aşa ceva. Cei mai mulţi oameni se obişnuiseră cu omorul curat, prezent în serialele TV poliţiste. În realitate, trupul omenesc este un amestec de sânge şi măruntaie, strânse înăuntru, care au tendinţa de a se împrăştia peste tot în jur atunci când învelişul lor suferă o traumă devastatoare fizic. Milosul măruntaielor golite concura cu cel dulce, greţos, de sânge şi organe interne expuse la aer.

Gâtul bărbatului, dacă era bărbat, fusese aproape retezat, iar pieptul şi cavitatea toracică sfâşiate până la coaste. Faţa nu se mai recunoştea din cauza tăieturilor. Dacă Riley nu ar fi fost cât de cât informat, ar fi putut jura că cine ştie ce se înfruptase din bietul om, de vreme ce mari porţiuni din muşchi îi lipseau.

Doc Seay se ghemui alături de cadavru şi-l împunse cu cuţitul, ridicând cele câteva bucăţi rămase din îmbrăcăminte.

— E bărbat. S-ar părea că cineva a vrut să fie sigur că e mort.

— Ce anume ar fi putut face asta? Un urs?

Seay cercetă unele dintre răni.

— Nu ştiu. Posibil. Dar nu numai unul, orice o fi fost.

Riley verifică terenul, căutând urme. Îşi miji ochii când dădu de o urmă clară, imprimată în noroi.

— Ticălosul!

Îi arătă lui Seay.

— Ia uită-te-aici, Doc. Îţi amintesc de ceva?

— Sunt aceleaşi pe care le-am urmărit pe cealaltă parte a lacului. Orice am fi urmărit, aia l-a ucis pe tip. N-am auzit niciodată de vreo maimuţă care să poată face una ca asta.

Lui Riley îi năvăliră în minte gânduri ale căror implicaţii agravau situaţia. Bătrânul parcă pomenise că omul lui era ghidul unei familii. Gândurile îi zburară la întâlnirea din noaptea trecută. Acesta trebuia să fie bărbatul peste care dăduse în tabără. Ceea ce însemna că ghidul fusese ucis cândva după ora 9 p.m. şi că se ducea undeva prin întuneric, fugind din tabără. Riley îşi scoase harta din buzunarul pantalonilor de salopetă. Locul în care aterizaseră în seara precedentă se situa la mai puţin de o jumătate de clic depărtare, spre sud-est.

Riley îşi aminti de fetiţa pe care o văzuse lângă cort atunci când alergase înapoi spre elicopter. Chipul i se înăspri în timp ce i se adresă lui Seay:

— Doc, trebuie să ajungem la locul ăla de tabără CRP [2].

Riley o luă la fugă înapoi pe drum, urmat îndeaproape de Doc

Seay. McClanahan era încă după curbă, cu cei doi cai ai săi.

— Vino după noi! îi strigă Riley când trecu pe lângă el.

Riley pătrunse printre tufişuri în micul luminiş unde se afla elicopterul, cu elicele rotindu-se încet. Se opri în apropierea cercului descris de elice şi le făcu semn lui Caruso şi lui Trustin să coboare din aparat. Oamenii răspunseră apelului şi se apropiară în fugă. Riley ţipă în urechea lui Caruso:

— Vezi că-i cadavrul unui bărbat în drum, dincolo de copacii ăştia. Tu şi Trustin staţi cu bătrânul. Noi ne ducem cu aparatul până la un loc de tabără. Rămâneţi aici până ce se întoarce careva după voi.

Caruso încuviinţă din cap. Riley îl strânse puternic de braţ.

— Ascultă, Lou. Nu ştiu ce anume l-a ucis pe omul ăla, dar orice o fi fost, l-a făcut bucăţi. Cred că-i vorba despre aceleaşi chestii pe care le urmărim de două zile. Numai maimuţe nu sunt! Să nu eziţi dacă vezi ceva ciudat. Trage, mai întâi.

— S-a înţeles, şefu'!

Riley alergă spre elicopter, sări în el, urmat de Seay, şi apucă aparatul de comunicaţie.

— Domnule, sunt şeful de echipă Riley. Vă amintiţi tabăra în care am aterizat aseară?

Un scurt hohot de râs precedă răspunsul lui Barret.

— Cum aş putea uita? Aţi venit amândoi de-acolo în fuga mare, ca doi pui cu gâtul tăiat.

— Trebuie să ajungem în tabără cât mai repede cu putinţă.

— S-a făcut.

Vuietul motorului cu turbo-propulsie se amplifică şi aparatul începu să vibreze tot mai puternic. Bechiile se desprinseră de pe sol. Barret crescu altitudinea până ce ieşi deasupra copacilor, apoi o luă spre sud-est. În mai puţin de treizeci de secunde luminişul apăru exact în faţa lor, în vârful înălţimii.

Riley se aplecă peste rama uşii, scrutând locul, în timp ce Barret cobora aparatul. Îl auzi pe Barret în intercom.

— Isuse, Doamne! Ce naiba s-a-ntâmplat aici?

Elicopterul se lăsă la sol. Doc Seay alergă la primul cadavru.

Riley clipi prin norul de iarbă spulberată de elicele aparatului. Se aplecă din nou în elicopter şi-l apucă pe Barret de braţ.

— Domnule, cred că aici trebuie să opriţi motorul. Chemaţi Baza Cercetaş şi spuneţi-le să-şi mişte cururile încoace CRP!

Fort Campbell

7:55 a.m.

Powers auzi elicopterul aterizând şi porni şchiopătând spre uşa din spate a sediului batalionului. Din aparat ţâşniră patru siluete, după care elicopterul se înălţă imediat, îndreptându-se spre vest, în direcţia

Aeroportului Militar Sabre. Powers recunoscu formele mătăhăloase ale sergentului şef Knutz, care se apropia în fruntea altor trei membri din DOA 682. Powers îşi schimbă cu grijă greutatea pe piciorul sănătos şi-l aşteptă pe Knutz să ajungă sus.

— Unde-i restul echipei?

Knutz clătină din cap.

— Asta nu v-o pot spune, domnule sergent-major. Ne aflăm într-o misiune secretă.

„Ce idiot!" îşi zise Powers în sinea sa. Era clar, Knutz nu ştia nici măcar că Riley păstra legătura cu baza; Powers tocmai aştepta transmisiunea de la ora 8:00.

— Atunci voi de ce v-aţi întors?

— Ne-a trimis şeful să scoatem versumfurile şi să ne întoarcem.

Powers se încruntă. Sperase că toată treaba se terminase.

— Ar trebui să mai ştiu şi altceva?

Knutz neagă din cap.

— Nu, domnule sergent-major. Avem ordin să nu discutăm cu nimeni despre misiunea asta.

Powers îi propti în piept lui Knutz o mână mare.

— Ia stai. Dacă vă luaţi versumfurile, vă luaţi şi zero cincimile? întrebă el, referindu-se la automatele de calibru 0,50, care se puteau monta pe vehicule.

Knutz în mod sigur nu se gândise la una ca asta.

— Cred că da.

— Şi muniţia pentru armament?

Knutz se lăsa când pe un picior, când pe altul.

— Nu ştiu. Adică, putem face rost de ceva, domnule sergent-major?

Powers îşi retrase mâna. Îl dezgusta faptul că trebuia să gândească el în locul sergentului şef al echipei.

— Aduceţi-vă vehiculele aici, în spatele batalionului, după ce le scoateţi afară, şi o să vă rezolv eu. Vă sugerez să mai băgaţi şi nişte potol în plus.

— Mulţumim, domnule sergent-major.

Cu asta, sergentul şef al echipei porni spre clădirea cu trei nivele, ce adăpostea dormitoarele batalionului, pentru a lua cheile versumfurilor.

Sergentul-major şchiopătă înapoi până la biroul său şi-şi puse căştile la urechi. Mesajul grupat sosi în rafală, apoi, foarte rar, cel manual. De vreme ce Carter venise aici, însemna că acest al doilea mesaj îl transmisese un om care nu era de specialitate. Bun antrenament, gândi Powers absent, în timp ce-şi nota liniile şi punctele. Când totul se termină, Powers îşi dădu căştile jos şi decodifică rapid mesajul:

ZERODO IXXDOA SASEOP TDOIXX RAPSIT
XXAMNE VOIEDE INFODE SPREBI OTEHXX
XLABOR ATORUL DEBIOT EHNOLO GIEING
INEREA SCAXXD OCTORI IXXWAR DXXXWA
RDMERR ITXXXM ERRITX XEEREA JUTORD
ELAKAT EXXPAT RUCIVI LIUCIS IDEMAI
MUTELE SCAPAT EXXEUL TRASEC RETENE
VOIESA AFLEXX ESALOA NELESU PERIOA
REXXEU CATRET INEDOA RLANEV OIEXXR
ECEPTI ONAMTO ATEMES AJELEP ROGRAM
ATEXXA MIGOXX

Powers aranja grupele astfel ca mesajul să poată fi inteligibil:

ZERO DOI XX DOA 682 XX
RAPSIT XX
AM NEVOIE DE INFO DESPRE BIOTEH XXX
LABORATORUL DE BIOTEHNOLOGIE INGINEREASCA XX
DOCTORII XX WARD XXX WARD MERRIT XXX
MERRIT XX
CERE AJUTOR DE LA KATE XX
PATRU CIVILI UCIŞI DE MAIMUŢELE SCAPATE XX
E ULTRASECRET E NEVOIE SA AFLE XX
EŞALOANELE SUPERIOARE XX
EU CĂTRE TINE DOAR LA NEVOIE XX
RECEPŢIONAM TOATE MESAJELE PROGRAMATE XX
AMIGO

Powers se lăsă pe speteaza scaunului şi oftă. Avusese o presimţire rea în legătură cu misiunea asta. Cum puteau maimuţele să ucidă oameni? Nu auzise la buletinele de ştiri nimic în legătură cu civili morţi, deşi văzuse la TV povestea cu evadaţii de la Eddyville. După un moment de reflecţie, Powers îşi dădu seama că asta nu însemna nimic altceva decât că SIA îşi făcea meseria şi acoperea orice urmă. Poate că şi punerea la cale a poveştii de la Eddyville nu era decât o acoperire pentru altceva. Powers ştia că trimiterea de către Riley a acestui mesaj, precum şi a celui anterior, constituia o violare a normelor de securitate. Ceea ce însemna că-i păştea un mare rahat atât pe el, cât şi pe Riley, dacă se afla. Acum, Riley voia s-o bage în treaba asta şi pe Kate. Powers nu ezită. Puse mâna pe telefon şi formă un număr.

Atlanta, Georgia
9:08 a.m.
Kate Westland semnă acordul dintre Agenţie[3] şi biroul local FBI

cu privire la un caz minor de droguri, apoi aruncă documentele în cutia de acte pentru ieşire. Încă o zi palpitantă, de învârtit hârtii. Cel mai interesant lucru pe care-l făcea aici era să citească rapoartele biroului local FBI relative la spionajul industrial intern şi să le comprime pentru a le înainta la Langley.

Nu fusese din cale-afară de surprinsă de reacţia şefilor ei la întoarcerea din Columbia, anul trecut. În ciuda faptului că-şi îndeplinise cu succes misiunea încredinţată, împotriva unuia dintre cei mai mari traficanţi de droguri din lume, *şi* îl ajutase pe Dave Riley să-l salveze pe Dan Powers, când acesta fusese capturat după un raid eşuat întreprins asupra unui laborator de droguri, primirea ei în sălile încăpătoare de la Langley se dovedise extrem de rece. Nu fuseseră de acord cu *tehnica* aplicată de ea, îi explicase şeful misiunii latino-americane. Un schimb făcut în silă între Ministerul Apărării şi CIA, referitor la folosirea militarilor din Forţele Speciale în acţiuni secrete nu o ajutase nici el prea mult. În cele din urmă, o mătrăşiseră la Atlanta, unde singura amintire a zilelor petrecute la Langley era semnătura pe care o punea pe raportul săptămânal al acelui birou de campanie.

Dave, cel puţin, reuşise să rămână în meserie, cu toate că armata îl mutase de la Fort Bragg tot atât de rapid pe cât o expediaseră şi pe Kate de la Langley. Kate se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă. Era atât de obosită de toată munca asta de nimic. Tânjea până şi după zilele în care funcţionase ca analist, pierdută în măruntaiele sediului CIA; cel puţin, acolo munca ei avea o aplicabilitate. Ei îi plăceau provocările, iar slujba asta, hotărât, nu conţinea aşa ceva. Nu ştia ce să facă. Poate că o schimbare a conducerii, sus de tot, ar fi atras după sine şi o reexaminare a Agenţiei, astfel încât să mai poată trăi şi ea puţin, cu o carieră care lâncezea, dar nu prea credea în una ca asta. CIA rămăsese încă o reţea de masculi bătrâni, iar ea nu numai că era femeie, dar trecea şi drept una independentă. Îşi cunoştea posibilităţile, iar faptul că nu şi le putea folosi din plin în situaţia actuală o măcina tot mai mult, cu fiecare nouă zi.

La naiba! Mintea îi sări la altceva. Îi era datoare funcţionarului local al SIA cu un răspuns la o cerere de informaţii de rutină. Îl introdusese în computer după-amiaza trecută, dar nu-l scosese la imprimantă. Se răsuci în scaunul turnant către calculator. În timp ce sistemul se încărca, sună telefonul.

— Westland. Linia asta nu e sigură.

— Kate, Dan Powers la telefon.

Kate zâmbi uşor. Îi trebuise aproape un an să-l facă pe Powers să-i spună pe nume. Ştia că-i vine foarte greu s-o accepte ca pe un egal şi nici măcar nu era sigură dacă aparenta prietenie pe care o nutrea pentru ea nu se baza mai mult pe relaţiile lui cu Dave decât pe

sentimente veritabile.

— Ce s-a-ntâmplat, Dan?

Urmă o pauză.

— Aăă, păi, nu e o linie sigură şi…

Kate îşi simţi inima bătându-i mai repede.

— I s-a-ntâmplat ceva lui Dave?

În timp ce rostea vorbele, se trezi şi ea surprinsă de simţămintele care o străbăteau în acel scurt moment – simţăminte pe care le crezuse moarte de luni de zile.

— Nu, nu. Doar că am nevoie să vorbesc cu tine şi chiar că n-o pot face la telefon.

Kate se încruntă. Suna de parcă Dan ar fi vrut să-i transmită cine ştie ce informaţii secrete. Dar ce putea să aibă el şi să-i fie ei de folos?

— Pot trece pe circuitul de siguranţă. Eşti pe un telefon cu circuit de siguranţă?

— Da. Stai aşa.

Kate auzi un bip şi pe telefonul ei se aprinse un buton verde, indicând că acum conversaţia nu mai putea fi interceptată.

Lacul Dintre Lacuri

8:10 a.m.

Colonelul Lewis preluase comanda imediat ce sosise. Riley îşi răspândi cei patru membri ai echipei, care rămăseseră cu ei, pe un perimetru de securitate, în jurul înălţimii.

SIA îi eliberase pe Caruso şi pe Trustin de însărcinarea lor de paznici, ca să-l ia şi să-l ducă pe McClanahan cu una dintre dube, cealaltă fiind parcată în apropierea rămăşiţelor cortului şi ale cadavrului femeii. Trupul fetiţei îl acoperiseră cu ponchoul lui Riley. Toate corpurile fuseseră tăiate destul de urât. Majoritatea rănilor fuseseră făcute în mod evident de dinţi, însă unele tăieturi erau netede, ca şi cum ar fi fost folosită o armă ascuţită, ceea ce nu avea nicio noimă.

Riley mai văzuse în viaţă câteva scene tari, dar priveliştea fetiţei dezmembrate îi străpunsese detaşarea profesională. La asta se adăuga faptul că el şi echipa sa fuseseră minţiţi încă de când părăsiseră postul Fort Campbell, ceea ce îi ridicase furia şi dezgustul la punctul de fierbere. Nicio maimuţă nu putea fi în stare de aşa ceva. Urmele de-aici erau aidoma celor de lângă cadavrul din drum şi celor pe care le urmăriseră pe partea opusă a lacului, din locul în care găsiseră zgărzile. Nu trebuia să fii un geniu ca să faci legătura.

Dar pentru Riley, mai supărător decât minciunile era faptul că îşi dădea seama de greşeala făcută în seara precedentă, greşeală care se putea să-i fi costat viaţa pe oamenii aceştia. După ce decolaseră de-aici, el şi Doc Seay nu se întorseseră la aparatura de supraveghere în

infraroşu până ce se depărtaseră bine de locul taberei. Iar elicopterul nu zburase înapoi pe deasupra zonei în cursul următoarelor ture de cercetare, ceea ce crease o gaură în reţea. Evident, în acea gaură se aflaseră ucigaşii.

Riley mai făcu o ultimă verificare, pentru a se asigura că toate căile de acces spre înălţime erau supravegheate cât de bine se putea de cei câţiva oameni pe care-i avea. Îi avertiză să fie atenţi, nu cumva să se apropie cineva prin copaci. Nu voia să rişte nimic.

Vremea se înrăutăţea cu repeziciune. Vântul se înteţea, purtând cu el picături de ploaie, Cerul era o mare ce clocotea de nori întunecaţi. Fulgerele luminau orizontul spre vest, urmate leneş de mormăituri de tunete. În curând, elicopterul nu avea să mai poată zbura. Pe Riley îl îngrijora şi faptul că atunci când avea să izbucnească furtuna, câinii n-or să mai poată prinde niciun miros.

Riley se uită înapoi spre centrul înălţimii. Câţiva oameni de la SIA fotografiau locul. Lewis şi Ward stăteau lângă cadavrul bărbatului, discutând ce era de făcut în continuare. Cei doi nu-i spuseseră lui Riley nimic atunci când sosiseră. Riley se gândi să le mai acorde zece minute, după care să facă bine să le spună lui şi oamenilor săi ce anume se petrecea.

Atlanta

9:14 a.m.

Mesajul de la Dave pe care Powers i-l încredinţase îi alungase lui Kate starea depresivă pe care o resimţise toată dimineaţa, înlocuindu-i-o cu o neliniştite greu de îndurat.

— Când ai aflat?

— Recepţia de la 8:00. Patru dintre băieţi au aterizat de cincisprezece minute. Scot versumfurile echipei chiar acum şi or s-o ia înapoi, spre vest faţă de post Cred că nici nu ştiu ce-a fost în mesaj.

Kate parcurse iar părţile critice ale mesajului pe care şi-l notase într-un carnet de pe birou: „Laboratorul de Inginerie Biotehnologică. Doctorii Ward şi Merrit."

— Ce i-a ucis pe cei patru civili?

— Primul mesaj pe care mi l-a transmis Dave zicea că urmăreau nişte maimuţe care scăpaseră dintr-un centru de cercetări al Guvernului. Echipa lui Dave se află la ordinele SIA, ceea ce înseamnă că se petrece ceva necurat. SIA este băgată într-o mulţime de cercetări ale Guvernului. Mă gândesc chiar că ştirea cu evadarea puşcăriaşilor de la Eddyville ar putea fi o poveste lansată de SIA, pentru acoperire.

Mintea lui Kate alerga cu repeziciune, încercând să priceapă pe cine putea ea să sune la Langley, să-i caute ceea ce o interesa. Faptul că era implicată SIA şi că deja existau câţiva morţi nu o reţinea, deşi

era destul de deşteaptă să-şi dea seama că trebuie să fie extrem de atentă. De fapt, ultima parte a mesajului – morţii – o făcea mai mult decât dornică să-şi pună gâtul pe tăietor pentru a afla cât mai multe. Nu ştia cu ce se confruntau Dave şi colegii lui de echipă, dar voia să-i vadă pe toţi înapoi acasă, întregi.

— O să fie nevoie să fac nişte săpături, ca să aflu ceva, şi asta o să dureze.

Powers îi dădu un număr de telefon.

— Stau aici până ce mă suni.

Locul Dintre Lacuri

8:24 a.m.

Lewis şi Ward stăteau în mijlocul luminişului, contemplându-şi ruinarea planurilor personale. Ward ştia că existenţa acestor morţi îi uciseseră, efectiv, Proiectul. Fără îndoială că SIA o să fabrice o poveste care să muşamalizeze cele întâmplate. Dar Ward se aflase destulă vreme aproape de gândirea birocratică a Pentagonului şi a Bugetului Negru ca să ştie că lucrurile aveau să se spargă în capul cuiva, iar acel cineva urma să fie, după toate probabilităţile, el, cu proiectul său.

Lewis vedea cadavrele într-o lumină diferită. Insistenţa generalului Trollers de a păstra întreaga operaţiune secretă şi de a nu-i permite să închidă parcul se întorsese împotriva lor. Lewis nu ştia ce trebuia să facă – o experienţă rară în cariera sa de militar. Oamenii săi îl sechestraseră pe bătrânul instructor de călărie, McClanahan, şi aveau să-l ţină liniştit câteva zile. După care aveau să-i bage pe gât povestea de acoperire, pentru a justifica toate cadavrele, împreună cu un cumplit avertisment privitor la securitatea naţională. Dar înainte ca acestea să se sfârşească, Lewis se temea că acoperirea cu puşcăriaşii o să se subţieze prea tare. Lewis schimbă macazul în încercarea de a găsi o direcţie de acţiune. Problema cea mai gravă era că sinbatanţii se aflau încă în libertate. Şi nu numai asta, dar mai lipseau şi raniţele. Vremea se înrăutăţea clar, din minut în minut. Dacă elicopterele erau nevoite să rămână la sol, opţiunile sale se împuţinau, cu toate că planul pe care-l sugerase Riley avea să fie de ajutor. Lewis se uită nervos la ceas. Mai puţin de patruzeci şi opt de ore până ce bomba care ticăia în raniţe să fie iniţiată – dacă acestea funcţionau.

I se adresă lui Ward:

— Ei bine, creaturile dumnitale au făcut ceea ce se aştepta de la ele, doctore. Nu ştiu dacă să te felicit sau să dau cu dumneata de pământ. Dacă le-ai fi terminat atunci când ar fi trebuit, n-am fi fost băgaţi acum în beleaua asta.

Chiar în timp ce vorbea, Lewis ştia că-şi răceşte gura de pomană. Se aflau deja în această situaţie şi se impunea ca el să găsească cea mai rapidă cale de a ieşi din ea. Sigur că unii dintre oamenii săi erau

speriaţi. Cei din Forţele Speciale acţionau în mod profesionist şi şeful lor de echipă stabilise de jur-împrejurul înălţimii un perimetru de securitate – lucru care lui Lewis nu-i trecuse prin minte decât după ce Beretele Verzi o făcuseră deja. Îl văzu pe Riley uitându-se urât la el de la treizeci de paşi depărtare. Lewis ştia că era timpul să-i pună la curent pe militari; povestea cu virusul nu mai ţinea. Dar oare cât de mult să-i informeze? El urma să-i dea socoteală lui Trollers pentru orice încălcare a securităţii.

Indiferent, de ceea ce avea să le spună celor din Forţele Speciale, Lewis trebuia să-i ţină pe cei doi şerifi în întuneric. Aceştia aşteptau acum la Tabăra de Călărie, împreună cu un om de-al său. Lewis îşi alungă nehotărârea cu o decizie. Strigă la unul dintre ajutoare:

— Gottleib, vreau să măturі locul ăsta cât mai bine cu putinţă. Apoi, am să aduc câinii la marginea taberei, să adulmece urmele. O să ne ţinem după chestiile alea şi-o să le ucidem. Nu vreau însă ca şerifii să afle de cadavrele de-aici.

Gottleib, un căpitan de viitor în SIA, se încruntă.

— Cum o să acoperim toate astea, domnule? Avem patru cadavre, plus tipul ăla, McClanahan, care a văzut unul dintre cadavre pe drum. Şi rănile, domnule! Va trebui să predăm cadavrele şi nimeni n-o să creadă că morţile s-au datorat unor fiinţe omeneşti.

Lewis îi aruncă subordonatului său o privire rece.

— Accident de circulaţie. Cadavrele au fost arse de nu se mai pot recunoaşte. Avem cele două vehicule la Tabăra de Călărie: camioneta lui Hapscomb ăsta şi – Lewis verifică în carneţel – automobilul Volvo al familiei Werner. Aş zice că o coliziune frontală între cele două ar merge foarte bine. Folosim doctorii noştri pentru autopsii şi sigilăm coşciugele. Iar dacă McClanahan nu vrea să joace de aceeaşi parte cu securitatea naţională, îi putem aranja oricând să se fi aflat în camionetă cu Hapscomb. Astea-s marile scene, Gottleib. Aici e vorba despre o chestiune majoră de securitate naţională.

Lewis îşi văzu propriu-i dezgust oglindit pe chipul subordonatului său. Dar ce naiba altceva putea face?

Gottleib înghiţi şi aprobă din cap fără vlagă.

— Da, domnule. O să am grijă de toate.

Lewis se întoarse spre Ward.

— Am să te rog să-i informezi pe oamenii din Forţele Speciale în legătură cu sinbatanţii. Singurele lucruri pe care trebuie să le comunici sunt…

Atlanta

9:31 a.m.

Ţiuitul ascuţit se auzi de două ori înainte ca receptorul să fie ridicat la celălalt capăt al firului.

— Cercetări şi analize. Patterson la telefon.

Kate zâmbi melancolic la auzul tonului profesional. Lucrase cu Drew Patterson în ’89, în timpul invaziei din Panama. Deşi apreciat ca unul dintre cei mai buni analişti de date din clădire, Drew era considerat, totodată, şi un neadaptat social de cei mai mulţi dintre colegii săi. Un om singuratic, cu peste douăzeci şi cinci de ani de experienţă în navigarea prin informaţii şi transformarea lor în date utile, nu păruse să aibă prea multă personalitate atunci când Kate îl întâlnise pentru prima oară.

După câteva săptămâni însă, Kate descoperise că Drew era o persoană cu adevărat fascinantă şi atentă, sub faţada sa de intelectualitate distinctă. Nu fusese între ei nici cea mai neînsemnată urmă de afacere sentimentală: Kate era încă prea nefericită în urma divorţului, iar Drew, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, o tratase mai mult ca pe fiica pe care nu o avusese niciodată.

— Drew, aici e Kate Westland.

Vocea de la capătul opus al firului se învălui deodată într-o căldură sinceră.

— Kate! N-am mai avut veşti de la tine de… ei, ştii tu de când. Unde naiba eşti?

— Te sun din Atlanta. Ascultă, poţi să-mi fac un serviciu şi să treci pe circuitul de siguranţă? Eu vorbesc de la un telefon sigur.

Patterson nu păru şocat de cererea ei. Urmă o mică pauză, apoi un bip. Linia era de-acum sigură. Vocea lui Patterson reveni cu un ton diferit.

— De vreme ce mi-ai cerut să mă asigur, presupun că nu m-ai sunat doar să mă-ntrebi ce mai fac.

Kate se uită la uşa închisă a biroului. N-avea timp să stea la taclale. Spera ca Drew să intre în joc.

— Drew, am nevoie de un serviciu.

Patterson vorbi cu prudenţă.

— Serviciile sunt periculoase pe-aici.

— Ştiu.

— Ai un motiv serios?

Kate răspunse sincer:

— Cred că un prieten are necazuri. Necazuri care i-ar putea ameninţa viaţa.

La celălalt capăt al firului nu se simţi nicio ezitare.

— Am înţeles. Ştii regulile de bază. Am să neg totul dacă se află ceva, dar tot o să mă coste. Oricum, mult nu mai am de stat pe-aici. Au să mă trimită la plimbare într-un an sau doi. Ar fi frumos să dispun atunci de un prieten pe care să-l pot suna şi să-i cer un serviciu. Care-i problema?

— Îmi trebuie tot ce poţi afla despre un laborator de cercetare din

Tennessee, al unei firme numite Bioteh. Cred că lucrează pe contract cu Guvernul, supervizată de SIA. Am şi două nume de la compania asta.

Kate se opri, să se asigure că Patterson înţelegea despre ce-i vorba.

— Zi-le!

— Un doctor Ward, şi un doctor Merrit. Cred că se scrie M-E-R-R-I-T, dar nu sunt sigură.

— S-a făcut. Cum dau de tine?

Kate îi comunică numărul.

— Cât de repede îţi trebuie datele?

— E ceva care se petrece în timp ce noi discutăm, Drew, şi care a implicat deja nişte morţi, deci, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— E-n regulă. Am să fac tot ce pot.

Capitolul 10

Locul Dintre Lacuri

8:37 a.m.

Limita celor zece minute ale lui Riley fusese depăşită demult şi Lewis stătea tot fixat pe poziţia lui, din centrul luminişului, împreună cu doctoral Ward. Riley îşi struni furia şi se apropie cu paşi mari de cei doi.

Lewis ridică o mână pentru a-l opri pe Riley.

— Ştiu că există câteva lucruri pe care vrei să le afli şi sunt pregătit să-ţi spun totul.

— Nu-mi place să fiu minţit, domnule. Mai ales în legătură cu ceva ce ucide oameni.

— Îmi pare rău, zise Lewis liniştit. Adună-ţi oamenii, să-i punem la curent cu situaţia.

Riley arătă de jur-împrejurul dealului.

— Dar securitatea?

Lewis se uită la doctorul Ward.

— Crezi că au să se întoarcă?

Ward ridică din umeri. De când pricepuse că peste proiectul său se trăsese cortina, entuziasmul pentru întreaga operaţiune îi pierise. De-acum n-or să mai fie tranchilizante.

— Nu ştiu. Mă îndoiesc.

Lewis arătă spre oamenii săi, care adunau rămăşiţele familiei Werner în saci de plastic.

— Imediat ce curăţăm locul, aduc câinii şi ne luăm după chestiile alea. Cred că putem risca să-i chemăm încoace pe oamenii dumitale şi să afle cu cine au de-a face.

Riley fluieră, îşi învârti mâna stângă de câteva ori deasupra capului, apoi arătă în jos. Oamenii săi îşi abandonară poziţiile şi se îndreptară spre el. După ce se adunară cu toţii, Riley făcu un semn spre Lewis.

— Domnul colonel are să ne pună la curent cu ceea ce se petrece. Vreau să-l ascultaţi, dar să rămâneţi cu ochii pe liziera copacilor.

Când începu, Lewis trecu în poziţia de repaus de paradă.

— Îmi cer scuze că nu v-am informat de la bun început, dar n-a fost alegerea mea. vă asigur că decizia s-a luat la cele mai înalte niveluri şi dintr-o anumită raţiune. S-a considerat că situaţia putea fi manevrată uşor şi repede.

Lewis arătă cu un gest de jur-împrejurul luminişului.

— După cum se vede, n-a fost aşa. Securitatea Proiectului Sinbat a

fost stabilită ca o prioritate de maximă importanţă a acestei misiuni. Acum, prioritatea noastră numărul unu este de a opri chestiile alea înainte să ucidă iar. Am să-l las pe doctorul Ward să vă informeze despre proiectul său şi despre creaturile pe care le urmăriţi.

Nemaipomenit, se gândi Riley. Acum nu mai erau maimuţe, ci „creaturi". Cu ce se ocupase Ward în clădirea aia?

Ward începu şovăitor:

— L-aţi auzit pe colonel referindu-se la Proiectul Sinbat. Sinbat este o combinaţie între cuvintele „sinteză" şi „combatant". În Laboratorul de Inginerie Biotehnologică lucram la un prototip al unei creaturi care să poată înlocui parţial soldatul pe câmpul de luptă.

Ward se uită în jur la şase perechi de ochi neîncrezători, ce se aţintiră scurt asupra sa. Îşi umezi buza de sus. Nu se adresa unui grup de ofiţeri de stat-major aşezaţi în fotolii într-o încăpere cu aer condiţionat din Pentagon. O întoarse uşor.

— Nu sub aspectul mânuirii unui armament sofisticat sau al uciderii duşmanului. În esenţă, această cercetare era varianta unui proiect la care Marina lucrează de ani de zile – antrenarea delfinilor pentru descoperirea de echipamente submarine sau pentru transportul de echipamente.

Lewis îşi dădu seama că vorbele lui Ward nu erau foarte bine primite şi interveni:

— S-a simţit nevoia unei forme similare de creatură de unică folosinţă pentru armată. O creatură care să poată căra echipament sau arme în locuri în care n-am putea trimite oameni. Avem în vedere posibilitatea transportării echipamentului prin zone contaminate chimic sau radioactiv folosind o platformă de care ne putem dispensa imediat după aceea, continuă Lewis.

Aşa numeşte el chestiile alea, se gândi Riley, nevenindu-i să creadă „o platformă"?

— Există tot felul de situaţii în care o fiinţă vie, capabilă de a se deplasa în teren, s-ar putea să se dovedească valoroasă şi utilă în condiţii când folosirea fiinţelor omeneşti nu este potrivită, vorbi mai departe Lewis.

Riley nu-şi putea imagina multe situaţii de luptă în care folosirea fiinţelor omeneşti să *fie* potrivită.

Ward reluă povestirea.

— Ceea ce am făcut a fost să luăm un babuin normal şi să efectuăm diverse tipuri de proceduri de inginerie genetică asupra proceselor sale de dezvoltare. Babuinul este cel mai mare simian sau, cum i se spune uzual, maimuţă, care ne-a oferit o bună bază experimentală.

Am lucrat la creşterea taliei creaturii. Sinbatanţii pe urmele cărora vă aflaţi sunt cea de-a patra generaţie pe care am crescut-o. Nu mai seamănă cu tipul original al constituţiei corporale. Masculii sunt în jur

de un metru optzeci şi cântăresc vreo şaptezeci şi cinci de kilograme. Femelele sunt mai mici, cam de un metru şaptezeci şi de vreo şaizeci şi cinci de kilograme. În ciuda faptului că sunt ceva mai mici decât voi, au avantajul, în lupta fără armă, de a fi mai rapide şi de a fi înarmate cu arme integrale.

— Ce naiba sunt „armele integrale”? întrebă Trovinsky.

— Colţii lor. Colţii masculilor măsoară nouăsprezece centimetri, iar ai femelelor vreo şaisprezece. După cum aţi putut vedea la cadavrele de-aici, colţii ăştia au forţa să zdrobească beregata unui bărbat matur. Trebuie să reţineţi că principalele lor arme sunt colţii. În plus, creaturile sunt foarte puternice, extrem de rapide şi agresive. Se pot deplasa la sol sau prin copaci. Trecerea lor dincolo de lacul Barkley m-a luat prin surprindere, deoarece babuinii, în mod normal, nu se înghesuie să intre în apă. La sol pot atinge viteze de până la patruzeci de kilometri la oră, pe distanţe scurte.

— Nu pot depăşi viteza unui glonţ, de o mie de metri pe secundă, avansă armurierul doi, Troy Antricot.

Ward prinse viaţă auzind cum preţioasele sale creaţii sunt puse la îndoială, pentru prima oară.

— Nu, nu pot. Dar mai întâi trebuie să-i găsiţi şi apoi să-i loviţi, înainte de a vă da ei gata. Până acum n-aţi făcut o treabă prea bună în privinţa asta, nu-i aşa?

— Dar nici n-am ştiut cu cine ne confruntăm, doctore, ripostă Riley cu ardoare. Arătă de jur-împrejur, spre locul de tabără de-acum curăţat. Deocamdată, sinbatanţii dumneavoastră au reuşit să ucidă un cuplu, fetiţa acestuia şi ghidul. Destul de impresionant.

— Destul, interveni colonelul Lewis. Acum ştiţi cu cine aveţi de-a face. Imediat cum ajung câinii aici, pornim pe urmele lor şi-i vom termina în dimineaţa asta. Oamenii cu câinii n-or să cunoască informaţiile pe care tocmai vi le-am transmis.

— Deci creaturile nu sunt purtătoare de niciun virus? întrebă Doc Seay.

— Nu.

— Dar cu raniţele ce e? continuă Seay.

Lewis se uită la Ward, aşteptând să răspundă.

— Raniţele nu sunt decât un echipament de antrenament. Trebuia să-i deprindem pe sinbatanţi să-l poarte. Raniţele se prind cu două bretele pe care ei şi le pot trece peste umeri.

— Atunci, de ce am fost avertizaţi să ne ţinem departe de sinbatanţi? nu se lăsă Seay.

Ward schimbă cu Lewis o privire care îl enervă puţin pe Riley. Tot nu le spuneau întreaga poveste. Riley avea întrebări şi în legătură cu unele dintre tăieturile netede de pe cadavre – se îndoia ca acestea să fi fost făcute de colţi.

Lewis răspunse el la întrebare:

— Acum, asta nu prezintă foarte mare importanţă.

— Am sentimentul că s-ar putea să prezinte! exclamă Riley.

Lewis reveni la apărarea sa de bază.

— Domnule Riley, de-acum ştii destule ca să-ţi poţi îndeplini rolul, şi o să faci ceea ce-ţi spun eu. Chiar în clipa asta vreau să-ţi pregăteşti oamenii de plecare.

Riley îl ţintui pe colonel cu o privire ucigătoare. Era tentat s-o dea naibii şi să se ducă, să nu mai audă de povestea asta. N-avea nevoie de aşa o porcărie.

Doc Seay îl atinse pe cot şi îi şopti:

— Haide, şefu'. N-o strica tocmai acum. Tot n-ai ce face.

Riley încă mai ezita, fulgerându-l cu privirea pe ofiţerul superior. În ciuda prezenţei lui Doc Seay alături de el, Riley nu voia să dea înapoi. Făcuse asta în faţa prea multor oameni ca Lewis. Era sătul.

— Domnule – şi folosesc termenul ăsta la modul general – puteţi…

Zgomotul făcut de cealaltă dubă din dotarea SIA, care pătrunse în luminiş aducând câinii, îl întrerupse pe Riley, făcându-l să-şi înghită remarca. Pricepu că, dacă ar fi completat fraza, Lewis l-ar fi eliberat pe loc din funcţie şi conducerea ar fi fost preluată de Knutz, ceea ar fi echivalat cu o chestiune formală. Era o situaţie extrem de periculoasă şi nu avea voie să-şi lase emoţiile să dicteze.

Când echipajele cu câini coborâră, Lewis se îndepărtă, părând să considere că în acest caz discreţia era cea mai valoroasă. Riley trase adânc aer în piept şi se calmă. Se întoarse spre oamenii săi, care urmăriseră confruntarea cu deosebit interes.

— E-n regulă. Ştiţi cu cine avem de-a face. Să-i dăm drumul. În linie, glonţ pe ţeavă, arma pregătită!

Lewis le prezentă şerifilor situaţia, apoi le ordonă să-şi ia câinii în primire. Animalele nu avură nicio problemă să prindă mirosul, şi procesiunea părăsi înălţimea, cu Riley şi Doc Seay în centru, mergând în urma celor doi şerifi şi a câinilor. Restul echipei DOA 682 se răspândi în formaţie de cercetaşi. Lewis, Ward şi alţi trei oameni din SIA, inclusiv Freeman, formau ariergarda. Lăsară elicopterul în centrul luminişului, cu dubele SIA parcate alături. Înălţimea avea să fie de-acum centrul operaţiunilor.

Când intrară sub copaci, Seay se furişă lângă Riley şi-i spuse în şoaptă:

— Hei, şefu', mai era ceva ciudat la locul ăla de tabără.

Fără să-şi ia ochii de la terenul din faţa lui, Riley întrebă:

— Ce?

Seay privea şi el înainte.

— Caii.

— Care cai? întrebă Riley, aruncându-i lui Seay o privire rapidă.

— Exact asta zic şi eu. Unde sunt caii Wernerilor? Calul lui Hapscomb s-a întors la Tabăra de Călărie, dar ai Wernerilor nu, după cum zice instructorul-şef. Şi nu sunt la locul de tabără. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Probabil că au scăpat.

Seay clătină din cap.

— Atunci ar fi trebuit să se întoarcă la Tabăra de Călărie; caii se întorc întotdeauna la grajd.

— Poate că sinbatanţii ăştia i-au prins undeva prin pădure, pe drumul de întoarcere.

— Aşa cred, spuse Seay, pe un ton îndoielnic. Se pare că, totuşi, ei ar fi mers pe drum. Pădurea e destul de deasă aici pentru a putea fi străbătută.

Tonul lui Seay îl făcu pe Riley să cântărească situaţia preţ de câteva secunde. Doc avea dreptate. Unde erau ceilalţi cai? Găsiseră cu uşurinţă locul în care fuseseră priponiţi toţi patru, ca şi drumul parcurs de Hapscomb când fugise. Căpestrele celorlalţi trei cai fuseseră tăiate, nu dezlegate. Presupuse că Hapscomb îi eliberase înainte de a fugi.

Riley se gândi iar la tăieturile netede de pe cadavre. Să fi eliberat sinbatanţii caii, tăindu-le căpestrele? Pe lângă faptul că îl cam îngheţa nivelul de inteligenţă necesar pentru a face aşa ceva, Riley se întrebă ce motivaţie să fi avut. O clipă, îi trecu prin faţa ochilor imaginea maimuţelor-călări – ceva coborât direct din *Planeta maimuţelor*. Devine prea ciudat, se gândi Riley. Caii lipsă constituiau o altă întrebare ce se adăuga pieselor acestui puzzle de neînţeles, ultrasecret. O întrebare pe care Riley decise s-o lase deoparte pe moment.

Urmele sinbatanţilor duceau spre sud. Riley îşi verifică harta când se aflau la mai puţin de patru sute de metri de înălţime. Dacă o ţineau tot aşa, după încă o jumătate de clic aveau să atingă Fords Bay, un golfuleţ al lacului Barkley. Potrivit hărţii, acolo, terenul cobora brusc spre apă.

Curând, câinii se îndreptară oricum spre sud-vest, apoi aproape direct spre vest. Deodată, se opriră şi începură să sară dintr-o parte în alta.

Riley se apropie de şerifi.

— Ce e?

După câteva momente de discuţie cu partenerul său, Lamb răspunse cu o întrebare:

— Ziceai că erau patru maimuţe, nu?

Riley încuviinţă din cap.

Şeriful arătă spre sud şi spre vest.

— Păi, se pare că s-au despărţit. Câinii prind mirosul din două direcţii şi sunt încurcaţi.

— Putem continua să mergem în ambele direcţii? întrebă Riley.

Lamb clătină din cap.

— Trebuie să luăm urma cea mai puternică, pentru început. Lucrăm în echipă. După ce o parcurgem, lăsăm câinii dezlegaţi să meargă pe cealaltă urmă. Plus că acum suntem sub vânt numai pe una dintre ele. Va trebui să ne întoarcem pe urme, ca s-o putem lua pe cealaltă.

Lewis şi Ward apărură din spate şi şeriful repetă explicaţia.

— Cât de departe credeţi voi că se află? întrebă Lewis.

Douglas ridică din umeri.

— Greu de spus.

Colonelul se hotărî.

— S-a făcut. Să lichidăm măcar două dintre ele.

Ward păru tulburat.

— Sunt surprins că s-au despărţit. Ele se orientează foarte bine în grup.

Pe Lewis îl îngrijorau lucruri mult mai importante.

— Poate că ele ştiu că sunt vânate. Habar n-am şi nici nu-mi pasă. Să dăm gata o pereche de javre! Mai întâi să mergem pe urma mai puternică.

Cei doi şerifi îşi îndemnară câinii spre vest şi grupul porni. După puţin timp, ajunseră la o potecă ce mergea în direcţia dorită şi câinii rămaseră pe ea.

În timpul unei scurte opriri, Riley îl chemă pe Trovinsky:

— Mike, verifică puţin drumul înaintea câinilor şi vezi dacă dai de ceva urme.

Trovinsky luă un avans de vreo zece paşi faţă de cei doi poliţişti. Stătu un minut, apoi se întoarse.

— S-a făcut, şefu'. Două rânduri de urme, exact pe mijlocul potecii, spre vest. Unele mai mari, altele mai mici.

Riley îşi despături harta şi o privi cu atenţie, ţinând-o bine împotriva vântului, care ameninţa să i-o zboare din mâini. Se aflau la aproximativ un kilometru de tabăra Wernerilor. Poteca era trecută pe hartă şi se unea cu Lick Creek Road peste încă cinci sute de metri. Avea sentimentul că animalele îi duceau deliberat pe drumul acesta. De când scăpaseră din laborator, fiecare mişcare părea să fi fost făcută cu un scop anume.

Colonelul Lewis dădu ordinul de plecare şi porniră iarăşi pe urme. După cincisprezece minute ajunseră la drumul pavat, cu un singur fir, trecut pe hartă cu numele de Lick Creek. Câinii merseră fără şovăire vreo patru sute de metri, până unde se făcea spre vest un drum amenajat cu pietriş, iar Lick Creek o lua spre sud. Câinii urmară drumul cu pietriş, trăgându-şi nerăbdători stăpânii după ei.

Riley se uită iar pe hartă. Se aflau acum pe Fords Bay Road, care o

ţinea în continuare spre vest. Sinbatanţii nu făceau niciun efort să-şi ascundă urmele sau s-o ia prin copaci şi deja parcurseseră aproape trei kilometri de la locul masacrului asupra Wernerilor. Se deplasau practic în linie dreaptă. După părerea lui Riley, totul era mult prea simplu.

Îi trecu prin minte că maimuţele se deplasau mai repede decât ei, dar era evident că nici Lewis, nici Ward nu se gândiseră la aşa ceva. Riley era tentat să nu spună nimic, dar gândul ca vreuna dintre aceste creaturi să dea peste nişte civili nevinovaţi îi şterse antipatia faţă de Ward şi de Lewis. Încetini puţin, ajungând în grupul lui Lewis, şi-i făcu semn lui Seay să preia conducerea.

În timp ce tropăia pe drum, Riley se uită la Ward.

— Doctore, cât de repede se pot deplasa sinbatanţii ăştia? Vreau să spun la drum lung.

Ward clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu i-am testat niciodată conform acestui parametru.

Riley se hotărî să se exprime mai clar, de vreme ce era evident că doctorul nu înţelesese implicaţiile întrebării.

— Ceea ce vreau eu este să-mi dau seama dacă recuperăm ceva din distanţa dintre noi şi aceste creaturi. Pot să-şi menţină avansul sau pot chiar să-l sporească.

Riley văzu că întrebarea îşi găseşte ecou în Lewis. Colonelul se opri brusc.

— Riley, spune-le oamenilor dumitale şi şerifilor să nu mai înainteze. Îşi desprinse staţia radio Motorola de la centură. Baza Cercetaş, aici e Şase. Terminat.

Riley nu auzi răspunsul, dar îl auzi pe Lewis.

— S-au întors înapoi de la Fort Campbell oamenii din Forţele Speciale? Terminat.

Pauză.

— E-n regulă. Sună-mă imediat ce apar. Dar elicopterul? Terminat.

După expresia lui Lewis, Riley ghici că răspunsul nu era unul bun.

— OK. Să reţină elicopterul acolo. Vreau să deplasaţi Baza Doi pe locaţia noastră de-aici. Ne aflăm acum… stai puţin.

Colonelul se opri şi-şi înălţă sprâncenele întrebător spre Riley.

— Fords Bay Road, la vreo trei clicuri vest de tabără.

— Fords Bay Road, la vreo trei kilometri vest de poziţia voastră. Vreau să ajungeţi aici CRP. Gata.

Când fâsâitul radioului se stinse, începu să toarne cu găleata. Riley se feri de rafalele de ploaie pe care vântul i le arunca în faţă. Asta avea să complice puţin lucrurile. Se apropie de şerifi, care-şi găsiseră un slab adăpost sub un stejar mare. Nu putea spune a cui înfăţişare era mai tristă: a câinilor sau a celor doi şerifi uzi fleaşcă.

— Mai puteţi face ceva acum, băieţi?

— Pe dracu', nu! Câinii n-or să mai miroasă, iar noi nici măcar nu mai putem vedea. De ce nu terminăm pentru astăzi, s-o reluăm mâine?

„Pentru că avem patru cadavre şi nu mai vrem şi altele", răspunse Riley în mintea lui. Dar de vreme ce câinii deveniseră nefolositori, părea fără rost să-i mai ţină pe-aici pe şerifi. Din nefericire, asta n-o putea decide Riley. Se ghemui alături de echipa sa într-un vag perimetru de securitate, aşteptându-l pe Lewis să dea instrucţiuni.

Atlanta

10:06 a.m.

Kate smulse telefonul după primul apel.

— Westland.

— Kate, sunt Drew. Treci pe circuitul de siguranţă, te rog.

— Sunt deja. Ce-ai aflat?

— În primul rând, trebuie să ştii că aici avem de-a face cu informaţii de Nivel Roşu Doi, acces Q. Ştii ce înseamnă asta. Tot mai vrei să-ţi spun?

Kate ştia, într-adevăr, ce însemna asta. Probleme mari, dacă aveau să fie prinşi făcând săpături. Nivelul Roşu Doi venea imediat după cel mai înalt posibil nivel de informaţii secrete.

— Dă-i drumul!

Patterson se comportă negustoreşte în prezentarea celor câteva fapte pe care le descoperise.

— Laboratorul de Inginerie Biotehnologică, Bioteh, lucrează pe contract direct cu Pentagonul.

Kate îşi imaginase acest lucru.

— Bugetul Negru?

— Da. Oamenii lui Trollers. N-am putut scoate prea multe din computer. Tot mai sunt nişte isteţi pe-acolo care-şi păstrează dosarele şi pe hârtie şi pe disc – nimic incriminatoriu în baza centrală de date de pe hard disc. Mai multe am obţinut pornind de la cele două nume pe care mi le-ai dat, prin baza de date curentă.

— Ward: doctor Glen Lowell Ward. A absolvit la Harvard, în 1968, şi şi-a luat doctoratul în medicină. După care a obţinut un doctorat în genetică, în 1974, la Stanford. Este considerat unul dintre cei mai buni în domeniu. Specialitatea: creşterea animală. Împreună cu alţii, a pus la punct hormonul creşterii la porcine.

Kate îl întrerupse pe Patterson.

— Ce-i aia?

— Ceva care se injectează la porci. Îi face să se dezvolte mai repede, mai eficient, cu o carne mai slabă. Aceste animale ating mărimea necesară pe piaţă cu vreo zece zile mai devreme, ceea ce nu pare prea mult până când nu înmulţeşti numărul porcilor cu cheltuielile pentru hrănirea şi îngrijirea lor pe zece zile. O să vezi că

face destul de mulţi bani.

— De ce lucrează pentru Guvern?

— Nu ştiu, Kate, dar dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că pentru banii de cercetare şi, mult mai important, pentru posibilitatea de a lucra fără atâtea restricţii. Am mai găsit şi nişte rapoarte care afirmă că a fost amestecat în povestea cu ţesuturile umane fetale, care a cam puţit acum câţiva ani.

— Ai aflat cumva la ce lucrează acum?

— Nu. Celălalt nume: Merrit. Doctor Robin Merrit. Absolventă a Universităţii Tennessee, cu un doctorat în bioinginerie, în 1985. A lucrat patru ani la Universitatea Texas, la Austin, ca cercetător de laborator. Specialitate: recombinarea ADN-urilor.

Kate stătu să coroboreze informaţia cu mesajul lui Riley.

— Drew, dacă-i pui pe oamenii ăştia doi alături de patru cadavre şi de maimuţe, la ce ajungi?

Cuvintele lui Patterson o îngheţară.

— Aş zice că le-au făcut ceva maimuţelor. Practic, s-ar putea să nici nu mai fie maimuţe.

— Indiferent ce sunt, au scăpat, iar prietenii mei sunt implicaţi în intervenţia pentru păstrarea securităţii.

Tonul lui Patterson se modifică, trecând de la cel profesional la cel personal.

— Ascultă, Kate. Ştii că tipii ăştia joacă tare. Dacă sunt morţi la mijloc, o să fie şi o acoperire, iar în spatele ei or să se afle oameni foarte suspuşi şi foarte puternici. Deşi sunt prinşi aici prietenii tăi, nu prea avem ce face. Şi cred că, indiferent ce li s-a spus, nu este în niciun caz întregul adevăr. Te-aş sfătui să nu te bazezi prea mult pe asta.

Kate ştia că Patterson are dreptate. Nu prea vedea cu ce să-l ajute pe Dave, în afară de a-i transmite lui Powers informaţia.

— Mai este şi altceva, Drew?

— Nu. Vrei să mai fac săpături? Nu sunt prea sigur că ar mai fi altceva de aflat fără să înalţ un steguleţ roşu.

Kate chibzui asupra ofertei.

— Dacă nu mai reuşeşti să obţii nimic despre programul în sine, poate mai afli câte ceva despre cei doi. Orice ne-ar oferi vreo indicaţie despre ceea ce se petrece. Dacă le-ai verifica cercetările secrete?

— E-n regulă. Ai grijă.

— O să am. Terminat.

Kate apăsă scurt butonul OFT, apoi îl sună pe Powers.

Locul Dintre Lacuri

10:13 a.m.

Duba SIA sosi, în cele din urmă, şi Lewis urcă în spate, făcându-le

semn lui Ward şi lui Riley să i se alăture. În interiorul plin de echipament electronic şi mirosind a haine umede nu exista nicio fereastră, iar cabina şoferului era separată de partea din spate printr-o draperie groasă, de culoare neagră. Lewis ocupă un scaun rotativ în faţa unui sistem de comunicaţie. Riley se aşeză direct pe podea şi se sprijini cu spatele de uşă. Ceilalţi oameni de la SIA stăteau pe locurile lor şi se uitau, în aşteptare, la colonel. Ward se prăvăli într-un alt scaun, reuşind, cumva, să arate mai trist decât oricare.

— Ce-au avut de zis şerifii despre câini?

Riley îşi trecu o mână peste frunte, încercând să oprească apa ce-i picura în ochi.

— Câinii sunt scoşi din discuţie până ce se opreşte furtuna.

— Ai vreo propunere?

Pe Riley îl surprinse puţin întrebarea colonelului. Îşi dădu seama că Lewis trebuia să fie la capătul puterilor. Îşi cântări răspunsul. Sinbatanţii, sau cel puţin doi dintre ei, se aflau undeva înaintea lor, nu foarte departe. Deşi câinii nu le mai erau de vreun folos, iar vizibilitatea coborâse la vreo cincisprezece metri, nu puteau să abandoneze, pur şi simplu, şi apoi să se întoarcă la laborator. Se uită la ceas.

— Oamenii mei trebuie să se întoarcă cu versumfurile peste puţin timp – cred că undeva între un sfert şi o jumătate de oră. Fără ele, nu am face decât să bâjbâim. Propun să-i aşteptăm să sosească şi, între timp, să punem la punct un sistem de căutare, astfel încât să putem porni imediat cum ajung.

Lewis se ridică de pe scaun şi se apropie de o hartă trasă în plastic, prinsă cu pioneze pe o planşetă.

— Să trecem la treabă.

În cincisprezece minute întocmiseră în linii mari un plan care să le permită să cerceteze cât mai mult din zonă, atât cât avea să le îngăduie condiţiile şi drumurile. Riley nu era prea optimist în privinţa şanselor de a-i găsi pe sinbatanţi, pe vremea asta, fără câini, mai ales dacă aceştia continuau să se deplaseze, dar ştia că se cerea să facă tot ce le stă în putinţă.

Cineva bătu în uşă şi Riley o împinse în lături, spre ploaia biciuitoare de-afară. Era Knutz, îmbrăcat cu un costum impermeabil Goretex.

— Am adus vehiculele, şefu'.

— E-n regulă.

Riley luă mapa etanşă cu harta zonei şi o legă cu o bucată de şnur de butoniera buzunarului extensibil din dreapta, după care trase fermoarul la jacheta sa de ploaie. Fără să bage în seamă vremea proastă, Riley îşi strânse echipa în jurul capotei versumfului din dreapta. Celelalte trei vehicule erau parcate alături, cu şasiurile lor

pătrăţoase ţinute sus, deasupra noroiului, prin suspensii ranforsate.

Versumf este citirea abrevierii VRSMMF: vehicul cu roţi, supermobil, multifuncţional. Versumful începuse să fie folosit pe la mijlocul anilor optzeci, înlocuind nu numai venerabilul jeep, ci şi transportorul gamma capră şi măgarul mecanic folosite de unităţile aeropurtate. Vehiculul devenise deosebit de popular în timpul războiului din Golf. Modelul de bază era un 4 × 4, cu motor Diesel de 6,2 litri, 8-V. Viteza maximă de pe vitezometru era de o sută zece kilometri pe oră, dar membrii Grupului 5 depăşiseră de mai multe ori această barieră. Putea să urce o rampă de şaizeci de grade, să treacă prin apă de un metru şaizeci şi cinci şi să parcurgă cincizeci de kilometri cu toate patru roţile cuplate.

Grupul 5 de Forţe Speciale luase modelul de bază al versumfului şi-l modificase pentru operaţiuni în Asia de Sud-Vest, zona de operaţiuni a grupului. Pe fiecare vehicul se putea monta fie o armă automată de 0,50, fie un lansator automat de grenade de 40 mm într-o turelă deschisă din centrul cupolei: un fel de luminator armat. Trăgătorul stătea cu pieptul afară din vehicul, iar arma, fixată pe un soclu mobil, putea mătura 360 de grade. Versumful dispunea şi de staţie de comunicaţie radio pe unde ultrascurte. Fiecărei echipe i se repartizaseră patru vehicule.

După ce le fixă comandanţilor de vehicule diversele responsabilităţi, Riley adăugă în final:

— Când se despart echipele, utilizăm POS. Vreau oameni în turele şi toate cotloanele scotocite. Ştiu că vremea nu este cea mai grozavă, dar avem de-a face cu ceva care a ucis şi care va ucide din nou, până ce îi vom pune noi capăt. Nu subestimaţi lucrurile astea. Să nu consideraţi că avantajul este de partea voastră fiindcă aveţi arme.

Se uită de jur-împrejur la chipurile udate de ploaie şi se simţi puţin stânjenit. Îşi împingea oamenii într-o situaţie care, potenţial, le punea viaţa în pericol şi se simţea extrem de răspunzător pentru fiecare dintre ei.

— Căutăm până când se întunecă. Păstraţi contactul radio, conform planului. Duba rămasă la locul de tabără se va numi Baza Cercetaş. Numele de apel al colonelului Lewis este Cercetaş Şase, în duba de-aici. Ştiţi care sunt numele noastre de apel. Verificaţi-vă toţi mobilitatea şi cadenţa cincizeciurilor, înainte de plecare, întrebări?

Doc Seay ridică o mână.

— Dacă intrăm în contact cu civili? Ce autoritate avem asupra lor?

Riley se întoarse spre colonelul Lewis.

— Domnule, ne puteţi spune ceva despre asta?

Lewis ieşise din dubă pentru a supraveghea informarea, iar acum veni alături de Riley.

— Din punct de vedere tehnic, nu avem nicio autoritate asupra

civililor. Încă nu avem nici permisiunea de a închide zona. Dar daţi-mi voie să vă zic ceva. Chestiile alea au ucis deja. Nu mai vreau şi alte morţi. Dacă daţi peste careva, spuneţi-i s-o şteargă dracului din zonă. Dacă vă întreabă de ce, motivaţi că-i un exerciţiu federal legat de securitate. S-ar putea să nu vă creadă, dar măcar veţi fi făcut tot ce vă stătea în putinţă.

Riley rămase surprins de omul de la SIA pentru a doua oară în această zi. Era clar că-i păsa în oarecare măsură de ceea ce făcea, ca şi de oameni. Riley simţea că Lewis era şi el supărat de evenimentele petrecute deja. Unul dintre imensele neajunsuri în serviciul militar era că uneori nu doreai să te implici într-o anumită situaţie, dar nu aveai de ales şi urma să te descurci cum puteai mai bine.

Tot ce trebuia să se spună se spusese. Riley îşi puse harta deoparte.

— Să mergem!

Cei zece oameni din DOA 682 se despărţiră în patru grupuri şi sări fiecare în vehiculul ce-i revenea. Ranger Unu era versumful lui Riley şi numele de apel. Îl avea ca şofer pe unicul transmisionist al echipei, John Carter.

Ranger Doi era comandat de Knutz, cu Antricot ca şofer. Ranger Trei era al lui Doc Seay, condus de Bartlett şi avându-l pe Caruso ca pasager. Bob Philips era şeful peste Ranger Patru, Trustin şoferul, iar din echipă mai făcea parte şi Trovinsky.

Cele patru versumfuri porniră; comandanţii de vehicule stăteau în turele, la automatele de calibru 0,50. Şoferii se ghemuiseră în scaunele lor, cu nasul lipit de ochiul plan din sticlă, ce slujea de parbriz, în timp ce ştergătoarele se luptau din greu cu ploaia care curgea în rafale. Atât şoferii cât şi comandanţii purtau căşti şi aveau microfoane, putând să folosească astfel şi staţia radio, şi interfonul. Părea să fie o zi lungă, de bălăceală prin noroi.

Fort Campbell

11:23 a.m.

Colonelul Hossey bătea darabana cu degetele pe birou. Uşa din faţa lui se deschise şi intră Powers. Subofiţerul se opri regulamentar la distanţă de doi paşi şi salută scurt.

— Sergent-major Powers prezent la raport, domnule.

— Ia loc, Dan.

Hossey aşteptă ca Powers să se aşeze.

— Eşti în legătură cu şase-opt-doi?

— Da, domnule.

— Ce se petrece?

Powers îşi pregăti cu grijă răspunsul.

— După câte ştiu, fac oarece treabă secretă pentru SIA în vecinătatea Locului Dintre Lacuri, domnule.

— Când se întorc?

— Nu ştiu, domnule.

— Când ai recepţionat ultimul raport?

— La 8:00, în dimineaţa asta, domnule.

— Ceva interesant în mesaj?

Powers ezită.

— Nu, domnule.

— Atunci, de ce şi-au luat versumfurile şi cincizeciurile azi-dimineaţă, cu muniţie de război?

Powers ştia că nu putea ţine secret un asemenea lucru.

— Nu ştiu, domnule. L-am văzut pe sergentul şef Knutz când s-a întors, dar nu mi-a spus. Zicea că-i secret.

— Ai idee în ce sunt implicaţi?

— Nu, domnule.

Hossey se uită îndelung, cu o privire gravă la sergentul-major.

— Dan, am înţeles că este vorba de materiale secrete care nu trebuie să ni se aducă nouă la cunoştinţă. Dar, totodată, sunt informat că tu şi cu Dave Riley sunteţi foarte apropiaţi şi am bănuieli serioase că ţi-a sugerat măcar o idee în legătură cu ceea ce se petrece acolo. Prima mea grijă este siguranţa oamenilor mei. Vreau să ştiu dacă se află într-o situaţie periculoasă.

Powers oftă. Duse mâna la buzunarul mare din dreapta şi scoase copiile tuturor mesajelor în legătură cu 682, transmise şi primite. I le înmână comandantului grupului pe deasupra biroului.

Lui Hossey îi ajunseră doar două minute să le parcurgă pe toate.

— Nu-mi place, Dan. Patru morţi şi la ştiri încă nu-i nicio relatare în afara chestiei cu evadarea din închisoarea aia. Şi SIA nu m-a înştiinţat de nimic. Ce-a aflat prietena lui Riley?

Pe Powers îl surprinse faptul că Hossey nu se supărase pentru partea aceea.

— Numai ceva informaţii, despre doctorii care lucrează la laborator.

Îi dădu ciorna mesajului pregătit să i-l transmită lui Riley mai târziu, în cursul zilei.

Hossey îşi aruncă ochii pe el.

— Este o chestie nasoală. Inginerie genetică. Dumnezeu ştie cu ce au de-a face pe-acolo.

Puse mâna pe un bloc notes şi scrise ceva.

— Vreau să adaugi asta la următorul mesaj.

Powers luă peticul de hârtie împreună cu celelalte mesaje.

— Da, domnule.

— Acum, ieşi afară şi lasă-mă să muncesc puţin!

Capitolul 11

Locul Dintre Lacuri

2:30 p.m.

— Uită-te la ticăloşii ăştia de rebeli, murmură Jeremiah. Credeam că trebuie să se aşeze acolo, la comandă.

— Până mâine nu începe, Jer.

Louis, cel mai mare dintre fraţii Sattler, trase frâna de mână a camionului şi stinse motorul.

— Cred că la noapte rămân aici, dar îşi lasă remorcile în parcare o perioadă mai mare. Sunt sigur că mâine pleacă.

— Nu vreau să petrec nicio noapte în apropierea rebelilor.

Jeremiah scuipă un cocoloş mare de tutun pe fereastră, apoi deschise portiera, ieşind şi el afară. Louis coborî pe partea lui şi se întâlni cu frate-său în faţa cabinei.

Patru bărbaţi călare trecură pe lângă ei în pleoscăit de copite, prin ploaie, şi-şi ridicară pălăriile. Louis răspunse la salutul călăreţilor, în vreme ce fratele său îi ignoră cu ostentaţie. Oamenii purtau culorile verde-deschis şi bej ale cavaleriei sudiste. Jeremiah remarcă insigna de pe cataramele centurilor lor – Regimentul 3 Cavalerie, Georgia.

Jeremiah şi fratele său erau îmbrăcaţi în vestoanele bleumarin şi pantalonii bleu ai soldaţilor unionişti. Insignele îi desemnau ca membri ai Regimentului 7 Cavalerie – al lui Garry Owen. Louis purta gradul de locotenent; Jeremiah, de numai cincisprezece ani, era ordonanţă.

— Uite-l pe colonel. Să vedem unde ne legăm caii.

Cei doi fraţi tocmai sosiseră după o călătorie de şapte ore, din oraşul de reşedinţă al regimentului, Waukegan, Illinois, un oraş de mărime medie, situat la nord de Chicago. Şofer de camion în cealaltă viaţă a sa, Louis tracta remorca ce transporta opt dintre caii regimentului oriunde se deplasa unitatea pentru o reconstituire. Restul oamenilor urmau să sosească mai târziu, în cursul zilei şi spre seară, cu mai multe maşini. Festivităţile de sfârşit de săptămână aveau să înceapă seara, cu o paradă a Forţelor Unioniste şi Confederate pe întinsul câmp situat la cinci kilometri spre sud de Tabăra de Călărie LDL. După care cele două grupuri urmau să se despartă şi să poarte o bătălie simulată, timp de două zile, înainte de-a o lua înapoi spre casă, duminică seara.

Louis aşteptase tabăra. Se preconiza că aveau să fie prezente unităţi din aproape toate statele situate la est de Mississippi. Un vizitator ce s-ar fi plimbat prin zonă s-ar fi simţit transportat cu o sută

treizeci de ani înapoi, într-o eră a cetăţenilor-soldaţi, purtătorii celui mai sângeros război pe care-l văzuse până atunci omenirea.

Fiecare detaliu era atent reprodus, de la harnaşamentul cailor şi până la ochelarii cu ramă din sârmă, pe care-i purtau oamenii. În tabără nu se vedeau corturi moderne; în locul lor, între copaci, erau întinse prelate din canava, iar oamenii găteau pe pirostrii, la foc deschis.

La fiecare reconstituire, Louis se simţea proiectat înapoi, într-un timp în care ar fi trebuit să se fi născut. În inima lui, era un cavalerist din Regimentul 7. Cealaltă existenţă a sa, ca şofer de camion pentru Compania Red Ball, era bună numai pentru a-i furniza mijloacele necesare să-şi exploreze adevărata viaţă din aceste călătorii de la sfârşitul săptămânii.

Colonelul îi trimise să lege caii de o funie prinsă între doi copaci la marginea terenului şi le zise să arunce animalelor şi nişte hrană pentru noapte. Fuioarele de ceaţă şi ploaia uşoară ca o boare reduceau vizibilitatea la mai puţin de o sută de metri.

O dată îndeplinită sarcina, cei doi fraţi începură să se uite după un loc unde să-şi lege prelata. Jeremiah era ferm hotărât să nu-şi fixeze locul de înnoptat în câmpul vizual al vreunei tabere rebele. Uneori, Louis era îngrijorat pentru frăţiorul său; lua totul prea în serios.

La insistenţele lui Jeremiah, cei doi îşi instalară tabăra la extremitatea estică a terenului, în pădure. După ce isprăviră, se îndreptară spre tabăra principală pentru a se bucura, alături de ceilalţi, de o după-amiază şi o seară de autentică distracţie, demnă de perioada Războiului Civil. Singurul lucru care le lipsea aici erau tovarăşii de tabără.

Jeremiah căra şi arma fratelui său, pe lângă a lui. Louis avea grijă de damigeana plină cu „Veselie-te-halesc”, din care începuse să tragă câte un gât încă de când trecuseră limita dintre statele Illinois şi Kentucky. Nu-l durea nimic şi nici nu observase ploaia uşoară. Ajunşi la marginea pădurii, Jeremiah se opri deodată; fratele lui dădu peste el.

— Ce s-a-ntâmplat? mormăi Louis.

— Ia ascultă!

— Ce?

— E linişte.

Mintea de cincisprezece ani a lui Jeremiah era în armonie cu pădurea şi cu vietăţile ei. Iar vietăţile se făcuseră mici şi tăceau. Dinaintea lor, se auzea slab zgomotul taberei principale. Louis nu voia decât să ajungă acolo şi să-şi împartă damigeana cu ceilalţi, îşi trase fratele de mână.

— Haide!

— Şşşt!

Jeremiah nu ştia ce se întâmpla, dar dacă toate animalele pădurii stăteau tăcute, era bine pentru cei doi oameni să facă la fel. Îşi încorda privirea şi încercă să vadă, întorcându-şi capul într-o parte şi-n alta. Ceva se apropia. Nu ştia ce anume şi nici din ce parte, dar se apropia.

— Ia, şopti el, dându-i fratelui său muscheta. E încărcată. N-am avut timp să pun şi un glonţ.

Vizibilitatea era redusă. Jeremiah îşi puse muscheta la şold, îndreptată spre pădure. Partea din el care mergea zi de zi la şcoală îi spunea că e un prost, dar partea din el care-şi petrecea după-amiezile şi sfârşitul de săptămână prin pădure îi spunea să fie atent.

Seriozitatea lui trecu şi asupra fratelui, care-i adoptă poziţia.

— Ce aşteptăm?

— Nu ştiu, dar e…

Ceva mare trecu rapid prin câmpul său vizual – pe deasupra capetelor lor, în copaci. Jeremiah orientă arma în sus şi apăsă pe trăgaci. Puşca bubui şi o limbă de foc se întinse spre crengile de sus. Se auzi un ţipăt sinistru, puternic, şi, brusc, ramurile prinseră viaţă, începând să se agite. Louis trase şi el la întâmplare cu muscheta.

Zgomotele din copaci se îndepărtară. Jeremiah reîncărcă rapid, gonind şi cu mâinile pe parcursul celor doisprezece paşi, cu uşurinţa născută în urma a mii de exerciţii. Totuşi, de astă dată, incluse şi pasul pe care nu-l făceau niciodată la reconstituiri: introduse pe ţeavă glonţul exploziv de calibru 60. Îşi dorea să fi avut glonţ în armă în locul încărcăturii simple, cu pulbere, a primei împuşcături. Nu ştia exact ce zărise în acea clipă, dar nu încăpea nicio îndoială că fusese ceva rău.

— Ce-i sus în copaci?

Louis era de-acum perfect lucid.

Jeremiah ţinea arma pregătită, ascultând. Zgomotele pădurii reveneau încet. Orice ar fi fost în copaci plecase. Fratele mai mic simţi cum o mână rece i se aşază peste inimă. Nu ştia de ce, dar ştia.

— A fost un demon. Se întoarse şi se uită la fratele său. A fost aici să ne ceară.

Louis vru să râdă la cuvintele fratelui său, dar învăţase de multă vreme că Jeremiah era o persoană deosebită, care simţea lucruri pe care alţii nu le simţeau. În loc de râs, îl cuprinse o nelinişte.

— Haide. Să mergem la tabăra principală.

2:34 p.m.

În versumful său, la trei kilometri spre nord-est, Riley scutură apa de pe ochelarii de protecţie şi se uită pe hartă. Acoperiseră o mare porţiune de teren pe parcursul ultimelor ore, dar fără niciun rezultat. Sinbatanţii se puteau ascunde la zece metri de drum şi n-aveau cum să-i descopere. Le trebuia mult noroc să dea peste ei, cât timp vremea

avea să fie proastă. Ploaia se mai oprise puţin, dar încă nu se punea problema folosirii câinilor.

Ceva îl zgândărea pe Riley, fără să poată stabili exact ce anume. Avea sentimentul că nimeni nu ştia cu adevărat ce se petrece. Fuga sinbatanţilor era un mister şi ei nu reuşiseră să se lămurească prea mult. Înlăturarea zgărzilor încurca şi ea tabloul. Totuşi, felul în care fusese condus totul îl enerva cel mai rău pe Riley. Dacă i s-ar fi spus de la început ce erau cu adevărat sinbatanţii, ar fi forţat mai mult căutarea, mai ales noaptea. Priveliştea fetiţei zăcând în iarba udă i se întipări adânc lui Riley în memorie.

De vreme ce sinbatanţii erau doar nişte babuini modificaţi, Riley nu le putea reproşa lor nimic. El învinuia sistemul şi oamenii care-l făcuseră. Aceştia proiectau asemenea lucruri fără să ţină seama de consecinţe, iar apoi îi minţea pe oameni, încercând să şi-i facă părtaşi.

Freeman şi Lewis nu avuseseră niciun motiv serios să nu le spună, lui şi echipei, adevărul despre sinbatanţi. Şi totuşi, Riley nu era surprins. Secretomania devenise mai mult un obicei decât altceva. O maximă a comunităţii serviciilor de informaţii era să nu spui niciodată nimic dacă nu e absolut necesar. În plus, mai existau destule fire care nu duceau nicăieri, prea multe lucruri care nu se potriveau. *Încă* nu spuseseră totul.

Mutându-şi privirea dintr-o parte în alta, Riley se uita cum trec încet copacii pe lângă el. Duduitul motorului şi aerul umed omorau orice alt zgomot. Dacă nu-i găseau pe sinbatanţi până seara, se întreba care avea să fie următorul pas al lui Lewis.

2:57 p.m.

În tabără, căpitanul Barret se uita cum se prelinge ploaia în râuleţe pe parbrizul din plexiglas al elicopterului. În micile difuzoare încorporate în cască îi auzea pe soldaţii din Forţele Speciale vorbind între ei, din versumfuri, în vreme ce căutau. Faptul că putea sta uscat aici, în elicopter, era unul dintre avantajele de a fi pilot, faţă de un bate-ţară, aproape la fel de important ca şi cei şase sute cincizeci de dolari în plus pe lună, primă de zbor.

Căpitanul îşi îndepărtă de la ureche una dintre căşti şi se întoarse spre copilotul său.

— Cât crezi că mai durează până primim autorizaţia de decolare, Steve?

Steve Vergil, copilotul de pe Huey, pocni guma de mestecat şi lăsă jos revista pe care o citea.

— Durează un timp. Ultimul buletin de ştiri zicea că s-ar putea să se limpezească puţin în vreo două ore şi să prindem o fereastră scurtă, fără ploaie şi ceaţă, dar nu putem conta prea mult pe ea. Arătă afară. Vântul parcă s-a mai domolit puţin.

Barret se uită în spate peste umăr. Şeful echipajului, specialistul de rang patru Klohen, era întins peste scaunele din plasă şi dormea. Încă o zi captivantă în ţara aviatorilor. Stătuseră pe loc toată ziua şi Barret nu avea deloc idee dacă urmau să mai petreacă aici încă o noapte.

Îşi întoarse în faţă privirea plictisită. Duba Guvernului era parcată la vreo patruzeci de metri de-acolo şi era bine închisă. Barret nu ştia cine naiba era în ea, dar făcuseră să dispară cadavrele din luminiş într-un timp record. Ceea ce se petrecea, orice ar fi fost, era un mare rahat, iar Barret voia să se ţină cât mai departe cu putinţă de el.

Înăuntrul dubei SIA – Baza Cercetaş –, doctorul Ward asculta şi el în difuzoarele staţiei radio rapoartele intermitente ale echipelor de cercetare. Unul dintre cei doi oameni de la SIA nota cu un creion de ceară mişcările versumfurilor pe învelitoarea transparentă din acetat a unei hărţi zonale. Vehiculele cercetaseră deja o mare porţiune din jurul înălţimii şi începeau să se deplaseze spre vest, către Tabăra de Călărie. Ward se gândea că şansele de a-i găsi pe sinbatanţi erau mici. Nu se prevăzuse niciodată ca aceste creaturi să fie căutate în condiţiile în care nu mai aveau zgărzile la gât.

Celălalt om de la SIA, Gottleib, stătea în faţa staţiei radio şi citea un roman. Ward nu se simţea deloc în largul lui în interiorul întunecos, fără nicio fereastră prin care să se uite afară. Se gândi să treacă pe locul de lângă şofer, ca să se uite prin parbriz, dar hotărî că era mai bine să coboare.

Se ridică în picioare, strângându-şi bine canadiana împrejurul corpului.

— Mă duc să trag o pişare.

Gottleib îl ignoră, iar celălalt dădu doar din cap. Ward ieşi pe uşa laterală şi-l întâmpină o ploaie uşoară, dar persistentă. Măcar nu mai bătea prea tare vântul. Ward era, oricum, ud-fleaşcă, aşa că ploaia proaspătă nu-l mai deranja.

De fapt, acum, că se afla afară, simţi nevoia să urineze. O luă spre liziera pădurii, se opri la vreo zece paşi distanţă şi-şi trase fermoarul pantalonilor. Stând acolo, supraveghea neglijent pădurea. Privirea îi încremeni când întâlni o pereche de ochi galbeni, ce-l aţintea cu furie.

Vezica lui Ward se golise deja, dar spaima copleşitoare care-l prinse în gheare îi slăbi muşchii sfincterului. Rahatul moale i se prelinse în pantaloni. Ward ştiu că e mort; era doar o chestiune de timp. Nu-şi putu aduna forţele nici cât să se întoarcă şi să vadă cât de departe se afla duba sau elicopterul.

Din elicopter, Barret îl observase pe Ward coborând din dubă şi îndreptându-se spre liziera pădurii. Pilotul ajunse astfel să fie singurul martor, în afara lui Ward, al evenimentelor din următoarele zece secunde. Îl văzu pe doctor înţepenind. Chiar începea să se gândească la ciudăţenia situaţiei, când o siluetă mare, maronie, străbătu ca

ţâşnind din puşcă cei zece paşi de teren deschis dintre copaci şi locul unde se afla doctorul şi-l prăvăli la pământ.

— Isuse Cristoase! ţipă Barret, sărind drept în picioare.

Îi trecu prin minte să iasă afară, să dea ajutor, dar respinse imediat ideea. La naiba, niciunul dintre cei trei, din aparat, nu avea vreo armă mai mare decât un cuţit de supravieţuire.

Ward dădea din mâini, încercând în zadar să se debaraseze de sinbatant. Barret cuplă microfonul şi urlă în el:

— Baza Cercetaş, aici Cercetaş Unu! Afară e o creatură de-aia şi-l atacă pe doctor! Terminat.

Chiar înainte de-a încheia, Barret îşi dădu seama că ar fi putut formula mesajul mai explicit.

Răspunsului îi lipsi promptitudinea pe care ar fi trebuit s-o amorseze cuvintele. Gottleib era nelămurit.

— Aici Baza Cercetaş. Ce tot spui? Terminat.

Barret văzu că Ward încetase să mai mişte. Căpitanul încercă să-şi clarifice primul mesaj, vorbind rar în microfon. Copilotul şi şeful de echipaj, alertaţi de strigătul său, se uitară şi ei prin fereastră, ca vrăjiţi de scena ce se petrecea afară.

— Una dintre creaturile alea l-a pus la pământ pe doctor chiar lângă dubă. Cred că Ward e mort.

Aparent, Gottleib avea QI-ul unei musculiţe.

— Îţi baţi joc de mine?

Căpitanul SIA lăsă microfonul deschis când se adresă colegului său:

— Pete, vezi ce face doctorul acolo. Cei din elicopter spun că este atacat.

Se auzi un pârâit, indicând că microfonul fusese închis, şi interveni Lewis, din cealaltă dubă:

— Aici Cercetaş Şase. Ce se petrece afară? Terminat.

Barret ţipă în radio:

— Nu! Nu ieşi.

Dar era prea târziu. Creatura părăsi cadavrul şi se îndreptă spre dubă. Barret văzu uşa laterală ce alunecă în lături. Sinbatantul îl atacă pe omul de la SIA înainte ca acesta să pună piciorul jos.

— S-o ştergem naibii de-aici!

Vorbele lui Barret îi smulseră pe copilot şi pe şeful de echipaj din starea de spectatori.

Vergil se întinse după lista de verificare de pe măsuţa rabatabilă şi începu să citească.

— Las-o naibii de listă! ţipă Barret. Generatorul, pe pornit. Combustibil.

În acelaşi timp, pilotul puse maneta de admisie pe poziţia de start şi apăsă pe butonul de pornire. Încet, motorul cu turbină se trezea la viaţă cu un vuiet crescând. În spate, şeful de echipaj fixă tot

echipamentul liber.

Barret supraveghea ridicarea lentă a acului indicator al turometrului. La cincisprezece la sută, elicele se puseră, în cele din urmă, în mişcare. Pentru că folosise staţia radio, bateria era descărcată şi întregul proces dura ceva mai mult decât în mod normal. Cel puţin un minut, calculă Barret, până să se poată înălţa în aer.

În interiorul dubei, Gottleib se răsuci în scaun tocmai când Pete se prăbuşi pe podea cu sinbatantul peste el. Sângele îi gâlgâia dintr-o rană de la gât. În vreme ce ţipetele lui Pete reverberau de panourile din jur, Gottleib se întinse după MP-5-ul de pe pupitrul transmiţătorului. Simţind noua ameninţare, sinbatantul sări de pe omul doborât cu o viteză surprinzătoare şi se repezi înainte.

Barret auzi bubuitul unei arme semiautomate şi un strigăt de moarte în microfonul deschis din dubă. Arma bubui iar şi în căşti pârâi vocea lui Lewis:

— Ce naiba se-ntâmplă acolo? Terminat.

Barret comută radioul.

— Am auzit focuri de armă din interiorul dubei. Cred că l-au împuşcat.

Totuşi, avea să se înalţe de la sol, pentru orice eventualitate.

— Baza Cercetaş, aici e Cercetaş Şase. Raportează. Terminat.

Niciun răspuns.

Patruzeci de secunde de la pornire şi putere abia de patruzeci procente. Copilotul puse comutatorul inversorului pe pornit.

— Direct la puterea maximă, vezi indicatoarele! comandă Barret, ignorând obişnuitele verificări de siguranţă.

Şuieratul motorului creştea. Doar zece, poate cincisprezece secunde, cel mult, şi urmau să fie în aer. Barret se întrebă de ce nu răspundea omul din dubă.

În uşa dubei apăru sinbatantul, cu un MP-5 în mână. Braţele lungi ţineau stângaci patul armei pe lângă corp. Picioarele arcuite erau depărtate într-o replică grotescă a poziţiei de tragere. Părul maroniu încâlcit îi acoperea corpul, iar de pe maxilarul său proeminent picura sânge. Cercetă din ochi luminişul şi îşi opri privirea asupra sursei întregului zgomot.

— Isuse Cristoase! E şi-narmat! ţipă Barret când gloanţele începură să pocnească în plexiglasul de sub el.

Acolo unde gloanţele ricoşau, pe botul aparatului apăreau crăpături mari. Sinbatantul apăsă din nou pe trăgaci, dar arma rămăsese fără muniţie. Aruncând jos pistoletul, creatura sprintă către elicopter.

La naiba cu toate cerinţele de securitate şi posibilitatea de supraîncălzire! Barret împinse maneta la maximum şi trase o mână întreagă de cuplaje. Elicopterul începu să tremure.

Sinbatantul venea la atac, ţintind exact punctul în care trăsese. Izbi cu capul şi plexiglasul se sfărâmă.

— Preia comenzile! strigă Barret.

Pilotul îşi trase iute picioarele de pe pedala rotorului din coadă şi scăpă de mâinile ce bâjbâiau orbeşte, încercând să-l prindă în strânsoarea lor de menghină. Barret văzu cum din rănile de la capul creaturii se prelingea sângele, invadându-i ochii galbeni ce-l aţinteau neclintiţi.

Copilotul repetă eforturile lui Barret asupra comenzilor şi de astă dată aparatul începu să se ridice încet de la sol. Străduindu-se să se agaţe de ceva, sinbatantul apucă cu forţă pedala din dreapta, făcând ca aparatul să se rotească violent cu coada în direcţia respectivă. Vergil apăsă cu disperare pedala din stânga, pentru a contracara efectul, şi Barret izbi cu piciorul în mâna creaturii. Lovitura, combinată cu rotirea elicopterului, îl făcu pe sinbatant să slăbească strânsoarea şi să-şi dea drumul. Un vârf ascuţit din plexiglasul carlingii sparte i se înfipse adânc în braţul stâng.

Barret oftă cu uşurare văzând cum creatura se desprinse de aparat şi căzu la pământ de la şase-şapte metri înălţime, rămânând nemişcată. Copilotul recâştigă, în cele din urmă, controlul asupra elicopterului ce se înclinase peste măsură.

Vergil scoase o înjurătură când rotorul din coadă se înfipse într-un copac şi se frânse. Nu mai avură nici timp să reacţioneze, căci elicopterul se răsturnă şi căzu. O lamă a rotorului principal lovi prima pământul, răsucind-o pe cea de-a doua; aceasta izbi calinga, retezându-i în două pe Barret şi pe copilot. Izbitura finală îl proiectă în partea din spate a cabinei pe şeful de echipaj.

Zdruncinat în versumful lui, Riley auzi în căşti ţipetele piloţilor, apoi linişte. Izbucni vocea colonelului Lewis:

— Baza Cercetaş, aici Şase. Raportează, Terminat. Cercetaş Aer, aici Şase. Raportează. Terminat.

Linişte.

— Încetarea. Toate unităţile de cercetare să se îndrepte spre tabăra de bază. Trebuie să-l lichidăm pe ticălosul ăla. Gata.

Riley îşi întorsese deja vehiculul şi avea să ajungă în tabără într-un minut. Roti ţeava automatului de calibru 50 pe un arc de cerc. Ca să fie mai mult decât sigur, reîncărcă arma, scoţând proiectilul de pe ţeavă. Ţinea arma de mânerul dublu, strângând-o la piept şi legănându-se odată cu vehiculul.

Carter roti volanul, şi versumful lunecă într-o curbă strânsă. Riley cercetă rapid cu privirea vârful înălţimii ce-i apăru înainte, urmărind cu vârful ţevii arcul pe care-l parcurse din ochi. Văzu elicopterul răsturnat pe-o parte la marginea luminişului; destul de surprinzător,

dar nu era în flăcări. Riley cercetă restul versantului. Nici urmă de sinbatanţi.

— Îndreaptă-te spre elicopter! ordonă Riley.

Carter conduse într-acolo.

— Treci la cincizeci!

Carter îi luă locul; Riley sări afară şi alergă spre elicopter. Simţi mirosul combustibilului ce se scurgea şi ştiu că peste câteva secunde probabil că epava avea să sară în aer. Aruncă o privire în ceea ce mai rămăsese din carlingă. Doar un amestec de sânge, carne, plexiglas şi aparatură.

Riley ocoli spre partea laterală. Uşa compartimentului pentru marfă se înţepenise. Deschise capacul micului compartiment ce adăpostea dispozitivul de acţionare a ieşirii de avarie şi trase de manetă; plexiglasul ferestrei laterale sări afară. Riley se strecură înăuntru şi-l apucă pe şeful de echipaj, săltându-l peste marginea ferestrei. Urmă şi el corpul inert, apoi îşi aruncă pe după umăr un braţ al rănitului şi o luă la fugă exact în momentul în care elicopterul izbucni în flăcări.

Riley aşeză rănitul pe bancheta din spate a versumfului şi-i făcu o examinare rapidă. Omul respira şi nu sângera, în afara câtorva zgârieturi. Avea să supravieţuiască o vreme, fără îngrijiri speciale.

Riley îl înlocui pe Carter la postul de trăgător şi-şi puse căştile. Cu coada ochiului, zări un alt versumf pătrunzând în luminiş, Riley îşi roti mâna dreaptă deasupra capului, arătă spre ochi, apoi făcu semn ca vehiculul – cu Doc Seay în turelă – s-o ia spre stânga şi să preia securitatea acolo.

O siluetă maronie apăru în stânga câmpului vizual al lui Riley, împleticindu-se spre dubă. Riley apăsă pe trăgaci şi cincizeciul bubui. După primele proiectile scurte, Riley înălţă tirul, dar sinbatantul dispăru, la adăpostul dubei. Riley dădu drumul trăgaciului.

— Ranger Trei, îl vezi? Terminat

— Nu. Terminat.

Riley ştia că Doc Seay ar fi văzut creatura dacă aceasta s-ar fi îndreptat spre liziera pădurii. Comută pe interfon.

— John, ia-o spre dreapta, să putem vedea partea opusă a dubei.

Versumful se deplasă aproape la pas. Riley orientă arma spre dubă şi aşteptă să vadă creatura adăpostindu-se dedesubt sau ghemuită de cealaltă parte.

Riley zări acum un alt trup care zăcea aproape de linia copacilor. Îi intră apoi în câmpul vizual uşa laterală a dubei, căscându-se larg.

— Opreşte aici!

Între poziţia sa şi cea a lui Doc Seay, Riley ştia că duba era complet acoperită. Mai era doar un singur loc în care se putea afla sinbatantul.

Riley trecu pe radio.

— Către toate staţiile. Aici Ranger Unu. Elicopterul este la pământ, în flăcări. Pilotul şi copilotul morţi. Se vede un corp zăcând lângă Baza Cercetaş. Sinbatantul s-a ascuns în dubă. Terminat.

— Aici Cercetaş Şase. Aşteaptă până ajung eu. Sunt acolo cam în cinci minute.

În luminiş pătrunse versumful lui Philips. Riley îi indică şoferului să ocupe poziţie la dreapta sa.

Un urlet înspăimântător izbucni prin uşa deschisă a dubei, străbătând prin aerul umed. Riley îl mai auzise o dată. Urletul se repetă. Îl prinseseră pe sinbatant şi nu mai era nicio grabă să înainteze. Riley verifică unde se afla cel de-al patrulea versumf.

— Ranger Doi, aici e Unu. Ce TES[4] ai la Baza Cercetaş? Terminat.

La bordul lui Ranger Doi, sergentul şef Joe Knutz evita ramurile joase ale copacilor, încercând să-şi ferească ţeava armei automate, de calibru 50, să nu agaţe. Erau la mai puţin de patra sute de metri depărtare de locul taberei. Activă radioul pentru a răspunde întrebării lui Riley.

— Ajung acolo în două mici. Terminat.

— Perfect. Terminat.

Ranger Doi luă o curbă pe potecă. Roţile din stânga ale versumfului pierdură contactul ferm cu solul şi vehiculul alunecă lateral, izbindu-se cu uşa şoferului de un copac.

Knutz trase o înjurătură prin deschizătura turelei, în vreme ce Antricot ambala roţile prin mocirlă:

— Cuplează-i dracu' toate patru roţile!

Antricot lăsă o clipă acceleraţia şi strigă la rândul lui:

— Sunt cuplate, Cap! Ne-am înţepenit.

Knutz îşi scoase căştile şi sări afară prin turelă, ca să împingă vehiculul.

Pe înălţime, Riley îl chemă pe Seay prin radio.

— Ranger Trei, se vede vreo mişcare la trapul ăla de lângă dubă? Terminat.

Nu avea de gând să trimită pe nimeni să se ducă pe jos atât de aproape de dubă.

— Nu. Am verificat cu binoclul. E doctorul Ward şi pare mort de-a binelea. Terminat.

— S-a făcut. Pauză. Cercetaş Şase, aici…

Riley se opri când un alt urlet spintecă aerul. Acesta nu venea din direcţia dubei, ci dinspre vest. Ascultă câteva clipe, fără să bage în seamă bolboroseala ce se auzea în căşti, dar urletul nu se repetă.

— Ranger Patru, vreau să te deplasezi şi să acoperi flancul vestic,

spre pădure. Se pare că se mai îndreaptă unul încoace. Terminat.

— Perfect.

— Cercetaş Şase, aici e Ranger Unu. Terminat.

— Aici e Şase. Terminat.

— Câţi oameni se aflau în dubă? Terminat.

— Doi oameni de-ai mei şi doctorul Ward. Terminat.

Asta însemna că doi oameni, probabil tot atât de morţi, se aflau încă în interiorul vehiculului. Riley ar fi vrut ca Lewis să ajungă aici cât mai repede, să se poată ocupa de animalul din dubă. Presupunea că duba SIA avea probleme cu deplasarea pe vremea asta umedă. Şi unde era Ranger Doi?

Knutz aluneca în noroi, încercând să împingă, în vreme ce motorul versumfului schelălăia, învârtind roţile în gol. Sergentul şef al echipei izbi cu pumnul în tabla capotei din spate, pentru a-i atrage şoferului atenţia. Antricot scoase capul pe fereastră.

— Balansează-te! Dă înainte şi înapoi în reprize scurte! ţipă Knutz.

Sergentul-şef îşi propti umărul în partea din spate a versumfului şi împinse înainte, în timp ce Antricot acceleră. Piciorul stâng îi alunecă şi Knutz căzu în noroi exact în momentul în care Antricot schimbă viteza. Versumful se deplasă puţin înapoi, făcându-l pe Knutz să scoată un strigăt atunci când partea de jos a barei de protecţie din spate îi ţintui piciorul în pământul ud.

— Opreşte! Opreşte! ţipă Knutz, strecurând, totodată, o lopată în noroi şi încercând să-şi tragă piciorul de sub vehicul. Probabil că Antricot îl auzise, deoarece stinse motorul. În liniştea ce se lăsase, Antricot auzi vorbele lui Knutz, care articula cu greutate:

— N-o mişca. Cred că mi-am rupt piciorul.

Un urlet izbucni aproape deasupra lor şi Knutz întoarse capul. În mijlocul drumului, la mai puţin de zece paşi, stătea un sinbatant, privindu-l ţintă. Cei doi îşi încrucişară privirile aproape trei secunde. Apoi, sinbatantul se urni din loc.

Riley auzi iar urletele. Celălalt era al naibii de aproape. Duba lui Lewis urcă pe colină şi se opri la vreo trei metri în stânga lui.

Colonelul ieşi afară şi se repezi spre Riley.

— E încă înăuntru?

Riley încuviinţă din cap.

— Deschide focul!

— Dar oamenii dumneavoastră dinăuntru?

— Am zis să deschizi focul, domnule!

Riley ştia că oamenii aflaţi în interiorul dubei erau mai mult ca sigur morţi. Cuplă radioul pe transmisie.

— Aici Ranger Unu. Am să deschid focul asupra dubei. Să nu mai tragă nimeni dacă animalul nu încearcă să fugă. Terminat.

— Trei, perfect.

— Patru, perfect.

Riley lăsă comutatorul şi se asigură că are o priză bună pe automat. Îndreptă ţeava armei asupra deschizăturii uşii şi apăsă pe trăgaci. Primele gloanţe zburară direct în uşa dubei.

Riley ţinu trăgaciul apăsat în timp ce plimba şirul gloanţelor de la dreapta la stânga, zdrobind partea laterală a dubei. Proiectilele de 12 mm diametru găureau foaia metalică, făcând duba să joace pe suspensii.

Sinbatantul ţâşni afară pe uşa pasagerului, din faţă, şi o luă la goană spre pădure. Riley ridică degetul de pe trăgaci când roti ţeava armei în urmărirea lui. Creatura ţipa şi se mişca mai încet decât se aşteptase Riley. Mai avea vreo zece metri până la linia copacilor.

— Doboară-l! Doboară-l! urlă Lewis.

Oamenii colonelului se desfăşurară şi porniră să fugărească sinbatantul. Riley trase pe deasupra capetelor lor, forţându-i să se lase în jos. Primele proiectile au fost prea scurte, dar Riley le ajustă traiectoria, îndreptându-le spre creatura care fugea. Sinbatantul zbură lateral ca o păpuşă de cârpă când gloanţele cămăşuite cu oţel i se implântară în trup. Riley dădu drumul trăgaciului. Oamenii de la SIA se repeziră spre corp.

— La nord! Spre Nord!

Riley recunoscu vocea lui Philips în căşti şi se răsuci să privească în direcţia indicată. Cel de-al doilea sinbatant probabil că ocolise tabăra, evitând sectorul defensiv al lui Philips.

Riley văzu că sinbatantul căra ceva, apropiindu-se de trupul tovarăşului său. Roti cincizeciul în poziţie de tragere, dar nu apăsă pe trăgaci, deoarece oamenii de la SIA intraseră în linia sa de foc. Unul dintre ei slobozi o rafală puternică dintr-un MP-5. Sinbatantul se opri, ridică un M-16 şi răspunse cu o rafală prelungită. Doi dintre oamenii de la SIA se prăbuşiră, iar ceilalţi se aruncau în noroi.

Riley rămase încremenit de scena la care tocmai asistase. Sinbatantul se retrase spre pădure şi se făcu nevăzut.

Capitolul 12

Locul Dintre Lacuri

3:12 p.m.

— După el! ordonă colonelul Lewis.

Riley îl privi de la înălţimea turelei versumfului.

— Nu, domnule.

Riley comută radioul.

— Ranger Doi, aici e Unu. Terminat. Aşteptă câteva secunde. Ranger Doi, aici e Unu. Dacă mă auzi, întrerupe de două ori legătura. Terminat.

Fâsâitul grav al radioului continuă netulburat. Nimic.

Riley se uită la celelalte două vehicule ale sale. Doc Seay se apropiase cu versumful de oamenii de la SIA şi acum cerceta cadavrele, în timp ce Caruso stătea pe post de trăgător, cu cincizeciul îndreptat spre pădure, unde dispăruse sinbatantul înarmat. Philips îşi deplasase vehiculul spre linia copacilor, oferind şi el protecţie. Riley simţi o greutate în piept când încercă să cântărească în minte diferite moduri de a acţiona. Se hotărî rapid şi sări afară din vehicul, lăsându-l pe Carter în locul său la armă.

Colonelul Lewis se propti în faţa lui Riley în momentul în care acesta puse piciorul pe pământ.

— Îţi ordon să urmăreşti sinbatantul ăla, domnu'!

Riley îl privi în ochi.

— Nu, domnule. N-o să urmăresc chestia aia până ce nu ştiu exact cu ce anume am de-a face. M-aţi minţit de la bun început şi aţi continuat să mă minţiţi. În clipa de faţă, pentru mine, nu mai aveţi nicio credibilitate ca ofiţer.

Riley îl dădu la o parte din calea sa şi se îndreptă spre Doc Seay, cu Lewis ţinându-se după el.

— Cum se simt?

Seay se ridică încet şi clătină din cap.

— Morţi, amândoi.

— Ai grijă de şeful de echipaj al elicopterului.

Riley i se adresă lui Lewis:

— Încă doi. Chestiile alea au provocat moartea a unsprezece oameni – de care ştiu eu. Nu ştiu dacă nu mai sunt şi alţii despre care nu ne-aţi informat. Îmi lipsesc şi mie doi oameni şi s-ar putea ca de-acolo să fi avut sinbatantul M-16-le. Caz în care, doi dintre oamenii mei sunt, probabil, morţi.

Riley se întoarse spre oamenii din echipa sa.

— Bob, ia-ţi vehiculul şi încearcă să dai de Knutz. Verifică drumurile dinspre sud-vest care duc încoace. Ai grijă. Chestiile alea sunt de-acum înarmate. Dă-mi semnale radio de control la fiecare cinci minute.

— S-a-nţeles, şefu'.

Philips sări la bordul versumfului şi dispăru printre copaci. Riley se depărtă de cadavre şi de colonelul Lewis. Băgă capul pe uşa dubei. Gloanţele automatului său spulberaseră interiorul. Trupurile celor doi oameni de la SIA nu fuseseră nici ele cruţate, gloanţele şi rănile provocate de sinbatant transformându-le în nişte cadavre aproape de nerecunoscut. Povestea era confirmată de pistoletul MP-5 golit, ce zăcea în noroi, şi de cartuşele de 9 mm din alamă de pe podeaua dubei şi din murdăria de-afară.

Lipăind cu bocancii prin noroi, Riley se îndreptă spre locul unde zăcea cadavrul lui Ward. Ochii doctorului erau aţintiţi în gol, spre lumină, în ploaia fină. Avea beregata sfâşiată. Riley nu simţi nicio milă.

Riley o luă spre versumful lui Doc Seay. Situaţia şefului de echipaj de pe bancheta din spate se stabilizase. Omul era semiconştient şi suporta în mod vădit o durere chinuitoare.

— Cum se simte? îl întrebă Riley pe Doc Seay.

— Câteva fracturi minore. Nimic foarte grav. Cu piciorul stă mai rău, dar i l-au băgat în atele. Trebuie să-l ducem la post, să-i facă o radiografie, ca să-i pună la loc oasele rupte.

Riley se uită la ceas, apoi se apropie de Lewis, care-şi supraveghea oamenii în vreme ce vârau cadavrul sinbatantului într-un sac special. Pe Riley îl dezgustă faptul că acordau cea mai mare prioritate rămăşiţelor creaturii, pe când trupurile oamenilor zăceau încă în mocirlă.

Înainte ca oamenii de la SIA să tragă fermoarul, Riley îi împinse deoparte şi desfăcu marginile sacului, să se uite la creatură. Ceea ce văzu îl şocă. Avea un aspect mai degrabă uman decât de maimuţă, ca şi cum un om ar fi căpătat trăsături simiene. Din botul proeminent ieşeau nişte colţi lungi, dar, altfel, forma capului era umană, cu o frunte înaltă, sugerând inteligenţă. Ochii aveau irisul galben şi, chiar şi în moarte, vorbeau de ceva mai mult decât de o şiretenie animală. Avea corpul acoperit cu un păr fin, de culoare maronie. Mâinile erau în întregime omeneşti, cu doar câteva fire aspre de păr pe dos.

Privirea lui Riley alunecă de-a lungul corpului. Creatura avea o coadă puternică şi picioarele musculoase curbate. Degetele mari de la picioare erau mai lungi decât ale omului şi păreau în stare să apuce.

Peste umărul stâng al creaturii se vedea petrecută o legătură grosolană, făcută din fâşii de ţesătură. Riley desfăcu nodul şi se uită înăuntru. Conţinea mai multe bisturie şi ferăstraie medicale. Măcar

acum ştia cum fuseseră îndepărtate zgărzile şi ce anume făcuse tăieturile netede de pe unele dintre cadavre. Nici urmă de raniţă.

Felul în care sinbatantul folosise arma indica atât inteligenţă, cât şi antrenament. Riley simţi un fior rece gândindu-se la implicaţiile celor recent descoperite. Nu era de mirare că doctor Merrit spusese „aşa-zisele" maimuţe. Ce erau creaturile astea?

Riley ridică privirea spre Lewis, luptându-se să-şi stăpânească furia şi să facă faţă problemelor imediate.

— Domnule, trebuie să-l trimitem pe şeful de echipaj al elicopterului la spital, la Fort Campbell.

Lewis îşi umezi buzele.

— Este într-o stare critică?

— Nu, domnule. Doar fractură la picior, însă noi nu mai avem cu ce să-l ajutăm.

— Nu putem transporta pe nimeni până ce nu primesc instrucţiuni de la Washington despre felul în care să rezolv lucrurile pe-aici.

Riley nu se lăsă impresionat, dar îşi ţinu gura. Lewis era băiat de mingi. Se afla într-un moment de pierdere a controlului. Prioritatea numărul unu a lui Riley era să-i găsească pe Knutz şi pe Antricot, şi-l trimisese pe Bob Philips să se ocupe de asta. Se întoarse la versumful său pentru a trece la cea de-a doua prioritate.

Carter cuplase antena vehiculului la staţia radio portabilă PRC-70 ca să recepţioneze mesajul de după-amiază de la Powers. Carter tocmai terminase de transcris de pe DDM grupurile de şase litere.

Riley se aşeză pe locul şoferului, bucuros să nu mai stea în ploaie.

— Ai recepţia?

Carter îi dădu o foaie de hârtie.

Riley arătă spre radioul cu ultrascurte.

— Ceva de la Ranger Doi sau Patru?

Carter răspunse negativ.

— Nimic de la Doi. Am încercat să-i contactez din două în două minute. Poate că li s-a defectat radioul. Am primit un rapsit de la Philips. Încă nimic.

Riley simţi cum i se accentuează greutatea din stomac.

Carter îl privi.

— Ce crezi că i s-a întâmplat lui Knutz, şefu'?

Riley arătă în direcţia oamenilor morţi, de la SIA.

— Păi, M-16-le pe care-l avea chestia aia era de undeva. Am aşa o presimţire că ar putea să fi fost al lui Knutz sau al lui Antricot.

De fapt, Riley nu prea se îndoia de faptul că Antricot şi Knutz erau morţi. Întreaga operaţiune se dusese de râpă într-un interval de numai zece minute, şi asta numai fiindcă nu li se spusese adevărul. Era clar că îi proiectaseră şi antrenaseră pe sinbatanţi să fie mai mult decât animale de povară. Teama lui Riley pentru oamenii săi egala dezgustul

resimţit pentru colonelul Lewis şi doctorul Ward, împreună cu tot ce reprezentau ei.

Riley preluă foaia ce conţinea POS-ul şi-o decodifică rapid. Era evident că Powers o contactase pe Kate şi obţinuse informaţiile cerute.

ZERO DOI XXX
FOB TREI XXX
LABORATORUL DE INGINERIE BIOTEHNOLOGICĂ LUCREAZĂ CONTRACT PENTAGON XXX
PROIECT NECUNOSCUT DAR ÎN DOMENIUL INGINERIEI GENETICE XXX
EXTREM DE SECRET XXX
WARD EXPERT ÎN HORMONI DE CREŞTERE ŞI INGINERIE GENETICĂ XXX
MERRIT SPECIALIST ÎN RECOMBINAREA ADN XXX
HOSSEY ZICE SA CERI AJUTOR LA NEVOIE XXX
ŞTIE CÂT MINE XXX
ALTCEVA NIMIC XXX
ÎNCERC SA AFLU MAI MULTE XXX
AI GRIJĂ XXX
COMPADRE

Prea puţin şi prea târziu. Riley spera că nici Kate, nici cel care-i transmisese informaţiile acestea nu se expuseseră pentru a le obţine. Faptul că Hossey cunoştea conţinutul mesajelor era periculos pentru Kate, dar Riley nu-şi făcea griji peste măsură din pricina asta. Colonelul Hossey fusese comandantul Detaşamentului de Forţe Speciale din Coreea (DET-C) când Riley executase misiunea Dragonul Sim în China, în urmă cu trei ani. Hossey rămăsese alături de echipa lui Riley şi atunci când toţi ceilalţi o abandonaseră. Riley era dispus să aibă acum încredere în el.

Riley se lăsă înapoi pe locul din turelă, în spatele cincizeciului, şi se gândi la ce avea să facă în continuare. Întreaga poveste îl scârbea. Nu se îndoia că acele creaturi fuseseră proiectate de Pentagon pentru a ataca şi a ucide. Felul în care se întorseseră la această tabără indica un dezvoltat simţ tactic. Îşi contraatacaseră urmăritorii în cel mai vulnerabil punct şi aproape că reuşiseră să-i lichideze pe cei ce rămăseseră aici, cu preţul pierderii doar a unuia dintre ei. Folosirea automatului M-16, a uneltelor, a sacului de echipament – toate erau extrem de tulburătoare.

Riley se simţea istovit şi dezamăgit, pe cale de a-şi pierde încrederea în Guvernul şi în Armata Statelor Unite. Asta era cea de-a treia oară când executa misiuni secrete în care muriseră oameni. Şi ce se obţinuse? Misiunea din China, din 1989, nu-şi atinsese scopul, după

cât putea spune Riley urmărind ştirile pe parcursul anilor. Raidurile în Columbia loviseră scurt cartelul, dar comerţul cu droguri părea înfloritor şi nu avusese loc nicio acţiune care să susţină acel efort. Iar acum se pierduse controlul asupra unui experiment militar despre care la început nici nu bănuise că se desfăşura; era, probabil, ilegal şi, mai mult ca sigur, imoral.

La ce bun toate aceste morţi? Riley înţelegea ca soldaţii să moară şi necesitatea de a acoperi acest lucru din raţiuni de securitate – deşi, vai lor – dar moartea civililor era cu totul altceva. Ştia însă ce avea să se întâmple: o mulţime de muşamalizări şi denigrări în cercuri secrete în legătură cu acest incident, după care lucrurile urmau să meargă înainte.

Îi văzu pe oamenii de la SIA înfăşurând cadavrul lui Ward. Moartea doctorului avea să fie foarte convenabilă pentru cei implicaţi. Pe mort îl puteau arăta toţi cu degetul.

Riley îşi dădu seama că se săturase până peste cap de acest gen de operaţiuni. Nu era convins că voia să mai joace acest joc. De fapt, nimic nu mai conta acum, cu trei dintre sinbatanţi încă liberi.

Difuzorul staţiei radio pe unde ultrascurte reînvie.

— Ranger Unu, aici e Patru. Terminat.

Riley smulse microfonul.

— Aici Unu.

— L-am găsit pe Ranger Doi. Morţi, amândoi. Le lipsesc automatele M-16. Terminat.

Riley închise ochii şi se lăsă pe marginea din spate a turelei.

— Adu-i la Baza Cercetaş. Gata.

Lăsă microfonul să-i alunece din mână.

3:27 p.m.

Din duba rămasă, Lewis stabilise, în cele din urmă, legătura satelit, prin intermediul liniei sigure, cu generalul Trollers. Se hotărî să livreze întreaga informaţie într-un singur calup şi să-l lase pe Trollers să aleagă.

— Am lichidat unul dintre sinbatanţi, domnule. Doctoral Ward a fost ucis anterior. Am pierdut şi patru oameni. Unul dintre elicopterele de la Campbell s-a prăbuşit, iar pilotul şi copilotul au fost ucişi. Şeful de echipaj a fost rănit, dar acum starea lui e staţionară. Forţele Speciale au pierdut doi oameni.

Urmă o pauză lungă.

— Şi ceilalţi trei sinbatanţi?

— Nu ştiu, domnule. Unul dintre ei se afla aici şi a scăpat, aşa că nu pot fi prea departe.

— O să reuşeşti să le dai de urmă?

Lewis îşi roti ochii. Generalul vorbea despre căutarea celor trei

animale într-o zonă atât de întinsă, de parcă ar fi căutat acul în carul cu fân, doar că în cazul acesta acul ştia să se întoarcă, să-l înţepe pe cel care-l căuta şi apoi să dispară iar.

— Domnule, sinbatanţii au acum arme… cei puţin două M-16, de care ştim noi. Aici este război. Se impune să închidem parcul.

— Trebuie să dau o raită pe la Bătrânul.

Lewis se uită la ceasul de pe peretele dubei.

— Domnule, avem nevoie de ajutor imediat.

— Am să pun lucrurile în mişcare. Gata.

Lewis aruncă microfonul dezgustat, lăsându-l să se legene la capătul firului, peste marginea consolei.

3:52 p.m.

Grosul Forţelor Unioniste şi Confederate sosi pe parcursul zilei. Mai bine de opt sute de entuziaşti ai Războiului Civil se îngrămădeau acum pe terenul situat la vest de Tabăra de Călărie, curăţând echipament, hrănind cai şi depănând poveşti. Din cei opt sute, şaptezeci erau călare; restul urmau să lupte ca infanterişti sau ca artilerişti. Cel mai tânăr participant era un toboşar de opt ani, de pe Eighth Street, din New York. Cel mai bătrân era comandantul onorific al Regimentului 6 Michigan, în vârstă de nouăzeci şi unu de ani.

Peste opt minute, aveau să se strângă sub diversele steaguri de luptă; cei în albastru spre capătul nordic al pajiştii principale, iar cei în cenuşiu, simbolic, spre capătul sudic. După paradă, cele două grupuri aveau să petreacă seara pregătind lupta simulată care începea a doua zi. Unele unităţi urmau să pornească încă din noaptea asta, pentru a-şi ocupa poziţiile de luptă.

În mijlocul albaştrilor se aflau şi fraţii Sattler. Aproape că uitaseră evenimentele din noaptea trecută, deşi Louis era puţin îngrijorat de mohoreala lui Jeremiah. În curând însă începea reconstituirea, şi Louis era încrezător că asta o să-l smulgă pe fratele său din starea de teamă în care se aflase toată ziua.

Cu puţin timp în urmă, dinspre est răzbătuse ecoul slab al unor împuşcături. Louis se întrebă dacă zgomotul împuşcăturilor de la Fort Campbell se auzea atât de departe. El nu credea aşa ceva, dar nu găsea altă explicaţie pentru focurile de armă automată pe care le percepuse. Uită repede de asta când se dădu ordinul de încolonare în formaţie.

Fort Campbell

3:56 p.m.

Powers se mai uită o dată la mesaj, pregătindu-se pentru furtuna ce avea să urmeze.

ZERO TREI DOA ŞASE OPT DOI XXX

RAPSIT XXX

ÎN TOTAL TREISPREZECE MORŢI MILITARI ŞI CIVILI XXX

KNUTZ ŞI TROY MORŢI XXX

MAIMUŢELE SUNT CREATURI MODIFICATE GENETIC NUMITE SINBATANŢI XXX

SINBATANŢII ÎNARMAŢI ŞI POT FOLOSI ARMELE XXX

UN SINBATANT UCIS TREI INCĂ LIBERI XXX

NE TREBUIE AJUTOR XXX

SUPRAVEGHEM UNDE ULTRASCURTE PE TREI ŞASE ZERO ZERO XX

TREI ŞASE ZERO ZERO XXX

INFORMEAZĂ COMANDANTUL GRUPULUI DE SITUAŢIE XXX

AMIGO XXX

Lui Powers nu-i venea să creadă ceea ce de-abia terminase de citit. Formă numărul de la biroul colonelului Hossey şi cineva ridică receptorul după primul apel.

Capitolul 13

Locul Dintre Lacuri

4:00 p.m.

Cadavrul lui Knutz şi al lui Antricot zăceau pe bancheta din spate a versumfului lor, pline de noroi şi de sânge. Knutz avea beregata tăiată perfect. Antricot, mai luptase în mod sigur. În afară de beregată, el avea spintecate faţa şi braţele. Pistolul lui Knutz se afla încă în teaca de la subsuoară, indicând faptul că fusese luat prin surprindere. Teaca lui Antricot era goală.

— Knutz a fost prins sub vehicul, explică Bob Philips. Era înţepenit în noroi şi Top trebuie să se fi dus la spate, ca să încerce să-l împingă şi să-l scoată. A fost nevoie să-l ridicăm pe Knutz cu cricul. Antricot zăcea lângă uşa şoferului.

Philips dădu la iveală un Beretta de 9 mm.

— Pistolul lui era alături, în noroi. Niciun foc tras.

Riley luă în tăcere pistolul şi-l înghesui în buzunarul cel mare al combinezonului.

— Amândouă automatele M-16 dispăruseră, ca şi HTG-urile.

— Acoperă-i! ordonă Riley. Trovinsky, vreau să deplasezi versumful ca să protejezi accesul dinspre est şi să-i manevrezi cincizeciul.

— Da, domnule.

— Bob, vreau ca tu să acoperi sudul.

— S-a-nţeles, şefu'.

Ploaia se oprise, în cele din urmă, făcând loc unei ceţi umede. Riley se îndreptă spre duba în care era ascuns Lewis. Trase uşa în lături, fără să bată, şi păşi înăuntru.

Lewis, care vorbea la telefon, ridică privirea. Avea chipul răvăşit.

— Te sun eu iarăşi, peste câteva minute.

Puse receptorul în furcă.

— Domnule Riley, îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Regret imens pierderea oamenilor dumitale.

Riley se aşeză şi-şi puse M-16-le pe genunchi. Îl privi pe Lewis un minut lung. Ceilalţi oameni din dubă erau foarte tăcuţi. Freeman se făcuse mic într-un colţ, încercând să nu fie băgat în seamă, lucru dificil pentru un bărbat de talia sa.

Când Riley vorbi, întreaga emoţie îi răzbătu din voce:

— Spuneţi-mi acum adevărul. Ce sunt lucrurile alea?

Lewis se frecă la ochi.

— Adevărul este că nu ştiu ce sunt sinbatanţii şi de ce sunt în stare.

Ridică o mână pentru a preîntâmpina izbucnirea lui Riley. Nu, ascultă-mă. Habar n-au. Probabil că unica persoană în viaţă care ştie este doctor Merrit şi am chemat-o încoace, să ne explice. Pot să-ţi relatez ce *presupun* că urmau să facă şi ce ne-a raportat doctorul Word că sunt în stare. Dar în rest, eşti la fel de informat ca şi mine. Ceea ce ţi-am spus mai devreme a fost în cea mai mare parte adevărat. Sinbatanţii sunt creaturi modificate genetic, proiectate să fie soldaţi. Dar nu numai cărători de echipamente. Urmau ca ei să fie infanterişti. Luptători corp-la-corp. Unii de care să te poţi debarasa fără să-ţi pese. Unii cărora să le putem da o armă, să-i trimitem să lupte şi pentru care să nu avem reclamaţii din partea publicului când sunt ucişi. Mai mult decât atât, erau proiectaţi să fie chiar mai buni decât infanteristul actual. Mai agresivi. Mai puternici. Mai rapizi. Mai adaptabili la condiţii grele de mediu. Era un proiect cu bătaie lungă. Ai văzut ce pot face acum. În câţiva ani ar fi fost şi mai buni.

Riley interveni:

— Dar cu armele cum e? Unde-au învăţat să le folosească?

— La laborator. Am trimis acolo câţiva tipi din forţele paramilitare, să lucreze cu ei. Ştiu că Ward i-a dus pe dealurile de la Fort Campbell de vreo două ori.

— Cum controlau animalele ca să le poată scoate afară?

— Ward le droga permanent, făcându-le mai docile. De-abia am aflat şi noi asta. Sinbatanţii n-au ieşit decât de două ori şi erau la un nivel rudimentar în mânuirea armelor.

— Ce alt antrenament au mai primit?

— Asta este. Intenţia iniţială a fost să-i facem, pur şi simplu, să tragă cu arma, cu o oarecare precizie.

— Asta au învăţat, recunoscu Riley sarcastic. Se pricep să reîncarce?

Lewis ridică din umeri.

— După câte ştiu eu, pot ţinti şi apăsa pe trăgaci. Asta-i tot. Dacă mai e ceva, o să-ţi spună Merrit, când ajunge aici.

— De ce nu m-aţi pus la curent mai dinainte cu această capacitate a lor de a mânui arma?

— *N-au avut* arme până ce nu le-au luat de la oamenii dumitale, răspunse Lewis slab.

— Oamenii dumneavoastră din duba de-aici au fost ucişi cu propriile lor arme, îi aminti Riley. Asupra elicopterului s-a tras cu un MP-5 pe care l-am găsit aruncat afară. L-aţi auzit pe pilot strigând că acea creatură era înarmată.

Riley clătină din cap. A încerca să discute lucrurile deja întâmplate părea inutil.

Prin pereţii dubei pătrunse zgomotul unui elicopter ce se apropia.

— Trebuie să fie doctor Merrit.

Lewis se ridică în picioare.

— Poţi să afli tot ceea ce te mai interesează direct de la ea.

Fort Campbell

4:00 p.m.

Alarma pentru Grupul 5 de Foiţe Speciale începu în biroul colonelului Hossey. Trecu la comandanţii de batalion, care, la rândul lor, îi convocară pe comandanţii de companie. Comandanţii de companie îşi înştiinţară sergenţii-majori şi câte cinci conducători de echipă. Conducătorii de echipă trecură consemnul sergenţilor şefi ai echipelor.

Sunt trei batalioane în Grupul 5, trei companii în fiecare batalion, cinci echipe în fiecare companie, plus unităţi de servicii şi ajutătoare: aproape o mie de bărbaţi şi de femei cărora li s-a spus totul. Pe la 4:15 p.m., camerele de armament erau deschise şi versumfurile scoase afară.

Soldaţii Grupului 5 erau obişnuiţi cu alarmele, dar una de vineri după-amiaza care să cuprindă tot grupul trecea drept ceva neobişnuit. Alarmele erau declanşate de obicei în primele ore ale dimineţii, datorită unei stranii teorii conform căreia toate situaţiile de criză se produceau la orele 4 a.m. Ultima oară când îşi amintea cineva să fi fost alertat întregul grup fusese cu ocazia alarmei iniţiale pentru criza din Golful Persic. Dar atunci, după alarmă, durase aproape o lună până să fie adus tot grupul, din cauza capacităţii limitate de transport aerian.

În după-amiaza aceasta însă lucrurile se petrecuseră altfel. Unicul cuvânt pe filiera comenzilor a impus ca oamenii să se echipeze şi echipele să fie pregătite de deplasare cu vehicule de teren, închise şi încărcate. Nicio vorbă despre vreo deplasare spre aeroport sau despre aparate de zbor care ar fi urmat să vină.

Satisfăcut că propria-i unitate se pregătea de acţiune, Hossey trecu acum la cea mai dificilă treabă pe care o avea de rezolvat. Îl sunase deja pe şeful de personal al postului şi stabilise o întâlnire pentru ora 4:10 p.m. cu comandantul, generalul-maior Williams, la Cartierul General de la Fort Campbell. Când şoferul îl lăsă în faţa clădirii vechi, din perioada celui de-al doilea război mondial, Hossey încercă să-şi imagineze cel mai bun mod de a-i prezenta problema.

— Domnule, colonelul Hossey raportează!

Williams purta un costum de camuflaj şi stătea la biroul său masiv.

— Bună ziua, Karl. Ia loc.

Aşteptă până ce colonelul comandant al Beretelor Verzi se aşeză.

— Acum poate-mi spui care-i situaţia aia de criză.

Cât putu de calm, Hossey începu cu trimiterea în teren a echipei, ieri, la porunca SIA. Când termină, Williams încuviinţă din cap.

— E-n regulă. Dar asta ce are de-a face acum?

Hossey se lansă atunci în succesiunea evenimentelor descrise de Riley în mesajele sale, încheind cu poziţia actuală a echipei 682 în Locul Dintre Lacuri, cu descoperirea elicopterului prăbuşit, cu moartea lui Knutz şi a lui Antricot şi cu faptul că trei dintre creaturi se aflau încă în libertate.

Williams îl privi îndelung pe Hossey, cu asprime.

— Şi vrei să cred chestia asta? Maimuţe ucigaşe, care bântuie omorând lumea?

— Doi erau oamenii mei, replică Hossey. Eu cred.

Williams se încruntă.

— Dar maimuţe care să folosească arme?

— Maimuţe modificate, domnule. Nu ştim ce li s-a făcut în laboratorul ăla. Puteţi verifica faptul că alarma a fost dată aici telefonic de SIA, ieri-dimineaţă.

Williams începu să bată darabana cu degetele pe birou, adunându-şi gândurile.

— Îţi dai seama, desigur, că omul tău a încălcat secretul şi că tu însuţi l-ai încălcat spunându-mi mie toate astea?

— Da, domnule.

Williams apăsă pe butonul interfonului.

— Mary, fă-mi legătura cu generalul Trollers, de la SIA, pe linia de siguranţă, prin interfon.

— Da, domnule.

Aşteptară cincisprezece secunde, după care telefonul sună.

— 4 602. Linia nu este sigură.

Williams se întinse şi apăsă un buton de pe aparatul său.

— Treci pe circuitul de siguranţă, te rog.

Se auzi un fâsâit la celălalt capăt al firului.

— Asigurat.

— Aici generalul Williams, sun de la Fon Campbell. Trebuie să vorbesc cu generalul Trollers.

— Staţi o clipă, domnule.

După aproape jumătate de minut, se auzi o voce gravă:

— Trollers la telefon.

— Domnule general Trollers, sunt generalul Williams, de la Fort Campbell. Am aici o problemă şi am de gând s-o rezolv cu sau fără ajutorul dumneavoastră.

Clarksville, Tennessee

3:04 p.m.

— Nu mă atinge! ţipă Emma Plunket, vârându-şi capul între umeri.

Pumnul soţului ei izbi peretele la vreo şapte-opt centimetri de capul Emmei, lăsând o adâncitură în peretele rulotei. Emma reacţionă

cu o viteză remarcabilă pentru o femeie înaltă de un metru optzeci şi cu o greutate de aproape o sută de kilograme. Fentă spre dreapta, apoi o zbughi prin stânga. După opt pahare de Milwaukee's Best, Billy Joe era ceva mai lent decât în mod normal şi Emma reuşi să iasă din rulotă, trântind uşa de plasă în urma ei.

— Mişcă-ţi curu-ncoace, curvă împuţită! urlă Billy Joe, smulgând uşa din ţâţâni şi năvălind afară, în parcare, exact la timp ca să vadă aprinzându-se stopurile din spate ale camionetei sale Ford, model '75, când Emma intră scârţâind pe Route 41 A, aproape ştergând o maşină ce venea din sens invers.

Billy Joe era de-a dreptul livid. Nu numai că-i luase camioneta, dar nici nu apucase încă să mănânce de seară, şi pe plită nu se găsea nimic. De fapt, gândindu-se acum, aşa începuse cearta. Se întorsese şi el acasă după ce câştigase un prăpădit de salariu de zilier, ca s-o găsească pe netrebnica asta de curvă în faţa televizorului, fără nicio amărâtă de mâncare pe aragaz, ba mai făcând şi pe deşteapta. Billy Joe desfăcu o bere şi se aşeză pe treptele de lemn, alimentându-şi furia cu carburant de la gheaţă. Nicio grijă, îi rupe el curu' când s-o-ntoarce acas' scheunând.

„A se-ntoarce-acas' scheunând" nu era tocmai în capul listei de priorităţi a Emmei când aceasta făcu la stânga în bifurcaţia în care Route 41A se despărţea de Road 79, ce se termina în 79 Vest, cu destinaţia Dover. Cu soarele de la apus intrându-i în ochi şi cu Clarksville ce se depărta din ce în ce mai mult, Emma îşi trecu în revistă opţiunile. Ştia un lucru al naibii de sigur: obosise s-o tot încaseze de la Billy Joe ori de câte ori avea el chef. Se băgase în rahatul ăsta cu şase luni în urmă şi-i cam ajungea.

În treizeci de minute ajunse la Dover. Emma traversă oraşul, apoi o luă la stânga, printr-un cartier de case vechi şi prăpădite. Intră pe aleea ce ducea la o locuinţă cu două nivele, ieşi din maşină şi se apropie de casă. Pe verandă stătea un bătrân, cu un ziar în mână. Bătrânul lăsă ziarul în jos şi o privi apropiindu-se, fără nicio tresărire de emoţie.

Vocea Emmei tremură de teamă:

— Bună, tată.

— Ce cauţi aici?

— Mama e înăuntru?

— Te-am întrebat ceva, fetiţo.

Emma nu răspunse, mutându-şi greutatea apreciabilă de pe un picior pe altul.

— Billy Joe ştie că eşti aici?

Tonul ei deveni plângăreţ şi urcă brusc cu o octavă:

— Mă bate, tată. Pur şi simplu nu mai suport.

Bătrânul se mişcă pentru întâia oară. Aruncă ziarul jos şi din doi

paşi iuţi ajunse la Emma. Forţa palmei sale îi lăsă pe faţă o pată roşie.

— Este *bărbatul* tău, fetiţo! Poate să te bată când pofteşte el. Ce-ai făcut?

Vocea Emmei se înecă într-un scâncet:

— Nimic.

— Pe mine să nu mă minţi. Ce-a zis Billy Joe c-ai făcut?

Emma se uită peste umărul drept al tatălui ei şi o văzu pe maică-sa stând acolo, în întunecimea holului. Îi prinse privirea şi o imploră să-i vină în ajutor. Mama se întoarse şi dispăru în întuneric.

Emma făcu stânga-mprejur şi o luă înapoi spre camionetă. Taică-său rămase pe verandă, cu mâinile-n şolduri.

— Te duci înapoi la Billy Joe şi faci ce zice el. Nu mai vreau să-ţi văd mutra pe-aici decât dacă la volanul camionetei ăleia se află Billy Joe.

Emma băgă camioneta în marşarier şi ieşi în stradă cu spatele, azvârlind pietrişul de sub roţi. O luă înapoi spre Road 79 şi se opri la stop ezitând. S-o ia la dreapta, spre Clarksville şi spre Billy Joe?

„Of, of" îşi şopti ea. Cel puţin, nu în noaptea asta. Poate se mai răcoreşte puţin până mâine. Măcar n-o să fie atât de beat, speră ea.

Emma făcu la stânga pe Road 79. Opri la un băruleţ şi-şi cumpără un pachet de douăsprezece Busch – berea ei favorită. Billy Joe n-o lăsa s-o bea. Zicea că-i prea scumpă. Emma îşi imagină că nu mai avea importanţă ce cumpăra, oricum o încurcase – putea să meargă şi la clasa-ntâi.

O luă la dreapta, pe Trace, drumul asfaltat, slab semnalizat, ce ducea la lacul Barkley. O mică parcare de lângă lac era vechiul ei loc de chiulă din vremea liceului. În această perioadă a anului era gol, dar într-o lună-două aveau să fie acolo multe maşini în nopţile de weekend, pline de liceeni cu hormonii răsculaţi.

Emma parcă maşina cu faţa spre apă şi opri motorul. Se dădu jos şi urcă în spate, cu pachetul de – douăsprezece cutii în mână, făcând amortizoarele să scârţâie. Se aşeză pe apărătoarea roţii din dreapta şi desprinse capacul primei cutii de bere. O sorbi pe toată dintr-o singură înghiţitură lungă – o abilitate care îl făcuse pe Billy Joe s-o îndrăgească mult la începutul relaţiei lor. Azvârli cutia goală spre apă.

După şapte beri, Emma simţi o anumită presiune în partea de jos a abdomenului. Râgâi şi coborî greoi prin spatele camionetei, încă două beri şi avea să plesnească. Emma îşi făcu nevoile între copaci, după care se întoarse la camionetă, străduindu-se să se încheie la blugi din mers. La douăzeci de paşi de aşternutul ei din oţel, se opri şi începu să clipească, fără să-şi creadă ochilor.

Cineva îşi făcea de lucru la uşa dinspre partea şoferului. La naiba, lui Billy Joe, cu siguranţă nu i-ar fi plăcut una ca asta! Emma strigă cu o voce de beţiv indignat:

— Mişcă-ţi curu’ de lângă camioneta mea!

Luă de pe jos o piatră şi o aruncă.

Nu primi niciun răspuns. Apoi, figura întunecată se întoarse şi Emma simţi că i se lasă o greutate în stomac. Nu era o persoană.

Ceva mişcă spre stânga ei – o altă siluetă, cu o puşcă în mâini. Pe Emma o părăsi şi ultima licărire de raţiune. Se întoarse şi o rupse la fugă; creaturile păstrară distanţa, mânând-o spre partea de est a povârnişului.

Emma se repezi orbeşte prin tufişuri, izbindu-se de copaci, zgâriindu-se în mărăcini. Cursa continuă aproape cincisprezece minute. De fiecare dată când Emma încerca să se oprească şi să se întoarcă, unul dintre *ei* era acolo, îndreptând-o în direcţia dorită.

În cele din urmă, Emma trecu printr-un tufiş şi sub paşi nu mai avu nimic, decât hăul. În timp ce picioarele îi pedalau prin aer, se gândi uşurată că fuga se terminase.

Capitolul 14

Locul Dintre Lacuri

4:08 p.m.

Scheletul elicopterului fumega la marginea luminişului. Duba ciuruită stătea pe cauciucurile dezumflate, cu interiorul plin de echipament sfărâmat, acoperit de sânge. Toate cadavrele erau puse în saci, aranjaţi la rând. DOA 682, cu întăriri dintre supravieţuitorii SIA, menţinea un mic perimetru în jurul vârfului înălţimii.

Riley, Lewis şi Merrit urcară împreună la bordul celuilalt elicopter pentru a se înapoia la Bioteh. Merrit insistase că avea să le arate ceva, dacă voiau cu adevărat să înţeleagă ameninţarea pe care o constituiau sinbatanţii. Riley socotea că tocmai câmpul de bătălie pe care-l părăseau era dovada clară a capacităţilor distructive ale creaturilor. Nu-şi putea imagina nimic mai rău.

Aterizară şi pătrunseră în clădire, într-un birou în care oamenii lui Lewis instalaseră un cuplaj radio. Într-un colţ, se aflau un aparat video şi un televizor. Lewis luă din mâna tehnicianului său comanda radio şi-i făcu semn să părăsească încăperea, după care îşi desprinse privirea de la aparatură şi le spuse celorlalţi:

— Am instalat un difuzor şi un microfon în cameră. O să organizăm o teleconferinţă, astfel încât să putem auzi cu toţii ce are de spus doctor Merrit. După aceea, o să stabilim cursul acţiunii. Celelalte persoane prezente pe linie sunt generalul Trollers, şeful meu, care actualmente se află pe drum spre Fort Campbell, generalul Williams, comandantul de la Fort Campbell, colonelul Hossey, comandantul Grupului 5 de Forţe Speciale, şi ofiţerul nostru de serviciu, de la sediul din Fairfax. Lewis deplasă un comutator. Aici Baza Cercetaş. Suntem gata.

Din difuzor bubui o voce groasă. Lewis se repezi să dea volumul mai mic.

— Aici generalul Trollers. În contact.

O nouă voce.

— Aici generalul Williams, de la Fort Campbell, şi colonelul Hossey. În contact.

— Aici colonelul Statmore de la Baza Sediu. În contact.

— Aici colonelul Lewis. O am cu mine pe doctor Merrit, împreună cu domnul Riley, din Grupul 5 de Forţe Speciale. Doctor Merrit este persoana care ştie cele mai multe despre sinbatanţi. Domnul Riley comandă echipa care a participat la prima intervenţie după ce-au scăpat sinbatanţii, prin urmare este expertul nostru în contracararea

lor.

— Doctor Merrit, sunt generalul Trollers. De la dumneata avem nevoie de informaţii.

Pe Riley nu-l surprinse furia din vocea lui Merrit, când aceasta spuse:

— Credeam că dispuneţi de toate informaţiile de care aveţi nevoie, din expunerile şi rapoartele de situaţie ale doctorului Ward.

Trollers făcu o încercare inutilă de a vorbi pe un ton împăciuitor:

— Eu deţin câteva informaţii, dar vreau să le faci dumneata o scurtă prezentare despre sinbatanţi generalului Williams şi colonelului Hossey. Trupele lor sunt în curs de alertare şi se vor ocupa de neutralizarea problemei noastre. Eu am o imagine generală a Proiectului Sinbat, dar acum ne trebuie detalii. Se impune să aflăm dimensiunile ameninţării şi cum putem distruge animalele.

Merrit se aplecă puţin şi închise ochii, concentrându-se să-şi organizeze ideile. După care, vorbi:

— Sinbat vine de la „forme SINtetice (artificiale) de comBATanţi". Am încercat să folosim procese artificiale pentru a dezvolta o formă organică în stare să funcţioneze pe câmpul de luptă. Am lucrat cu gene de babuini şi gene umane, folosind manipularea transgenetică, mai obişnuită fiind altoirea, pentru a produce un mutant de mari dimensiuni şi cu o creştere rapidă. Am obţinut o creatură care, la maturitate, era cu aproximativ patruzeci la sută mai mare decât un babuin normal şi care creştea cu o rată de circa cincisprezece ori mai rapidă. Creatura păstrează ceva din fenotipul babuinului, specia originală, dar…

Vocea generalului Williams interveni:

— Aţi putea să definiţi fenotipul, vă rog?

Merrit stătu pe gânduri câteva secunde.

— Fenotipul este aspectul observabil al unui organism, aşa cum este el determinat genetic şi de mediul de viaţă. Mai există şi genotipul, reprezentând constituţia genetică a unui organism, care poate fi sau nu exprimat prin caracteristici fizice.

În tonul lui Trollers se ghicea nerăbdarea.

— Astea toate sunt perfecte, doctore, dar pe noi nu ne interesează decât cu ce avem de dat piept şi cum să facem să-l distrugem.

— Trebuie să înţelegeţi conceptele, domnule general, ripostă Merrit prin radio, ridicând vocea, aproape ieşindu-şi din fire. Cu un efort vizibil, continuă: Am să vă explic succint de ce. Sinbatanţii sunt şi babuini şi oameni. Nu ştim exact cât anume din fiecare. În realitate, sunt o specie cu totul nouă.

— Aţi creat o specie nouă? exclamă Williams neîncrezător. Cum aţi reuşit?

Merrit o luă cu începutul.

— Biotehnologia este un domeniu relativ nou. Din punct de vedere istoric, 1977 este considerat anul unu, anul în care cercetătorii au înduplecat microorganismele să fabrice insulină pentru oameni şi au produs pentru prima dată somatotropina, care este un hormon de creştere, ca şi interferonul şi unii microbi care se hrănesc cu uleiuri. Posibilitatea de a manipula genele a fost descoperită de mai bine de un deceniu.

— Atunci de ce n-a mai făcut-o nimeni până acum, cu excepţia laboratorului vostru? întrebă Williams.

— S-a făcut, dar nu cu gene umane. Regulamentele federale emise în iunie 1986 o interzic, dacă nu are loc într-un cadru controlat şi aprobat. Posibilitatea de a obţine prin mutaţii un microorganism inamic al omului era prea mare. O tehnologie care să implice atât de direct procesele de bază ale vieţii se poate solda cu pericole mari şi este controlată îndeaproape. Să revenim însă la ceea ce am făcut noi. Cum spuneam, tehnologia şi cunoştinţele necesare existau de mai bine de un deceniu. Cu o…

— Scuză-mă, doctore, interveni generalul Trollers. Întorcându-mă la întrebarea generalului Williams, cred că toţi cei de-aici ar trebui să ştie că există o reală şi puternică credinţă că ruşii lucrează la versiunea proprie a Proiectului Sinbat încă din 1983, cu toate că, în cele mai bune estimări, potrivit informaţiilor noastre, îi despart ani buni de obţinerea oricărui fel de succes. Odată cu dezmembrarea Uniunii Sovietice, nu mai ştim sigur care este situaţia actuală a proiectului lor.

Riley se aşteptase să fie oferită o oarecare justificare pentru acest proiect. Deşi lumea se schimbase mult în ultimii câţiva ani, era interesant de constatat că rusul-bau-bau încă mai trăia, chiar dacă într-o formă mai diminuată. Riley se abţinu să atragă atenţia că, în asemenea condiţii, ei îl întâlniseră pe bau-bau şi că acesta le aparţinea.

Merrit încercă să reia povestea.

— Cu o dispensă de la Pentagon, am lucrat direct cu gene umane şi de babuin, combinându-le. Combinarea a fost uşoară. N-a fost însă uşor să obţinem o combinaţie viabilă. Sinbatanţii pe urmele cărora vă aflaţi sunt cea de-a patra generaţie a primei noastre combinaţii viabile, care a apărut cam după douăzeci de mii de încercări. Sub aspect fizic, referindu-ne iar la fenotipul lor, rezultatele sunt evidente. Sinbatanţii sunt ceva mai mici decât omul mediu, dar mult mai mari decât babuinul mediu. Au picioarele prehensile, ceea ce înseamnă că-şi pot folosi degetele mari pentru a apuca obiecte şi a se căţăra. Mâinile, de altfel, sunt mai mult umane, facilitând folosirea echipamentelor proiectate pentru oameni. Au o coadă funcţională şi pielea acoperită cu un strat subţire de păr maroniu. Capul este, probabil, partea cea mai deosebită. Au maxilare mari, care-şi menţin colţii babuinilor. Cu

toate astea, fruntea nu e teşită, ca la majoritatea primatelor. Şi de aceea, domnule general, trebuie să înţelegeţi când vorbesc despre ceea ce este vizibil şi ce nu. Nu cunoaştem adevăratele posibilităţi ale sinbatanţilor. Şi există câteva motive în acest sens.

Colonelul Hossey vorbi pentru prima oară:

— De ce nu ne relataţi mai întâi despre capacităţile lor pe care le cunoaşteţi şi abia după aceea vom putea pătrunde şi în domeniul speculaţiilor. Eu sunt interesat în special de posibilităţile acestora de a mânui armele.

Vocea lui Merrit deveni monotonă când începu să expună faptele:

— Proiectul preconiza producerea unui înlocuitor pentru soldatul individual pe câmpul de luptă. Existau câteva cerinţe de bază stabilite de Pentagon pentru proiect. Una se referea, în mod evident, la talia fizică şi la forţă, pe care le-am obţinut prin manipulare genetică. Alta privea posibilitatea de reproducere sau creştere rapidă a acestor creaturi. Teoretic, puteam crea o armată în laborator, în anumite limite de timp – practic, aveam permanent gata o armată pe ţeavă. „Cost minim de întreţinere, cu potenţial rapid" cred că era expresia folosită de doctorul Ward. Am reuşit asta parţial, prin manipularea genelor care afectează creşterea. În acest domeniu era expert doctorul Ward. Cel mai sensibil factor în cazul sinbatanţilor era inteligenţa. S-a acceptat de la început că nu puteam produce o creatură capabilă să folosească maşinării sofisticate, cum ar fi rachetele sau aparatele de zbor, dar simţeam că puteam realiza una care să fie în stare să folosească o armă individuală. Voiam ca această creatură să reuşească să răspundă la câteva comenzi simple şi să lupte. Pentru asta, aveam nevoie de un grad mai înalt de inteligenţă decât era îndeobşte prezent în lumea animală sau fusese vreodată produs în cadrul experimentelor genetice. Aici a intervenit factorul uman. Am folosit ţesuturi fetale umane ca sursă de gene în combinaţiile transgenice. Cum ziceam…

— O clipă, interveni generalul Williams. Asta nu este ilegal?

Lui Riley întrebarea i se păru mai degrabă prostească, având în vedere scopul întregului Proiect Sinbat. Ce mai însemna încă o abatere sau o încălcare a unei reguli?

— Am primit o dispensă… sau cel puţin aşa a spus doctorul Ward, continuă Merrit pe acelaşi ton plat. Cum ziceam, a fost nevoie de mult timp şi de efort ca să găsim o potrivire viabilă. Era în aceeaşi măsură o chestiune de noroc şi de cunoştinţe practice. Cu fiecare generaţie, am continuat să manipulăm şi să îmbunătăţim. Acesta este domeniul asupra căruia m-am concentrat eu. Am reuşit să obţinem un nivel ridicat de inteligenţă, dar totodată şi o extrem de ridicată agresivitate. Pentru a face faţă agresivităţii, doctorul Ward folosea medicamente calmante, în diverse combinaţii. Am simţit clar că aceste medicamente aveau efect şi asupra capacităţii de gândire a sinbatanţilor şi am să vă

arăt foarte pe scurt ce s-a întâmplat când aceştia nu s-au aflat sub efectul lor. Capacitatea normală a sinbatanţilor de a folosi arme este foarte limitată. În laborator au exersat să mânuiască doar arme de jucărie. E vorba de prima generaţie care a fost efectiv dusă în teren. Toţi patru sinbatanţii au petrecut patru zile în libertate sub instruirea unor militari, învăţând să tragă cu arme adevărate.

Acum, luă cuvântul Lewis:

— V-am verificat înregistrările făcute cu ocazia acelui antrenament. Sunt în stare să tragă; am văzut nenumărate dovezi ale acestui fapt. Totuşi, nu par să fie în stare de prea multe cu armele, de pildă, să le reîncarce sau să le cureţe. Când isprăvesc un încărcător, pentru ei arma este terminată. Deoarece creaturile erau drogate în timp ce se antrenau, se punea întrebarea dacă antrenamentul chiar o să ţină.

— Dar dacă ar învăţa să reîncarce? întrebă Riley.

— Cineva ar trebui să-i înveţe, răspunse Lewis.

— I-a învăţat cineva cum să scape sau cum să-şi taie zgărzile? se interesă Riley calm. Celor doi oameni pe care i-am pierdut le-au fost luate harnaşamentele pentru transportat greutăţi, care aveau încărcătoare suplimentare, în buzunarele destinate muniţiei. Trebuie să fi existat un motiv pentru care le-au luat sinbatanţii.

După un scurt moment de linişte, în care fiecare reflectă asupra chestiunii, Merrit continuă:

— Domnul Riley observă bine. Nu putem fi siguri de ce sunt în stare sinbatanţii. Cred că nu trebuie să-i subestimăm. Doar pentru faptul că nu i-am învăţat ceva, nu înseamnă neapărat că nu ştiu cum să procedeze.

— Trebuie să înţelegeţi realitatea din perspectiva sinbatanţilor. Tot ce ştiu ei este laboratorul şi cele câteva ieşiri în libertate, la Fort Campbell. Instinctul şi unicul lor scop va deveni acum supravieţuirea. Atacă din trei motive: agresivitatea înnăscută, căutarea hranei şi ceea ce iau ei drept apărare împotriva încercărilor voastre de a-i aduce înapoi.

În privinţa primelor două aspecte, sinbatanţii, conform creşterii lor rapide, sunt extrem de agresivi şi au o foarte înaltă rată a metabolismului. Trebuie să mănânce într-un ritm egal cu ciclul lor accelerat de viaţă. Aproape permanent le este îngrozitor de foame.

— Dacă se dezvoltă atât de rapid, nu au o viaţă mai scurtă? întrebă Riley.

— Ba da. Aceşti sinbatanţi adulţi mai au de trăit doar patru luni, potrivit anticipării.

— Nu putem aştepta patru luni, comentă Trollers.

— Nu, nu putem, acceptă Merrit. Or să vrea şi ei să supravieţuiască, la fel de mult ca mine sau ca dumneavoastră. Or să

lupte pentru viaţă, dacă simt vreo ameninţare. Deja aţi avut un exemplu. Cei care s-au întors au atacat şi au încercat să distrugă ce au văzut ei ca fiind o ameninţare.

Merrit îşi plimbă privirea de jur-împrejurul încăperii, vocea înviorându-i-se iar, în cele din urmă:

— Dar cea mai mare îngrijorare a mea este că acolo avem ceva cu totul neaşteptat.

— Ce vrei să spui? întrebă Lewis.

— Vreau să spun că se poate să nu fi înţeles, de fapt, niciodată funcţia mentală a sinbatanţilor. Sunt creaturi inteligente – şi nu cred că asta se poate nega. După părerea mea, sunt mult mai inteligente decât le-a considerat doctorul Ward. În afara mediului de constrângere din laborator, nu se poate spune ce capacităţi îşi pot dezvolta când sunt pe picioarele lor, sau chiar şi-au dezvoltat, pentru care noi nu i-am testat.

— Cum ar fi? întrebă Riley.

În loc de răspuns, Merrit se duse şi dădu drumul la aparatul video.

— Am să descriu ce vedeţi, astfel încât să poată pricepe şi cei care nu se află aici. Este o bandă video înregistrată în urmă cu vreo trei luni. De fiecare dată când lucram în zona de izolare, aveam o persoană care supraveghea aparatul video în afara izolatorului, pentru a verifica ce se petrece înăuntru. În acea zi, eu eram înăuntru, iar unul dintre asistenţii noştri, Mark Donovan, supraveghea monitorul.

O să vă dau câteva repere asupra situaţiei din acea zi deosebită. Doctorul Ward era plecat de cinci zile la Washington, pentru o conferinţă. Imediat după plecarea sa, le-am scos sinbatanţilor din dietă calmantele. Voiam să văd ce-o să se întâmple când urmau să acţioneze la ceea ce se putea numi nivelul normal de funcţionare.

Ochii lui Riley urmăreau silueta care apăru pe ecran şi rămase în faţa celor două compartimente. Creaturile din interior şedeau şi se uitau numai drept înainte.

Merrit îşi descrise acţiunile:

— Am stat pur şi simplu acolo, o perioadă de timp. Nu observasem nicio schimbare notabilă pe parcursul celor cinci zile de când le suprimasem calmantele şi aveam de gând să le reintroduc în masa următoare. S-ar putea spune că era ultima ocazie pe care o aveau de a face altceva decât până atunci.

Merrit tăcu vreo treizeci de secunde, apoi Merrit de pe ecran se apropie de compartimentul din stânga.

Încercând să explice ce se întâmpla pe ecran, în vocea ei simţea încordarea.

— Îl vedeţi pe sinbatantul mascul din Cubul #1 întorcându-se spre perechea sa şi atacând-o. Nu mai văzusem agresiuni între partenerii unei perechi, motiv pentru care le permiteam să stea împreună. Am

crezut că o ucide.

Pe ecran, sinbatantul mai mare aflat în compartimentul din stânga îl pusese pe celălalt la pământ şi părea că-l izbeşte cu capul de pereţi. Mâna lui Merrit era pe închizătoarea cu cifru a cubului, şi umbla la cifre. Din fundal, se auzi o voce care o întrebă ce face:

— După cum observaţi, încercam să stabilesc combinaţia pentru deschidere. Voiam să încerc să salvez femela. Din fericire, Mark a reacţionat rapid. Îl auziţi întrebând şi căutând să afle de ce făceam aşa ceva. Mi-a zădărnicit toate încercările folosind computerul.

Camera reveni asupra cubului, în vreme ce Merrit se depărtă de uşă, lăsând baltă încuietoarea. Sinbatantul mascul îşi opri atacul şi se întoarse s-o privească. Femela se ridică şi ea, fără să pară că ar fi păţit ceva.

— Ulterior, după ce-i sedasem, i-am făcut femelei un control complet. Nu avea nicio urmă pe corp. Nimic care să indice că fusese atacată cu adevărat.

— Şi? întrebă Lewis. Vrei să spui că sinbatanţii au încercat să te păcălească, ca să deschizi uşa?

Merrit se uită la el, cu ochii larg-deschişi, ticul de la ochiul stâng făcându-i obrazul să zvâcnească la câteva secunde.

— Îmi dau seama că vi se pare greu de crezut, dar ştiu exact că asta încercau să mă determine să fac. Trebuie să mă credeţi!

— Să ne întoarcem la urmărire, doctore, interveni vocea lui Trollers. Cât de deştepte sunt afurisitele alea când nu sunt sedate? Pot comunica unele cu altele?

Merrit închise ochii şi trase de câteva ori, adânc, aer în piept. Riley observă că avea pumnii strânşi, cu încheieturile albite.

— Ştie vreunul dintre dumneavoastră ceva despre mintea bicamerală?

Expresiile plate ale lui Riley şi Lewis îi răspunseră pe deplin.

— E-n regulă. Am să încerc să simplific asta pe cât se poate, începu Merrit. Întrebare-cheie: care este diferenţa dintre om şi animal – babuin, de pildă. Cei mai mulţi ar spune: gândirea. Dar nu-i adevărat. Toate exemplele manifeste de gândire sunt prezente în lumea animală: învăţarea, conceptele, chiar un limbaj rudimentar. Babuinii folosesc aproximativ optzeci de semnale sau comenzi – practic, comunicarea. Această abilitate a fost un alt factor în alegerea babuinului ca parte a bazei noastre genetice pentru crearea sinbatanţilor. În acelaşi mod au început şi oamenii. Există o teorie potrivit căreia oamenii s-au desprins cu adevărat de lumea animală numai atunci când au fost în stare să comunice pe scară largă cu un limbaj verbal şi să acţioneze mai degrabă ca indivizi decât ca parte a unui grup. Mai este şi o teorie care spune că înainte de a avea un limbaj verbal extins, Homo sapiens putea comunica la un fel de nivel telepatic. Deşi asta era de folos în

cazul unei apărări eficiente de grup într-un mediu dificil, întârzia, totodată, progresul, deoarece era nevoie ca grupul să stea strâns unit şi să gândească oarecum la fel. Odată ce ne-am dezvoltat limbajul verbal, am fost în stare să explorăm şi să avem mai multă iniţiativă ca indivizi. Un lucru interesant este că dezvoltarea limbajului nu a fost dictată atât de factori externi, cât de evoluţia creierului însuşi. Aici intervine mintea bicamerală. Creierul uman constă din două jumătăţi aproape identice, dar cu foarte puţine conexiuni între ele. Centrii vorbirii, din creier, sunt prezenţi aproape în aceeaşi măsură în ambele emisfere; cu toate astea, la oameni, sunt funcţionali în proporţie de nouăzeci şi şapte la sută în emisfera stângă. Ce s-a întâmplat cu centrul vorbirii din emisfera dreaptă? Se află încă acolo, dar este nefuncţional, la aproape toată lumea. Unii cred că acesta e locul în care îşi are sediul o capacitate telepatică simplă. Iniţial, creierul omului avea mai multe legături între cele două părţi, iar centrii vorbirii conlucrau. La sinbatanţi, centrii vorbirii sunt dezvoltaţi în mod egal în ambele părţi ale creierului Nu sunt în stare de vorbire propriu-zisă – cel puţin nu una pe care s-o putem noi determina –, dar au acea parte a creierului prezentă în ambele emisfere. La ei, cele două emisfere ale creierului sunt, de asemenea, mai conectate reciproc decât în cazul omului. Cred că e posibil ca sinbatanţii să aibă capacitatea de a comunica mental unii cu alţii, într-o oarecare măsură. Se află într-un punct de evoluţie situat între maimuţele superioare şi oameni.

— Haide, doctore! explodă Trollers. Nu mai rămâne decât să ne spui că citesc gândurile. Nu-s decât nişte animale afurisite.

— Sunt mai mult decât animale! izbucni Merrit. Sunt…

Se opri brusc, cu privirea rătăcită.

— Sunt ce? o îndemnă colonelul Hossey.

Merrit clipi şi se uită la Riley.

— Trebuie distruşi, spuse ea cu un calm cu care ar fi declarat că soarele va răsări mâine dimineaţă. Trebuie să fie distruşi toţi.

— Înapoi la întrebarea despre inteligenţă, zise Riley, încercând să readucă întâlnirea pe un făgaş util. Pot confirma că sunt mai isteţe decât toate animalele, pe care le-am văzut vreodată.

O atinse pe Merrit uşor pe umăr.

— Ne puteţi da o idee despre cât de deştepţi sunt?

Merrit încuviinţă din cap abia sesizabil.

— Nu încape îndoială că sunt extrem de inteligenţi – şireţi ar fi probabil un cuvânt mai potrivit. Nu cred că au posibilitatea de a face multe raţionamente abstracte, dar sunt foarte capabili să formuleze planuri elementare. Şi cred că evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore vin în sprijinul acestei afirmaţii. Poate că nu vom şti niciodată cum au reuşit să scape, dar au profitat de situaţie şi vor

continua s-o facă până ce îi vom opri.

Duduitul elicelor elicopterului ce şfichiuiau aerul acoperi glasul liniştit al lui Merrit. Riley ieşi în hol şi se uită afară. Un elicopter UH-60 Blackhawk se aşeză în parcare. Uşile alunecară în lături şi zece soldaţi înarmaţi săriră afară. Riley îi recunoscu pe mai mulţi dintre ei. Era o echipă din compania A, batalionul 3. Elicopterul se înălţă brusc şi se depărtă cu zgomot spre est, înapoi, pentru o altă încărcătură.

— A sosit prima încărcătură cu întăriri, îi anunţă Riley pe ceilalţi.

Generalul Trollers zise:

— Am oameni din Grupul 5 lăsaţi la sol, la podurile ce duc spre Locul Dintre Lacuri, ca să închidă parcul. Forţa de Serviciu 160 lansează şi ea nişte elicoptere înarmate, care să acopere suprafaţa apei, pentru a se asigura că n-au să încerce să scape pe aceeaşi cale pe care au intrat.

— Am să plasez trei echipe la lacul Barkley, în apropierea voastră, adăugă colonelul Hossey. Trebuie să se ridice de la sol, cu bărcile, în cincisprezece minute.

Trollers îşi continuă informarea:

— Am luat deja legătura cu autorităţile statale din Kentucky şi Tennessee. Imediat ce închidem parcul, îl şi curăţăm.

Riley se simţea uşurat că roţile se puseseră, în cele din urmă, în mişcare. Colonelul Hossey lansă apoi întrebarea care i se tot învârtise lui Riley prin minte de la începutul misiunii sale:

— Ce se află în raniţele despre care mi s-a vorbit?

Merrit trase adânc aer în piept.

— Raniţele conţin embrioni din cea de-a cincea generaţie şi hrană pentru a-i ajuta să supravieţuiască procesului naşterii. După cum v-am spus, cu fiecare generaţie, lucram la o modalitate prin care să putem produce mai rapid noi creaturi. Una dintre cerinţele Proiectului era să putem păstra aceste creaturi într-un fel de „stare de aşteptare”, până când avea să fie nevoie de ele. Am folosit embrioni congelaţi. Prelevam embrionii din femele la începutul celui de-al treilea trimestru şi-i congelam. Îi ţineam pe sinbatanţi în compartimente ca perechi şi le permiteam să se împerecheze în voie, preluând de fiecare dată embrionii. Teoria era că la scoaterea din mediul staţionar îngheţat, raniţele aveau să furnizeze un mediu potrivit pentru completarea proceselor de naştere şi creştere. Era ceea ce noi am denumit Faza IV de încercare. În cadrul ultimului nostru test pentru această fază, din paisprezece naşteri de posibili sinbatanţi viabili am avut succes cu patru. Şi asta în condiţii de laborator.

Trollers interveni:

— Câţi embrioni sunt în raniţe?

Matematica lui Merrit se arătă ucigătoare.

— Doi în fiecare păstaie. Şapte păstăi într-o raniţă. Două raniţe

furate. Douăzeci şi opt de embrioni.

— Adică s-ar putea să avem douăzeci şi opt de lucruri de-alea cutreierând pe-aici?

Generalul Williams era neîncrezător.

— Mă îndoiesc foarte tare că măcar cincizeci la sută dintre ei vor supravieţui procesului naşterii. Nu este o naştere normală. Sunt cuplaţi la suficientă hrană pentru a atinge talia normală pentru naştere cam în patruzeci şi opt de ore. Apoi, planul era ca sinbatanţii maturi să aibă grijă de nou-născuţi, aducându-le mâncare până ce aveau să fie şi ei în stare să vâneze singuri. Acesta a fost un alt motiv pentru care le-am dat o configuraţie de rucsac – astfel ca maturii să-şi poarte puii până la naştere. Prin urmare, vom avea între zece şi douăzeci şi ceva de chestii de-alea dacă nu le dăm de urmă înainte să înceapă procesul? întrebă Williams.

Merrit scoase o foaie de hârtie şi începu să calculeze în timp ce vorbea:

— Dacă nu prindeţi toţi sinbatanţii, s-ar putea să fie mult mai rău de-atât, domnule general.

— Cum adică?

— V-am zis că am avut un factor de creştere de cincisprezece ori peste normal; pentru ca să obţinem sinbatanţi, noi folosim babuini normali, fiindcă aşa a ieşit. Babuinul normal este capabil de reproducere după o mie de zile, adică la o vârstă cu puţin peste trei ani. Sinbatanţii pot face asta în şaizeci şi şapte de zile.

— Aşadar?

— Aşadar, aceşti sinbatanţi încep să crească în două zile de când începe să lucreze păstaia. După şaizeci şi şapte de zile din acel moment, noua generaţie atinge pubertatea.

— Vrei să spui că sunt în stare să mai facă şi alţii?

— Da. Şi cu o perioadă de gestaţie de numai zece zile, s-ar putea să vedem o nouă generaţie de sinbatanţi după trei luni de când se naşte prima. Merrit înşira rapid cifre pe hârtie. Progresia geometrică este ameţitoare. De asemenea, nu uitaţi că prima generaţie de adulţi – cei trei încă în viaţă, două femele şi un mascul – se pot reproduce iar, cu aceeaşi gestaţie rapidă, chiar în vreme ce generaţia din raniţe se dezvoltă spre propria ei vârstă de împerechere.

După o scurtă pauză, vorbi generalul Trollers:

— Nu trebuie să ne îngrijorăm de asta. Îi vom prinde în următoarele patruzeci şi opt de ore. Chiar dacă raniţele activează, putem să-i măturăm pe toţi sinbatanţii din interiorul parcului. N-au nicio şansă să supravieţuiască până la vârsta de împerechere.

Riley se gândi că era un fel de a vorbi destul de orgolios, ţinând cont de stricăciunile provocate până acum. Sinbatanţii reuşiseră foarte bine să rămână în viaţă şi ascunşi, deocamdată. Totuşi, cu ajutorul de

la Fort Campbell şi cu parcul închis, ar fi trebuit să fie în stare să dea de ei.

— Am să aterizez la Aeroportul Militar Campbell în treizeci de minute, anunţă Trollers. Mă deplasez la locaţia voastră, în parc, şi stabilesc acolo Cartierul General. Între timp, blocăm parcul. Terminat.

Lewis închise radioul.

— S-o luăm înapoi, spre parc.

Riley se uită la Merrit. Ticul ei nervos îşi vedea de treabă, sub ochiul stâng. Se impunea să ţină o strânsă legătură cu ea. Lucrul cel mai important era că sinbatanţii căzuseră în capcană, în interiorul Zonei Locul Dintre Lacuri, iar ei aduceau, în fine, în joc o forţă adecvată pentru a le face faţă.

Atlanta

5:15 p.m.

Kate smulse receptorul la primul apel.

— Westland.

— Asigură-te.

Kate comută bruiajul.

— M-am asigurat.

Patterson îi transmise ce aflase pe tonul cu care ar fi tratat o afacere:

— Ai doi oameni ciudaţi care lucrează la proiectul ăla de la Bioteh. Pe care-l vrei primul?

— Începi cu Ward, spuse Kate.

— Am descoperit de ce lucrează pentru Trollers. A fost prins acum patru ani folosind ţesuturi fetale – asta după ce acest lucru fusese interzis de preşedinte. Lucra pentru una dintre cele mai mari firme de bioinginerie din ţară; când oamenii lui Trollers au pus laba pe el, au folosit ceea ce descoperiseră ca să-l scoată de-acolo. El a pretins că e nevinovat, dar se pare că au avut probe puternice împotriva lui. Firma a păstrat tăcerea pentru că nu voiau să-şi facă publicitate proastă, iar Ward s-a dus pentru că n-a vrut să ajungă la puşcărie.

— Mă întreb dacă treaba nu fusese aranjată de Trollers, zise Kate.

— Din ce-am aflat eu, nimic nu indică aşa ceva, dar n-ar fi imposibil. Nu trebuie, totuşi, să uiţi că în bioinginerie sunt băgaţi al naibii de mulţi bani.

— Deci ştim de ce era Ward la Bioteh, zise Kate. Altceva?

— Asta-i cu Ward. Făcând săpături în culisele Serviciilor Secrete, am găsit chestii foarte interesante cu privire la celălalt personaj, Merrit. Încep cu ce-i mai recent şi apoi mă întorc: Acum trei luni, Merrit a încercat să părăsească munca de la Bioteh. Nu este prea clar din ce motive, dar SIA a încuiat-o cu unul dintre discursurile alea: „Avem noi grijă să nu mai lucrezi vreodată pentru altcineva.”

Întorcându-se de-acolo, a fost reclamată de Universitatea Texas, la Austin, unde lucra, pentru că efectua experimente neautorizate pe pisici. Se pare că avea nişte teorii ciudate despre creierul lor şi-şi făcea propriile ei experimente. A fost prinsă şi aproape dată afară. Membrul din conducerea facultăţii pe care l-au intervievat a declarat că Merrit avea o personalitate instabilă. Însă lucrul cu adevărat interesant despre ea este familia, mai ales tatăl. S-a numărat printre cei care au fost prinşi înăuntru când s-a defectat o fabrică de materiale nucleare pentru armament, din Idaho, pe la începutul anilor şaptezeci. Ştirea nu a fost dată publicităţii, dar era cât pe ce să se topească un reactor, undeva, într-un loc numit Cedar Creek. Una dintre bare a explodat şi a omorât patru oameni. Locul era prea încins pentru a încerca să scoţi trupurile afară, aşa că s-au mulţumit să toarne beton deasupra şi să acopere totul, inclusiv cele patru corpuri. Unul dintre cei patru era tatăl lui Merrit.

— Fir-ar să fie! comentă Kate. Asta ar putea contribui la o personalitate instabilă. Dar ce are-a face chestia cu ce se întâmplă acum?

— Păi, în primul rând, replică Patterson, ofiţerul însărcinat cu investigaţiile pentru acordarea accesului lui Merrit la informaţii secrete a recomandat respingerea. A declarat că, după opinia mai multor persoane, ea încă mai nutreşte resentimente la adresa Guvernului nu numai pentru că tatăl îi fusese ucis, dar şi pentru că trupul lui nu fusese recuperat.

— Aş fi împărtăşit recomandarea tipului, zise Kate. Atunci, de ce a primit permisiunea?

— Ward s-a zbătut din greu pentru asta, iar Trollers l-a sprijinit. Era pur şi simplu prea bună în domeniu ca s-o neglijezi. Cred că au intuit că n-au de ce să-şi facă griji. Nimic din trecutul ei nu sugera că ar fi putut constitui un factor de risc pentru securitate, ci doar o persoană ciudată.

— I-au făcut o evaluare psihiatrică?

— Da. Am reuşit să arunc o privire pe raportul psiho pe care i l-au întocmit înainte de a merge să lucreze acolo. Nimic semnificativ, în afara faptului că doctorul a simţit că este extrem de idealistă şi în acelaşi timp paranoică. O combinaţie ciudată. Dar…

Patterson făcu o pauză.

— Ce?

— Dar eu cred că raportul nu e complet.

— De ce ar fi sustras cineva o parte din evaluarea ei psiho? întrebă Kate.

— Poate din cauză că raportul complet ar fi determinat scoaterea lui Merrit din cadrul Proiectului. Poate Ward l-a convins pe Trollers că Merrit era prea importantă pentru Proiect şi că el o putea controla. Nu

sunt sigur dacă informaţia asta ajută la ceva, dar întotdeauna e bine să ştii cu cine lucrezi.

— Sunt de acord, răspunse Kate. Îţi sunt extrem de recunoscătoare pentru tot ce mi-ai comunicat. Oricum, nu ştiu dacă vreuna dintre informaţiile date mai contează acum. Au alertat Grupul 5 şi alte câteva unităţi de la Fort Campbell, ca să se ocupe de problema asta, aşa că Dave măcar n-o să mai fie singur acolo.

— Minunat. Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de ceva.

— E-n regulă, Drew. Mulţumesc mult. Îţi rămân datoare.

— Terminat.

Punând receptorul jos, Kate se gândi la cele ce i se spuseseră. Într-adevăr, nu era prea multă informaţie utilă. Întocmi pe o foaie de hârtie un rezumat şi ridică din nou receptorul. Trebuia să i-o transmită lui Powers înainte ca acesta să plece, aşa încât să i-o poată trece mai departe lui Dave.

Capitolul 15

Lacul Barkley
5:34 p.m.

— Încet. Încet. Mai încet.

Sergentul-major Powers stătea aplecat în afara elicopterului UH-60 şi se uita la suprafaţa apei în timp ce vorbea în microfonul încorporat în cască, ghidându-l pe pilot la coborâre. Apa întunecată a lacului Barkley era frământată de suflul elicelor elicopterului ce aluneca pe deasupra ei, la numai trei metri înălţime, cu o viteză de cincisprezece kilometri pe oră.

Powers îşi aruncă privirea spre ceilalţi trei oameni din aparat. Fiecare îi făcu semn cu degetul mare ridicat că totul era în ordine.

— Lansăm! îi anunţă el pe piloţi.

— S-a făcut.

Pilotul din stânga se uită peste umăr la oamenii în negru, timp în care cel din dreapta continuă să controleze aparatul.

— Desprindere! strigă Powers, plesnind cu palma maneta care comanda dezlipirea Zodiacului de sub burta elicopterului. Barca se desprinse şi căzu.

Powers îi indică pe cei doi oameni care stăteau pe prag, de-o parte şi de alta a compartimentului de marfă, în partea din faţă.

— Hai!

Ei îşi aruncară peste bord rucsacii etanşi, apoi, imediat, îşi făcură vânt în urma lor.

Powers scoase picioarele afară, peste marginea aparatului.

— Hai! strigă el peste umăr, şi celălalt sări odată cu el.

Cei patru oameni ajunseră cu toţii afară în şase secunde.

Când părăsise aparatul, Powers îşi aruncase rucsacul – prins cu o coardă de siguranţă de cinci metri –, apoi se avântă şi el, băgându-şi capul între umeri şi apucându-se cu mâinile de după ceafă. Şocul cufundării cu viteză în apa rece îi tăie respiraţia. Aerul prins în costumul etanş îl făcu să ţâşnească la suprafaţă. Îşi puse labele de înotător, trase rucsacul aproape şi, întorcându-se pe spate, vâsli cu picioarele spre Zodiac.

Când se căţără peste bord, genunchiul vătămat protestă împotriva sforţării la care era supus. Doi dintre ceilalţi membri ai echipei montau deja motorul de patruzeci de cai putere la locul lui şi-l puneau în funcţiune. Erau din compania B, batalionul 3, echipa de scufundători. Sergentul echipei se afla în concediu de boală toată săptămâna, aşa că Powers se oferise imediat voluntar pentru postul de

sergent şef pentru această operaţiune. În confuzia stării de alarmă şi a dislocării trupelor, comandantul de batalion nu descoperise mişcarea.

Motorul se trezi cu zgomot la viaţă şi Powers îi conduse spre poziţia stabilită. În vreme ce se deplasau, Powers îl rugă pe unul dintre oameni să-i desfacă fermoarul costumului etanş. Şi-l dădu jos, după care-i întoarse serviciul.

Un al doilea elicopter le trecu în viteză pe deasupra capetelor şi lăsă la apă încă patru oameni într-o barcă, la o sută de metri în partea de sus a lacului. În zece minute, în apă se aflau nouă bărci, întinse de-a lungul unei linii ce pleca de la Debarcaderul Bacon Creek spre sud, până mai jos de Golful Fords. Deasupra, patrula un aparat OH-6 de atac, din Forţa de Serviciu 160, cu un automat scos afară, peste bechia din dreapta, iar piloţii supravegheau cu atenţie suprafaţa apei.

Powers băgă un glonţ pe ţeava pistolului său automat M-16 şi zâmbi. Se afla iarăşi în acţiune. Durerea surdă de la genunchiul lovit era înecată în clocotul adrenalinei.

Locul Dintre Lacuri

5:56 p.m.

Riley urmărea agitaţia din jurul său: aterizau şi decolau elicoptere şi era instalată o reţea sigură de comunicaţii, astfel încât generalul Williams să-şi poată controla forţele. Un colonel din personalul generalului prezenta situaţia operaţiunilor, iar Riley se ţinea şi el de grupul de comandă, ascultând. Înfăţişarea sa neîngrijită şi strălucirea din priviri îl împiedicau pe tânărul locotenent să-l gonească din zonă.

— Ambele poduri peste Route 68, care traversează Zona LDL, sunt acum închise. Soldaţi din batalionul 2, Grupul 5 de Forţe Speciale, păzesc acum ieşirile din drum, iar poliţia statală din Kentucky împiedică oamenii să se apropie dinspre celălalt capăt.

Omul izbi cu un arătător în harta prinsă cu pioneze de un stativ.

— Celălalt pod, aflat la treizeci şi doi de kilometri spre nord, aici, unde Trace iese din parc, e şi el pe cale de a fi închis. Permitem numai ieşirea, nu şi intrarea.

Folosim în primul rând soldaţi din Grupul 5 pentru această misiune, fiindcă ei au acces la secret. Oricum, perimetrul sudic al parcului este în întregime format din uscat şi va necesita mai multe trupe pentru asigurare decât poate furniza Grupul 5. Din acest motiv, două batalioane ale Diviziei 101 se îmbarcă acum pentru a fi dispuse pe Route 79, de unde lacul Barkley traversează spre lacul Kentucky. Vor folosi drumul ca linie de reper, orientată spre nord.

Arătătorul alunecă de-a lungul lacului Barkley, apoi sări pe lacul Kentucky.

— În afara Zodiacurilor Forţelor Speciale, care supraveghează de pe apă, ambele lacuri sunt survolate de elicoptere din Forţa de

Serviciu 160. În total, înconjurăm aproape o sută şaptezeci de mii de acri de pădure.

Al naibii de multă pădure în care să se ascundă trei animale, se gândi Riley. Era bucuros că aduceau, în sfârşit, ceea ce părea să fie o forţă adecvată pentru a rezolva problema, dar ar fi dorit ca acest lucru să se fi întâmplat în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

— Cum îi veţi găsi pe sinbatanţi după ce veţi asigura perimetrul? întrebă generalul Trollers.

— Vom folosi împotriva lor automatele de pe elicopterele OH-6, ale Forţei de Serviciu 160. Dispozitivele de vizualizare în infraroşu de la bordul aparatelor ar trebui să fie în stare să depisteze animalele, chiar şi la adăpostul copacilor.

Colonelul care prezenta informarea făcu o pauză.

— Din nefericire, mai sunt încă civili în parc, iar semnalele termice provenite de la un sinbatant şi de la un om sunt prea asemănătoare. Trebuie să stăm pe loc până ce evacuăm parcul.

Ideea de bază este să profităm cât mai este lumină de zi pentru a închide parcul astăzi şi să folosim ziua de mâine pentru a goli parcul de civili. După care, sâmbătă noaptea, aparatele de luptă OH-6 vor survola parcul, folosind dispozitivele de vizare în infraroşu pentru minitunurile instalate la bord. Chiar acum un aparat de luptă Spectre, soseşte de la Baza Aeriană Militară Hurlburt, care ne va pune la dispoziţie o platformă ce poate rămâne pe ţintă permanent şi-şi poate folosi sistemul de televiziune cu nivel scăzut de lumină pentru a suplimenta elicopterele. Orice are două mâini şi două picioare va fi mitraliat, iar locul marcat. Echipe din componenţa Grupului 5 se vor afla în aer pe aparate UH-60 şi vor ateriza imediat la toate locurile de tragere, pentru a investiga rămăşiţele.

Echipa lui Riley se număra printre cele desemnate. Mai existau încă două echipe A cu aceeaşi misiune la Cartierul General. Riley era de acord cu decizia de a-i căuta pe sinbatanţi din aer. Nu-i mai surâdea ideea să-i urmărească iarăşi de la sol, chiar cu câini, mai ales acum, când creaturile erau înarmate.

— Dacă nu daţi de ei mâine noapte, păstăile încep să lucreze în dimineaţa următoare. N-o să aveţi o viaţă prea liniştită.

Comentariul lui Merrit îl prinse nepregătit pe ofiţerul care prezenta situaţia. Trollers se ridică în picioare, să răspundă.

— Ştim. Nu există alternative. Vremea este încă nefavorabilă, ca să folosim câinii pentru urmărire. Putem încerca să folosim infraroşul, dar, la vreo şase-şapte kilometri de aici, se află un grup care reconstituie Războiul Civil. Asta înseamnă aproape o mie de persoane răspândite în teren şi pregătite să se joace mâine de-a războiul. În zona parcului mai există şi câţiva turişti şi vânători. Suntem în curs de a-i expedia pe aceşti oameni, dar nu cred că-i putem găsi pe toţi până

în zori. Mâine vom parcurge toate potecile, cu o portavoce, încercând să-i alertăm şi să-i scoatem afară.

Trebuie să ne preocupe, totodată, şi securitatea. În faţa autorităţilor civile vom susţine că au scăpat nişte militari înarmaţi de la Fort Campbell şi-i căutăm.

Riley se întrebă cum va funcţiona această poveste de acoperire. Era clar că SIA se străduia să ţină capacul pe oală, chiar dacă temperatura se ridicase în ultimele două zile.

Colonelul Hossey puse întrebarea care tocmai îi trecea prin minte şi lui Riley:

— Cum putem fi siguri că punem mâna pe toţi sinbatanţii dacă-i ratăm noaptea viitoare şi încep să lucreze păstăile?

Doctor Merrit se ridică în picioare. Militarii care umpleau cortul se întoarseră şi o ascultară pe micuţa cercetătoare, cu vocea slăbită de încordarea ultimelor câteva zile.

— Joi de dimineaţă e posibil să se nască maximum douăzeci şi opt de sinbatanţi. Deşi nu vor supravieţui cu toţii, este exclus să vă pot da numărul exact. Dacă am reuşi să găsim locul în care iniţiază raniţele, am găsi, eventual, rămăşiţele celor care nu supravieţuiesc şi asta ne-ar da o cifră corectă. Cel mai periculos ar fi să nu putem conta pe un cuplu care să se împerecheze.

Generalul Trollers ridică o mână pentru a preveni şi alte vorbe prevestitoare de rele.

— Îi vom găsi înainte ca păstăile să lucreze.

Se sculă în picioare, dând de înţeles că şedinţa de informare se sfârşise.

— Să trecem la treabă!

6:13 p.m.

Louis era nemulţumit de elicopterele care se învârteau pe deasupra capetelor lor. Cum să pretindă că trăieşte în 1863 când simţurile îi erau agresate de amintirea constantă a timpurilor moderne. Regimentul 7 Cavalerie era desfăşurat pe o direcţie ce urmărea flancul nordic al liniilor Uniunii, pregătindu-se pentru bătălia de a doua zi.

Louis arunca vreascuri în focul pe care-l aprinsese, aşteptând să fiarbă cafeaua din oală. Fratele său, Jeremiah, se comporta încă speriat. Afurisitul de puştan pierdea prea mult timp prin pădure, acasă, şi pleca urechea prea mult la predici.

Printre acele lucruri stranii din copaci, simţite în cursul zilei, elicoptere şi vremea mizerabilă, Louis începea să-şi piardă entuziasmul pentru această reconstituire. Tânjea după căldura căminului şi a soţiei sale, din Illinois.

Lacul Barkley

7:12 p.m.

Undeva la înălţime, un vultur mare dăduse roată vreo zece minute Golfului Fords. În cele din urmă, se lăsă în jos, cu aripile larg desfăcute, asupra curenţilor înşelători ce se jucau de-a lungul falezei. Pasărea trecu printre câteva ramuri şi ateriză cu ghearele deschise pe o grămadă mare de carne aflată în putrefacţie. Creierul cât o boabă de mazăre al păsării înregistra o exaltare. Ciocul i se înfundă în hoit. Pasărea se lupta cu o a doua îmbucătură când simţurile i se alertară la sesizarea unei ameninţări. Întinzându-şi aripile, se înălţă dintr-o bătaie rapidă.

Prea târziu. Un picior îi fusese prins de dedesubt. O clipă se stabili un echilibru curios între aripile ce băteau sălbatic şi greutatea de jos. Strânsoarea se întări. Vulturul făcu o ultimă încercare de a se elibera, ţipând puternic.

De pe apă, Powers urmărise pasărea rotindu-se în cercuri la lumina zilei ce se împuţina. Auzi ecoul ţipătului disperat cum străbate apele şi aşteptă ca pasărea să reapară în văzduh. Dar după cinci minute Powers scoase harta.

Linia nordică a Golfului Fords arăta curbe de nivel strânse, reprezentând o faleză. Fuseseră informaţi despre faptul că acele creaturi pe urmele cărora se aflau puteau să se urce în copaci, deci părea logic să se poată urca şi pe stânci. Se părea că nu erau decât două modalităţi de a pătrunde în despicătura de la baza falezei: coborârea de sus sau venirea dinspre apă.

Powers le făcu semn cu mâna deasupra capului celorlalte două bărci, să rămână pe loc şi să acopere şi zona sa. Se întoarse spre oamenii din barcă.

— Intrăm în golful ăla. Vreau să fiţi cu ochii-n patru. Am văzut nu demult un vultur coborând acolo şi vreau să mă lămuresc ce şi cum. Să mergem.

Într-un minut, ajunseră la intrarea în golf. Powers împinse o creangă ce atârna peste apă şi le bara drumul. După intrarea strâmtă, golful se lărgea până la o deschidere de vreo sută de metri. Aşa cum bătea soarele pieziş, printre copacii înalţi de pe ambele ţărmuri, semăna cu o lungă catedrală verde. Spre nord, malul se înălţa, devenind abrupt. Spre sud, malul era relativ acoperit de copaci.

Navigatorul, Cartwright, lăsase motorul mai încet şi barca se deplasa cu viteză mică. După vreo două sute de metri, Powers semnaliză o oprire temporară.

— Nu simţiţi un miros?

Cartwright încuviinţă din cap.

— Aici a murit ceva.

— Ia-o de-a lungul malului. Am eu grijă la adâncime şi la obstacole.

Cartwright încetini. Zodiacul se cufunda în apă numai vreo zece centimetri, dar motorul se adâncea cam cu treizeci de centimetri în plus. Powers se uita întruna când la ţărm, când direct în apă, înaintea bărcii. Copacii creşteau unii într-alţii pe porţiunea îngustă de pământ dintre linia ţărmului şi faleză, iar între trunchiurile lor spaţiul era umplut de tufişuri dese.

În cele din urmă, când mirosul deveni foarte puternic, Powers îi făcu semn lui Cartwright să oprească şi-şi confecţionară cu toţii măşti din feşele aflate în trusele de prim-ajutor. Powers mai mirosise moartea; ceea ce putrezea acolo, înaintea lor, nu era o veveriţă. Era ceva mare.

Se apropiară mai mult. Powers simţi o greutate în stomac. Mută piedica pistolului său M-16 pe poziţia foc semiautomat.

— Opreşte!

Glasul său era estompat de ţesătura verde pe care şi-o înfăşurase în jurul gurii şi nasului. Cartwright stinse motorul şi veni şi el în partea din faţă a bărcii. Ceilalţi doi ţineau armele pregătite, acoperind flancurile.

La trei metri depărtare, pe mal, se vedeau printre pietre grămezi de oase albe.

— Ies pe ţărm. Acoperiţi-mă.

Powers trecu peste marginea bărcii, în apa surprinzător de rece. Suprafaţa întunecată îi înconjură pieptul până ce ajunse aproape de mal. Dând ramurile la o parte, Powers începu să cerceteze ceea ce tocmai descoperise.

— Adu barca! strigă Powers.

Scrută copacii şi suprafaţa verticală a falezei căutând să vadă orice mişcare, cu ţeava armei îndreptată permanent pe direcţia privirii. După cât reuşi să-şi dea seama, oasele erau de animal, dar nu voia să contribuie şi ei la grămada înspăimântătoare.

După ce Zodiacul acostă şi oamenii săi îl legară de un copac, Powers îi desfăşură pe cei trei pe un front abia schiţat, cu faţa spre faleză. Nu avură nevoie de vreun avertisment. Semnele morţii erau prezente pretutindeni.

— Aruncaţi o privire în jur. Aveţi grijă, uitaţi-vă cu atenţie la copaci.

După nici cinci secunde, glasul lui Cartwright sparse liniştea:

— Aici, domnule sergent-major!

Powers se năpusti prin tufişuri spre locul în care se afla omul. Oase mari, acoperite de carne sfâşiată, erau amestecate cu organe interne în putrefacţie. Powers recunoscu cele trei cranii: cai.

Se uită în sus la peretele falezei. Caii se repeziseră de pe buza stâncii abrupte şi se prăbuşiseră aici. Nu-şi imagina cum să fi fost caii atât de proşti încât să se sinucidă de bună voie – unul după altul. Ceva

îi gonise de pe faleză. După care, acest ceva se ospătase din cadavrele lor.

Strigătul altuia dintre oamenii săi îi întrerupse gândurile.

— Domnule sergent-major!

Powers se apropie de locul unde se aflau ceilalţi doi soldaţi. Unul era pe cale să-şi piardă cina; când sosi, Powers înţelese de ce.

Cadavrul era zdrobit şi cea mai mare parte a cărnii de pe picioare sfâşiată. Ochii de un albastru limpede se holbau însă cu nepăsare la întunericul ce se lăsa.

O găsiseră pe Emma Plunket.

Capitolul 16

Locul Dintre Lacuri

7:34 p.m.

Powers îşi dispuse cei patru oameni din echipă pe un perimetru restrâns, spate în spate. Malul jos al Golfului Fords se întuneca tot mai mult pe măsură ce soarele cobora; curând, noaptea urma să-i învăluie. Deţineau două seturi de ochelari de vizare în infraroşu, dar Powers nu se simţea aici în siguranţă, cu sau fără ochelari. În afara automatelor M-16, mai aveau şi o puşcă M-21, cu vizare de noapte, cu laser. Cartwright se agita lângă Powers, scrutând întruna peretele falezei.

— Ce e? întrebă Powers cu voce gravă.

Cartwright arătă în sus, spre peretele din stâncă.

— Suntem urmăriţi. O simt. Suntem urmăriţi de când am tras la mal.

În peretele de piatră erau destule crăpături şi fisuri care să ascundă o sută de sinbatanţi. Powers trebui să admită că, de zece minute, avea acelaşi sentiment. După ce descoperiseră cadavrul femeii, îi strânsese pe toţi mai aproape şi nu mai continuaseră cercetările. Fiecare om stătea cu arma pregătită, dar se aflau în dezavantaj pe terenul jos. Nu era timpul să caute necazuri, mai ales că ele puteau să vină singure asupra lor, şi asta cât de curând. Powers îşi desfăcu raniţa şi deschise staţia radio.

7:38 p.m.

Un locotenent tânăr apăru la uşa versumfului în care Riley fusese expediat şi acum încerca să doarmă puţin.

— Domnule Riley, au nevoie de dumneavoastră la COT.

Riley îşi smulse automatul M-16 şi îl urmă pe locotenent spre Comandamentul Operaţional Trollers. Cei doi generali împreună cu colonelul Hossey se strânseseră în jurul unui radio. Colonelul îi făcu semn cu braţul teafăr să se apropie. Riley recunoscu vocea de la radio de îndată ce-o auzi.

— Repet, am găsit cadavrul unei femei şi trei cai. Sunt adunate aici şi oasele mai multor animale mici. Terminat.

Trollers luă microfonul.

— Cum au fost ucişi? Terminat.

— Par să fi fost aruncaţi de sus, de pe faleză. Terminat.

— Cereţi-le poziţia, atrase atenţia Hossey.

— Ce poziţie aveţi? Terminat.

— Partea nordică a Golfului Fords. O clipă. Vocea lui Powers

dispăru cu un pârâit şi apoi reveni: Reţea unu-doi-patru, şase-patru-trei. Repet: unu-doi-patru, şase-patru-trei. Avem nevoie de întăriri. Terminat.

Riley se uită pe hartă. Se lega. Powers se afla la numai câteva clicuri depărtare, spre sud. Sinbatanţii nu fugeau. Se ascundeau. Merrit spusese că nu aveau niciun loc anume unde să fugă. Faleza era cea mai sigură poziţie pentru ei, pe o rază de kilometri întregi. Powers găsise caii lui Werner.

Trollers întrebă:

— Vreo urmă a sinbatanţilor pe-acolo, în afara cadavrelor? Terminat.

— Nu.

Urmă o scurtă pauză.

— Dar îi simt. Sunt aici. Suntem supravegheaţi. Terminat.

Trollers se întoarse întrebător spre Hossey. Hossey ridică privirea de pe harta pe care trasase poziţia.

— Sergentul major Powers este un soldat bun. N-ar fi spus asta dacă n-ar fi crezut că trebuie s-o auzim. A participat la nişte acţiuni dificile şi a supravieţuit. S-a încrezut în instinctele lui.

Trollers se uită la Riley.

— Ai poziţia. Du-te!

Deschise microfonul.

— Am trimis ajutor. Rămâi pe poziţie. Gata. Pauză. Bufniţa, aici Baza Cercetaş. Terminat.

7:46 p.m.

Mica pată roşie cerceta printre pietre. Uitându-se prin obiectivul de noapte, Powers vedea clar şi pata şi pietrele din jur, în ciuda întunericului. Luneta de noapte montată pe M-21 constituia un mare progres faţă de toate sistemele anterioare cu care lucrase. Punctul de vizare al armei era acolo unde atingea raza laser emisă.

Când se lăsă întunericul, Powers decisese o retragere tactică – ordinul generalului Trollers de a rămâne ferm pe poziţie nefiind valabil –, cu îmbarcarea tuturor pe Zodiac şi ancorarea la douăzeci de metri de mal. Puteau face aceeaşi treabă din barcă, şi Powers s-ar fi simţit mai în siguranţă cu apa între el şi mal. Desigur, dacă sinbatanţii aveau arme, după cum fuseseră instruiţi, poziţia asta era mai expusă, însă Powers hotărâse că mişcarea merita. Dacă sinbatanţii se aflau undeva pe peretele de stâncă, aveau avantajul înălţimii. Powers spera să micşoreze parţial unghiul vertical, punând o oarecare distanţă între oamenii săi şi baza falezei. Ceva se mişcă la periferia câmpului vizual al lunetei. Powers reglă claritatea şi sări înapoi. Un sinbatant! Era sus, la vreo trei metri sub buza falezei. Dispăru din vizor, topindu-se în stâncă. Powers scrută cu atenţie, să-l vadă reapărând. Iată-l,

deplasându-se cu repeziciune. Powers fixă pata roşie şi trase. Când glonţul izbi, din stânca lovită săriră scântei şi peretele explodă de ţipete.

Powers înjură, încercând să prindă iar creatura cu raza laser. Probabil că înălţătorul era uşor deplasat; nu reuşise să fixeze centrul, ceea ce dusese la ratare. Sinbatantul se ghemui la adăpostul falezei şi dispăru înainte de a-l putea doborî. O împuşcătură bubui lângă el şi Cartwright strigă:

— Am zărit doi urcând. Sunt dincolo de faleză. Nu cred că am nimerit. Plesni cu palma peste M-16-le său. N-am cum să ochesc cu porcăriile astea de ochelari de noapte.

— Fir-ar să fie! murmură Powers pentru sine.

Nu reuşiseră altceva decât să-i gonească pe sinbatanţi din culcuş.

7:48 p.m.

La auzul celor două împuşcături ce sfâşiară aerul nopţii, Louis se depărtă de foc şi se uită spre est. Erau campaţi cu restul „regimentului", în total patruzeci şi trei de oameni, de-a lungul lizierei pădurii. Cei şaisprezece cai stăteau priponiţi de copaci. De când începuse să apună soarele, prin zonă se deplasaseră numeroase elicoptere şi vehicule.

— Asta n-a sunat deloc a muschetă, zise Jeremiah.

— Ce-a fost cu ţipetele alea? întrebă sergentul regimentului, Buford P. Lister, fără să se adreseze cuiva anume.

Ţipetele care urmaseră primei împuşcături îl făcuseră pe Louis să simtă cum i se ridică părul pe spinare.

— N-am idee.

— N-ai nicio treabă, aruncă Billy Pates.

Omul era ceea ce Louis ar fi etichetat drept nebunul regimentului. Pe lângă el, oricine părea inteligent. Pates duse gamela la buze.

— Câtă vreme avem apă de-asta de foc, totul o să fie-n regulă.

Şi totul păru chiar să fie în regulă o perioadă de timp. Cel puţin zece minute. Louis se lupta cu cea de-a treia încercare de a interpreta o glumă de-a lui Buford când Jeremiah îl trase de mânecă.

— Ce-i?

— Ascultă.

Louis se uită iritat la fratele său.

— Ce?

— Pădurea.

Îi acordă zece secunde, căutând să elimine zgomotele taberei.

— Nu aud nimic.

Jeremiah dădu din cap.

— Asta zic şi eu. E linişte. N-aud niciun animal de noapte. Îţi aduci aminte de dimineaţă? Chestia aia care ne-a atacat? Exact aşa s-a

întâmplat înainte de a se repezi asupra noastră din copaci. Se întoarce.

Louis vru să-şi mângâie fratele pe cap. Prostuţul de el, mereu se purta ciudat.

— Nici măcar nu ştii ce-a fost. De unde naiba ştii tu că se întoarce?

— E Diavolul. Vine să ne ceară sufletele.

— Ei, las-o naibii, Jer! O iei razna. Ascultă aici…

Louis se opri când un cal necheză, apoi un altul. Animalele trăgeau de căpestre, chinuindu-se să fugă înapoi.

Oamenii care aveau cai părăsiră focul şi se îndreptară spre pădure, încercând să liniştească animalele. Calul lui Louis, Jezebel, aproape că-şi desfăcuse frâul; Louis tocmai îl lega la loc când îl observă pe fratele său alături, cu muscheta în mână, ignorându-şi propriul cal şi uitându-se cu mare atenţie spre pădure.

— Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor, Jer? întrebă Louis cu iritare în glas.

— Uite-l! strigă fratele său, ducându-şi rapid muscheta la umăr şi trăgând un foc.

Când bubuitul grav al pulberii se stinse, se dezlănţui iadul. Din întuneric explodară siluete, descărcând arme asupra oamenilor care priveau fără să le vină a crede. Buford Lister şi Billy Pates se numărară printre cele şase victime din primele zece secunde, care căzură la pământ, sfâşiind aerul cu strigătele lor.

Jeremiah şi Louis o luară la fugă, Jeremiah reîncărcând din alergare, Louis înhăţându-şi muscheta şi trusa când trecură în viteză pe lângă foc. Alte câteva gloanţe şuierară prin aer, în jurul capetelor lor, apoi focul încetă. Se opriră la două sute de metri în câmp şi făcură drumul înapoi, Jeremiah cu muscheta pregătită, Louis reîncărcând. Alţi oameni speriaţi, din 7 Cavalerie, erau împrăştiaţi împrejur suflând din greu din cauza alergării şi strigându-şi întrebări fără rost.

Soldaţi din alte tabere sosiră în fugă să se intereseze de cele întâmplate. Dar nimeni nu se mai întoarse spre liziera pădurii, unde fusese campat Regimentul 7 Cavalerie, al Statelor Unite. Ultimul strigăt muri.

8:14 p.m.

La opt sute de metri depărtare, cele trei versumfuri ale echipei DOA 682 rulau pe o potecă, fără ca ocupanţii lor să fie conştienţi de distrugerea produsă în apropiere. Căştile de radio şi interfon, împreună cu duduitul motoarelor Diesel, asurzeau practic întreaga echipă.

Riley ascultase raportul lui Powers, cum că deschisese focul asupra sinbatanţilor şi că acele creaturi escaladaseră faleza şi fugeau. Se apropiau şi alte unităţi. COT încerca să creeze în pripă o reţea care să încerce să-i prindă pe sinbatanţi.

Radioul pârâi.

— Aici Bufniţa. Am prins mai multe contacte pe TVLR, vehicule şi pedeştri. Am pe ecran şi cai. Imposibil să găsesc ţinta. Terminat.

— Toate elementele, aici Baza Cercetaş. Căutaţi să vă marcaţi cu ceva, ca să vă poată identifica Bufniţa. Terminat.

Riley îşi dădu drumul să alunece în versumf şi scotoci într-unul dintre buzunarele exterioare ale rucsacului său, de unde scoase o şapcă neagră, cu bor larg. Întoarse şapca pe dos, lăsându-i la vedere banda fluorescentă şi o puse pe cap. Cum stătea în turelă, ştia că banda fluorescentă avea să fie clar distinsă de televiziunea cu lumină redusă (TVLR) a aparatului de luptă Spectre şi a elicopterelor OH-6.

— Aici Bufniţa. Recepţionez focuri de armă de calibru mic. Poziţia unu-doi-cinci, şase-cinci-trei. Repet: Focuri de armă de calibru mic. Poziţia: unu-doi-cinci, şase cinci trei. Terminat.

Riley îşi lumină harta cu o lanternă cu lumină roşie.

— Ia-o pe prima la dreapta! John.

Când vehiculul coti, Riley ridică piedica de la trăgaciul armei de calibru 50.

Capitolul 17

Locul Dintre Lacuri

8:33 p.m.

Doc Seay şi Martie Trustin se ocupau de răniţi la lumina farurilor diverselor camionete şi rulote. Riley îşi dispusese într-un perimetru larg restul echipei, suplimentat de aproape o sută de oameni cu muschete din Războiul Civil. Ar fi fost aproape caraghios dacă n-ar fi existat cele patru cadavre ce zăceau în apropiere sub pături şi răniţii cărora li se acordau îngrijiri.

Riley anunţase deja situaţia la Baza Cercetaş. În afară de a păstra un perimetru, pentru a-i împiedica pe sinbatanţi să revină, nu prea ştia ce să facă. Să pornească în urmărirea lor nu era posibil, deoarece nu aveau idee unde se aflau creaturile. Până să ajungă ei aici, sinbatanţii dispăruseră deja, şi nimeni nu ştia în ce direcţie.

Riley ignorase numeroasele întrebări adresate de participanţii la reconstituirea Războiului Civil. Nu putea spune altceva, decât să-i avertizeze pe toţi să rămână în limitele câmpului deschis.

Acum, în câmp pătrundeau vehicule militare sosite ca întăriri. Generalul Trollers şi colonelul Lewis săriră dintr-un versumf şi se apropiară în grabă de locul unde se afla Riley.

Ochii lui Trollers aruncau flăcări în lumina farurilor.

— Încotro au luat-o sinbatanţii?

Riley ridică din umeri.

— Nu ştiu, domnule. Au lovit venind dinspre vest, dar n-am reuşit să găsesc pe nimeni care să-mi poată spune încotro au luat-o.

— Dar Bufniţa?

— Prinde multe ţinte. Oamenii noştri sunt marcaţi, dar tipii ăştia, cu reconstituirea lor, sunt răspândiţi pretutindeni.

Trollers se întoarse spre colonelul Lewis.

— Oamenii ăştia să spele putina de-aici *acum*.

— Da, domnule.

8:57 p.m.

Puţine animale au avut o întâlnire mai devastatoare cu oamenii decât bizonii, pe care, de obicei, americanii îi numesc în mod greşit bivoli. De la un maximum estimat la treizeci de milioane până la mai puţin de cinci sute spre începutul secolului, turmele au sporit încet, numărul bizonilor fiind în prezent de aproximativ treizeci şi cinci, cincizeci de mii.

Când luna se înălţă la jumătatea cerului, spre răsărit, turma de

cincizeci şi trei de bizoni ai Rezervaţiei Buffalo Range din Locul Dintre Lacuri tocmai spori cu unul. După ce mama îşi termină de lins viţelul nou-născut, curăţându-l, acesta începu imediat să sugă.

Strânşi în grupuri separate, masculii singuratici, imenşi, unii în greutate de aproape o mie de kilograme, ignorau eforturile materne. Mai erau circa două luni până la sezonul de împerechere, când aveau să se amestece iar cu turmele de femele şi pui pentru a da curs procesului reproductiv.

În această seară anume, unul dintre masculi, un bizon bătrân, care fusese martorul multor anotimpuri, era agitat, dar nu din pricina evenimentelor ce se petreceau înăuntrul gardului rezervaţiei. Ceva din afară îl tulbura.

Îşi întorcea capul masiv într-o parte şi-n alta, măturând pământul cu părul lung şi încâlcit. Nările i se zbătură când trase adânc în piept aerul întunecat: îl simţea iar, în limita posibilităţilor sale de a mirosi, venind dinspre est. Sinapsele se declanşară în creierul bizonului, care încerca să-şi reamintească acest miros specific.

Masculul aştepta, din ce în ce mai neliniştit. Mirosul se apropia – un aflux de pericol. Treziţi de mişcările bătrânului, şi alţi tauri se sculară. Un val de freamăt străbătu turma. Instinctiv, mamele îşi împinseră viţeii spre centru, iar masculii se răspândiră în semicerc, cu faţa spre Trace, care mergea paralel cu gardul dinspre est al rezervaţiei.

Ochii mărgelaţi ai bătrânului taur se îngustară, cercetând linia întunecată a copacilor de dincolo de drum. Ceva părăsi cam şovăitor adăpostul întunericului şi se strecură în drum. Altă siluetă o urmă pe prima. Intruşii erau atraşi de mirosul sângelui proaspăt al naşterii. Taurii începură să fornăie şi să izbească cu copita în pământ, legănându-şi coamele uriaşe înainte şi înapoi.

Nou-sosiţii traversară drumul şi rămaseră sus pe gard, simţind că sârma ghimpată era limita până la care se aflau în siguranţă. Se uitară peste miile de kilograme de protecţie cornută dintre ei şi viţelul nou-născut.

Nu aceasta trebuia să fie noaptea decisivă. Intruşii se întoarseră la adăpostul pădurii, în căutarea unei prăzi mai uşoare.

Turma avu nevoie de aproape o oră ca să se liniştească. Curând, dormeau cu toţii, în afara bătrânului, iar nou-născutul se înghesuise lângă mama sa. Bătrânul taur o luă încet de-a lungul gardului. Era tulburat. Simţea ceva rău şi asta nu-i plăcea. Ştia că aceşti prădători se vor întoarce.

10:15 p.m.

Riley îşi puse echipa într-o alertă de cincizeci la sută. După o noapte lungă, mâine urma o zi critică. Oamenii aveau nevoie de

odihnă. Se îndoia ca sinbatanţii să atace Baza Cercetaş, dar în acest punct era depăşit în încercarea de a-şi imagina ce vor face ei şi ce nu.

Primise ultimul mesaj de la Kate prin Powers, când subofiţerul se retrăsese la tabăra de bază după aventura de la faleză. Dacă Ward nu mai conta de-acum, Merrit conta cu prisosinţă. Cât anume putea fi crezut din ceea ce spunea? Riley nu fusese impresionat din cale-afară de banda video. Deşi era posibil ca sinbatanţii să fi încercat s-o păcălească pe Merrit, ca să deschidă cuştile, era mai sigur că ea reacţionase exagerat. Riley clătină din cap. Problema n-o constituia Merrit, ci sinbatanţii. Se impunea să se concentreze pe ceea ce ştia cu siguranţă.

Se lăsă cu spatele pe rucsacul său, în afara conului de lumină al farurilor, la COT, şi cântări cu atenţie situaţia. Aproape jumătate dintre cei sosiţi pentru reconstituirea Războiului Civil fuseseră îndepărtaţi, dar mai rămăseseră ici-colo câte unii răzleţiţi. Nici nu se ştia dacă mai existau şi alte persoane în parc. Mâine urma să fie marea curăţire, iar apoi, mâine seară, vânătoarea.

Totul părea prea simplu. Sinbatanţii se aflaseră cu un pas înaintea sa încă de la început, în principal fiindcă îi considerase animale, şi nicidecum nişte oponenţi inteligenţi. Acum, când cunoştea adevărul, venise vremea să îndrepte acea greşeală tactică. Anticiparea mişcărilor adversarului era o cerinţă de prim ordin a planurilor operaţionale. Riley se hotărî să treacă mental în revistă faptele, să vadă cum se potriveau între ele şi apoi să încerce să proiecteze cursul acţiunilor sinbatanţilor.

Când tocmai începuse să se concentreze, din întuneric îşi făcu apariţia o siluetă.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Riley ieşi de sub pătura din lână şi-l urmă pe colonelul Hossey până la duba SIA. Un singur om supraveghea pupitrul de comunicaţii. Obiectul căutărilor lui Hossey era o siluetă mică, înfăşurată într-o pătură, ce se afla pe un scaun. Colonelul o bătu uşor pe umăr, trezind-o.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Stai! strigă Merrit. Clipi, alungându-şi somnul din gene. Încă un contact cu sinbatanţii?

Hossey se îndreptă spre uşă.

— Nu. Vreau să discutăm ceea ce se petrece. Hai afară, să vorbim.

Cerul se mai limpezise şi printre nori se vedeau câteva stele. Buletinele de ştiri anunţau ploi intermitente până la sfârşitul săptămânii. Temperatura scăzuse în jur de minus opt grade, şi Riley îşi putea vedea aburul respiraţiei când vorbeau.

Hossey începu cu întrebarea rămasă fără răspuns şi pentru Riley, care se referea la evenimentele trecute.

— Cum au scăpat sinbatanţii?

Merrit se uită la Hossey, apoi priviră în jur pe furiş. Vorbi cu o voce slabă:

— Duminică noaptea a fost o pană de curent – de fapt, luni dimineaţa. Ca răspuns la scăderea iniţială a tensiunii, paznicul a scăzut şi el tensiunea în zona de izolare a sinbatanţilor. Atunci au ajuns la laborator cei trei evadaţi pe care-i foloseşte colonelul Lewis în povestea lui de acoperire. Nu ştiu de ce, dar l-au omorât pe paznic, după care au dat buzna în laborator. Am găsit toate trei cadavrele lor în dimineaţa următoare. Paznicul dispăruse, dar i-au descoperit cadavrul într-o dubă condusă de sora unuia dintre evadaţi.

— Rahat! exclamă Riley. Adică aveaţi deja patru morţi când ne-am prezentat noi aici, luni dimineaţa?

Merrit continuă:

— Paznicul a fost ucis de puşcăriaşi, dar pe cei trei i-au ucis sinbatanţii.

— Grozav. Al naibii de grozav.

Riley îşi încleştă pumnii. Ar fi vrut să lovească rău de tot pe cineva sau în ceva.

— Am crezut că zgărzile îi terminaseră, înainte să ajungeţi voi aici, îi reaminti Merrit.

Riley închise ochii şi numără încet până la zece, încercând să-şi ţină furia în frâu. Ştia că nu Merrit era răspunzătoare de a fi luat decizia să nu-i fie informată echipa.

Hossey rezumă:

— Deci, chiar acum, sinbatanţii au ucis o grămadă de oameni, iar noi nu am reuşit să lichidăm decât unul dintre ei, pierzând un elicopter în acţiune.

Riley arătă spre COT.

— Nu şi-a dat seama nimeni de-acolo că nu întâmplător chestiile alea au fost mereu cu un pas înaintea noastră? Sinbatanţii au avut un plan oarecare, în timp ce noi am reacţionat trăgând din căciulă acţiunile de răspuns.

Merrit era nedumerită.

— Credeam că de data asta aveaţi şi dumneavoastră un plan.

Hossey încercă s-o facă să înţeleagă.

— Avem, dar tot le mai lăsăm sinbatanţilor multă iniţiativă. Am încercat să-i spun generalului Trollers că treaba nu-i atât de simplă precum pare, dar el e de altă părere. El crede că atacul asupra celor sosiţi cu reconstituirea Războiului Civil a reprezentat un act disperat, pentru că sergentul-major Powers i-a gonit din bârlog. Trollers crede, de asemenea, că acum sinbatanţii fug. Dumneata ce zici despre atacul ăsta?

Merrit rămase tăcută câteva momente.

— După părerea mea nu au atacat fără motiv. Până acum, fiecare mişcare a lor a fost justificată. Probabil au considerat că civilii ăştia făceau parte din forţa care-i urmărea şi au atacat şi ei, ca replică. Oamenii cu reconstituirea erau înarmaţi şi acţionau într-o manieră militară. Cred că e raţional să presupun că sinbatanţii nu ar fi putut face deosebirea dintre real şi simulat.

— Dar a rezultat că sunt creaturi inteligente, nu? Şi sinbatanţii ştiu că sunt urmăriţi, interveni Hossey, intrând în miezul problemei.

— Nu încape nicio îndoială în privinţa asta, răspunse Merrit.

— Ca fiinţe inteligente care vor să supravieţuiască, ce crezi că vor face acum?

— Trebuie să găsească un alt bârlog. Vor avea nevoie de o sursă de hrană pentru noua generaţie şi de un ascunziş măcar pentru câteva zile.

— Atunci, planul pentru ziua de mâine o să meargă? vru să ştie Hossey.

Merrit clătină din cap.

— Chiar că habar n-am. Ei ştiu că sunt vânaţi, dar n-au cum să ştie cât de întinsă e plasa care se strânge în jurul lor. Cum am mai spus, cred că vor încerca să se ascundă. Au mai făcut asta o dată, la faleză.

— Dacă scapă? întrebă Riley.

— Unde? replică Merrit.

— Nu ştiu. Riley se gândi câteva secunde. Poate că ar trebui să mergem pe faleză, să aruncăm o privire la locul în care s-au ascuns, şi să ne formăm o idee despre ce anume făceau. E posibil să ne ajute în descoperirea viitorului bârlog.

Hossey se ralie imediat acestei idei.

— Te trimitem acolo de cum se face lumină.

10:30 p.m.

Caii regimentului îşi smulseseră legăturile şi scăpaseră în momentul agitaţiei de după lăsarea nopţii, dispărând fără urmă. Acum, militarii le spuneau să elibereze imediat zona şi să plece acasă. Louis pierdu cinci minute fără niciun rezultat, certându-se cu un sergent-major. Al naibii să fie dacă avea să lase de izbelişte opt cai de valoare, dintre care şase nici măcar nu erau ai lui.

Majorul fusese înţelegător faţă de situaţie, dar neclintit. Îi promisese vag lui Louis că îi vor anunţa când se va redeschide parcul, după capturarea evadaţilor, ca să se poată întoarce, să-şi recupereze animalele. La întrebarea lui Louis când era posibil să se întâmple asta, militarul îi spusese să se ducă acasă.

— La dracu'! murmură Louis.

Se întoarse spre Jeremiah.

— Hai să plecăm de-aici!

Se înapoiară în parcarea principală, unde se afla camionul lor. Fraţii traseră rampa înăuntru şi închiseră uşile din spate, pregătind camionul de călătorie. Urcară în cabină şi Louis porni motorul.

— Eşti gata? întrebă el.

Nu primi niciun răspuns de la fratele său. Jeremiah nu mai rostise niciun cuvânt de la atac. În ceea ce-l privea pe Louis, cu cât ajungeau mai repede acasă, cu atât era mai bine. Armata mânca rahat cu evadaţii ăia. Ce naiba să caute prizonierii fugiţi în copaci? Şi era ceva ciudat cu „fugarii", din cât apucase el să-i zărească. Nu arătau prea normal. Louis nu-l invidia pe comandantul regimentului care se oferise să zboare de la Nashville la Chicago, să anunţe familiile celor patru oameni ucişi.

Urmară îndrumările militarilor, care îi ghidară să iasă din tabără şi să pătrundă pe Lick Creek Road. Vehicule ale armatei, cu armele automate montate pe capote şi cu farurile aprinse, erau înşirate pe tot parcursul drumului. Louis pătrunse pe Trace la Casa de oaspeţi Golden Pond, apoi, la semnalul bastonului luminos al unui soldat, făcu la dreapta pe Route 68.

La podul peste lacul Barkley, în mijlocul tablierului erau bariere aşezate de armată, care blocau circulaţia spre exterior. De cealaltă parte a podului, poliţia statală din Kentucky fixase bariere care interziceau intrarea pe pod din sensul opus. Când trecu de ultimul militar, Louis oftă uşurat. Pe deasupra apei, de ambele părţi ale lacului, zburau elicoptere cu reflectoare de căutare. Erau al naibii de serioşi în privinţa închiderii parcului.

Rulară prin Cadiz, apoi spre est, pe 68; la I–24 urmau să cotească spre nord, către casă. Louis se hotărî să conducă fără oprire şi să-şi ducă fratele departe de locul acesta cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 18

MIERCURI, 8 APRILIE

Locul Dintre Lacuri

4:12 a.m.

Trei siluete întunecate stăteau printre copaci, la marginea pădurii, două dintre ele cu câte ceva în spinare. Merrit ştia că ar fi trebuit să-i fie frică, dar, din cine ştie ce motiv, nu-i era. Dimpotrivă, se simţea aproape liniştită. O porni prin iarbă spre ele, cu mâinile ridicate deasupra capului, indicând că nu avea nicio armă sau vreo intenţie agresivă. Sinbatanţii rămaseră pe loc, privind-o cu ochii lor galbeni, fără să clipească.

Merrit voi să vorbească, dar ştia că ei nu înţelegeau vorbirea articulată. Şi aşa, cum putea să le explice ce se întâmpla? Ei erau cei vânaţi, iar ea era un vânător. Sinbatanţii se mişcară, în cele din urmă, întorcându-se şi îndreptându-se spre întunecimea pădurii. Merrit se opri din mers. Ei dispărură, cu excepţia unuia, care se uită înapoi peste umăr, spre ea. Ea îl privi cu mai multă atenţie. Nu mai era un sinbatant, ci un chip uman… un bărbat. Merrit recunoscu chipul cu o tresărire; era tatăl ei. O luă înspre el, atrasă de ceva mai puternic decât ea. Pe măsură ce se apropia, bărbatul se schimba înapoi în sinbatant, cu gura larg-deschisă şi colţii rânjiţi. Merrit se întoarse şi o rupse la fugă.

Când se trezi, ridicându-şi capul cu o smucitură de pe biroul pe care se odihnise, Robin Merrit aproape căzu de pe scaun. Era udă de transpiraţie. Privirea tulbure îi fugi spre uşa dubei, aşteptându-se pe jumătate să-şi vadă tatăl stând acolo. Când ochii i se mai limpeziră, îl recunoscu pe colonelul Lewis profilat pe fondul luminos al pupitrului de comunicaţii.

— Eşti OK?

Merrit clipi.

— Da.

— Ai ţipat. Mai dormi puţin. Am discutat cu colonelul Hossey. O să te duci cu Riley la prima geană de lumină, să vezi vizuina de la faleză.

— E-n regulă.

Când îşi lăsă capul în jos, gândurile despre sinbatanţi îi umplură mintea.

7:27 a.m.

— Tango Doi-Şapte, eşti pe poziţie? Terminat.

— Aici Doi-Şapte. Perfect. Te-am acoperit. Terminat.

Riley îşi roti braţul deasupra capului, către mal. Cele patru Zodiacuri se apropiară în linie, cu câte un automat greu M-60 instalat la fiecare proră, acoperind înaintarea. Alte trei Zodiacuri, cu oameni din celelalte echipe, rămaseră în larg pentru a da ajutor la nevoie. Două echipe A erau postate în partea de sus a falezei ca să asigure foc de acoperire şi să oprească orice încercare a sinbatanţilor de a scăpa pe-acolo, dacă se întorseseră cumva la bârlogul lor.

Deasupra, generalul Williams se afla la bordul elicopterului său Blackhawk, de comandă şi control (CC), supraveghind reţeaua radio. Riley purta în spate un SRC-77, cu căştile petrecute peste umărul stâng şi prinse în partea din faţă a vestei de campanie.

Apăsă cu mâna stângă butonul de transmisie.

— Pătrundem. Terminat.

Când bărcile acostară şi echipa lui Riley asigură zona, nu mai era nici urmă de sinbatanţi. Riley îşi trimise oamenii să inspecteze pe o distanţă de câte cincizeci de metri în fiecare direcţie, asigurându-se că măcar la nivelul solului locul era curat. Sinbatanţii se puteau ascunde pe peretele stâncii, dar el trebuia să conteze pe oamenii din bărci şi de deasupra falezei ca să se îngrijească de asta.

Satisfăcut de faptul că avea un punct de debarcare relativ sigur, Riley apăsă butonul de transmisie al staţiei.

— Aici curat. Aduceţi-o pe Merrit. Terminat.

Un al cincilea Zodiac acostă. Doctor Merrit debarcă, iar Riley şi Powers o salutară. Sergentul-major îi arătă ceva.

— Caii morţi sunt aici. Am îndepărtat aseară cadavrul femeii. A fost găsit acolo.

Se deplasară la baza falezei. Riley scoase o *maceta* şi tăie cu ea tufişurile şi ierburile, făcând loc să se vadă mai bine rămăşiţele cailor morţi. Remarcă faptul că Merrit fie era obişnuită cu priveliştea morţii, fie era detaşată de realitate atunci când vorbi:

— Cei patru sinbatanţi care au scăpat erau foarte vicleni. Aş crede că au gonit caii de la locul taberei unde a fost ucisă familia Werner şi apoi i-au forţat să se arunce de pe faleză. După care trebuie să se fi despărţit. Voi aţi urmărit doi dintre ei spre vest, dar ceilalţi doi trebuie să fi rămas, în speranţa că nu vor mai fi căutaţi. De fapt, cei doi pe care i-aţi urmărit au fost, probabil, o diversiune pentru a vă îndepărta de acest loc. Sunt sigură că au ţinut aici ambele seturi de păstăi. Merrit se aplecă deasupra rămăşiţelor cailor, fără să pară afectată de duhoare, şi punctă: Uitaţi-vă la tăieturile astea de pe coaste. Cred că au plănuit să plaseze păstăile înăuntrul cadavrelor cailor. Asta ar fi asigurat o rezervă corespunzătoare de hrană după clocirea păstăilor, cel puţin pentru o vreme, chiar dacă ceilalţi doi urmau să părăsească locul şi să vă îndepărteze, la nevoie.

Radioul piui.

— Aici Tango Doi-Sapte. Coborâm. Terminat.

Riley se uită în sus, la frânghiile aruncate peste buza falezei. Oameni cu pistoale automate şi le trecură peste umeri şi începură să coboare încet în rapel, vârându-şi gura armei în fiecare crăpătură şi fisură care ar fi putut ascunde un sinbatant.

Riley se îndoia că vor găsi ceva, dar verificarea merita să fie făcută. Îşi concentra atenţia asupra bazei peretelui.

— De vreme ce le-am luat locul ăsta, ce credeţi că vor face acum? Vor căuta o zonă similară şi vor face acelaşi lucru?

Merrit încuviinţă din cap.

— Prima lor grijă va fi găsirea unei surse de hrană pentru pui. Deşi sunt omnivori, mai mult ca sigur vor căuta carne, pentru că asta ar fi cea mai directă sursă de hrană în cantitate mare.

Riley îşi scoase harta, o întinse pe pământ şi se ghemui să se uite la ea.

— Unde te-ai duce dacă ţi-ar trebui carne, Dan?

Powers îngenunche lângă el.

— Sunt căprioare din belşug pe-aici.

— Dar ei ar trebui să le vâneze. Nu cred că pot fugări o căprioară şi sunt sigur că nu şi-ar folosi armele pentru asta. Şi-ar trăda poziţia. Riley clătină din cap. Nu, eu vorbesc de ceva mai uşor de-atât.

Powers indică pe hartă cu un deget gros.

— Atunci, m-aş duce aici.

5:34 a.m.

Ziua se scurse cu aparate de zbor şi versumfuri care cutreierau parcul cu megafoane, îndemnând pe toată lumea să părăsească zona. Exodul se domoli până spre sfârşitul după-amiezii. În ultimele două ore, de la toate barierele plasate pe drumurile de acces se primiră numai rapoarte negative la întrebarea dacă încă se mai înregistrau plecări din parc. Pe parcursul întregii zile nu se înregistrase niciun semn din partea sinbatanţilor. Niciun contact vizual, nicio urmă, niciun contact direct, nimic.

Generalul Williams avea de dus cea mai importantă luptă nu cu sinbatanţii, ci cu mediile de informare, care se năpustiră ca lăcustele în jurul perimetrului, cerând să afle ce se petrecea. Două elicoptere cu reporteri din Nashville încercaseră să pătrundă în spaţiul aerian al perimetrului şi fuseseră întoarse din drum de aparate de luptă. Povestea de acoperire încă ţinea, deşi li se luaseră deja interviuri unora dintre participanţii la simularea Războiului Civil, care creaseră oarecare confuzie asupra situaţiei.

Duduitul elicelor de elicopter străpunse văzduhul şi o formaţie de OH-6, aparţinând Operaţiunilor Speciale, trecu într-unul dintre raiduri. Elicopterele cu rotor unic erau pilotate de Călăuzele de

Noapte, membrii Forţei de Serviciu 160 a Operaţiunilor Speciale. Aparatele de două persoane erau dotate cu dispozitive perfecţionate de vedere pe timp de noapte şi în infraroşu, precum şi cu minitunuri de 7,62 mm fixate în afară, pe cate o bechie. În misiunea din această seară, aparatele zburau perechi, cercetând zona după o reţea pentru stabilirea căreia ofiţerii de operaţiuni îşi petrecuseră întreaga zi în calcule minuţioase. Odată cu întunericul, urmau să deschidă focul asupra oricărei imagini cu două mâini şi două picioare, fără bandă fluorescentă, care s-o marcheze ca făcând parte dintre prieteni.

6:54 p.m.

Powers cercetă cu privirea păşunea. Bizonii erau agitaţi. Agitaţia începu din cealaltă parte a turmei şi se întinse până când cuprinse toate animalele. În timp ce Powers se uita, bizonii se adunară laolaltă într-un perimetru defensiv strâns, cât mai departe cu putinţă de gardul rezervaţiei – masculii masivi în afară, femelele şi puii la mijloc.

Radioul se auzea încet, ca un bâzâit enervant în urechea lui, în vreme ce COT coordona diversele elemente ce urmau să înceapă cercetarea aeriană peste şase minute. Powers şi echipa sa stăteau ascunşi pe o mică colină, ce se înălţa deasupra rezervaţiei bizonilor. Se aflau acolo de şase ore, de când Powers şi Riley îl convinseseră pe colonelul Hossey că animalele din ţarc aveau să constituie o ţintă tentantă pentru sinbatanţi şi că şopronul părăsit de la marginea câmpului putea fi un bun ascunziş pentru creaturi.

Powers simţea că era mai de folos să aştepte aici decât să stea pe ici-pe colo la COT.

Soarele se pregătea să apună şi amurgul făcea ca luminozitatea să fie foarte proastă. Powers îşi puse ochelarii de vedere pe timp de noapte şi-i activă. De cealaltă parte a păşunii, faţă de poziţia ocupată de Powers şi echipa sa, rezervaţia, înconjurată cu un gard din sârmă ghimpată, era mărginită de Trace.

— Pregătiţi-vă! şopti Powers. Bizonii sunt speriaţi de ceva.

Oamenii îşi activară lunetele pentru vizarea de noapte; razele invizibile de laser se strecurară de-a curmezişul câmpului deschis, sondând linia îndepărtată a copacilor.

Două siluete, aplecate aproape de pământ, se desprinseră dintre copaci pe partea opusă a drumului. Powers abia reuşea să le vadă prin ochelari, dar nu voia să rişte nimic. Dădu ordinul când cele două umbre se aflau încă pe Trace, la marginea drumului. Cu un pocnet, două puşti deschiseră focul la unison.

Powers şchiopăta înapoi, pe colină, şi sări în versumf. Şoferul aprinse motorul şi o porniră cu mare zgomot pe drumul neasfaltat ce înconjura rezervaţia.

Versumful se opri şi farurile iluminară scena. Powers sări afară din

vehicul, cu puşca pregătită Erau doi câini. Primul, un airdale slăbănog, zăcea mort, împuşcat în piept. Cel de-al doilea, un prepelicar galben, cu blana aproape neagră de murdărie, zăcea gâfâind, cu sângele şiroindu-i din gaura lăsată de glonţ în coapsa piciorului stâng din spate.

Powers clătină din cap, aplecându-se deasupra câinelui. Prepelicarul se uită în sus spre el, cu ochii mari, şi scheună.

— Ce căutai aici, tontule? şopti Powers, lăsând arma în jos.

Câinelui i se vedeau coastele şi avea blana plină de mărăcini şi noroi. Era limpede că vagabondase înainte de-a ajunge în acest loc.

Powers îi cercetă rana: glonţul străpunsese carnea fără să atingă osul. Îi înfăşură cu grijă piciorul într-un bandaj. Strânse legătura, apoi luă câinele în braţe şi-l puse în partea din spate a versumfului. Doar atât, deocamdată, în privinţa ideii lor cu bizonii. Powers ocoli din nou rezervaţia şi se întoarse la punctul său de observaţie. Poate că prădătorii mai mari urmau să apară mai târziu.

8:34 p.m.

— Eşti sigur că pot vedea asta? Pare tare mică.

Merrit se uita neîncrezătoare la banda fluorescentă cusută pe partea de deasupra a şepcii cu cozoroc lung, pe care i-o dăduse Riley.

Riley aprobă din cap.

— Dispozitivele de observare din aparatele astea nu numai că permit vederea pe timp de noapte, dar o mai şi amplifică puţin. Câtă vreme porţi banda, ei ştiu că faci parte dintre băieţii buni. Se vede de sus ca un far.

Un elicopter Blackhawk se aşeză la sol. Riley o bătu uşor pe Merrit pe braţ.

— Să mergem!

Riley atârnă staţia radio pe umăr, înghesui capătul antenei în bluză şi-şi luă arma. Făcu semn echipei să pornească, apoi o însoţi pe Merrit la elicopter şi o aşeză pe scaunul din faţa sa. Aparatul se înălţă, crescând lin turaţia elicelor.

Riley îşi puse la urechi o pereche de căşti.

— Sunt şeful de echipă Riley. Suntem cu toţii gata.

Pilotul răspunse:

— Perfect. Sunt căpitanul Patrick. Vom zbura pe deasupra aparatelor de luptă şi suntem pe frecvenţa lor, aşa că puteţi auzi ce vorbesc.

În timp ce elicopterul câştiga în înălţime, oamenii lui Riley instalau, de fiecare parte a compartimentului de transport, frânghii de rapel. Corzile erau prinse de inele mari, ce atârnau din tavan, apoi erau încolăcite cu grijă în saci de campanie, pentru a fi folosite dacă aparatul trebuia să fie părăsit într-o zonă în care nu se putea ateriza.

După ce verifică echipamentul, Riley se întoarse spre echipa sa şi făcu semn, strigând ca să acopere zgomotul elicelor şi al motorului:

— E-n regulă. Armaţi şi încărcaţi!

Opt încărcătoare fură fixate la arme şi închizătoarele trase. Armele erau ţinute între genunchi, cu ţevile în podea. Erau pregătiţi.

9:14 p.m.

— Centrul Acvila, aici Bufniţa Trei-Unu. Am prins o mişcare. Localizarea punctului, la opt clicuri est de punctul de control trei-şapte. Cer permisiunea de a părăsi ruta prestabilită de cercetare, pentru investigaţii. Terminat.

— Aici Centrul Acvila. Permisiune acordată. Terminat.

Riley găsi pe hartă punctul de control trei-şapte şi-i spuse pilotului prin interfon:

— Să mergem într-acolo, domnule.

Simţi un val de adrenalină. Primul contact al serii. Poate ultimul.

— Perfect, zise pilotul.

Elicopterul Blackhawk se lansă spre vest, trecând pe deasupra unui OH-6 de luptă. Riley văzu luminile de poziţie, verzi şi roşii, ale elicopterului mai mic de dedesubt.

— Aici Bufniţa Trei-Unu. Am ţinte multiple, ce se deplasează spre vest. Sunt sub copaci. Terminat.

— Aici Central Acvila. Perfect, Trei-Unu. Întrerup. Bufniţa Unu-Şase, întrerupe schema şi ajută-l pe Trei-Unu. Trei-Unu şi Unu-Şase, treceţi pe frecvenţa Unu-Nouă-Cinci. Toate celelalte elemente rămâneţi pe loc şi mutaţi-vă la altitudinea de două sute de AGL. S-ar putea să se încingă aici. Terminat.

Semănând cu nişte licurici, celelalte aparate de luptă sfredeliră cerul nopţii, urcând la două sute de metri şi ocupând poziţie, timp în care cele două desemnate se grupară. Riley îl rugă pe pilotul elicopterului Blackhawk să schimbe frecvenţa şi-i ascultă pe cei doi piloţi coordonându-se în vreme ce se apropiau de ţinte.

— I-ai prins? Terminat.

— Da. Te-am prins şi pe tine şi pe ei, clar. Tu mă vezi? Terminat.

— Da. Te am în vizor. Am câmp liber de foc pe două sute de grade. Terminat.

— Eu am un doi-şaptezeci. Centrul Acvila, am ţinte multiple pe infraroşu. Imaginea este fragmentată. Se deplasează pe sub copaci. Cer permisiunea de a deschide focul. Terminat.

După o scurtă pauză, ajunse prin eter vocea generalului Williams.

— Aici Acvila Şase. Arată ca şi cum ar fi oameni? Terminat.

— Acvila Şase, aici Bufniţa Trei-Unu. Nu pot spune după infraroşu. E prea multă căldură reziduală de la copaci, ca să am o imagine clară. Dacă-i prindem în câmp deschis, îi putem verifica cu ochelarii pentru

timp de noapte. Terminat.

— Ai vreo zonă deschisă în imediata apropiere? Terminat.

— Da. Avem un câmp la vreo cinci sute de metri spre sud. Terminat.

— Foloseşte minitunurile şi deplasează ţinta spre câmpul ăla, pentru o identificare clară. Terminat.

— S-a făcut.

O linie de trasoare se desfăşură de sub unul dintre elicoptere. Iar şi iar, în rafale scurte, mânând ţinta în direcţia dorită.

— Aici Trei-Unu. Se deplasează spre sud. Terminat.

— Aici Unu-Şase. Sunt pe poziţie, pe linia copacilor. Terminat.

Riley i se adresă pilotului de pe UH-60:

— Duceţi-ne deasupra lui Unu-Şase. Deasupra câmpului, ca să vedem linia copacilor.

Riley îşi puse ochelari de noapte şi-i dădu o pereche şi lui Merrit.

— Uită-te la linia de colo a copacilor.

Încă o rafală.

— Aici Trei-Unu. Au ajuns. Terminat.

— Acolo! Riley o apucă pe Merrit de braţ. Îi zăreşti?

În lucirea verde a ochelarilor, dintre copaci începură să iasă nişte siluete întunecate.

— Ce vezi? o întrebă Riley pe Merrit, încercând să desluşească ceva.

— Nu ştiu, se mişcă repede.

— Aici Unu-Şase. Opriţi tragerea. Opriţi tragerea. Am ţintele la loc deschis. Sunt şase căprioare. Terminat.

În vocea lui Williams se simţea dezamăgirea:

— Aici Acvila Şase. Reluaţi schema de căutare. Terminat.

— Întoarceţi-vă sus, domnule, spuse Riley în interfon.

Elicopterul Blackhawk se înălţă în văzduh, iar ei se puseră pe aşteptat.

Se deplasară în jos de încă trei ori când aparatele de luptă detectau căldură pe sub copaci şi, de fiecare dată, obţinură un rezultat negativ. Pe măsură ce se instala frigul nopţii şi căldura reziduală se împrăştia, vizoarele în infraroşu începură să funcţioneze mai bine, identificând ţintele de sub copaci fără să mai fie nevoie să le scoată la loc deschis. Nici urmă de sinbatanţi – numai căprioare şi alte animale mici.

Pe la miezul nopţii, elicopterele începură să reia traseele pe care le cercetaseră deja. Exista posibilitatea ca sinbatanţii să se fi mişcat prin zonă şi să le fi scăpat, dar această posibilitate era redusă. Ofiţerii de operaţiuni planificaseră chiar şi o acţiune de realimentare a aparatelor, pentru a se asigura că zonele alăturate au fost supravegheate şi că nu rămân porţiuni neverificate.

La cinci minute după miezul nopţii, elicopterul lui Riley se lăsă

spre sol, cu luminile de poziţie clipind, şi se aşeză cu roţile în iarbă. Riley sări jos pe partea stângă a aparatului, apoi se întoarse s-o ajute şi pe Merrit să coboare. Echipa debarcă plictisită şi obosită. Aparatul se înălţă într-un vârtej de aer şi o apucă spre punctul avansat de realimentare cu combustibili şi muniţie (PARCOM), amenajat de 160 pe un câmp din apropiere.

— Asiguraţi-vă că aveţi şepcile pe cap, cu banda în sus! ordonă Riley.

Deşi se găseau la comandament, nu voia să rişte nimic. Se îndreptă împreună cu Merrit spre COT. Grupul aflat în cortul cel mare, care asculta rapoartele radio şi marca traseele pe harta întinsă, nu era deloc vesel. Tot parcul fusese acoperit. Răscoliseră bârlogul cu de-amănuntul. Nu dibuiseră în parc niciun sinbatant în viaţă. De la perimetrele de apărare se primiseră rapoarte negative. Nimic.

— Ce facem acum?

Generalul Williams adresă întrebarea generalului Trollers, cel mai mare în grad la sol. Trollers era la fel de epuizat ca şi ceilalţi oameni.

— Am făcut cam tot ce-am putut.

Se întoarse spre Merrit..

— Există vreun loc unde credeţi că s-ar putea ascunde de infraroşu?

Merrit părea pierdută în gânduri.

— N-am idee.

Riley asculta acest schimb de replici cu un sentiment crescând de furie neputincioasă. Nu ştia clar ce anume îi provoca mânia. În mod surprinzător, nu se putea gândi la sinbatanţi ca la nişte duşmani. Chiar dacă îi uciseseră doi dintre oameni, plus cuplul Werner şi fetiţa, începea să realizeze că sinbatanţii erau, ca şi el, doar nişte pioni în acest joc. Cel către care îşi putea îndrepta cel mai bine dezgustul era, Trollers. Hossey şi Williams fuseseră şi ei prinşi în schema de reparaţie. Totuşi, responsabilitatea Proiectului îi aparţinea lui Trollers. Dar Riley ştia că până şi Trollers era doar un exponent. Vina ultimă aparţinea unui sistem care vedea necesitatea dezvoltării unor asemenea lucruri ca sinbatanţii.

Riley expuse faptele, aproape ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi:

— Am cercetat parcul. Suntem aproape siguri că în interiorul lui nu se află niciun sinbatant în viaţă. Perimetrul pe care l-am stabilit a fost sigur şi nu există niciun mod prin care sinbatanţii să fi putut s-o ia pe Route 79 sau spre vreunul dintre poduri, înainte de a le bloca. I-am fi localizat în apă din elicopter, dacă ar fi încercat să fugă în acest fel. Se uită de jur-împrejur, la cei din cort. Prin urmare, unde sunt? Să fie morţi şi să nu-i prindem pe infraroşu? Sau s-or fi ascunzând în vreun ochi de apă ori în vreo peşteră în care nu poate pătrunde infraroşul?

Williams cercetă harta.

— După câte ştim noi, nu există nicio peşteră în parc. Dacă erau băgaţi în apă, ar fi fost nevoiţi să respire şi am fi detectat oarecare diferenţă de căldură la suprafaţă.

O cisternă încărcată cu combustibil de aviaţie se târa pe drum, îndreptându-se spic PARCOM, unde erau realimentate elicopterele. Riley o urmări cum dispărea din câmpul vizual. Atunci îi veni ideea, de parcă ar fi avut-o permanent în cap. Se întoarse spre ceilalţi.

— Nu mai sunt în parc.

Trollers se răsuci furios spre el.

— Cum? Cum ar fi putut ieşi, domnule?

Riley îl privi pe general în ochi.

— Au plecat cu maşina.

— Ce-au făcut?

— Oamenii cu reconstituirea Războiului Civil, explică Riley. Aveau remorci pentru cai. Au fost verificaţi la plecare?

Generalul Williams clipi, apoi clătină încet din cap.

— Nu. Ne grăbeam prea tare ca să-i alungăm din parc. Nici nu ne-am gândit la asta.

Lui Riley îi venea să-şi tragă o palmă fiindcă nu-şi dăduse seama mai devreme. Stătuse chiar acolo când încărcaseră unii dintre aşa-zişii soldaţi şi se uitase cum pleacă maşinile şi remorcile. Dacă ar fi căutat oameni, ar fi căutat în remorci, dar toţi se gândiseră la sinbatanţi ca la nişte animale lipsite de raţiune. Riley se jură că făcea pentru ultima oară această greşeală.

— E necesar să luăm legătura cu autorităţile civile şi să dăm de urma camioanelor.

Lui Trollers nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui că au şters-o cu unul dintre vehiculele alea?

Riley spuse fără înconjur:

— Trebuie să acceptăm că aceşti sinbatanţi sunt inteligenţi şi că vor face aproape orice pentru a supravieţui. Fie că o credeţi pe doctor Merrit, fie că nu, au capacităţi de care noi nici măcar nu ştim. Au ieşit din parc.

— De ce eşti atât de sigur? întrebă Trollers.

Riley rămase ferm pe poziţie.

— Nu sunt sigur, dar este unicul lucru raţional. Se impune să acceptăm evidenţa. În măsura în care se poate afirma acest lucru, sinbatanţii nu se află în parc. Asta înseamnă că au ieşit cumva, iar cea mai logică explicaţie este că au plecat într-o maşină. Asta ar justifica atacul asupra „luptătorilor" din Războiul Civil. Ne-au forţat mâna, făcându-ne să-i dăm repede afară.

Era prea mult pentru Trollers.

— Zici că chestiile alea au priceput că parcul era înconjurat şi că

nu puteau ieşi decât strecurându-se într-un vehicul? Cum să fi ştiut una ca asta?

— La fel cum au ştiut să atace Baza Cercetaş, răspunse Riley. Tot aşa cum s-au despărţit şi au încercat să ne atragă într-o direcţie greşită. Avem de-a face cu ceva ce nu înţelegem, domnule general.

Pentru generalul Trollers nu era o situaţie plăcută să-i vorbească astfel un sublocotenent.

— Nu-mi spune mie ce trebuie să fac, domnule. Am făcut eu…

— Domnule, am o sugestie.

Hossey încercă să-i liniştească pe toţi.

— Putem să menţinem perimetrul şi să continuăm cercetările aici. Dacă cei trei sinbatanţi adulţi au reuşit să se ascundă undeva în parc, cred că le va fi mult mai greu să rămână acolo când se vor naşte puii. Îi vom găsi atunci. Dar dacă au ieşit, se impune să stabilim legătura cu autorităţile civile şi să verificăm.

— Ştii cât va fi de greu să găseşti toate vehiculele alea şi să descoperi dacă sinbatanţii erau în ele?

Generalul Williams se uită la cifrele roşii ale ceasului de deasupra radioului.

— Mai sunt cam şase ore până să lucreze păstăile din raniţe. Dacă sinbatanţii s-au aflat într-una dintre remorcile aşa-zişilor soldaţi, ar fi putut să sară jos oriunde pe parcurs. Avem nevoie de o minune ca să-i mai găsim acum.

Trollers se frecă pe frunte.

— E-n regulă. Am să-mi pun oamenii din Virginia să se ocupe de chestiunea vehiculelor. În rest, totul rămâne pe loc şi continuăm să scotocim.

Capitolul 19

JOI, 9 APRILIE

Chicago, Illinois

6:17 a.m.

Ken Bradley era entuziasmat de noua slujbă care-l aştepta în Atlanta. Se împlineau acum două luni de când nu mai avea serviciu şi lucrurile, în sfârşit, se îndreptau. Mai puţin entuziasmat era de ultima sarcină pe care fusese nevoit s-o îndeplinească înainte de a pleca cu familia la drum. În vechiul său Ford LTD, cutreierase drumurile de la vest de Soldiers' Field, traversând numeroasele şine de cale ferată ce treceau pe-acolo şi căutând locul potrivit.

De când căpătase slujba, Ken încercase să găsească pe cineva care s-o ia pe Holly, căţeaua fiicei sale, dar o corcitură de patruzeci de kilograme, cu o ureche pe jumătate mâncată, nu avea prea mare căutare. O luaseră de când era mică şi Ken voise s-o ducă undeva, s-o trimită la plimbare. Când vestea despre acest plan ajunsese la urechile lui Kristen, pe fată o apucaseră furiile. Îi promisese să n-o facă.

Ken apucă la întâmplare pe o stradă dosnică dintre nişte depozite, până ce traficul de pe South Indiana Avenue nu se mai văzu. Atunci opri, coborî din maşină şi deschise uşa din spate. Desfăcu zgarda câinelui şi o aruncă pe scaunul din faţă dreapta.

— Hai, fetiţo!

Holly îl privi plictisită şi nu se mişcă.

— Hai, corcitură tâmpită!

Ken se întinse, o apucă bine de labele din faţă şi o trase, dar patruzeci de kilograme de ciobănesc german şi labrador negru se pot dovedi foarte dificil de scos de pe locul din spate al unei maşini, când nu există cooperare. În cele din urmă, se urcă acolo şi, sprijinit în cealaltă portieră, o împinse de fund cu picioarele. Lăsându-se învinsă, Holly sări afară pe uşă şi rămase în strada plină de gunoaie, uitându-se în sus la el. Ken trânti uşa şi trecu la volan. Holly veni întrebătoare lângă uşă, cu nasul turtit de sticlă. El întoarse maşina şi o luă spre South Indiana. În oglinda retrovizoare o văzu pe Holly urmărindu-l.

— La naiba! murmură Ken, şi apăsă mai puternic pe accelerator.

Când dădu colţul în viteză, Holly dispăru.

Înainte de a ajunge acasă, coborî geamul şi aruncă zgarda în stradă. Acum, măcar îi putea spune cinstit fiicei sale că nu-i trimisese câinele la plimbare. Urma să inventeze o poveste despre o familie cu o fetiţă care a vrut să-l ia.

În stradă, Holly se opri, în cele din urmă, şi se uită în jur. Umbrele

o chemau întunecate de pretutindeni. Înălţă capul şi adulmecă aerul. Cu un scheunat uşor, se strecură printr-o gaură din peretele unui depozit părăsit.

6:30 a.m.

Ofiţerul de poliţie Billy Shields îşi conducea maşina pe I-90, urmărind cum începea să se aglomereze traficul, când zări camionul cu remorcă pentru transportul cailor tras pe marginea drumului. Shields depăşi remorca staţionată, observând că uşile din spate erau întredeschise. Parcă în faţa camionului, raportă prin radio oprirea şi coborî.

Uşa şoferului era deschisă. Shields urcă şi-şi băgă capul înăuntru. În cabină nici ţipenie. Se întrebă dacă nu cumva maşina se defectase şi şoferul o luase pe jos până la următoarea ieşire, să capete ajutor. Shields se duse în spate, zdrobind pietrişul sub tălpile cizmelor. Trase uşa şi o deschise.

Ofiţerul avusese parte să vadă destule accidente de maşină, chiar unele în care victimele erau strânse cu făraşul de pe şosea, dar aşa ceva nu mai văzuse niciodată. În paiele de pe duşumeaua remorcii zăceau doi bărbaţi, cu trupurile făcute realmente bucăţi. Unul dintre ei era complet eviscerat, cu intestinele împrăştiate peste tot, ca nişte spaghete. Gâtul celuilalt era aproape complet retezat, iar capul îi stătea răsucit într-un unghi imposibil.

Shields avea arma în mână, dar nu-şi amintea să fi scos-o. Cercetă din ochi interiorul remorcii şi urmări cu ţeava pistolului direcţia privirii. Nimic în afară de baloţi de paie şi hrană pentru cai. Se grăbi înapoi spre maşina sa de patrulare, încercând să nu verse micul dejun.

Locul Dintre Lacuri

7:24 a.m.

— Am dat de ei! exclamă generalul Trollers citind faxul. Un poliţist din Chicago a găsit un camion cu remorcă pentru transportul cailor cu două cadavre înăuntru. Doi fraţi care participaseră la reconstituire. Ambele cadavre sunt sfâşiate urât.

— Unde? întrebă generalul Williams.

— La sud de Chicago, parcat pe marginea unei interstatale.

Înşfăcă un atlas şi răsfoi repede prin el; o mulţime în expectativă i se uita peste umăr.

— La naiba, dar ştiu că au făcut cale lungă! Degetul i se opri pe o hartă mărită a orarului Chicago. Aici… imediat înainte de intersecţia lui I-90 cu I-55.

— Vreo urmă propriu-zisă de sinbatanţi? întrebă Hossey.

— Nu. Autorităţile locale o tratează ca o dublă crimă.

Riley se gândi la casa lui din Bronx. Se uită la colonelul Hossey.

— Sunt în oraş.

Cortul se cufundă în linişte preţ de un minut, timp în care fiecare realiză implicaţiile prezenţei sinbatanţilor liberi într-o zonă puternic populată.

Trollers se întoarse spre colonelul Lewis.

— Să punem în mişcare un aparat de zbor. Putem ajunge acolo în două ore.

— Şi apoi, ce, domnule?

Trollers clipi la întreruperea brutală a lui Riley.

— Adică?

— Ce veţi face când veţi ajunge acolo, domnule? Trebuie să căutaţi într-o junglă urbană. Sinbatanţii au mii de locuri unde să se ascundă şi milioane de oameni cu care să se hrănească. Până acum am încercat orice să-i găsim – câini, elicoptere, vizoare în infraroşu, Spectre, vehicule, capcane – şi nimic n-a mers. Ce vă face să credeţi că va merge vreuna dintre toate astea acum?

Trollers îi întoarse provocarea.

— Şi ce sugerezi? Să-i lăsăm în pace, până când lucrează păstăile?

— Nu, domnule. Sugerez să alertăm autorităţile locale asupra primejdiei reale. Nu ne mai putem permite să păstrăm secretul. Dacă sunteţi de părere că în acest parc am avut o numărătoare bogată de cadavre, aşteptaţi să petreacă ei ceva timp la Chicago!

— Nu putem alerta autorităţile locale.

Vocea generalului Trollers era fermă.

— Nu ne putem permite să nu le alertăm, replică Riley. Sinbatanţii vor fi descoperiţi, mai devreme sau mai târziu. Să sperăm că mai devreme. Cu cât or să stea mai mult acolo, cu atât vor ucide mai mult. Şi o dată activate păstăile… – Riley se uită la ceas – ceea ce se întâmplă cam în aceste momente, nu vom mai fi niciodată siguri că i-am prins pe toţi.

— Este inacceptabil să alarmăm autorităţile locale. Ne vom deplasa acolo noi înşine şi vom încerca să stăpânim problema. Ţinem deoparte presa şi forţele de ordine de pe plan local, iar la prima apariţie a sinbatanţilor federalizăm întregul caz.

Colonelul Hossey dezaprobă din cap.

— E ilegal. La naiba, şi ce-am făcut aici, în parcul ăsta, este ilegal. Legea convocării de ajutoare pentru forţele de ordine publice interzice folosirea trupelor federale în acţiuni interne dacă actul nu este autorizat direct de preşedinte.

Lewis îl privi pe Hossey de parcă bătrânului colonel îi mai crescuse un cap pe umeri.

— Las-o moale, omule. Ştii ce se întâmplă dacă scapă vreun cuvinţel despre Proiectul Sinbat la public sau chiar la subcomitetul cu probleme militare din Congres?

Lewis aţinti un deget gros spre Riley şi Merrit.

— Vă mişcaţi fundurile la Chicago CRP! La aterizare or să vă aştepte actele şi DI-urile. Mă voi asigura să beneficiaţi de o acoperire bună. Avem planuri pentru chestii de-astea.

În drum spre Chicago

10:34 a.m.

Pilotul deschisese la maxim supapa de admisie şi elicopterul Blackhawk vibra la drum cu două sute optzeci de kilometri pe oră. Riley stătea în spate, simţindu-se stânjenit în hainele civile, pe care le îmbrăcase în fugă, înaintea decolării. Un al doilea Blackhawk urma să plece în treizeci de minute, cu Lewis la bord. Acesta avea să stabilească legătura cu reprezentantul şefului poliţiei din Chicago. Riley şi Merrit se duceau direct la camionul pentru cai.

Riley aruncă o privire spre Merrit, care stătea pe locul din faţa sa. Nu scosese niciun cuvânt de la decolare. Riley cântări informaţiile pe care i le dăduse Westland în ultima oră şi, în cele din urmă, se aplecă să-i vorbească lui Merrit.

— Crezi că-i vom găsi?

— Chicago e un loc groaznic pentru depistarea unor creaturi care nu doresc să fie găsite, zise ea. Sunt îngrijorată de ceea ce o să se întâmple când sinbatanţii vor avea nevoie de hrană, nu numai pentru ei, dar şi pentru embrionii care vor supravieţui. Merrit clătină din cap. Trebuie alertate autorităţile locale şi presa.

Riley tocmai dusese această bătălie şi o pierduse.

— Lucrez în armată de suficient de multă vreme şi am fost în destule misiuni secrete ca să ştiu că, de nenumărate ori, dorinţa de a păstra securitatea trece înaintea bunului-simţ. Trollers este preocupat, în principal, să nu scape nicio informaţie despre proiectul ăsta. Are deja o cantitate mare de morţi şi nu ştie cum s-o acopere, lucru care pare să-l îngrijoreze. Nimic din ce ai spune tu sau eu n-o să-i schimbe hotărârea.

— Nu poţi renunţa atât de uşor, insistă Merrit.

— Hei, nu *eu* am creat lucrurile alea! se răţoi Riley. Şi nu renunţ. De ce crezi că mă aflu în afurisitul ăsta de elicopter? Eu sunt gunoierul care trebuie să mătură în urma voastră. Deja mi-au murit doi oameni şi nu vreau să mai pierd şi alţii. Ce vrei să fac? Să mă duc la presă? Să mă duc la cei care or să ne întâmpine în Chicago şi să le spun: „Ei, vedeţi, măi, că vi s-au rătăcit prin oraş trei maşini de ucis, proiectate genetic, şi mai au şi o ciurdă de pui”?

Riley se opri şi inspiră adânc, încercând să-şi stăpânească furia ce-i pulsa prin vene.

— Oricum, nu prea contează, nu-i aşa? La viteza cu care au dat iama prin oameni la Locul Dintre Lacuri, am sentimentul că sinbatanţii

tăi or să ajungă pe prima pagină a ziarelor destul de repede.

Ochii lui Merrit fulgerară la ultima remarcă a lui Riley.

— Nu-s *ai mei!*

— Hei, tu i-ai făcut! insistă Riley, privind-o cu atenţie.

— Am greşit când m-am angajat la ceea ce mi-au cerut ei. Începu să plângă. Am să plătesc pentru asta! Am să plătesc pentru asta!

— Ascultă, făcu Riley, apucând-o de umăr. Ia-o mai uşor. Îi prindem noi.

— E deja prea târziu, spuse ea, şi vaierul turbo-propulsoarelor îi spulberă vorbele.

Riley se lăsă înapoi pe scaunul din plasă şi se frecă la ochi. Era obosit şi tulburat, nu numai de cele întâmplate sau de cele ce aveau să se întâmple, ci şi de chestiuni mai profunde.

— Aterizăm în două minute, anunţă pilotul prin interfon.

Riley clătină din cap şi se uită pe fereastră. Zgârie-norii din centrul oraşului Chicago se profilau spre nord. Ţesătura urbană se întindea cât vedeai cu ochii. Undeva, acolo, se aflau sinbatanţii. Puteau fi oriunde.

Un ofiţer de poliţie stătea în parcare şi-i ghida la coborâre. Riley văzu câteva maşini de poliţie care staţionau în jurul unui camion. Pilotul ateriză pe locul indicat.

Riley se aplecă deasupra lui Merrit şi o trezi.

— Să mergem!

Ea privi pe uşă afară fără să se mişte.

— Hai, strigă Riley. Să ne urnim!

Merrit se ridică încet în picioare şi-l urmă. Îi aştepta un bărbat cu o căutătură aspră, cu păr ţepos şi tuns scurt, îmbrăcat într-un costum şifonat.

— Sergent Scott.

Riley îi întinse mâna.

— Agent special Riley, iar ea e doctor Merrit.

Scott înclină din cap.

— Vă aşteaptă locotenentul, lângă camion.

— Credeam că l-au găsit lângă interstatală, comentă Riley în timpul mersului.

Scott izbucni în râs.

— Daaa, acolo era, dar a trebuit să-l mutăm. Ai bătaie de cap cu traficul, ai bătaie de cap cu oraşul. L-am remorcat până aici. Avem fotografii şi criminaliştii au răscolit totul, aşa că nu te mai trudi. Îţi poate arăta locotenentul toate chestiile astea.

Când se apropiară de camion, o femeie scundă şi subţire, cu părul negru, tăiat scurt, ieşi din spate. Purta pantaloni largi de culoare cenuşie, pantofi sport şi o bluză fără mâneci, care lăsa să i se vadă pielea măslinie a braţelor. Îi amintea lui Riley de fata care obişnuia să piardă vremea fumând în spatele liceului din South Bronx. Era la fel

de tuciurie ca şi el, şi faţa i se încreţi când ieşi în lumina strălucitoare a soarelui. Îi privi pe Riley şi pe Merrit nu prea încântată.

— Sunteţi fezii?

Riley scoase DI-ul pe care i-l dăduse pilotul elicopterului, identificându-l ca agent special FBI.

— Agent Riley. Ea e doctor Merrit. Lucrează cu echipa mea.

Femeia nu întinse mâna.

— Locotenent Giannini, Omucideri, Chicago. Aici e ditamai rahatul!

Riley se duse lângă ea.

— Pot să arunc o privire?

Giannini ridică din umeri.

— Da. Totuşi, eu n-aş lua-o pe doctor Merrit înăuntru, dacă nu are stomacul prea tare.

Arătă spre o dubă neagră, pe care scria: „Procuror-Omucideri."

— Trebuie să mut cadavrele astea cât mai repede. Le-am fi mutat pân-acum, dar a sunat şeful să ne spună că veniţi.

Ignorară comentariul lui Giannini şi urcară în compartimentul din spate al camionului. Riley dădu cu ochii de scena sângeroasă, îşi aruncă privirea spre Merrit; ea părea detaşată şi se uita la cadavre fără nicio expresie. Riley umblă prin remorcă, observând balegile din paie în partea din faţă. Sinbatanţii trebuie să fi călătorit aici, ascunşi în baloţii de paie. Nici urmă de raniţe – oricum nu s-ar fi aşteptat să le găsească. Ceva îl făcuse pe şofer să oprească şi să deschidă uşa din spate. Auzise sau văzuse ceva în oglinda retrovizoare? Poate că-i observase pe sinbatanţi încercând să iasă afară.

Riley speră ca departamentul de poliţie din Chicago să presupună că fecalele erau de la cai şi să nu cerceteze prea amănunţit. Făcu vânt cu piciorul câtorva paie peste mormanul de fecale, înainte de a coborî şi a se apropia de femeia-detectiv.

— Ai găsit ceva înăuntru?

Giannini încuviinţă din cap.

— Doar două cadavre. Deschise un carneţel. Portofelele îi identifică drept Jeremiah şi Louis Sattler. Camionul e al lui Louis. Închise carneţelul. Şeful zicea că aveţi nişte idei în legătură cu cine a făcut asta şi vreau să cooperez cu voi.

Ridică din umerii ascuţiţi şi-l privi pe Riley în ochi.

— Aşadar, ce ai şi de ce preiau fezii chestia asta?

— Lucrez în cadrul Forţelor de Serviciu, ucideri în serie. Urmărim doi bărbaţi, pe care-i credem responsabili pentru câteva crime în Tennessee. E posibil ca ei să fi făcut o plimbare cu camionul ăsta şi-am venit încoace.

Giannini băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de gumă de mestecat. Îşi aruncă în gură două bucăţi, fără să ofere cuiva.

— M-am lăsat de fumat săptămâna trecută. Ajută un pic. Molfăi guma câteva momente. E-n regulă. Dar tu, doctore, cum îţi câştigi pâinea?

— Lucrez cu agentul Riley. Întocmesc profilul psihologic al criminalilor.

— Psihiatru! OK. Mă rog, nu mă prea priveşte pe mine. Şeful a zis că acum cazul e al vostru. Nu vreau să-mi fie ucişi cetăţenii, aşa că am să vă ajut cât pot. Deci, ce facem?

Riley se uită în jur.

— Unde a fost găsit camionul?

— Vă duc acolo.

Giannini dădu câteva ordine unor poliţişti în uniformă, apoi îi conduse la o maşină fără însemne. Riley se urcă în faţă, lângă şofer, iar Merrit se aşeză în spate.

— Tipii ăştia doi… trebuie să fie destul de dibaci. Am văzut ceva cadavre ciopârţite, dar astea te cam lasă crăcănat.

Giannini se uită peste umăr, spre Merrit.

— Sper că nu te deranjează limbajul meu, doctore.

Merrit părea să nu fi observat.

— Mă rog, oricum, e lucru ciudat, tipii ăştia-s canibali sau ce? Vreau să zic, bietelor hoituri de colo le lipsea ceva cărniţă.

Riley încuviinţă din cap, în timp ce ieşeau din parcare.

— Suspecţii noştri le-au mai făcut asta şi altor cadavre.

— U-hu-huu.!

Giannini coborî zgomotos rampa spre autostradă şi se strecură expert prin trafic; apoi fixă un girofar albastru pe acoperişul maşinii şi ieşi din şosea.

— Uite aici! Camionul era parcat în afara drumului, exact pe locul ăsta.

Riley se dădu jos din maşină şi se uită în jur. Clădiri înghesuite de fiecare parte a autostrăzii.

— Ai o estimare a momentului morţii?

Giannini privea maşinile care treceau.

— O apreciere aproximativă: cam o oră înainte de a fi găsite cadavrele. E posibil ca procurorul să ne dea un timp mai exact. Îşi pocni guma. La naiba, poate că suspecţii voştri au pus laba pe altă maşină şi sunt de-acum în alt stat.

Riley se gândi la raniţe şi la miile de ascunzişuri din oraş, ca şi la sursa imediată de hrană.

— Nu. Aici se ascund.

Giannini se încruntă.

— De unde ştii?

— O simt.

Vorbele-i zburaseră înainte să-şi dea seama ce spusese.

Giannini îl privi cu atenţie.

— Un fed cu simţiri. Asta-i ceva nou pentru mine.

Riley nu băgă în seamă comentariul.

— Hai să ne plimbăm puţin.

Urcară înapoi în maşină. Giannini îi scoase de pe interstatală şi-i duse prin cartierele din jur. Cu sentimentul că se scufundă, Riley cercetă din ochi numărul imens de depozite şi de clădiri abandonate.

— Ce cauţi? întrebă Giannini.

— Doar aruncam o privire, răspunse Riley. N-am mai fost niciodată pe-aici.

— Pari a fi din New York, observă Giannini.

— Da. Bronx, răspunse Riley, alergând cu privirea peste împrejurimi, din mersul maşinii.

— Italian? întrebă detectivul.

— Nu. Irlandez şi portorican.

— Hmm! sună comentariul lui Giannini.

— Ce-i acolo?

Aproape că uitaseră de Merrit, care se afla pe bancheta din spate. Arăta înainte, printre ei.

— E Soldiers' Field, unde joacă Urşii, îi spuse Giannini.

— Urşii?

Giannini se uită la Riley ridicând o sprânceană şi dădu colţul, îndreptându-se spre marele stadion.

— O echipă de fotbal profesionist, explică Riley.

— Opreşte aici, zise Merrit.

Giannini opri maşina de patrulare la începutul unui pasaj suspendat, ce traversa un nod gordian de cale ferată şi ducea dincolo de stadion. La capătul opus al pasajului se întindea un parc, care dădea pe malul lacului Michigan. Parcul era bine îngrijit şi Riley se îndoi că sinbatanţii ar putea reuşi să rămână mult timp ascunşi acolo, cu toate că era singurul loc deschis pe care-l văzuse de când aterizaseră.

— Dar parcul? întrebă Merrit, prin telepatie.

Riley tresări când Giannini îşi întoarse capul de la Merrit spre el.

— Tu crezi că nebunii ăia ar încerca să se ascundă în parc după ce au măcelărit doi oameni?

— Le place natura, explică Riley fără convingere. Dar ai dreptate, nu s-ar duce acolo.

— De ce eşti atât de sigur că n-au plecat mai departe? Ziceai că au venit încoace din Tennessee. Mi se pare că sunt deprinşi cu mişcarea şi, dacă au vreun pic de creier, n-ar vrea s-o lungească prea mult pe-aici.

— Poate că trebuie, zise Riley plictisit.

Obosise să se tot joace astfel. Simţea nevoia să scape de poliţistă –

punea prea multe întrebări.

— Să mergem la sediul vostru. O fi ajuns şi şeful meu.

Giannini execută o întoarcere pe loc şi cauciucurile scârţâiră.

Restul drumului se scurse în tăcere.

Colonelul Lewis aştepta în biroul comandantului poliţiei, îmbrăcat ordonat, într-un costum cu vestă. Îl prelucrase pe acesta, asigurându-se că toate informaţiile despre dubla ucidere urmau să fie ţinute departe de presă. Şeful era mai mult decât fericit ca ofiţerii săi, şi aşa suprasolicitaţi, să scape de acest caz. Un dosar mai puţin era un dosar rezolvat.

— Voi fi bucuros să vă dau o mână de ajutor, orice nevoie aţi avea, zise şeful când întâlnirea se termină. V-o repartizez pe locotenent Giannini, ca legătură permanentă. Îi spuneţi ce vreţi, şi ea vă face rost.

Riley privi cu coada ochiului la poliţistă şi-i văzu maxilarul încordat. Lewis îi dădu lui Riley indicaţiile necesare să ajungă la o casă sigură, pe care o stabilise în oraş. Se îndepărtă împreună cu Merrit şi-l lăsă pe Riley cu Giannini, ca să-i prezinte acesteia lista de informaţii. Giannini îl conduse într-un mic birou pătrat, ticsit cu dosare.

— Înhaţă un scaun, zise ea, prăvălindu-se în spatele biroului.

Stătu acolo un minut lung, cântărindu-l liniştită pe Riley cu ochii ei negri, apoi luă un carneţel şi un creion.

— E-n regulă. Dă-mi lista de rufe murdare, cu ceea ce vrei să afli. Şeful tău trebuie să aibă ceva greutate dacă l-a făcut pe şeful meu să fie atât de cooperant.

Cât călătorise în maşină, Riley se gândise la cele necesare.

— Trebuie să aflăm, despre orice omor, mai ales dacă circumstanţele sunt similare celor deţinute în cazul camionului pentru cai – cadavre mutilate şi restul.

— Desigur, replică Giannini, luând notiţe.

Riley îi ignoră tonul sarcastic.

— O să trec de două ori pe zi, ca să preiau chestia asta. Trebuie să aflăm veşti şi despre persoanele dispărute, în mod diferenţiat, pe zonele în care au fost văzute ultima oară.

Giannini se încruntă.

— Asta n-o să fie prea simplu. Noi înregistrăm oficial oamenii dispăruţi abia după patruzeci şi opt de ore. Până atunci e normal, fiin'că ei nu vin acasă şi ne sesizează careva, aşa că n-o să prea facem ditamai lista cu locul unde-au fost ultima oară.

Patruzeci şi opt de ore. Riley înjură în gând. Era o pistă moartă.

— E-n regulă. Mai trebuie să ştim şi dacă raportează careva că a văzut ceva ciudat.

— Ceva ciudat! Giannini lăsă jos carneţelul. Nu se mai osteni să-şi ascundă tonul zeflemitor: Cum adică, ciudat? Suntem în Chicago, ce

’mnezeu. Întruna se-ntâmplă câte ceva ciudat.

— Tipii ăştia doi au fost văzuţi ultima oară purtând piei de animale – blană şi tot tacâmul, explică Riley stângaci. Dacă raportează careva ceva cum ar fi, să zicem, un vârcolac, trebuie să aflu CRP.

— Un *vârcolac?*

Giannini trase adânc aer în piept şi se uită în tavan vreo jumătate de minut.

— S-a făcut, agent Riley. De ce nu joci cu cărţile pe faţă? Cine dracu’ eşti? Nu eşti de la FBI, asta-i cât se poate de clar. Ei poartă mereu costume cu vestă şi au carneţele. Chiar şi *ei* ştiu că raportarea persoanelor dispărute se face după patruzeci şi opt de ore. Nu vreau deloc să par lipsită de respect, dar habar n-ai de aplicarea legilor. Şi habar n-ai despre Chicago. Cum să te ajut, dacă nu mă ajuţi?

Riley continuă, fără să remarce întrebările.

— Fugarii vor ieşi, probabil, din ascunziş noaptea, dacă vor ieşi. N-or să se ducă prin moteluri sau prin baruri, sau de-astea… nu le prea plac oamenii.

Îi întâlni privirile ucigătoare?

— Asta e genul de ciudăţenie la care mă refer.

Giannini îşi strânse gura pungă şi glasul îi deveni glacial:

— E-n regulă. Ciudat. O s-o ai. Altceva?

Riley se ridică în picioare.

— Nimic.

Îi dădu cartea de vizită pe care o primise de la Lewis.

— Asta-i numărul meu. Sună-mă dacă se-ntâmplă ceva.

— Ă-hă.

9:04 p.m.

— Avem la dispoziţie, jos, în stradă, două maşini închise, fără însemne, zise Lewis. Şi opt linii de telefon portabil. Nu-i decât o chestiune de timp.

— Să aşteptăm ca sinbatanţii să ucidă pe cineva, replică Riley.

— Sau să fie observaţi.

— Dar ce reacţie o să aibă poliţia când o să deschidem focul în oraş? întrebă Riley, uitându-se la membrii echipei sale, care-şi întindeau sacii de dormit pe duşumeaua din lemn.

Oamenii îşi sprijiniseră armele de perete, pregătiţi să le folosească. Ocupau un depozit în partea de sud a oraşului, folosit de agenţii federale ca DEA sau FBI ori de câte ori desfăşurau operaţiuni în zonă. Restul personalului din echipa lui Riley sosise în urmă cu câteva ore, arătând cu toţii stânjeniţi în hainele lor civile. Li se eliberaseră acte şi cartele care-i identificau drept agenţi federali.

— Nu-ţi face griji în privinţa poliţiei. Asta-i treaba mea, zise Lewis.

În clădire se mai aflau şi vreo şase dintre oamenii săi, gata să

intervină. Aveau un post de comandă amenajat nu numai ca centrală telefonică, dar şi cu scanere de ascultare pe toate frecvenţele de urgenţă.

Riley ridică din umeri. *Era* problema lui Lewis şi, în ceea ce-l privea pe el personal, spera ca, în final, să zboare capacul de pe întreaga operaţiune. Îl preocupa mult siguranţa oamenilor săi.

Doc Seay fusese numit sergent şef al echipei; în urmă cu jumătate de oră, îl luase deoparte pe Riley să-l pună la curent cu tărăşenia din Tennessee. Presa locală înghiţise povestea cu puşcăriaşii evadaţi. Morţile lui Knutz şi Antricot se datoraseră, chipurile, plasării lor la bordul unui elicopter care se prăbuşise în timpul unui exerciţiu de antrenament. Seay zicea că Hossey fusese destul de supărat pe SIA, dar şeful Comandamentului Operaţiunilor Speciale de la Fort Bragg se deplasase personal cu avionul şi intervenise între colonelul Hossey şi generalul Trollers.

Încă o porcărie ascunsă cu mătura sub covor în numele securităţii naţionale. Riley prefera să se gândească la ea mai degrabă ca la o problemă de securitate a carierei pentru majoritatea celor implicaţi.

— Vreau ca oamenii tăi să fie pregătiţi de deplasare cu un preaviz de cinci minute, îi ordonă Lewis lui Riley. Dacă prindem ceva pe scanere, pornim imediat.

— Da, domnule.

11:35 p.m.

Holly era cu nasul îngropat într-o cutie de carton cu legume stricate, aruncate dintr-un vehicul de transport pe drumul de ieşire din oraş. Câinele mânca lacom, zdrobind în măsele nişte morcovi, când se opri brusc şi-şi înălţă capul. Se uită într-o parte şi-ntr-alta, străduindu-se să pătrundă cu privirea întunericul străzii pustii. Un felinar singuratic, la mai bine de o sută de metri depărtare, arunca în jur o lumină firavă, făcând să sclipească cioburile de sticlă împrăştiate pe jos. Zgomotul traficului zonelor mai populate ale oraşului ajungea până aici estompat.

Totuşi, nici zgomotul, nici lumina nu-i atrăseseră atenţia lui Holly. Dincolo de mirosul mâncării ei putrezite, prinsese un iz de altceva, ceva despre care mintea îi spunea că era un pericol. Se furişă mai încolo în întuneric, lângă un container de gunoi, şi se ghemui la pământ, scrutând noaptea. Atunci auzi zgomot de sticlă spartă. Ceva se mişca, apropiindu-se dinspre capătul cufundat în întuneric al străzii. Gâfâituri adânci, aspre, iscară ecouri între zidurile depozitului.

Holly întoarse capul într-o parte şi-n alta. Un scheunat adânc îi înăbuşea gâtlejul, dar instinctul de autoconservare îi dictă să nu deschidă gura.

În lumina slabă, la treizeci de metri distanţă, apărea, clătinându-se,

o siluetă. Imaginea beţivanului o linişti puţin pe Holly. Dar într-o secundă deveni din nou încordată, căci alte două siluete îşi făcură apariţia în spatele omului, mişcându-se cu repeziciune. Abia avu timp să le înregistreze prezenţa, când ele se repeziră asupra nefericitei fiinţe omeneşti. Omul apucă să scoată un ţipăt scurt de surpriză, înainte ca beregata să-i fie retezată. Siluetele începură să-i târâie cadavrul spre întuneric.

Deodată, una dintre creaturi se opri şi se întoarse, sfredelind întunecimea străzii cu ochii săi galbeni. Holly îngheţă, şi i se opri respiraţia, ştiind instinctiv că era în pericol. Botul plin de sânge al creaturii se întoarse în direcţia ei şi mârâi, dezvelindu-şi colţii mari.

Holly o rupse la fugă spre capătul celălalt al străzii, urmărită de urlete guturale.

Capitolul 20

VINERI, 10 APRILIE

Chicago

7:04 a.m.

— Vreo veste? întrebă Merrit.

— Nimic, răspunse Riley, strecurându-şi pistolul de 9 mm în teaca de la subsuoară, sub geaca din pânză groasă.

Riley arătă spre biroul la care stătea Lewis, parcurgând rapoartele adunate din toate sursele.

— Ne ducem în zona unde sinbatanţii au părăsit camionul şi începem să căutăm spre marginea oraşului, scotocind toate clădirile abandonate. E un foc tras la plesneală, dar e mai mult decât să stai aici toată ziua.

Merrit se uită la oamenii lui Riley, care mâncau hrană rece, adusă de unul dintre agenţii SIA.

— Cum o să procedaţi?

— Ne ducem în haine civile, înarmaţi doar cu pistoale. Avem Dl-uri de la FBI, iar Lewis se va ocupa de autorităţile locale.

— S-ar putea să meargă.

Merrit arătă spre harta oraşului prinsă de un stativ.

— Nu cred că s-au depărtat prea mult de locul în care au părăsit camionul. Dacă ora decesului celor doi fraţi este corectă, sinbatanţii au avut numai câteva ore le dispoziţie înainte ca păstăile să iniţieze. Odată petrecut acest lucru, au fost nevoiţi să găsească un loc unde să se ascundă.

— Cât durează până să se poată deplasa pe picioarele lor sinbatanţii cei tineri? întrebă Riley.

— Două-trei zile, răspunse Merrit. O săptămână, ca să fie în stare să se hrănească singuri, ucigând animale mici, cum ar fi şobolani, câini sau pisici, ori căutând prin gunoaie. Într-o lună or să fie dezvoltaţi optzeci la sută. În două luni, capabili de reproducere. În patru luni, complet maturi.

— Când vor constitui o ameninţare pentru oameni?

Merrit ridică din umeri.

— Asta-i greu de spus. Individual, aş zice că într-o lună. Dar nu mi-ar plăcea să dau de un grup de sinbatanţi de-o săptămână, care acţionează în comun.

— Dacă descoperim culcuşul lor în următoarele patru-cinci zile, ar trebui să punem mâna pe toţi puii, nu?

— Ar trebui, dacă nu s-au despărţit şi au mai mult de un ascunziş.

Asta îl făcu pe Riley să se oprească o clipă. Aşa ar fi procedat şi el în locul sinbatanţilor.

— Crezi că au acţionat astfel?

— Sper că nu, dar în Tennessee s-au despărţit, ca să supravieţuiască, îi aminti Merrit. N-ar avea niciun motiv să n-o facă din nou.

Riley reveni.

— Dacă-i găsim pe cei trei adulţi în următoarele patru zile şi-i lichidăm, cei mici vor muri de foame?

— Numai dacă adulţii nu le-au lăsat o provizie corespunzătoare de hrană.

— La naiba! se enervă Riley. Au mai încercat odată cu caii, în LDL, aşa că îmi închipui c-au s-o facă iar.

Merrit aprobă din cap.

— Acum începi să vezi şi tu dimensiunile problemei. Nu numai atât, dar nu uita că adulţii pot să procreeze iarăşi. Cu o perioadă de gestaţie scurtă, de zece zile, putem vedea încă o generaţie de sinbatanţi născându-se nu la începutul săptămânii următoare, ci al celeilalte.

— Sunt la curent cu toate astea, zise Riley iritat. Faptul că par a fi mereu cu un pas înaintea noastră mă îngrijorează mai mult. Ori îi facem să comită o greşeală, ori avem nevoie de o grămadă de noroc – şi nu-mi place să lucrez aşa. Problema pe care o am eu cu toate astea…

Se opri la apropierea colonelului Lewis.

Tocmai a sunat locotenent Giannini. Zice că are ceva ce te-ar putea interesa. Îţi iau eu oamenii şi încep căutările, cât timp dumneata te duci în centru. Îi aruncă lui Riley un telefon portabil. Ţinem legătura. Clar?

— Da, domnule.

Se întoarse spre Merrit.

— S-o-ntindem!

8:55 a.m.

Când Riley şi Merrit apărură la uşa ei, Giannini tocmai scufunda o gogoaşă într-o ceaşcă de cafea. Îi salută cu castronul în care se alfa compoziţia de gogoşi, făcându-le semn să intre.

— Luaţi câte-un loc.

Riley se uită cercetător în jur, apoi se retrase să mai aducă un scaun, în timp ce Merrit se aşeză pe singurul disponibil. Urmă un interval de linişte întreruptă doar de zgomotele micului dejun al colaboratoarei lor. Riley se tot uita în jur, înregistrând dosarele îngrămădite ici-colo şi coşul de gunoi supraîncărcat. Pe pereţi atârnau câteva documente prinse în ramă şi Riley îl parcurse pe cel mai

apropiat, o menţiune pentru bravură în timpul rezolvării unui jaf la o bancă. Riley şi Giannini se contemplau reciproc. Privirile li se încrucişară o clipă lungă.

Giannini îşi smulse prima privirea din ochii lui, arătând spre un vas murdar de cafea, de pe masa ei de lucru.

— Vreţi?

Merrit negă din cap, dar Riley se ridică şi-şi umplu o ceaşcă din plastic cu lichidul negru. Sorbi o înghiţitură şi se strâmbă din cauza gustului nisipos.

— Ce-ai aflat?

Giannini dădu un picior scaunului pe care stătea, sorbind dintr-o cană crăpată.

— Nimic concret. M-am dus şi eu la secţia de poliţie din zona în care au dispărut ucigaşii voştri. Am fost acolo de dimineaţă, la ieşirea din schimb. Zâmbi larg, făcând să i se cuteze pielea în jurul ochilor. Dacă vrei să afli ce se-ntâmplă pe stradă, pierzi puţin vremea prin vestiar.

— Prin vestiar? întrebă Merrit.

— Daa, zise Giannini şi zâmbi iar. Nu-ţi face griji, am mai văzut eu ce-au ei pe-acolo.

Îşi puse jos cana. Merrit nu reacţionă la remarca lui Giannini.

— În fine. Erau doi tipi care vorbeau de un bătrân pierde-vară, care-i bătuse la cap când îşi făceau ei rondul. Era supărat foc, fiindcă i se furase căruţul cu care mergea la „cumpărături”.

— Şi? o îndemnă Riley.

— Păi, vagabondul zicea că-l lăsase parcat lângă „locuinţa” lui – unii dintre oamenii ăştia ţin foarte mult la teritoriul lor – şi o – vezi să nu cazi – o „gorilă”, ăsta a fost termenul lui, i-a furat căruţul.

Riley făcu un pas înainte.

— O gorilă? Cum arăta?

Giannini ridică din umeri.

— Asta a fost tot ce-au zis.

— Putem da de vagabondul ăsta? întrebă Riley.

Ea negă din cap.

— Mă îndoiesc. Sunt, probabil, zeci de indivizi fără adăpost în zona aia, iar tipii ăia doi nu-şi aminteau mare lucru despre cum arăta. Ştiu însă locul cu pricina. E la vreo opt blocuri de punctul în care a fost părăsit camionul.

— Putem merge acolo?

Giannini se ridică în picioare, legându-şi la subsuoară teaca unui revolver de calibru mare.

Fort Campbell

9:00 a.m.

Sergentul-major Powers citi ultimul mesaj de la Riley, apoi îl rupse în bucăţele şi-l arse în coşul de gunoi. Ceilalţi membri ai personalului din sediul batalionului tocmai sosiseră, după ce-şi petrecuseră ultimele ore la antrenamentul fizic; se spălau şi luau masa de dimineaţă.

Cu un şchiopătat uşor, Powers se îndreptă spre clădirea în care avea sediul comandamentul Grupului. Bătu o singură dată în uşa comandantului şi intră. Oprindu-se la cei doi paşi regulamentari înaintea biroului, salută şi aşteptă.

Colonelul Hossey ridică privirea din hârtiile împrăştiate pe birou.

— Care-i ultimul mesaj?

— Sunt instalaţi în Chicago. Riley crede că sinbatanţii şi-au făcut sălaş acolo, într-o clădire părăsită, şi că nu-i vor găsi înainte ca ei înşişi să stabilească contactul.

— Fir-ar să fie! murmură Hossey. Altceva?

— Nu, domnule. Ştiu unde sunt cazaţi Riley şi oamenii săi şi numărul de telefon din acel loc.

— E-n regulă. Vreau să ţii în stare de alertă două echipe, gata de plecare în cincisprezece minute. Muniţie de război, haine civile… cunoşti povestea.

— Da, domnule.

— Voi ordona să fie pregătit de plecare un Blackhawk. Telefonezi la aeroport şi vorbeşti cu pilotul de serviciu. Asigură-te că poţi să ţii legătura cu el.

— Da, domnule.

— Ai grijă de toate.

Chicago

9:30 a.m.

— Asta este strada pe care patrulau cei doi ofiţeri, zise Giannini, trăgând maşina fără însemne lângă bordură, lângă un hidrant. Vagabondul putea să fi ieşit de pe oricare dintre străzile astea laterale.

Riley se uită în jur. Îşi amintea de South Bronx, locul copilăriei sale. La parterul clădirilor, numeroasele magazine mici tocmai deschideau, să-şi întâmpine clienţii zilei. Locuinţele se situau la etajele superioare. Străzile laterale duceau la alte clădiri, cu apartamente şi birouri. Câteva dintre clădiri erau abandonate, iar unele incendiate.

— Să facem câţiva paşi, spuse Riley, deschizând uşa.

Giannini şi Merrit îl urmară.

Mergând pe trotuarele şi pe aleile murdare, Riley îşi pierdu speranţa de a mai da vreodată de urma sinbatanţilor. Erau prea multe locuri în care se puteau ascunde. Se uită în sus la ferestrele sparte, ce se holbau la el ca nenumăraţi ochi; creaturile se puteau ascunde în spatele oricăreia dintre ele.

Chiar dacă-i depista pe sinbatanţi, Riley nu era deloc sigur că el şi

oamenii săi îi puteau opri. Cele două pistoale M-16 ale lui Knutz şi Antricot nu fuseseră găsite, ceea ce însemna că era foarte probabil ca sinbatanţii să le mai aibă, împreună cu vestele de luptă, care conţineau muniţie de rezervă. În ciuda pretenţiilor lui Ward că aceştia nu fuseseră învăţaţi să reîncarce armele, Riley nu voia să-i pună la încercare.

După două ore de hoinăreală, Riley simţi nerăbdarea lui Giannini. Abia dacă schimbaseră douăzeci de vorbe în acest interval de timp.

În sfârşit, Giannini se opri înaintea unei prăvălii cu delicatese.

— Să mâncăm ceva.

Riley încuviinţă şi intrară în micul local. Rămase surprins când Giannini îi vorbi proprietarului în italiană. Cei doi păreau să se cunoască şi conversau rapid, în timp ce bătrânul tăia carnea şi brânza pentru sandvişurile pe care le comandaseră. Când cele trei mari „submarine" ajunseră pe tejghea, Riley insistă să plătească el, iar Giannini nici măcar nu se prefăcu a fi împotrivă. Ocupară o masă lângă fereastră. Întrucât era vremea prânzului, mulţimea începu să năvălească.

— Eşti de prin preajmă? întrebă Riley.

— Nu. Dar am lucrat în zona asta, când am intrat în Forţe.

Giannini luă o îmbucătură mare din sandvişul ei. Riley se amuza s-o vadă pe Merrit măsurând din priviri bucata mare de pâine şi umplutura rece.

— De când eşti poliţistă? întrebă Riley.

— Paişpe ani.

— Îţi place?

Giannini întoarse capul într-o parte, ridică o sprânceană şi-i răspunse lui Riley cu gura plină:

— Scrii o carte sau ce? E o slujbă. Înghiţi. Daa, îmi place. Face ca fiecare zi să fie interesantă. Aş lua-o razna dacă ar trebui să mă scol în fiecare dimineaţă şi să fac, la naiba, acelaşi lucru zilnic.

Se întoarse spre Merrit.

— Deci, Doc, ai vreo idee, unde ţi s-or fi dus ucigaşii? Eşti groaznic de tăcută.

— Au găsit un ascunziş, zise Merrit.

— Da? Giannini clătină din cap. Ca să facă ce? Trebuie să mănânce, nu? Şi ce aşteaptă? Au nevoie de bani? Poate că-şi caută o slujbă. Poate că jefuiesc oamenii. Nu ne-ai dat niciun spanac de indiciu. Tot ce vrei de la noi este să-ţi spunem dacă se întâmplă ceva neobişnuit. Cu toate astea, tocmai am pierdut o dimineaţă umblând pe străzi şi căutând, Dumnezeu ştie ce. S-ar cădea să cam ai habar după ce te uiţi.

Se întoarse din nou spre Riley.

— Ce-ar fi să ne dai o descriere a suspecţilor, în afară de faptul că

poartă blănuri de animale.

O clipă, Riley se simţi tentat să lase totul deoparte şi să-i spună. Îşi aminti propria-i amărăciune provocată de faptul că nici pe el nu-l informaseră la început, şi, cu toate astea, uite că făcea şi el acelaşi lucru.

— Altceva nu mai avem, zise Riley liniştit.

— Spanac! aruncă Giannini, trântindu-şi sandvişul pe masă. Atunci, *ea* cu ce dracu' se ocupă? întrebă, arătând-o pe Merrit. Face profilul psihologic aşa, din nimic?

— Eu… Îl fundamentez pe ceea ce găsesc la locul crimei, se bâlbâi Merrit. Le înregistrez acţiunile şi încerc să-mi dau seama cu cine avem de-a face.

— Ţi-am spus că mă ocup de treaba asta de paişpe ani, dar niciodată n-am fost implicată în ceva atât de ciudat, zise Giannini. Se poate ca şeful să fi avut motivele lui să înghită toată prostia asta, foarte frumos, dar nu înseamnă că trebuie s-o fac şi eu. Am verificat prin sursa mea la FBI şi mi-a spus că n-are în computer niciun agent special Riley. Am sunat la biroul legistului şi m-au informat că cele două cadavre, ale fraţilor Sattler, au fost luate de nişte tipi de la guvernul federal şi că nu se ştie unde se află acum. Nici măcar nu li s-a făcut autopsia. Giannini se înclină puţin. Deci, cine sunteţi şi ce se petrece? Şi nu mă lua pe mine cu tâmpenii federale ultrasecrete. Chestiile astea ţin doar în filme. Eu sunt poliţistă şi ăsta e oraşul meu, iar tu îţi baţi joc.

Cât vorbi Giannini, Riley nu se clinti. Când poliţista îşi ieşi din fire, el se aplecă spre ea şi coborî glasul.

— N-am să te prostesc, e bine? Dacă-ţi spun ce se petrece cu adevărat, n-o să fie ca în filme, pentru că ăia cu care ai de-a face nu se joacă şi nu ţin discursuri. Ne pot ucide pe amândoi. Tu eşti poliţistă de paisprezece ani; ei bine, eu joc doar de câţiva ani un alt joc, care are regulile lui. Nu le fac eu şi nu-mi plac afurisitele astea de reguli, iar uneori nici măcar nu le văd rostul, dar asta nu înseamnă că pot să acţionez cum îmi place mie. Orice lucru are un preţ. Ar trebui să ştii asta… eşti poliţistă. Nu respecţi regula, plăteşti preţul. Dacă-ţi zic ce se petrece cu adevărat – din moment ce ţi-e clar că povestea cu care am venit e o gogoriţă –, atunci ar trebui să fii şi pregătită să plăteşti preţul când cade ciocanul.

Îşi descheie jacheta din doc şi-şi ridică tricoul, arătându-şi o clipă pielea cicatrizată în locurile pe unde gloanţele îi ieşiseră din corp.

— Eu am plătit mai înainte preţul. Eşti dornică? Chiar vrei?

Giannini răspunse cu fermitate.

— Vreau.

Riley se ridică în picioare.

— Să mergem la maşină.

Aruncară la gunoi resturile prânzului şi se îndreptară spre maşina de poliţie. Cât se aflaseră ei înăuntru, îi blocase o maşină a unei televiziuni prin cablu şi acum muncitorii trăgeau cablurile într-un canal. Giannini trebuia să aştepte plecarea dubei, să poată ieşi în stradă.

— Găseşte un loc de parcare şi doctor Merrit o să-ţi spună pe urmele cui ne aflăm.

Poliţista parcă sub o porţiune suspendată a autostrăzii şi, în zgomotul traficului de deasupra, Merrit porni să istorisească monoton povestea sinbatanţilor, de la început până în momentul evadării. De-acolo, până la sosirea în Chicago, continuă Riley acţiunea. Când termină, Giannini îl cercetă cu privirea.

— Dacă nu erau cadavrele alea, pe care le-am văzut în camion, m-aş uita imediat după camera ascunsă. E cea mai nebunească chestie pe care-am auzit-o în viaţa mea. Clipi. Nu-ţi baţi joc de mine, nu?

Riley negă din cap.

— Nu.

Giannini căzu înapoi pe spătarul scaunului.

— Ce rahat! murmură ea. Deci eşti din armată, în Forţele Speciale?

Riley încuviinţă din cap.

— Şi chestiile astea ţi-au tras-o, ţie şi oamenilor tăi, acolo, în parc?

Riley clătină din cap în silă.

— Atunci cum dracu' te gândeşti c-o să-i prinzi aici?

— Fiindcă în Tennessee habar n-aveam cu cine ne confruntam de-a face. M-au minţit, aşa cum te-am minţit şi eu pe tine. Şi de-asta îţi spun acum adevărul. Oamenii mei sunt aici, în oraş. La primul semn al sinbatanţilor, pornim în forţă.

— Primul semn vor fi, probabil, câteva cadavre, dacă ceea ce spui despre lucrurile alea e adevărat, zise Giannini.

— Ştiu, răspunse Riley.

Locotenent Giannini se întoarse spre Merrit.

— Dumneata ai făcut lucrurile alea?

Merrit n-o auzi; era pierdută în propriile sale gânduri. Poliţista repetă întrebarea.

— Am făcut parte din echipa care le-a creat.

— Isuse Cristoase! explodă detectiv Giannini. La ce dracu' te gândeai când le-ai fabricat?

Merrit se întoarse şi se uită pe fereastră.

— Am să plătesc pentru asta, şopti ea.

— Acum, problema e alta, interveni Riley. Sinbatanţii *au fost* creaţi şi sunt pe-aici, pe undeva, prin oraş.

Giannini oftă şi se aşeză mai bine în spatele volanului, uitându-se înainte prin parbriz.

— E-n regulă. Nu pot informa pe nimeni, nu-i aşa?

— Dacă nu te potoleşti, ai să fii scoasă din circulaţie imediat ce află Lewis, zise Riley.

Giannini se gândi câteva momente, apoi schimbă vorba:

— Crezi că gorila care a furat căruciorul s-ar putea să fie una dintre creaturile voastre?

— E posibil, răspunse Riley. Dar se poate şi ca omul, pur şi simplu, să fi fost beat.

— La ce le-ar fi folosit un cărucior?

— Nu ştiu, zise Riley. Dar cred că vom afla. Mai devreme sau mai târziu, vor ucide, şi-ai să auzi despre asta. Atunci, ne ducem şi-i umflăm.

Giannini se uită la el.

— Şi dacă nu? Hă? Dacă nu pui mâna pe ei şi se înmulţesc?

— Punem noi mâna pe ei, insistă Riley.

— Ă-hă.

6:45 p.m.

Dincolo de fereşte, peste oraş, se lăsa amurgul. Riley o depuse pe Merrit cu o oră în urmă la centrul de comandă şi vorbise cu Lewis. Nu găsiseră nicio urmă de-a sinbatanţilor pe parcursul căutărilor discrete de peste zi. Lewis îşi continuase drumul spre sediul poliţiei, de pe State Street. Giannini îl întâmpină cu ştirea că nu avea nicio noutate.

— Am verificat totul. Nimic care ar putea să fie creaturile voastre.

Giannini ridică privirea din rapoartele poliţiei şi se uită la Riley.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

— Ce? zise Riley, ostenit.

— Fezii te-au minţit… exact cum m-ai minţit şi tu pe mine, până m-am implicat în caz. Acum eşti aici şi încerci să cureţi ditamai grămada de rahat pe care ţi-au pus-o unii în braţe. Se frecă obosită cu mâna pe frunte. Şi-ai zis că te ocupi de asta de multă vreme şi că nu-i prima oară când eşti băgat în aşa ceva. Corect?

— Da, admise Riley.

— Atunci, de ce-o faci? întrebă Giannini. Nu te cunosc, dar simt oamenii. Tu trebuie să fii… să fii un bun soldat. Şi simt că eşti şi un om bun. Dacă n-ai fi fost, nu mi-ai fi spus ce se petrece. Aşadar, de ce-o faci, totuşi?

Riley strânse în pumn ceaşca de plastic din care băuse cafea şi-o aruncă la coşul de gunoi ce deborda. Se aşeză pe scaunul vechi de lemn şi-şi propti picioarele pe marginea din faţă, zgâriată, a biroului lui Giannini.

— O fac fiindcă sunt de părere că-s destul de bun la aşa ceva. Locurile în care am fost şi lucrurile pe care le-am făcut… cineva trebuia s-o facă. Îmi place să cred că mă descurc mai bine decât cine ştie ce papagal care şi-ar prăpădi oamenii.

— Ai fi putut să fii bun şi la altceva decât ceea ce faci, zise Giannini liniştită.

— Da, admise Riley. Dar armata m-a scos de pe străzile din South Bronx. Toţi colegii mei de şcoală – şi vorbesc de şcoala generală, că majoritatea lor n-a reuşit la liceu – sunt în puşcărie, morţi sau ca şi morţi. Dar eu am căpătat bilet de ieşire. Armata a fost bună pentru mine. Am obţinut o diplomă de bacalaureat şi un certificat de studii de la şcoala militară. Am avut ocazia să călătoresc în toată lumea şi…

— Să vizitezi locuri exotice, să întâlneşti oameni interesanţi şi să-i ucizi, i-o tăie Giannini.

Riley se îndreptă pe scaun şi ochii săi negri îi întâlniră pe-ai ei.

— Da, am mai auzit texte de-astea. Şi am *făcut-o*. Dar lasă-mă să *te* întreb şi eu ceva. Ai trăit vreodată într-o ţară străină?

— Nu, recunoscu ea.

— Ei bine, eu da. Am fost prin toată lumea. Am văzut o mulţime de ţări şi de oameni. Şi oamenii – ei nu-s prea diferiţi. Oamenii sunt la fel pretutindeni. Şi buni şi răi. Cei mai mulţi nu vor decât să-şi trăiască viaţa fără să-i frece Guvernul la cap.

Picioarele din faţă ale scaunului lui Riley izbiră podeaua cu un pocnet.

— Sigur, nu-i decât o porcărie – să-i urmăreşti pe sinbatanţii ăştia. Faptul că au fost creaţi, faptul că au rupt în bucăţi o grămadă de oameni, inclusiv o fetiţă. Da. E-n regulă. Sunt de acord. Dar ce-ai vrea să fac? Să dau de-a azvârlită cu Guvernul? Îţi spun un singur lucru – un lucru în care cred cu tărie, continuă el. Trăim în cea mai mare ţară din lume. Da, avem problemele noastre. Cine nu are? *Lumea*-i un loc de rahat. Ai umblat pe străzi. Ştii de ce sunt oamenii în stare. Nu urmează ca unii dintre ei să ajungă în Guvern? Iar oameni ca mine şi cei din echipa mea, şi miile de oameni ca noi alcătuiesc sociocalea, care duce întâmplător spre Linia de Centură. Eu trebuie să cred asta. Totul este un joc al echilibrului puterilor, nu-i aşa? Până acum, pare să fi funcţionat corect.

Riley se ridică în picioare.

— Trebuie să crezi în ceva. În momentul ăsta avem un ţel: să ucidem cât mai repede lucrurile alea.

Giannini se ridică şi ea.

— Eu te ajut să le găseşti. *Tu* le ucizi.

Capitolul 21

SÂMBĂTĂ, 11 APRILIE

Chicago

9:04 a.m.

Riley luă telefonul portabil din mâna lui Lewis.

— Da?

— Avem ceva.

Vocea lui Giannini era liniştită.

— Ce?

— A fost dată dispărută o echipă a unei companii de televiziune prin cablu.

— Dispărută?

— Ar fi trebuit să se întoarcă până aseară, pe la şase. Încă nu s-au arătat. Doi oameni.

— În ce loc s-au aflat?

— Un echipaj de-al nostru a găsit duba – de echipă, nici urmă. Indiana şi Cullerton. Aproape de locul în care am fost noi ieri. Mergem într-acolo. Să fii la biroul meu în cincisprezece minute.

Riley închise. Lewis se ţinea aproape.

— Ce se-ntâmplă?

Riley avu nevoie de o clipă, să-şi adune gândurile. Îşi aminti de duba din faţa prăvăliei cu delicatese, de ieri, şi-i căzu fisa.

— Sunt în subteran.

— Ce? întrebă Lewis, nedumerit.

— Sinbatanţii sunt în subteran, repetă Riley, băgându-şi în pistol o magazie de paisprezece gloanţe şi strecurându-şi arma în teaca de la subsuoară. O să avem nevoie de ochelari pentru noapte. Dispozitivele cu infraroşu probabil că n-or să ne fie de prea mare ajutor acolo jos. Am să verific. Am să vă sun şi să-mi aduc restul echipei, dacă pare să fie o pistă bună.

Se întoarse spre Merrit.

— Eşti gata?

— Da.

Riley nu era atât de sigur de asta. Merrit arăta epuizată, cu faţa trasă de nesomn. Se obişnuise să lucreze cu oamenii aflaţi la limita epuizării fizice, dar în felul de a fi al lui Merrit era ceva care-l îngrijora. Ceea ce o apăsa pe ea trecea dincolo de fizic.

În timp ce ieşeau din clădire, Riley i se adresă:

— Cât de bună este vederea sinbatanţilor în timpul nopţii?

— Bună, răspunse Merrit.

— Bună? repetă Riley, apucând-o de braţ. Ward zicea că sunt creaturi diurne. Cât anume de *bună?*

— Cam de trei ori mai bună decât cea umană, răspunse Merrit, uitându-se la degetele lui Riley, care-i strângeau braţul.

— Excepţional, zise Riley, dându-i drumul. Pur şi simplu, excepţional.

9:55 a.m.

Giannini arătă spre gura de canal înconjurată cu un gărduţ portabil de avertizare.

— Şeful de echipă spune că aveau indicaţia să coboare şi să întindă cablurile. Urmau să se întoarcă până la şase, aseară. Am primit telefonul azi-dimineaţă.

Giannini se uită spre vehiculul parcat alături.

— Nici urmă de joc murdar. Duba era neîncuiată şi trusele de scule lipsesc.

— A coborât cineva până acum? întrebă Riley.

Giannini negă din cap.

— Nu. Voia s-o facă şeful de echipă, ca să vadă despre ce-i vorba, dar l-am trimis acasă. M-am gândit să-ţi ofer ţie onoarea.

Riley se lăsă în genunchi şi băgă capul înăuntru.

— Ce-i acolo, jos?

Giannini ridică din umeri.

— Canale de scurgere, cred.

Tot ce putea să vadă Riley era o scară din metal, ce se pierdea în puţul întunecos.

— Împrumută-mi, te rog, lanterna.

Giannini se duse la maşină şi reveni cu o lanternă mare, cu patru baterii. Riley o aprinse şi lumină puţul. Puţul avea o adâncime de vreo zece metri şi se termina într-o pardoseală murdară, de beton. Nici urmă de echipă.

Riley se uită cercetător la Merrit.

— Ce crezi?

Merrit îşi aţintise privirea deasupra găurii întunecate.

— E logic. E un loc perfect în care să se ascundă. Ziua pot să stea acolo jos, iar noaptea pot să iasă după hrană. De asemenea, pot umbla pe dedesubt fără să fie observaţi.

Riley îşi trecu picioarele peste buza canalului şi puse talpa pe prima treaptă a scării de metal.

— Ce faci? întrebă Giannini.

— Mă duc să trag o ocheadă.

— Singur?

— Poţi să vii, replică Riley.

Giannini oftă.

— E-n regulă. Ia-o tu înainte.

— Vreau să merg şi eu, zise Merrit deodată.

Riley îi aruncă o căutătură rapidă.

— Nu chiar acum. Nu ne ducem decât să tragem o ocheadă. Dacă observăm ceva, va trebui să chemăm ajutoare.

— Aveţi nevoie de mine ca să vă descurcaţi cu sinbatanţii, insistă Merrit.

Riley se bătu uşor peste teaca pistolului.

— Mă descurc eu cu ei. Aşteaptă aici.

Riley coborî scara, stârnind ecouri între pereţii puţului. Ajunse jos şi se uită împrejur. Un tunel înalt de vreo doi metri şi jumătate şi lat de un metru şi ceva se desfăşura în ambele direcţii. Pereţii erau din beton nefinisat. Giannini ajunse lângă el şi se uită şi ea.

— Pot fi la cine ştie ce distanţă de-aici.

— Aşa e. Riley arătă spre mănunchiurile de cabluri ce se întindeau de-a lungul unui perete. Dar cei doi trebuie să fi lucrat pe undeva, prin apropiere. Dacă i-au atacat sinbatanţii, ar trebui să găsim vreun semn oarecare.

Riley avea pistolul în mână, iar Giannini îl scoase şi ea. El lumină pardoseala, acoperită cu bucăţi de noroi.

— Acolo! zise Riley.

Două rânduri de urme o luau la stânga.

— Să ne mişcăm!

Riley mergea înainte, clefăind cu tălpile prin mâlul negru. Lumina lanternei îi preceda cu numai vreo trei metri, lăsând restul tunelului în întuneric. Ceva luci în faţa lor şi Riley aţinti pistolul şi lumina într-acolo.

— Ce e? şuieră Giannini.

Riley păşi mai departe, cu pistolul pregătit. O cască de protecţie cu emblema companiei zăcea pe jos, alături de o cheie franceză. Riley plimbă lumina în jur, cercetând zona. Se opri şocat.

— Isuse Cristoase! murmură. Nu te uita la asta, îi spuse lui Giannini când păşi lângă el.

Poliţista se băgă înainte.

— Ce-i?

Când văzu ce descoperise Riley, Giannini încremeni, apoi inspiră de câteva ori adânc, pentru a-şi reveni. Din cei doi lucrători nu mai rămăseseră decât două capete retezate şi un morman de intestine şi oase. Uniformele sfâşiate erau îndesate sub cele două capete, ai căror ochi erau aţintiţi în gol, cu chipurile încremenite pentru totdeauna într-o expresie de groază.

— Ce anume le-a făcut aşa ceva? întrebă Giannini.

— Sinbatanţii i-au ucis, după care i-au hăcuit, ca să le scoată carnea de pe oase.

Riley mută lumina spre stânga. În noroi se desluşeau clar urmele familiare ale sinbatanţilor, împreună cu patru linii drepte ce dispăreau în adâncul tunelului.

— Astea sunt urmele bine cunoscute, remarcă Riley, lăsându-se pe vine. Liniile drepte trebuie să fie ale căruciorului de marfă. Doi oameni, două rânduri de urme. Au ucis doi oameni, i-au ciopârţit, apoi au încărcat căruciorul. A fost nevoie de două drumuri, să care tot.

— Fir-ar să fie! murmură Giannini, cu ochii pironiţi la rămăşiţe. Fir-ar să fie!

— Să ne întoarcem deasupra, zise Riley, apucând-o de braţ. E necesară mai multă putere de foc pentru a porni prin tunelul ăsta.

11:30 a.m.

Locotenent Giannini închisese strada cu cordoane, iar oamenii lui Riley, erau înghesuiţi în partea din spate a camionului mare, acoperit, parcat alături de intrarea în canal. Merrit stătu lângă Riley când acesta prezentă situaţia echipei:

— Avem două rânduri clare de urme. Trovinsky, vreau să mergi în faţă, cu mine. Vom purta cu toţii ochelari de vedere pe timp de noapte. Disciplină strictă cu zgomotul şi lumina: vreau să-i ucidem, nu să-i speriem. Nu uitaţi, sunt înarmaţi. Riley scoase din buzunar un obiect mic înfăşurat în foiţă. Ne vom marca traseul şi pe fiecare dintre noi cu balize chimice luminoase.

Riley sparse pachetul şi trase afară bastonaşul luminos, care însă în lumina slabă a camionului nu se distingea. Cu ochelarii de noapte, baliza chimică luminoasă se vedea strălucitoare. Riley trecu o bucăţică de coardă prin gaura de la capătul bastonaşului şi apoi peste spate. Restul echipei sale făcu la fel.

— Asta o să vă marcheze din spate. Asiguraţi-vă că puneţi în funcţiune dispozitivul de IR de la OVN-uri, care o să vă marcheze din faţă. Vreau să rămâneţi grupaţi. Când vedeţi sinbatanţi, trageţi şi ucideţi. Trebuie să lichidăm toţi trei adulţii. Întrebări?

Niciuna. Riley i se adresă lui Merrit:

— Stai imediat dinapoia mea.

Se uită afară, după camion şi o văzu pe Giannini sprijinită de maşina ei, în afara razei auditive. Fusese îndepărtată de colonel, când sosise acesta, şi nu se simţise prea bine.

— Hai s-o facem!

Riley sări jos din camion şi se îndreptă spre intrarea în canal.

La capătul de jos al scării, aşteptă să coboare şi ceilalţi şapte membri ai echipei, împreună cu Merrit. Ceva mai devreme, oamenii lui Lewis înlăturaseră, în saci din plastic, rămăşiţele celor doi oameni de la compania televiziunii prin cablu.

Când toată echipa se strânse, Doc Seay îl trase pe Riley de mânecă.

— Ce crezi?

— Despre ce? întrebă Riley.

— Îi prindem pe toţi?

Riley privi de-a lungul tunelului.

— Am face al naibii de bine.

Riley se uită lung în jur – toţi erau la locurile lor. Trovinsky îi conducea cu rapiditate prin tunel, luându-se după urma dublă, lăsată de roţile căruciorului. Riley venea imediat în spatele său, simţindu-se limitat în mişcare şi vulnerabil. Avantajul numeric pe care-l aveau – puţin peste doi la unu – nu le va fi de prea mare ajutor în locul acesta strâmt. Tehnologia nu reprezenta nici ea un adevărat avantaj. Aveau ochelarii, dar dacă informaţia dată de Merrit cu privire la posibilitatea sinbatanţilor de a vedea pe întuneric era valabilă, atunci ochelarii erau mai degrabă un factor de echilibru decât o binefacere.

Tunelul coti la dreapta şi Riley păşi lipăind prin stratul subţire de noroi, cu ochii pironiţi în spatele lui Trovinsky. Capul de coloană păşea cu privirea în pământ, urmărind dârele lăsate de cărucior. În ciuda încercărilor de a se păstra liniştea, zgomotul echipei ce se deplasa prin tunel se auzea cu uşurinţă. Ajunseră la prima intersecţie – un tunel care-l traversa perpendicular pe cel de-a lungul căruia înaintau ei. Urmele făceau la stânga. Riley sparse o baliză chimică luminoasă IR şi o lăsă în intersecţie, marcând drumul înapoi.

Ceva îi luci în ochelari, exact în faţă. Riley îl bătu uşor pe umăr pe Trovinsky, făcându-l să se oprească.

— Acoperă-mă! şopti el.

Trovinsky se trase spre partea dreaptă a tunelului şi îngenunche pe pardoseala acoperită cu spumă, ignorând lichidul lipicios care-i pătrunse prin pantaloni. Restul echipei se răspândi, în aşteptare. Riley înaintă cu automatul pregătit. Obiectul se contură încet prin lentilele ochelarilor săi: căruciorul furat. Se opri puţin şi cercetă zona cu privirea. Tunelul continua, atât cât se putea vedea. În dreptul căruciorului era ceea ce părea o crăpătură în perete, de vreo jumătate de metru lăţime. Începea de la jumătate de metru înălţime şi se extindea spre tavan.

Riley se apropie de cărucior; în partea de jos, metalul arunca o lucire de sânge închegat. Se opri şi ascultă atent vreo treizeci de secunde. Singurele sunete erau ale mişcărilor nervoase făcute de membrii propriei echipe, aflate în spatele său. Se aplecă şi, cu arma îndreptată înainte, îşi aruncă privirea în crăpătură. Se lărgea până la aproape un metru şi cobora drept în jos şase-şapte metri. În peretele vertical de beton nu se zărea nicio treaptă. Jos era un alt nivel orizontal din beton, format într-un mic intrând, ce părea să se deschidă spre stânga. Nici urmă de sinbatanţi.

Riley se întoarse şi făcu semn cu o mână. Doc Seay îşi dădu jos din

spate micul rucsac, scoase doi colaci de coardă, se apropie şi i le dădu. Riley o luă pe cea mai scurtă, de vreo patru metri, şi alcătui imediat un scaun elveţian de ajutor, pe care şi-l prinse în jurul picioarelor şi al mijlocului. Îşi desfăcu o carabină de pe vesta de luptă şi petrecu coarda prin ea, în partea din faţă a mijlocului.

Apoi, Riley legă coarda mai lungă de scheletul căruciorului, şi-l propti de-a curmezişul deschiderii din perete. Păşi peste cărucior, trecu coarda prin carabina scaunului elveţian şi o petrecu în jurul cadrului metalic. Se înclină pe spate, ţinând cu o mână coarda lipită la piept, iar cu cealaltă automatul M-16. Dădu din cap spre Seay, îşi depărtă mâna de la piept şi coborî în salturi scurte, ajungând jos în câteva secunde.

Riley se lăsă repede pe genunchi şi cercetă împrejurimile. Se afla într-o încăpere mică, de vreun metru şi jumătate lărgime, cu o deschidere exact în faţa lui. Nici urmă de sinbatanţi, în afara unor pete întunecate de pe pardoseala din beton, probabil pete de sânge, după presupunerea lui Riley. Scoţând capătul liber al frânghiei din carabină, înaintă şi se uită prin deschidere. De o parte şi de cealaltă se întindea un alt tunel, în formă de potcoavă, de vreo doi metri şi jumătate înălţime pe aproape doi metri lăţime. Pe celălalt perete, conducte groase şi cabluri, prinse cu scoabe din metal, mergeau de-a lungul tunelului. Pereţii erau din ciment sfărâmicios, acoperiţi ici-colo cu o murdărie umedă. În aer se simţea, vag, miros de putrefacţie.

Riley se strecură în tunel şi cercetă solul. Nu descoperi nicio urmă a sinbatanţilor. Un lucru putea spune cu certitudine: tunelul acesta nu făcea parte din sistemul de canalizare. Pe podeaua sa treceau două şine mici, distanţate la vreo jumătate de metru, ca şi cum pe aici ar fi circulat cândva un trenuleţ.

După câteva momente, Riley se întoarse în mica încăpere şi-şi trecu automatul la spate. Apucă frânghia cu ambele mâini şi, sprijinindu-se cu picioarele în perete, se trase în sus, înapoi la un Doc Seay neliniştit.

— Ce-ai găsit? şopti Seay.

— Un alt tunel, răspunse Riley, cu o voce normală. Nu ştiu cât se extinde, dar pare să ţină ceva. N-am dat de nicio urmă. Înainte de a merge mai departe, cred că ne trebuie o hartă a acestui sistem de tuneluri. Bâjbâim prin întuneric, iar asta este în avantajul sinbatanţilor. Riley trase frânghia, o dezlegă şi o strânse la loc. Să ne întoarcem la suprafaţă.

1:56 p.m.

Partea din spate a camionului devenise acum comandamentul lui Lewis. Unul dintre pereţii laterali era aproape complet acoperit cu radiouri, iar centrul ocupat de o măsuţă. În jurul măsuţei stăteau colonelul, Riley, Merrit şi Giannini, uitându-se la nişte planuri pe

ozalid.

— Suspecţii voştri, zise Giannini, aruncându-i lui Riley o privire scurtă, sunt într-un sistem de tuneluri care au fost cândva folosite pentru transportul mărfii. Bătu cu degetul în planuri. Le-am obţinut de la Comisia Subterane din cadrul Departamentului Municipal Transporturi, dar tot ce se vede aici reprezintă doar sistemul de canalizare şi metroul. Sistemul în care ai pătruns tu se află dedesubtul lor.

— Şi pentru tunelurile astea de transport nu ai planuri? întrebă Lewis neîncrezător.

Drept răspuns, Giannini îşi deschise carneţelul.

— Am parlamentat vreun ceas cu tipul ăla în vârstă de la Comisia Subterane, după ce mi-aţi cerut cu toţii să verific treaba asta. Mi-a spus că nu sunt înregistrate niciun fel de planuri pentru tunelurile alea.

— În fine, dar cât anume se extind? întrebă Riley.

Giannini dădu pagina.

— Când au fost construite, se întindeau pe sub oraş aproape o sută de kilometri.

— Ce? explodă Riley. O sută de kilometri!

Giannini dădu aprobator din cap.

— Nici mie nu mi-a venit să cred. Dă-mi voie să-ţi prezint un rezumat al celor spuse de tip. Dădu câteva pagini înapoi. Perfect. Ia să vedem. Construcţia la tunelurile astea a început în 1898; au fost date în folosinţă în 1904. Iniţial, s-au construit pentru transportul cărbunelui spre clădirile din centru, în ideea de a descongestiona traficul pe străzi. Se pare că acolo terenul este format din nişte argile albastre, foarte uşor de săpat. Aveau echipe care săpau toată noaptea la tuneluri, iar schimbul de zi turna betonul pentru consolidarea pereţilor. Giannini îşi ridică privirea. Aici e ceva interesant. Voi aţi citit *Jungla*, de Upton Sinclair?

Lewis negă din cap iritat, în vreme ce Riley se mulţumi să aştepte. Ştia că Giannini îl înţepa pe colonel.

— Ei bine, personajul principal din cartea asta, Jurgis Rudkus, lucra ca săpător exact în aceste tuneluri. Clătină din cap. E ciudat, eu am citit cartea, dar nu m-am gândit niciodată că tunelurile alea chiar există. Oricum, ultimul tunel a fost construit în 1954, pentru Prudential Building, dar n-a fost niciodată folosit. Sistemul a fost închis în 1959, anul în care Compania de Tuneluri Chicago – cei ce construiesc şi administrează tunelurile – a dat faliment.

— Putem încerca să găsim ceva documente de la compania asta? întrebă Riley.

— Nu. M-am interesat.

— Cine răspunde acum de tuneluri?

Giannini scăpă un zâmbet plictisit.

— Municipalitatea, cine?

Riley se lăsă pe spate în scaunul pliant.

— Are cineva idee unde duc?

Giannini dădu la o parte planşa de deasupra şi descoperi planul unei străzi.

— Nimeni nu le ştie exact întinderea. De-a lungul anilor, diverse părţi ale sistemului au fost blocate sau distruse. Când au construit metroul, au traversat unele tuneluri de transport, mai ales când au construit metroul sub State şi Dearborn Street.

Riley cercetă harta.

— Asta-i la nord de-aici. Zici că tunelurile deserveau centrul. Ai idee până unde se întind într-acolo?

Degetul lui Giannini descrise un cerc larg, incluzând nu numai Bucla formată de râul Chicago şi lacul Michigan, dar şi dincolo de râu, spre nord şi spre vest.

— Nu sunt numai aici, în Buclă, dar trec şi de cealaltă parte a râului.

— Foloseşte cineva aceste tuneluri de transport? întrebă Merrit.

— Da, zise Giannini. Municipalitatea a concesionat unele dintre ele Companiei de electricitate Edison şi câtorva companii de cabluri, dar aceştia folosesc doar o porţiune foarte restrânsă – de vreo trei kilometri, cel mult.

— Aşadar, avem vreo sută de kilometri de tuneluri acolo jos, unde s-ar putea ascunde suspecţii, conchise Riley. Iar noi nu deţinem nicio hartă a sistemului, aşa că trebuie să mergem orbeşte şi să rătăcim pe-acolo, în speranţa că dăm de ei.

Merrit arătă spre hartă.

— Aici au furat căruciorul, la sud. Echipa de electricieni a dispărut aici, iar tu, pe cât poţi spune, ai mers vreo jumătate de kilometru prin canalizare înainte de a ajunge în punctul unde sinbatanţii au coborât în tunelul de transport. Eu sunt de părere că se ascund într-un loc foarte depărtat de cel pe unde ies la suprafaţă.

— Detectiv Giannini, întrebă Lewis, mai ai vreo informaţie cu privire la tunelurile care s-ar putea afla încă în uz?

Giannini se uită în carneţelul ei.

— Numai mărunţişuri. Din tuneluri sunt treceri direct în subsolurile multora dintre clădiri, astfel încât cărbunele putea fi adus direct în clădirile respective. Aproape toate aceste treceri au fost închise; de fapt, bătrânul mi-a spus că mulţi proprietari de clădiri din Buclă nici măcar nu ştiu că au fost conectaţi la acest sistem sau că el există. Ridică din umeri. Asta-i cam tot ce-am aflat.

— Mulţumesc, spuse Lewis. O să te contactăm dacă ne mai trebuie ceva.

Giannini plecă fără altă vorbă, uitându-se scurt la Riley.

Lewis se întoarse spre Riley.

— Vreo idee?

— Mai avem nevoie de oameni, domnule. Trebuie să verificăm aproape o sută de kilometri de tuneluri. O să dureze ceva.

— S-ar putea ca sinbatanţii nici să nu fie în tuneluri, observă Merrit. Le pot folosi numai ca sistem de drumuri şi ei să se ascundă, de fapt, în subsolul vreunei clădiri. Sunt sigură că au găsit un loc relativ izolat, unde şi-au fixat baza pentru a-şi îngriji puii.

— Putem spera să găsim nişte urme şi să avem noroc, zise Riley.

Lewis oftă.

— E-n regulă. Am să-l sun pe generalul Trollers şi să încerc să mai obţin nişte oameni. Între timp, voi începeţi din locul în care ştim că s-au aflat ultima oară sinbatanţii şi o luaţi spre nord, către centru.

3:23 p.m.

— Am dat de urme! şuieră Trovinsky, stârnind reverberaţii în pereţii de ciment.

Riley se apropie de el şi se uită în jos, la stratul subţire de noroi care acoperea acea porţiune a pardoselii. Se vedeau clar două urme de picior gol, îndreptându-se spre tunelul de transport.

— E-n regulă, zise Riley. S-o pornim într-acolo.

Îşi despărţi echipa în două, luând-o cu Trovinsky, Caruso şi Carter spre stânga şi trimiţându-l pe Doc Seay cu trei oameni spre dreapta. Cele două echipe aveau să se despartă în continuare în echipe de câte doi, când ajungeau la următoarea intersecţie. Riley îi spuse lui Seay să nu rămână mai puţin de doi într-o echipă şi nici chiar în acest stadiu, tot nu se simţea în largul său pentru a-i înfrunta pe sinbatanţi. Radiourile cu unde ultrascurte nu funcţionau în tuneluri, deci erau nevoiţi să se bizuie pe balizele chimice luminoase pentru a-şi marca traseul. Riley se temea cel mai mult ca nu cumva vreunul din echipa lui să fie atacat, şi el nici măcar să nu ştie.

Tunelul se înălţa uşor şi, când noroiul dispăru de pe pardoseala de beton, Trovinsky făcu o pauză. Ajunse la următoarea zonă cu noroi, apoi se opri.

— Au dispărut.

Riley se uită peste umărul lui. Noroiul era neatins.

— N-am trecut de nicio cotitură. Cum au putut dispărea?

Trovinsky se uită împrejur.

— Îţi aminteşti când au luat-o prin copaci, la Locul Dintre Lacuri?

Riley încuviinţă din cap.

Trovinsky arătă spre tuburile mari, prin care treceau cablurile electrice şi telefonice; prinse de perete.

— Pun pariu că au luat-o de-a lungul lor.

— Rahat! murmură Riley. E-n regulă, să mergem mai departe. Dacă nu s-au întors pe propriile lor urme, trebuie să fie undeva mai încolo.

5:56 p.m.

Doc Seay se opri şi le făcu semn oamenilor să ia o pauză. Se deplasau de mai bine de trei ore şi parcurseseră cam cinci kilometri de tuneluri. Dăduseră o dată de urmele sinbatanţilor – imprimate abia vizibil într-un petic de noroi – dar numai o singură dată. Trecuseră deja de şaisprezece tuneluri laterale, dar Seay îşi păstrase grupul intact şi pe aceeaşi direcţie, drept spre nord, după busolă. Uitându-se pe hartă la lumina infraroşie a ochelarilor, Seay estimă că se aflau exact sub Buclă şi foarte aproape de râu. După cât ştia el, se putea să fi ajuns chiar sub râu; era greu de spus de-aici, de jos.

În vreme ce Seay studia poziţia pe hartă, Bob Philips şuieră brusc, atrăgându-i atenţia:

— Ascultă, zise Bob şi arătă spre următoarea intersecţie.

Seay îşi întoarse urechea într-acolo, încordându-şi auzul. Mai întâi, nu desluşi nimic, apoi însă începu să perceapă un sunet intermitent, foarte slab, ca un clinchet, reverberat de pereţi – ceva ce se izbea în pardoseala de beton. El indică echipei, prin semne, să ia poziţii defensive, orientate spre intersecţia aflată la trei metri mai departe.

Deodată, zgomotul se opri. Seay îşi ţinu răsuflarea, apoi zgomotul se auzi iar, mai tare şi mai rapid, dar apoi se depărtă treptat. Seay se repezi spre intersecţie şi zări o clipă ceva scund, care dădu colţul şi dispăru.

— Să mergem! ţipă el.

Oamenii săi se năpustiră în urma lui, alergând prin tunel. Când dădură colţul, Seay văzu ce anume făcuse zgomotul, dar se afla prea departe pentru a desluşi ceva – la aproape cincizeci de metri mai jos, pe coridorul întunecat.

Seay se aruncă la pământ când un şir de trasoare roşii îi explodă pe lângă urechea dreaptă, pârâiturile seci ale gloanţelor iscând ecouri în jur.

— Opriţi focul! strigă el şi se rostogoli din calea gloanţelor.

La fel de neaşteptat ca şi focurile, se instală o linişte bruscă. Seay se ridică încet de jos şi se întoarse spre oamenii săi. Inginerul echipei, Bartlett, stătea cu arma în mână şi cu un aer plouat.

— Isuse, Bartlett, era cât pe ce să-mi iei capul! îl mustră Seay. Măcar ai văzut în ce-ai tras?

— Am văzut ceva fugind, zise Bartlett.

— Părea prea mic să fie un sinbatant, comentă Bob Philips. Poate un câine.

— Un câine? întrebă Seay. Cum de-a ajuns un câine aici, jos? Poate că a fost unul dintre puii de sinbatant.

— Merrit zicea că puii nu vor fi în stare să se deplaseze o vreme, observă Philips.

— Merrit a mai dat greş şi altă dată, zise Seay. Arătă în lungul coridorului. S-o luăm din loc, dar de-acum înainte, niciunul, absolut niciunul, nu mai trage prin formaţie.

Se întoarse cu ochelarii bulbucaţi în direcţia lui Bartlett.

— Clar?

— Clar, domnule sergent.

8:12 p.m.

Sâmbăta era ziua de muncă preferată a lui Lester Kamey. Singura zi în care Primăria era goală. Lester împlinise treizeci şi opt de ani, dar părea de şaizeci. Avea trupul subţire ca o aţă, iar chipul brăzdat şi ciupit de ravagiile alcoolului.

Lester îşi împinse căruciorul pentru curăţenie de-a lungul holului principal de la etajul întâi, spre liftul de serviciu. Urcă în lift şi apăsă pe butonul pe care scria S3. Cu un urnit monoton, liftul începu să coboare, trecu de parter şi de primele două nivele ale subsolului, spre ultimul nivel. Uşile se deschiseră cu un fâsâit, lăsând să se vadă un coridor întunecos, ce ducea spre camera crematoriului şi spre zonele de depozitare. Lester aprinse rândul de becuri fără apărătoare, înşiruite de-a lungul coridorului, şi lăsă căruciorul în faţa liftului. Scoase o pungă de hârtie de sub o cârpă de praf şi o îndesă în buzunarul cel mare de la spate al salopetei.

Lester intră prin uşile duble care dădeau în camera crematoriului, apoi făcu brusc la stânga, pe coridor. Clătină din cap trecând pe lângă cutiile de carton puse unele peste altele, la întâmplare, pe lângă pereţi. Dacă ar fi venit vreodată prin subsol inspectorul de la pompieri, ar fi fost al naibii de mult de plată. Dar Lester ştia că niciun oficial nu mai coborâse aici de vreme îndelungată. Răscolise şi el o dată prin câteva cutii şi găsise ziare vechi de treizeci şi cinci de ani.

Auzi clinchetul unei sticle după colţ şi zâmbi. Intră într-o cameră căptuşită cu lăzi, în central căreia se afla un birou foarte uzat. În spatele biroului trona o negresă slabă, de vârstă incertă, cu faţa încreţită într-un zâmbet.

— Stai jos, Lester, iubitule!

Lester se aşeză pe colţul biroului, îşi scoase propria sticlă şi ciocni cu a femeii.

— Peste cap cu ea! Luă o înghiţitură prelungă. Aşadar, cum merge etajul al doilea, Liz?

— Ca şi etajul unu, răspunse ea, chicotind.

Era micul lor ritual de sâmbătă seara. Lester trase încă un gât, apoi puse cu grijă sticla jos, pe duşumea, lângă birou.

— Eşti puţintel grăbit în seara asta, Lester, nu-i aşa? zise Liz când

el se apropie ocolind biroul.

— A fost o săptămână lungă, dulceaţa mea, răspunse Lester, strângând-o de mijloc pe la spate.

— Hm! făcu Liz, arcuindu-se şi întâlnindu-i sărutul.

Lester o ridică de pe scaun şi o întoarse spre el. Cu mişcări domoale, îi trase jos salopeta, lăsând-o să cadă la picioarele ei. O împinse apoi pe tăblia biroului şi începu să-şi desfacă şi el salopeta.

Îi apucă picioarele, i le ridică în sus şi plonjă în ea. Odată scufundaţi în pasiunea animalică a momentului, cei doi nu mai avură ochi pentru murdăria din jur.

Lester nu băgă în seamă zgomotul sticlelor căzute la pământ, pe când Liz îl sesiză. Deschise ochii şi se uită peste umărul omului de deasupra ei. Dar, în faţa imaginii celorlalţi ocupanţi ai încăperii, ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Scoase un strigăt şi Lester începu s-o străpungă mai puternic, până ce, brusc, se răsuci spre spate şi faţa îi încremeni într-o strâmbătură, iar corpul i se cutremură. Liz ţipă din nou şi Lester îi zâmbi o clipă înainte ca o mână să i se înfăşoare în jurul gâtului, în timp ce alta, strângând un cuţit, să i-l taie, retezându-i vena jugulară. Sângele explodă, revărsându-se peste Liz, ţintuită pe birou sub greutatea muribundului. Liz îl împinse, fără să reuşească, şi o faţă ameninţătoare, dominată de doi colţi masivi, se prăvăli peste cadavrul lui Lester.

Liz închise ochii şi începu să rostească în gând rugăciunile pe care i le băgase în cap maică-sa, în timpul copilăriei petrecute în Alabama. Dar durerea îi întrerupse rugăciunile şi, pentru câteva secunde, ţipetele ei chinuite răsunară neauzite de nimeni prin subsolurile Primăriei.

Fort Campbell

9:00 p.m.

Hossey rupse mărunt mesajul pe care i-l transcrisese Powers şi îndesă bucăţelele în buzunar. Sergentul-major stătea în picioare lângă Hossey, care privea pe fereastră de la sediul Grupului 5, scrutând stelele de pe cerul senin al nopţii.

— Ce credeţi, domnule?

— Cred că-i un rahat cât toate zilele, Dan, răspunse Hossey. Cred că Lewis e băgat în el până peste cap, iar Trollers face jocuri politice.

— N-au să-i găsească, domnule, zise Powers. O sută de kilometri de tuneluri… Clătină din cap. Rahat! În Vietnam am atacat tuneluri şi întotdeauna a ieşit prost. Şi nu aveam de-a face cu asemenea chestii.

Hossey se frecă pe ceafă.

— Ştiu. Ştiu. Le mai trebuie oameni.

— Am pus pe picior de plecare compania B, domnule, îşi prezentă Powers oferta.

Hossey oftă şi arătă în partea opusă a drumului.

— Vezi maşina aia, Dan?

— Da, domnule.

— Ce crezi?

Se uită la cei doi oameni aşezaţi pe bancheta din faţă. Powers oftă şi el.

— SIA.

— Da. În momentul în care alertăm Bravo, vor fi călare pe noi. Aş avea nevoie de elicoptere ca să-i duc la Chicago, dar când am vorbit cu căpitanul Devens, acum zece minute, la aeroport, mi-a spus că sunt aici doi oameni de-ai lui Trollers şi n-ar putea decola niciodată.

— Rahat! murmură Powers.

Hossey plecă de lângă fereastră şi se întoarse la biroul lui.

— Dar dacă noi nu putem rezolva treaba, ştiu eu pe cineva care poate. Şi oamenii lui sunt ceva mai aproape decât noi.

— Cine, domnule?

Hossey întinse mâna şi-şi trecu degetul peste petliţa de trupe de şoc de pe umărul stâng.

— Am vorbit cu colonelul Luckert din batalionul 1, Trupe de Şoc, astăzi, ceva mai devreme, şi compania Alfa din subordinea lui se află chiar acum la Tabăra McCoy, în Wisconsin. Mi-a spus că am putea-o folosi.

Pentru prima oară în acea seară, peste chipul lui Powers trecu un zâmbet. O companie de la Trupele de Şoc. Zâmbetul însă îi dispăru după ce se gândi mai bine.

— Vă vor degrada, domnule.

— Da, aşa e.

Hossey luă telefonul.

— Dar dacă nu acţionez, pot să moară oameni. Nu prea am de ales. Îi alertez chiar acum, să intervină.

Chicago

10:56 p.m.

Riley îşi scoase vesta de luptă udă de noroi şi de transpiraţie şi o aruncă pe podeaua dubei. Lewis stătea în faţa unui pupitru de comunicaţii, privindu-l alb.

— Du-te şi dormi puţin, îi ordonă Riley lui Doc Seay, care doar clătină din cap şi se strecură afară pe uşa din spate.

Petrecuseră ultimele treizeci de minute prezentându-i lui Lewis rezultatele – sau, mai bine-zis, lipsa rezultatelor – căutărilor lor de peste zi. Uşa din spate a dubei pocni în urma lui Seay, şi Riley rămase singur cu colonelul şi cu agenţii SIA din schimbul de noapte.

— Crezi că omul lui Seay a deschis focul asupra unui pui de sinbatant? întrebă Lewis.

Riley îşi scoase pistolul de 9 mm din teaca vestei şi începu să-l desfacă pentru a-l curăţa.

— Nu ştiu, domnule. Are vreo importanţă? Bartlett n-a nimerit.

Lewis se uită pe o hartă.

— Pot spune că ai acoperit, împreună cu oamenii dumitale, vreo doisprezece kilometri de tunel.

— Înseamnă că n-au mai rămas decât vreo optzeci, zise Riley. Şi asta fără să punem la socoteală că s-ar putea să se ascundă în afara sistemului de tuneluri şi să-l folosească pe acesta pentru deplasări.

Lewis plesni cu haita în masă.

— *Trebuie* să punem mâna pe ei mâine. Nu ne putem menţine acoperirea până luni.

— Ştiu, domnule, spuse Riley. Mai avem nevoie de oameni.

Lewis se frecă la ochi.

— Ai dreptate. I-am comunicat generalului Trollers acum vreo douăzeci de minute, dar el insistă să păstrăm acoperirea cât este posibil.

Riley fixă uşor ţeava pistolului la locul ei.

— Dacă nu ni se dau mai mulţi băieţi care să se ocupe de treaba asta, o s-o ţinem sub acoperire până ce-o să ne explodeze în faţă. Şi atunci, o să se producă panică. Au rămas doar patru sau cinci zile până când puii vor fi în stare să se hrănească singuri, în cazul în care Merrit are dreptate. Din acest punct, nu prea mai ştiu ce-i de făcut.

Lewis nu răspunse.

Riley termină de reasamblat pistolul şi-l strecură pe sub cămaşă, în teaca de la subsuoară.

— Am nevoie de puţin somn, domnule. Cum se luminează de ziuă, ne întoarcem. Dacă aţi fi avut mai mulţi oameni, acum ar fi fost cineva acolo care să caute, adăugă el ca să se afle în vorbă.

Riley împinse uşa din spate a dubei şi sări afară, închizând-o după el. Se îndrepta spre agenţia de închiriat maşini, când, din întuneric, apăru în stânga sa o umbră. Se răsuci şi, înainte de a-şi da seama cine era, îşi furişă mâna spre teaca pistolului.

— Nicio veste bună, presupun, comentă Giannini, aruncându-şi în gură o lamă de gumă.

Riley se relaxă puţin.

— Nu.

— Hai să bem o ceaşcă de cafea, zise Giannini şi o luă spre maşina sa, fără însemne.

Riley o urmă şi se prăbuşi pe scaunul din dreapta. Tăcură amândoi în timp ce Giannini conducea pe străzile întunecate din centrul oraşului. Trase în faţa unei cafenele deschise peste noapte.

— Aşteaptă-mă aici.

Giannini pătrunse înăuntru şi se întoarse după câteva minute cu

două ceşti de cafea. Îi oferi una lui Riley şi scoase capacul de pe a sa.

— Şi acum?

Riley suflă în cafea.

— Nu ştiu. Intrăm iar acolo jos, mâine dimineaţă, după ce dormim puţin.

— Nu există vreo posibilitate să gazăm, eventual, tunelurile, ca să lichidăm chestiile alea? întrebă Giannini.

— M-am gândit şi la asta, dar e prea periculos. Dacă folosim vreun agent chimic, acesta o să iasă afară din sistemul de tuneluri şi o să pătrundă în clădiri prin subsoluri, iar pe străzi, prin tunelurile de legătură. Singura soluţie ar fi să bag acolo jos o mulţime de oameni, care să parcurgă întregul sistem. Chiar şi atunci există şansa ca *ei* să se poată deplasa, dar să rămână nevăzuţi.

— Avem mii de ofiţeri de poliţie pe care i-am putea folosi, zise Giannini.

— Trollers ar prefera să vadă jumătate din oraş mort decât să facă aşa ceva, răspunse Riley. Eu tot încerc să-ţi explic că securitatea este prioritatea numărul unu pentru aceşti indivizi. N-aş fi surprins nici dacă oamenii mei şi cu mine am fi scoşi mâine de-aici şi Trollers ar lăsa ca treaba asta să fie a *voastră*.

— Dar cum i-ar justifica pe sinbatanţi?

— N-ar fi nevoie. Între ei şi Trollers nu e nicio legătură.

— Sinbatanţii au automatele M-16 ale oamenilor tăi.

— Pierdute în timpul unui exerciţiu de antrenament, preciză Riley.

— Dar cum le-ar fi explicată existenţa sinbatanţilor?

— În niciun fel, zise Riley. Lui Trollers nici nu-i pasă de asta. Nu vrea decât să-şi primească felia din plăcinta Bugetului, iar cariera să nu-i fie prejudiciată.

— Cristoase, nu pot să cred aşa o porcărie, mormăi Giannini.

— Ba da, poţi, replică Riley. Să nu-mi spui mie că n-ai în departament oameni care sunt mai preocupaţi de siguranţa fundurilor personale decât de a celor din subordine.

— Da, avem şi de-ăştia. Dar aici e vorba deja de o grămadă de oameni ucişi, iar numărătoarea cadavrelor continuă.

— Ai fi uimită de unele lucruri de care e în stare Guvernul tău, spuse Riley cu amărăciune nedisimulată.

— Nu-mi pasă, zise Giannini. Ce mă interesează este să-i oprim pe sinbatanţii ăştia. Dacă nu-i lichidezi mâine, mă prezint la şeful meu.

Riley ridică din umeri.

— Te poţi prezenta, dar n-o să fiu prea surprins dacă o să le ia partea lui Trollers şi lui Lewis.

— Atunci, mă voi adresa opiniei publice, contracară Giannini.

Riley oftă.

— E-n regulă, dă-mi voie să-ţi spun ce se întâmplă. Eu ţin legătura

cu comandantul *meu*, de la Fort Campbell. Lewis nu ştie de asta. Iar comandantul meu a alertat deja nişte trupe din Wisconsin, care vor fi trimise aici pe calea aerului, să ajute la căutări. Deci, în caz că nu rezolvăm mâine nimic, *eu* voi fi cel care va ajunge înaintea opiniei publice. Cred că atunci când or să aterizeze în Chicago vreo zece elicoptere cu trupe de şoc înarmate până în dinţi, care or să intre în tuneluri, povestea o să explodeze destul de rapid.

Capitolul 22

DUMINICĂ, 12 APRILIE

Chicago

7:04 a.m.

Luând în primire o parte dintre oamenii lui Lewis, Riley îşi despărţi forţele în patru echipe de câte trei oameni. Balizele chimice luminoase pe care le folosiseră în ziua precedentă se consumaseră, aşa că astăzi fiecare echipă avea dispozitive de pulverizare cu vopsea reflectorizantă IR, pe care urma să le întrebuinţeze la trasarea de săgeţi pe pereţii tunelurilor, pentru a-şi marca direcţia şi zonele cercetate. Planul de bază era să se despartă la primele intersecţii, fiecare echipă căutând să păstreze direcţia nord. Măsurând distanţele cu pasul, le rămâneau aproximativ patru kilometri de mers spre nord, până în apropierea râului Chicago. Riley era ca şi sigur că acolo exista un număr limitat de treceri pe sub râu; dacă reuşeau să le cerceteze, puteau spune dacă sinbatanţii se aflau sub Buclă sau dacă se deplasaseră în altă zonă a oraşului.

Cel mai dificil aspect al întregii operaţiuni îl constituia faptul că nu aveau nicio hartă a sistemului. Trecuseră pe lângă numeroase ieşiri din tunel în ziua precedentă, dar majoritatea erau zidite, fie în tunelul principal, fie la capătul tunelului de acces, la intrarea în subsolul clădirilor. Seay găsise două puncte de acces în subsolurile unor clădiri, dar nu-şi putuse da seama exact în care dintre ele. Dacă ar fi ieşit la nivelul străzii, ar fi atras atenţia asupra lui, aşa că îşi continuase căutările.

Când trecu prin tunelul de transport, împreună cu Killian, omul de la SIA, şi Caruso, Riley se gândi că şansele de succes erau cam de cincizeci la sută. Spera din tot sufletul să dea peste locul în care sinbatanţii adulţi îşi adăpostiseră progenitura. Atunci, creaturile mai degrabă ar fi sărit la bătaie, decât să fugă.

În tunel era răcoare – o temperatură constantă, de minus opt grade – şi neplăcut de umed. Mica baliză IR, ataşată în partea din faţă a ochelarilor bulbucaţi, arunca în jur o lumină vizibilă de la zece metri; mai departe trona întunericul. Tunelul era înfricoşător de tăcut şi lui Riley îi venea greu să-şi imagineze străzile aglomerate, la numai şaisprezece metri deasupra.

10:12 a.m.

Holly îşi înălţă capul şi nările îi fremătară, adulmecând aerul. Micul culcuş al câinelui, încropit printre ziare mâncate de şobolani şi

cutii de carton, înghesuit într-un colţ al celui de-al treilea subsol al unui depozit pustiu, îi folosise ca adăpost în ultimele douăzeci şi patru de ore, de când părăsise zona în care văzuse cele două creaturi ciudate. Acum, părea că nici locul acesta nu mai e sigur.

În aer plutea frica; simţea venind din mai multe surse. Această teamă puternică îi cutreieră mintea şi i se prelinse în lungul şirei spinării. Se ridică şi-şi abandonă poziţia, îndreptându-se către scara şubredă din lemn, ce ducea spre lumină.

11:30 a.m.

Giannini răsfoia fără prea mare entuziasm dosarul voluminos, cu persoanele dispărute. Dintr-o îndelungată experienţă, ştia că cele mai multe erau fugite – de la fete tinere la soţi grăbiţi –, dar unele voiau s-o ia de la capăt, chiar dacă soarta nu le-ar fi oferit nicio şansă. Printre ele erau şi victime – un număr tulburător de mare, fără ca, în realitate, să poată spune cineva câte anume. Chiar şi cu încâlcita urzeală a societăţii moderne, numărul celor care pur şi simplu dispăreau o făcea pe Giannini să fie convinsă că prin lume umblau vânători extrem de vorace, care îşi alegeau prada dintre fiinţele omeneşti. Până acum însă, toţi aceşti vânători fuseseră ei înşişi oameni. Gândul că un prădător ne-uman se afla acum pe străzile propriului său oraş o îngheţa.

Cele mai multe dintre birourile alăturate erau goale. Activitatea detectivilor se situa la o cotă scăzută sâmbăta dimineaţa. Neputinţa o făcea să se simtă bolnavă, fizic; nu era obişnuită cu o situaţie în care să nu poată face nimic. Se împotrivea pornirii de a ieşi în stradă, de a trage la o parte capacul unei guri de canal şi de a coborî în adâncuri. Dacă sinbatanţii erau pe cât de periculoşi îi prezentase Riley – şi cadavrele celor doi oameni de la compania de cabluri o confirmau –, atunci ar face o mişcare prostească. Pe deasupra, exista posibilitatea de a se ciocni cu Riley sau cu oamenii săi. Cu siguranţă că aceştia ar fi tras mai întâi, lăsând întrebările pe mai târziu.

În altă parte nu avea unde să se ducă, iar acasă n-o aştepta nimeni. Terminase al doilea divorţ cu doi ani în urmă şi, la scurt timp, hotărâse că prefera să fie singură decât în compania cuiva care i-ar fi influenţat nesemnificativ viaţa. Slujba îi ajungea – cel puţin până acum.

Giannini se ridică şi ieşi cu paşi mari din birou, îndreptându-se spre centrul de comunicaţii al poliţiei, unde măcar putea să stea jos şi să se uite, aşteptând următoarele evenimente.

1:30 p.m.

Aşezată în colţul din spate al dubei, Merrit era ignorată atât de colonelul Lewis, cât şi de oamenii acestuia. Şi nu fiindcă aveau prea

multe de făcut. DP Chicago putea să sune oricând, pentru a le transmite noutăţi, dar deocamdată sinbatanţii comiseseră doar o greşeală – uciderea echipei de la compania de cabluri. Alte grozăvii încă nu fuseseră descoperite şi se putea ca nici să nu fie descoperite vreodată.

Merrit se aplecă puţin şi vocea ei gravă sparse liniştea din interiorul dubei.

— Domnule colonel, ce se întâmplă la laborator?

Lewis se trezi luat prin surprindere.

— Ce?

— Ce se întâmplă la Bioteh?

Lewis ridică din umeri.

— Cei de-acolo verifică înregistrările computerului, să vadă dacă se mai poate trage vreo concluzie în legătură cu evenimentele petrecute luni noaptea, deşi, din spusele fetei pe care am găsit-o în stare de şoc, se pare că puşcăriaşii scăpaţi au fost cauza evadării sinbatanţilor.

— Dar înregistrările de pe parcursul desfăşurării Proiectului?

Vocea lui Lewis deveni mai prudentă.

— Se va avea grijă şi de ele.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am cheltuit o grămadă de bani cu Proiectul Sinbat şi că n-o să-i aruncăm pe apa sâmbetei. S-ar putea să ne fie de oarecare folos, pe viitor.

Merrit încuviinţă din cap, fără să mai scoată o vorbă, şi se aşeză înapoi pe scaunul ei pliant, mascându-şi gândurile înapoia unei expresii plate.

3:00 p.m.

Riley se opri, simţind cum i se insinuează în creier o senzaţie care îl ocolise mai bine de un an. Era supravegheat. Nu ştia cum de-o percepea, dar avea suficientă experienţă pentru a se încrede în ceea ce simţea. Cel de-al şaselea simţ reprezintă unul sau mai multe dintre cele cinci simţuri nefolosite în prim-plan, dar care surprind lucruri ce bântuie prin subconştient. Numai unei persoane cu o atenţie concentrată îi ajunge în zona conştientă a creierului o asemenea senzaţie.

Riley ridică mâna în sus şi ceilalţi doi se opriră, Killian ceva mai încet decât i-ar fi plăcut. Riley rămase nemişcat, deplasându-şi privirea în arcuri scurte prin ochelarii bulbucaţi. Cercetă betonul şiroind de umezeală, apoi cablurile şi conductele de pe latura dreaptă a tunelului. După care, îşi concentra auzul şi ascultă, desluşind picurul apei pe pardoseală şi frământarea celor doi oameni dinapoia sa. Ce anume îl alarmase?

Trecu un minut. Încă unul. Riley rămase în continuare nemişcat. Îl

auzi pe unul dintre cei doi – Killian, presupuse el – schimbându-şi poziţia cu un foşnet de haine. Cinci minute, şi Riley nu se clintise. Ştia că omul său, Caruso, putea aprecia cât de important era să aibă răbdare.

Riley îşi scosese într-o zi echipa pe terenul de golf de la Fort Campbell şi-i pusese să se întindă pe jos, printre nişte tufişuri de la marginea terenului. Îşi petrecuseră întreaga dimineaţă acolo, fără să se mişte, în acel interval de timp, niciunul dintre jucătorii de golf care trecuseră pe lângă ei nu-i observase, în ciuda faptului că se aflau la vedere. Un jucător chiar se apropiase, venind după o minge, până la şase-şapte metri de ei, şi nu realizase că îl urmăreau zece perechi de ochi.

Tunelul acesta însă nu era un teren de sport, iar sinbatanţii nu erau jucători de golf. Riley îşi umplu plămânii cu aer şi-l exhală uşor. Dacă sinbatanţii se aflau acolo şi puteau să vadă pe întuneric la fel de bine – dacă nu mai bine – ca şi el, atunci se uitau la el şi la oamenii săi care stăteau pe loc. Aşadar, ce mai aşteptau? Aveau automatele M-16 ale lui Knutz şi Antricot, dacă nu cumva terminaseră muniţia.

Nu, se autocorectă Riley. N-ar fi tras. Nu dacă îşi aveau vizuina în preajmă. Erau forţaţi să îndepărteze orice ameninţare potenţială fără zarvă, fără să atragă atenţia asupra lor. Dacă el ar fi fost unul dintre ei, cum ar fi procedat? se întrebă Riley. Se răsuci şi se lăsă să cadă într-un genunchi, făcându-i pe Killian şi pe Caruso să tresară. Cu arma M-16 la umăr, cercetă partea superioară a tuburilor cu cabluri prinse de peretele din dreapta, aflat în spatele lor. Surprinse o mişcare rapidă şi deschise focul; trasoarele se porniră să brăzdeze întunericul la jumătate de metru deasupra capului lui Caruso. Ceilalţi doi oameni se aruncară la pământ şi Riley mai trase două rafale de câte trei gloanţe.

Din spate vuiră trasoare roşii, şi Riley se culcă la pământ sub locul sinbatanţilor, care se aflaseră în faţa sa. Un strigăt de surpriză îi spuse lui Riley că unul dintre oamenii săi fusese lovit. Se întoarse pe burtă şi răspunse cu o rafală rapidă de trei focuri. Gloanţele ricoşară din pereţii de beton şi se pierdură ţiuind în întuneric.

— Caruso? şuieră Riley.

— E-n regulă, şefu'. Killian e lovit.

Se lăsă o linişte deplină. Se retrăgeau sinbatanţii, avansau sau se menţineau pe poziţii?

— Caruso, tu acoperi spatele, direcţia din care am venit. Dacă se apropie, vor merge pe conducte. Eu acopăr cealaltă direcţie. Clar?

— Am înţeles.

Urmă o scurtă pauză.

— Killian sângerează rău, domnule.

Riley se retrase spre ceilalţi doi. Ţinând capul sus şi cercetând tunelul, îşi lăsă mâna spre corpul omului de la SIA.

— Unde-i rănit?

— La piept, după câte-mi dau seama.

Killian zăcea pe partea dreaptă. Mâna lui Riley alunecă printr-un terci de carne zdrelită şi sânge, de pe spatele lui Killian. Glonţul de mare viteză, de 5,56 mm, trebuia să fi pătruns prin piept, trecând apoi prin trup, zdrobind oasele şi sfâşiind carnea la ieşire. Riley îşi plimbă mâna spre gât, să verifice pulsul. Abia se mai simţea. Cu o mână, Riley continuă să aţintească arma spre tunel, iar cu cealaltă presă rana, încercând să oprească sângele. În acest timp, îşi aminti de cursurile medicale intensive; nu ştia unde se afla rana de intrare, iar sângele se scurgea şi pe-acolo, micşorând şansele de viaţă.

A bandaja ambele răni ar fi însemnat să-şi diminueze siguranţa. Îl vedeau sinbatanţii? Îl urmăreau, în aşteptare? Luă iarăşi pulsul. Nimic. Fir-ar să fie, înjură Riley, apucând arma cu ambele mâini. Ochii săi scrutau întunericul – nu se vedea nicio mişcare. Trecu selectorul pe poziţia foc semiautomat şi apăsă pe trăgaci. Glonţul ţiui fără niciun efect de-a lungul tunelului.

— Ia! zise Doc Seay. Ai auzit?

Trovinsky confirmă din cap.

— Da, acolo. Într-acolo.

Făcu la dreapta şi, lipăind cu picioarele prin apă, se repezi printr-un tunel, cu arma pregătită.

— Uşurel, şopti Doc Seay. Uşurel.

Se târî înainte, cu Trovinsky în dreapta şi cu omul de la SIA încheind formaţia şi mergând cu spatele. Răsună încă un foc, ce reverberă din pereţii de beton. Mai aproape de astă dată.

Caruso puse degetul pe trăgaci înainte de-a apuca să vadă lucirea din mijlocul frunţii primei siluete care apăruse din întunericul tunelului.

— Au sosit ajutoarele, domnule, îi şopti ei lui Riley.

— Suntem aici, strigă Riley. I-am întâlnit. S-ar putea să fie sus, pe conducte.

Cele trei siluete se apropiară, cu armele pregătite. Riley îl recunoscu pe Doc Seay.

— Avem un rănit, Doc. Trovinsky, ia-l pe Caruso şi avansaţi vreo şase-şapte metri de-a lungul tunelului. Cred că sinbatanţii au şters-o, dar tu asigură-te.

— Sigur, şefu'.

Doc îngenunche lângă Killian şi mâinile sale experte cercetară trupul rănitului.

— E mort, şefu'.

Riley se prăbuşi cu spatele de zidul tunelului.

— Şi acum? întrebă Seay.

Riley scoase cutia cu vopsea IR şi stropi cadavrul lui Killian.

— Lăsăm cadavrul aici şi le căutăm culcuşul. Trebuie să fie pe-aproape, altfel n-ar fi atacat.

În imediata vecinătate nu era vreun semn că Riley l-ar fi nimerit pe unul dintre sinbatanţi când deschisese focul. Nici nu se aşteptase la altceva. Cu ochelarii speciali, era imposibil să se folosească de cătarea armei şi ochea la întâmplare.

— Să mergem! ordonă el.

Riley o luă înainte prin tunel, în direcţia în care se îndrepta când simţise pentru prima oară că era supravegheat. După douăzeci de metri, ajunse la intersecţia cu un tunel lateral.

— Doc, ia-ţi oamenii, du-te până la intersecţia următoare şi întoarce-te. Eu o iau la stânga şi revin aici. Sinbatanţii trebuie să fie foarte aproape.

Riley şi Caruso făcură la stânga, de-a lungul tunelului lateral. Riley se opri din zece în zece paşi şi ascultă atent, dar nu auzi nimic. Adulmecă aerul şi prinse un iz slab de hoit. Trecu piedica pistolului M-16 pe poziţia foc automat, în rafale de câte trei gloanţe. După douăzeci de paşi, văzu în peretele din stânga o deschidere. Făcându-i lui Caruso semn să-l acopere, Riley se lipi de perete, micşorând unghiul spre deschidere. Era un cadru de uşă rectangular, acoperit cândva cu scânduri din care lipseau câteva, lăsând o intrare întunecată. Mirosul venea dinăuntru.

Riley se plasă direct în faţa intrării şi aşteptă, simţind cum, în ciuda temperaturii scăzute, i se prelinge sudoarea pe şira spinării. Cu botul armei înainte, Riley pătrunse prin deschidere. I se arătă un coridor scurt, de aproape trei metri, cu nelipsitele şine, ce dispăreau într-un zid de cărămidă. Pe jos erau împrăştiate resturi de intestine, oase sfărâmate şi carne sfâşiată, de om şi de alte vietăţi. Rămăşiţele celor două raniţe luate de la laborator zăceau printre resturile însângerate. Cantitatea şi natura bucăţilor de cadavre împrăştiate nu-i lăsară lui Riley niciun dubiu în privinţa faptului că numărul morţilor provocate de sinbatanţi sporise deja.

Riley se uită cercetător în sus, la tavan, apoi de-a lungul pereţilor micii deschideri. El găsise ascunzătoarea, dar sinbatanţii dispăruseră.

4:23 p.m.

Vizuina era iluminată de lanterne cu patru baterii, ce-i dezvăluiau înspăimântătorul conţinut. Merrit îngenunche lângă cilindrii de plastic din raniţe şi-i examină cu atenţie. Întinse o pătură pe jos şi răscoli rămăşiţele, sortându-le în grămezi. Colonelul Lewis – aflat la prima sa descindere în adâncuri – şi Riley stăteau în spatele ei, urmărindu-i activitatea. Purtau cu toţii pe faţă măşti din pânză, încercând să

stăvilească mirosul îngrozitor din încăpere – cu excepţia lui Merrit, de fapt. Riley se hotărî să nu-şi mai facă griji în privinţa ei. Erau aproape de vânatul pe care-l urmăreau şi nu voia să fie distras de ciudata cercetătoare.

— Ai idee cam câţi pui vii de sinbatanţi avem? întrebă Riley cu vocea uşor estompată, din cauza măştii.

Merrit ridică un craniu ceva mai mare decât o minge de baseball.

— Asta-i un craniu de sinbatant. Luă un altul. Asta-i de pisică. Arătă spre un craniu care, evident, era de om. Ştiţi şi voi ce-i ăla. Bătu uşor cu degetul în cel de sinbatant. Căutaţi-le pe-astea.

Riley se aşeză în patru labe şi se puse pe treabă. Lewis se uită câteva minute, apoi i se alătură. După o jumătate de oră, cercetaseră toată suprafaţa podelei. Pe pătură se aflau cincisprezece cranii de pui de sinbatant.

— Au supravieţuit treisprezece, observă Lewis.

— Dacă n-au ascuns o parte din rămăşiţe, comentă Riley.

Nu avea de gând să mai ia nimic de bun în ceea ce-i privea pe sinbatanţi.

Lewis se ridică în picioare şi se uită la Merrit.

— Unde crezi că s-au dus?

Merrit ridică din umeri.

— N-am idee, dar cred că au să rămână în tuneluri. Până acum, le-au servit scopurile.

— Nu suntem cu nimic mai aproape decât înainte, zise Riley. Tot ce-am reuşit să facem…

— Ştiu ce-am făcut! Glasul lui Lewis trăda tensiunea ultimei săptămâni. Ştiu prea bine, domnule Riley. Al meu a fost omul pe care tocmai a trebuit să-l târâm afară din tunel. Dar eu nu fac regulile – eu le respect. Tot ce pot face e să *sugerez*, şi i-am sugerat de mai multe ori generalului Trollers să mai aducem trupe. Dar nu-i de acord. Am să-i recomand iarăşi; asta-i tot ce-mi stă în putinţă.

Cu acest comentariu, Lewis părăsi încăperea cu paşi mari, luând-o înapoi pe drumul pe care-l marcase Riley, până la punctul de intrare.

Riley şi Merrit rămaseră tăcuţi în cripta făcută de sinbatanţi, fiecare pierdut în gândurile sale. Merrit rupse prima tăcerea:

— Trebuie să facem ceva.

— Ştiu, spuse Riley. Întrebarea e, ce anume? Sunt de acord, sinbatanţii se află încă aici. N-au niciun motiv să fi plecat. Dar dacă rătăcim ca până acum, au toate avantajele, iar timpul este de partea lor. Sunt ca şobolanii, în stare să se înmulţească rapid şi să se ascundă şi…

— Lasă-mă să mă duc eu după ei, îl întrerupse Merrit. Au să vină la mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Riley.

— Au să vină la mine, repetă ea. Vin la mine în vis… încearcă să comunice cu noi. Nu ne rămâne decât să-i ascultăm. Pot să-i aduc la tine.

Riley o privea fără să spună un cuvânt, iar ea continuă:

— Ştiu că o să meargă. Sinbatanţii au fost cei mai apropiaţi… Se opri, căutându-şi cuvintele. Cele mai bune minţi cu care am lucrat vreodată. În Texas nu puteam lucra decât cu pisici, dar chiar şi atunci am simţit procesul, funcţionarea. Se apropie şi-l prinse pe Riley de braţ. Mi-au pătruns în minte la laborator – ai văzut pe caseta video. Au s-o facă iarăşi, aici. Arătă în jur. N-ai să-i găseşti niciodată în tunelurile astea. Se deplasează unde vor – ieşind noaptea la suprafaţă, pentru mâncare, trecând şi pe sub râu spre alte părţi ale oraşului. Deja s-au înmulţit. Singura modalitate să dăm de ei şi să-i exterminăm este cea pe care o propun eu.

Riley se opri asupra unui amănunt din discursul dezlânat al lui Merrit – în afara faptului că acum ştia ce lipseşte din raportul despre profilul ei psihologic. Îi îndepărtă blând mâna de pe braţul său.

— Am o idee. Hai s-o găsim pe Giannini.

7:23 p.m.

Detectiv Giannini ascultase fără să comenteze relatarea lui Riley cu privire la evenimentele zilei. Era conform temerilor ei. După ce Riley termină cu ordinul lui Lewis ca vizuina să fie înconjurată de oameni în eventualitatea întoarcerii sinbatanţilor, vorbi şi ea:

— Dacă sunt deştepţi măcar pe jumătate din cât spui, zise poliţista, aţintind-o pe Merrit cu degetul, atunci n-au să se întoarcă acolo.

— Ştiu, consimţi Riley. De-asta cred că e momentul să întreprindem ceva radical.

Giannini se încruntă.

— Ca spre exemplu?

Pe măsură ce Riley îşi contura ideea, cuta dintre sprâncene i se adânci. Când termină, poliţista rămase tăcută un minut lung, apoi clătină din cap.

— Nici nu-ţi trece prin cap ce efect va avea planul tău asupra oraşului. Şi nici nu poţi fi sigur c-ai să-i ucizi pe sinbatanţi.

— Cred că-i o ocazie bună să punem mâna pe ei. Şi chiar dacă nu reuşim, asta are să-i scoată din tuneluri la loc deschis.

— O pot face oamenii tăi? întrebă Giannini.

— Pot s-o fac eu, replică Riley.

— Uiţi un lucru, zise Merrit. Chiar dacă termini aici cu toţi sinbatanţii, asta nu înseamnă că ameninţarea o să ia sfârşit.

— Cum adică? întrebă Riley.

— În computerele de la Bioteh există destule informaţii ca să vină altcineva şi să reia întregul proiect, explică Merrit.

— Hai să ne ocupăm de probleme pe rând, zise Riley. În momentul ăsta, mă preocupă doar distrugerea tuturor sinbatanţilor care se află în viaţă. Cei potenţiali, din computerul din Tennessee, pot să mai aştepte.

— Nu, zise Giannini cu fermitate, surprinzându-l pe Riley. Nu pot aştepta. Mi-ai spus că te ocupi de chestii de-astea de ani de zile, şi tocmai acest fel de atitudine pe care o ai trebuie să te facă să continui. Am văzut că lucrurile astea sunt inamicii oamenilor şi nu reuşesc să-i găsesc vreo justificare unui asemenea proiect. Dacă cineva e în stare să intre în computerul de-acolo şi să ia totul de la capăt, atunci e responsabilitatea noastră să facem ca aceste orori să nu se mai întâmple.

— Responsabilitatea *noastră?* repetă Riley. Şi *tu* cum ai de gând să te implici concret?

— Am să acţionez cât îmi stă în putinţă, ripostă Giannini.

Brusc, Riley zâmbi.

— E-n regulă. Bine. Te deranjează dacă te întrerupi puţin şi intri în computer într-o sâmbătă seara?

— Nu, dacă ajută la oprirea lucrurilor ăstora, răspunse Giannini, ridicându-se în picioare.

Fort Campbell

7:45 p.m.

Colonelul Hossey citi pentru ultima oară mesajul radio primit de la Riley şi-l puse pe birou. Se uită la sergentul-major Powers.

— Eşti gata să faci asta, Dan?

— Da, domnule.

— Dacă se întâmplă să cazi prins, o să te coste cariera.

Powers ridică din umeri.

— Ducă-se naibii, domnule! Nu mă pot ascunde de fiecare dată în spatele pensiei.

Hossey încuviinţă din cap.

— Se pare că Dave se pregăteşte şi el să se bage în rahat acolo, la Chicago. Nu mi-ar plăcea deloc să-mi pierd cei mai buni doi soldaţi.

— Nu vă faceţi griji din pricina noastră, domnule. Ne descurcăm noi.

Hossey se ridică în picioare şi-i strânse mâna sergentului-major.

— Noroc! Şi, Dan, spre binele amândurora, nu am avut niciodată conversaţia asta.

— Perfect, domnule. Asta voiam să spun şi eu.

Powers se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă. Hossey puse mâna pe telefon şi formă numărul de la comandamentul batalionului 2 Trupe de Şoc, de la Aeroportul Militar Hunter, de lângă Savannah.

Capitolul 23

Chicago
7:45 p.m.

Giannini îl privea fascinată pe Riley turnând în tubul de PVC, pe care-l ţinea între genunchi, amestecul vâscos şi aşteptând ca fluidul să se ridice până la vreo treizeci de centimetri.

— O să explodeze chestia asta? întrebă ea.

Confirmând din cap, Riley luă un polonic şi apăsă cu el în mijlocul amestecului, unde creă o mică depresiune.

— Şapte kilograme şi jumătate de îngrăşământ la doi litri de benzină. Îţi strică ziua garantat. Înainte de a deveni ofiţer şi domn, specialitatea mea era ingineria – sau demolările, în funcţie de ceea ce trebuia să facem, să construim sau să dărâmăm. Nici nu ţi-ar veni să crezi cât e de uşor, oarecum, să demolezi rapid dacă ştii ce ai de făcut şi vrei să razi tot. Ţinu polonicul pe loc câteva minute, până ce mixtura luă forma lui. Capsele pe care le-am furat de pe şantier o să le amorseze. Scoase polonicul şi puse bucata de conductă lângă celelalte şapte pe care le pregătise deja. Se întăresc ele până ajungem la ţintă.

Îşi aruncă privirea spre Merrit, care stătea la o fereastră de pe faţada depozitului abandonat şi se uita absentă pe stradă. Riley îi întâlni privirea lui Giannini, iar ea îşi înălţă sprâncenele şi dădu din umeri. Îi povestise şi poliţistei ce făcuse Merrit în vizuina sinbatanţilor, şi Giannini fusese de acord că femeia depăşise cu mult graniţa nebuniei. Dar acceptase şi concluzia lui, că puteau folosi ajutorul dat de Merrit, fiindcă ea era singurul expert în materie de sinbatanţi.

— Să mergem, zise Giannini. Le punem la mine în maşină.

Încărcară amândoi dozele, apoi o înghesuiră pe Merrit pe bancheta din spate.

Giannini porni motorul şi plecară.

Fort Campbell
7:50 p.m.

La capătul sudic al principalului post de la Fort Campbell se află o zonă cunoscută drept Baza Vechiul Clarksville. Înconjurată de un drum asfaltat cu o singură bandă şi de un gard ruginit, ea adăposteşte actualmente comandamentul Regimentului 160 Aviaţie, Operaţiuni Speciale şi, într-un colţ, depozitul de muniţie al postului.

Cu câteva decenii în urmă însă Baza Vechiul Clarksville servise unui alt scop; fusese depozit de armament nuclear. În versanţii

înălţimilor din întreaga zonă erau construite buncăre masive şi numeroase cazemate din beton, care adăpostiseră cândva paza Marinei. Acum, structurile erau camuflate de vegetaţie.

Sergentul-major Powers avea farurile camionetei îndreptate spre faţada unuia dintre buncărele abandonate. Lucrând iute, descuie lacătul masiv care asigura bara din fier, trecută peste uşile buncărului. Când trase bara, metalul ruginit protestă, scârţâind. Uşile mari se deschiseră cu un scrâşnet.

Powers scoase din buzunarul salopetei o lanternă cu lupă şi lumină interiorul buncărului. Dacă Hossey ar fi aflat despre existenţa acestei ascunzători, Powers ştia că bătrânul colonel nu ar fi ezitat niciun moment înainte de a-l expedia la închisoarea militară federală Leavenworth, din Kansas. La sosirea în Fort Campbell, cu un an şi jumătate în urmă, Powers moştenise ascunzătoarea de la un sergent-major ieşit la pensie, cu care servise în Vietnam. Era de la sine înţeles că ar fi preferat să nu aibă nevoie de ea, dar acum îşi dovedea utilitatea.

Powers găsi ce-i trebuia. Trase în sus capacul din şipci al lăzii cu explozibil plastic C-4 şi scoase pachetele albe. Reluă rapid, în ordine inversă, paşii făcuţi şi încuie buncărul la loc, apoi sări în camionetă şi se îndepărtă.

Chicago

8:50 p.m.

— Cum o să ducem toate astea unde trebuie? vru să ştie Giannini, privind înainte prin parbriz.

— În acelaşi fel cum au dus şi sinbatanţii ce au avut de dus, replică Riley.

Giannini arătă spre barierele poliţiei, care blocau strada, şi spre duba întunecată, aflată lângă micul cort ce acoperea intrarea în canal.

— Cum o să le ducem *acolo?*

— O să le cărăm, răspunse Riley, zâmbind.

— N-or să ne vadă? întrebă Giannini.

— Cine? Oamenii lui Lewis? Şi-au înţepenit fundurile în faţa ecranelor computerelor; nu se ostenesc ei să se uite afară. Ca şi cum chiar ar munci. Nu-i nicio chestie, o rezolvăm noi.

— De ce nu te duci, pur şi simplu, la Lewis cu planul ăsta? întrebă Giannini. S-ar putea să le placă – să scape dintr-o lovitură de problemă.

— M-aş duce, admise Riley. Şi n-ar fi exclus să le placă. Dar ar fi posibil şi să se lălăie cam mult. Trebuie să mergem *la noapte*. Mâine e luni şi o să mişune lumea pe-aici, chiar şi seara. Nu pot risca să-i mai telefoneze Lewis lui Trollers şi să mai ţină o conferinţă, s-o analizeze. Trebuie să terminăm povestea acum.

— Dar oamenii care păzesc vizuina? întrebă Merrit pe neaşteptate, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Nu-i nicio problemă. Doc Seay şi ceilalţi şase membri ai echipei mele, împreună cu cei trei de la SIA, au să golească ei tunelul înainte de ora 2:00, mâine dimineaţă.

Riley se uită la ceas la lumina semafoarelor.

— Asta înseamnă că avem la dispoziţie cinci ore ca să ducem tot calabalâcul, să-l instalăm şi să eliberăm ringul înainte de a ajunge rahatul la ventilator.

Riley ieşi din maşină. Cele două femei deschiseră portierele şi-i urmară exemplul.

— Am să vă dau şi eu o mână de ajutor, zise Merrit. Merg cu voi.

Riley scoase prima doză.

— De ce nu stai tu aici, doar să te uiţi?

— Nu, insistă Merrit. Pot să vă ajut.

Riley clătină din cap.

— Nu cred că…

— Hei, mârâi Giannini, cu o doză pe umăr. Lăsaţi gura şi puneţi mâna la treabă!

Riley înhăţă încă o doză şi i-o întinse lui Merrit.

— Vino după mine.

Zona Bumpus Mills, Tennessee

9:00 p.m.

Sergentul-major Powers fluiera la volanul camionetei sale ce-şi găsea drumul prin Tennessee, la lumina farurilor. Aruncă o privire spre locul din dreapta, pe care, în lumina slabă a bordului, se vedea un morman de articole diverse. El zâmbi. Erau câteva pungi mari cu un amestec incendiar, pe care-l preparase înainte de a lua explozibilul C-4. Trei părţi de fluor şi o parte pilitură de aluminiu, stăteau lângă şi mai mortala combinaţie de C-4 şi capse detonante. Ar fi neplăcut să aibă acum un accident.

Trecuse mult timp de când nu mai fusese nevoit să rezolve o asemenea problemă şi provocarea îi surâdea. Urmările aveau să se vadă mâine. La noapte era acţiunea, iar acţiunea era combustibilul cu care funcţiona Powers.

Când o luă pe Route 139, scurgerea timpului deveni mai lentă pentru Powers, care începu să se pregătească mental în vederea evenimentelor nopţii. După treizeci de ani în armată şi în Forţele Speciale, nu era greu. Zâmbetul i se amplifică.

Chicago

11:30 p.m.

— Cât mai e? întrebă Giannini, trăgând la căruciorul rablagit.

— Încă vreo patru sute de metri, răspunse Riley.

Întorseseră căruciorul pe o parte şi-i dăduseră drumul de la nivelul canalului de scurgere în tunelul de transport; lăsaseră în jos, cu o frânghie, cu multă grijă, cele opt bucăţi de conductă, apoi coborâseră şi ei. De mai bine de o oră se deplasau spre nord. Fixaseră lanterne în partea din faţă a căruciorului şi lumina bătea la şase-şapte metri înainte. Giannini şi Merrit se aflau de-o parte şi de alta a lanternelor, şi trăgeau, în vreme ce Riley împingea din spate. Mergea greu, pentru că roţile mici, fie se înţepeneau în noroi, fie scăpau brusc şi se roteau lateral, făcând căruciorul să se bălăbăne. Neliniştea creştea când căruciorul ameninţa să se răstoarne şi să-şi împrăştie pe jos periculosul conţinut.

Riley era cu ochii în patru. Făceau toţi trei destul zgomot cât să alerteze orice sinbatant cale de un kilometru. Lumina îi trăda şi ea, dar Riley avea doar o singură pereche de ochelari pentru noapte şi n-ar fi reuşit niciodată să se descurce cu Merrit şi Giannini orbecăind prin întuneric. Automatul său M-16 se odihnea în partea din faţă a căruciorului, pe locul copilului, iar pistolul aştepta în teaca sa, de la subsuoară. Giannini îşi dăduse jos jacheta, şi de sub braţul stâng i se iţea un Colt Python măricel.

— Cum stăm cu timpul? întrebă Giannini.

Riley se uită la ceas.

— Suntem puţin în întârziere.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

12:45 p.m.

În ultimele trei zile, paznicul SIA stătuse de gardă numai în schimbul de noapte, de la zece la şase; ştirea îşi consumase noutatea în primele două ore ale primului schimb. Întreaga clădire fusese golită şi tot echipamentul îngrămădit în holul principal. Urma să fie luat şi dus a doua zi dimineaţa.

Paznicul se lăsă pe spate în scaun şi mai dădu o pagină din cartea ieftină pe care o începuse în prima noapte. Când ochii îi înregistrară primul cuvânt, ceva îi fulgeră pe dinaintea ochilor. Voi să se ridice, dar o bucată de pânză i se strânse în jurul gurii şi, reflex, inspiră puternic. În cinci secunde era inconştient.

Ca şi cum i-ai lua bomboana unui copil, gândi sergentul-major Powers, apucându-l pe paznic de subsuori şi începând să-l târască afară din clădire, până dincolo de parcare. Powers îl legă de unul dintre stâlpii pentru iluminat şi, spre mai multă siguranţă, îl legă şi la ochi. Îşi făcu socoteala că paznicul o să fie dus pentru cel puţin şase ore, dar el nu avea de gând să rişte nimic.

Powers îşi recuperă camioneta de unde o ascunsese, la patru sute de metri distanţă, şi veni cu ea la laborator. O parcă în faţa uşii din

faţă şi începu să-şi descarce echipamentul.

Chicago

12:45 a.m.

Tunelul începu să coboare uşor şi aerul deveni din ce în ce mai umed. Picături de condens se desprindeau de pe tavan şi cădeau, formând pe pardoseală un pârâiaş de apă murdară. Continuară să meargă până ce tunelul începu să urce puţin.

— Aici.

Merrit se uită în jur.

— Eşti sigur că suntem sub râu?

Riley confirmă din cap.

— Numărătoarea paşilor şi direcţia se verifică. Tocmai am coborât încă vreun metru şi jumătate şi-aş zice că-i al naibii de umed aici.

— Şi acum? întrebă Giannini. Ştii ce ai de făcut?

— Crezi că vă aduceam tot drumul ăsta fără să ştiu ce am de făcut? întrebă Riley şi luă de pe cărucior prima bucată de conductă.

— Hei, am văzut eu şi prostii mai mari, replică Giannini, scoţând revolverul şi desfăcând o lanternă de pe căruţ. Acopăr eu drumul pe care am venit.

Riley se opri şi-i dădu lui Merrit pistolul său.

— Ia cealaltă lanternă şi acoperă în direcţia aia.

Riley scoase din vestă o minilanternă, cu lupă, o prinse cu dinţii şi se apucă să meşterească la prima bucată de conductă. Apucă grijuliu o capsă şi înfăşură în jurul ei de opt ori un fitil detonant, apoi o plasă în mica deschidere de la baza conductei şi o presă în amestecul de nitrat de amoniu şi benzină. Folosind trinitrotoluenul ca element exploziv de valoare unu, amestecul avea o eficacitate de numai 0,42 – de unde insistenţa lui Riley de a folosi-o cantitate mai mare decât îi spuneau calculele că era necesar.

După ce termină cu prima conductă, Riley o puse la loc în cărucior, cu partea capsată în jos şi capătul concav în sus. Trecu prudent fitilul prin grătarul stropit cu sânge, din partea de dedesubt a căruciorului, şi-l răsuci, ca să nu intre în apa ce se prelingea pe jos. Făcu acelaşi lucru pentru toate opt bucăţile de conductă. Apoi legă cele opt capse de-a lungul unei alte bucăţi de fitil detonant şi lăsă ultima parte să atârne liber.

La sfârşit, legă o tigaie mare, garnisită cu un strat de explozibil de un centimetru grosime, cam la treizeci de centimetri sub partea de dedesubt a căruciorului. Amorsă încărcătura cu o altă capsă şi un fitil detonant.

Giannini arunca din când în când câte o privire peste umăr, la Riley, urmărindu-l cum răsucea expert explozibilul ca într-o funie şi cum umbla cu detonatorii fragili. Căută ceva hazliu, să mai însenineze

puţin atmosfera, apoi renunţă, concentrându-se asupra coridorului întunecat ce se întindea dincolo de raza ei vizuală.

Riley se ridică încet în picioare cu ambele bucăţi de fitil detonant în mâini.

— Sunt gata să le leg la detonatori.

— De ce doi? întrebă Giannini.

— *Întotdeauna* se foloseşte un sistem dublu de detonare. Arătă fitilul legat la conducte. Ăsta-i cel primar. Ar trebui să explodeze toate cele opt conducte deodată. Dacă ăsta ratează – arătă celălalt fitil –, atunci al doilea e pregătit să declanşeze cinci minute mai târziu. Detonează explozibilul din tigaia de dedesubtul conductelor. Explozia asta ar trebui să fie suficientă ca să lucreze capsele din conducte.

— Şi atunci? întrebă Merrit, abătându-şi pentru prima oară atenţia.

Riley arătă spre bucăţile de conductă.

— Alea se numesc încărcături formatate. Nu ştiu exact cum funcţionează, dar forma concavă a părţii de deasupra focalizează explozia.

— Nu trebuie să le pui în contact cu ceea ce vrei să arunci în aer? întrebă Merrit.

— Nu. Trebuie să aibă ceva distanţă ca să se concentreze explozia. Se uită la tavanul scorojit. Nu ştiu cât de gros este betonul aici sus, dar nu poate fi mai gros de un metru, un metru şi ceva. Deasupra se află un strat de pământ, apoi râul. E destul explozibil aici să străpungă cel puţin un metru şi jumătate de beton armat – iar ăsta nu-i armat – şi vreo trei metri de pământ. O să facă treabă.

— Gata cu vorba, hai să ieşim de-aici! sugeră Giannini.

Riley se uită la ceas.

— E aproape două. Seay o să-şi scoată oamenii în câteva minute. Am să aştept până atunci, ca să cuplez astea la detonator.

2:00 a.m.

Doc Seay, împreună cu ceilalţi şase membri din DOA 682 se ridicară şi-şi părăsiră poziţiile defensive în clipa în care limba minutarului ajunse în dreptul lui doisprezece, marcând ora.

— Să ieşim de aici! ordonă Seay.

Când şeful agenţilor SIA vru să protesteze, Seay ridică din umeri.

— Puteţi să rămâneţi aici şi să muriţi, sau puteţi merge cu noi la suprafaţă. E alegerea voastră.

— Ce vrei să spui cu „să rămâneţi aici şi să muriţi”? întrebă omul de la SIA.

— Stai aici şi afli, replică Seay secretos, pornind cu oamenii săi prin tunel.

Cei trei agenţi SIA se uitară scurt unii la alţii, apoi o luară repede pe urmele soldaţilor din Forţele Speciale.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

2:01 a.m.

Powers răspândi pungile cu amestec exploziv prin toate încăperile de la parterul clădirii, acordând o atenţie specială echipamentului adunat în holul principal, şi mai ales computerelor. Lângă fiecare pungă plasă o mică încărcătură de C-4. Le amorsă cu câte o capsă explozivă şi le legă împreună printr-un fitil detonator. Apoi scoase fitilul prin uşa din spate şi-l conectă la un detonator comandat prin radio. Încărcătura de C-4 avea să detoneze amestecul de aluminiu şi fluor, care urma să explodeze, provocând un vacuum total în interiorul clădiri. Presiunea aerului din exterior avea să declanşeze implozia structurii, distrugând efectiv totul înăuntru. Powers ar fi preferat să arunce pur şi simplu clădirea în aer, spulberând-o de pe faţa pământului, dar cantitatea de C-4 necesară pentru aşa ceva o depăşea pe cea disponibilă în buncăr. Amestecul de pulbere pentru iniţierea rapidă urma să fie de ajutor. Powers se folosi de cheile pazniculuipentru a coborî la nivelul inferior, unde făcu acelaşi lucru, conectând încărcăturile la alt detonator cu telecomandă, pe aceeaşi frecvenţă cu cel de deasupra. Luă liftul, urcă înapoi şi ieşi din clădire.

Chicago

2:04 a.m.

Riley folosi în cele din urmă ultimele două obiecte pe care le căraseră cu greu până aici – două cutioare închise, cu ceasuri înăuntru. Conecta fitilul detonator de la bucăţile de conductă la detonatorul de jos, apoi îl conectă pe cel pentru sistemul de siguranţă, îşi ridică privirea spre Merrit şi Giannini, care se apropiaseră.

— Ceasul meu arată 2:05, zise el. Seay părăseşte tunelul şi va fi afară în treizeci de minute. Nouă ne va lua vreo patruzeci ca să ieşim. Potrivi limba orară a ceasului pentru conducte la unsprezece, îl fixez pe cel principal să explodeze într-o oră. Potrivi ceasul sistemului de siguranţă la 10:55. Siguranţa declanşează într-o oră şi cinci minute, dacă principalul nu explodează. Sunteţi gata să pornim spre ieşire?

Amândouă femeile confirmară din cap.

Riley scoase din buzunar un set de patru baterii şi rupse folia din plastic de deasupra. Puse două baterii în ceasul de siguranţă şi minutarul începu să se mişte. Apoi le fixă pe celelalte două în ceasul principal şi, imediat, îşi potrivi ceasul de la mână, să sune peste o oră. Plasă fiecare ceas în câte o cutie cu încuietoare, pe care le încuie cu chei diferite. Îi dădu cheile lui Giannini.

— Ia-le tu.

— La ce ne mai trebuie? Nici nu înţeleg de ce încuiem chestiile astea.

— Le încui pentru că, în cazul – şanse unu la sută – în care dau sinbatanţii peste aranjamentul nostru, nu vreau să se bage la detonatori.

— Ar putea pur şi simplu să tragă sârmele afară, observă ea.

— Ar putea, încuviinţă Riley. Dar mai mult de-atât nu poţi face. Mai avem cincizeci şi nouă de minute. S-o-ntindem.

O luară în jos pe tunel, cu Riley în frunte, Merrit la mijloc şi Giannini la urmă.

Laboratorul de Inginerie Biotehnologică

2:20 a.m.

Powers stătea în cabina camionetei sale şi se uita la luminile ce străluceau în holul clădirii. Deschise capacul micului frigider dintre locurile din faţă, scoase o cutie cu apă minerală şi-i trase căpăcelul. Sorbi îndelung, plimbă apa prin gură şi apoi o înghiţi. După o scurtă pauză, râgâi.

Scoase din buzunarul hanoracului telecomanda detonatorului şi o sprijini de volan, lângă cutia cu apă minerală, apoi mai trase o sorbitură lungă.

— Ia să vedem noi dacă meşterul se mai pricepe să prepare un iniţiator cu pulbere ca lumea, îşi zise el, jucându-se cu degetul pe butonul de declanşare. Îl comută. În hol se produse o fulgerare puternică, apoi nu se mai întâmplă nimic preţ de o milisecundă. Ferestrele clădirii fură brusc absorbite înăuntru, cu un vâjâit, în vreme ce totul era supt în vacuumul provocat de explozie. Încă o scurtă pauză, şi acoperişul se surpă cu un bubuit de tunet.

Când atmosfera se limpezi, misiunea fusese îndeplinită. Singurul lucru pe care aveau să-l mai vadă din Laboratorul de Inginerie Biotehnologică mâine dimineaţă era o grămadă de sfărâmături.

Powers băgă telecomanda înapoi în buzunar şi demară încet, conducând cu o mână, pe când cu cealaltă continuă să-şi bea apa minerală, sărbătorind cu gândul la berea rece care-l aştepta la Fort Campbell.

Chicago

2:35 a.m.

Parcurseseră mai bine de jumătate din drumul de întoarcere spre intrarea în canal. Riley mergea în frunte, ducând lanterna cu mâna dreaptă, sub mânerele pistolului automat M-16. Ţinea arătătorul mâinii stângi pe trăgaci, în timp ce lumina dansa pe pereţi, de la stânga la dreapta, înainte şi înapoi, într-o mişcare continuă. După el venea Merrit, împleticindu-se istovită, cu pistolul lui în mână. La urmă, Giannini, care mergea lateral, cu lanterna într-o mână, luminând din spate, şi cu revolverul în cealaltă mână. Nu schimbaseră

nicio vorbă de când plecaseră de la locul unde plasaseră explozibilul; erau pierduţi, fiecare, în gânduri sau încercau să se adapteze mediului înconjurător ostil, ce-i învăluia.

Ajunseră la unul dintre nenumăratele tuneluri transversale şi Riley lumină rapid stânga-dreapta, apoi îşi continuă neabătut calea, drept înainte, spre sud. Pereţii păreau acum mai apropiaţi şi mai respingători. Întunericul, dincolo de modestul con de lumină al lanternelor, era absolut.

Un alt coridor transversal, şi Riley păşi în intersecţie. Aruncând o privire rapidă spre stânga, se răsuci să verifice spre dreapta. Când se întoarse, dintr-acolo se repezi asupra lui un sinbatant, în plin atac. Braţe mari, musculoase, i se înfăşurară în jurul trupului şi Riley lăsă imediat din mâini arma şi lanterna, pentru a-şi apăra viaţa, încercând să nu lase colţii să se apropie de gâtul său.

Imediat în spate, cel de-al doilea sinbatant, cu ochii aţintiţi asupra lui Merrit, nu acordă nicio atenţie marii ameninţări pe care o constituia Giannini şi pistolul ei. Sări peste trupurile încleştate, al lui Riley şi al primului sinbatant, şi ateriză peste doctor Merrit, trântind-o la pământ. Când colţii îi sfâşiară cămaşa şi-i pătrunseră în stomac, Merrit scoase un ţipăt. Giannini îşi roti lanterna, cu pistolul îndreptat spre cele două siluete ce se luptau în centrul razei de lumină.

— Dă-te la o parte! strigă ea la Merrit.

Braţul stâng al lui Riley era înfipt în beregata sinbatantului. De pe colţii ce se apropiau de faţa lui Riley se scurgea abundent salivă. Simţea o durere îndepărtată, în timp ce sinbatantul pivota în jurul său, cu mâinile lui puternice. Izbi creatura în burtă cu pumnul drept, fără vreun efect aparent.

Cel de-al doilea sinbatant îşi ridică privirea spre Giannini, care prinse o poziţie bună de tragere, ţinând lanterna strâns, cu mâna liberă, dedesubtul ţevii pistolului. Unghiul de tragere dispăru când Merrit se întinse şi-l înconjură pe sinbatant cu ambele mâini.

— Dă-i drumul! ţipă Giannini.

Merrit însă se ţinu în continuare de el, în vreme ce sinbatantul se aplecă şi-i răsuci capul, frângându-i gâtul. Giannini trase trei focuri; două dintre ele îl loviră, ucigându-l.

Împuşcăturile îi răsunară lui Riley în urechi exact în clipa în care sinbatantul de deasupra sa îl muşcă de umăr. Auzi, mai degrabă decât simţi, cum trosneşte osul. Sinbatantul se rostogoli. Trăgându-l pe Riley peste el, ca pe un scut.

— Trage! strigă Riley când capul sinbatantului se lăsă în jos o secundă, într-o a doua încercare de a-l prinde cu colţii de gât.

Îşi smulse braţul drept din încleştarea sinbatantului şi-şi înfipse degetele bine întinse în faţa creaturii. În momentul în care trei degete ale lui Riley îi pătrunseră în ochiul drept, creatura scoase un urlet.

Riley îşi simţi oasele degetelor pocnindu-i; sinbatantul se retrase, eliberându-l din strânsoare.

Giannini trase ultimele trei gloanţe asupra creaturii, ce dispărea în viteză la adăpostul întunericului. Îngenunche imediat, scoase butoiaşul revolverului, lăsă cartuşele goale să cadă jos şi fixă în locul lor o magazie plină. Se ridică şi lumină cu lanterna de-a lungul coridorului.

— Cred că l-am atins.

Riley se strădui să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se cu spatele de perete. Îşi simţea oasele umărului drept frecându-i-se unele de altele.

— Ce-i cu Merrit? gâfâi el.

Giannini se retrase şi îngenunche lângă doctor.

— Moartă. Gât frânt. I-am spus să se dea la o parte şi, în schimb, ea s-a agăţat de mizerabila aia de fiinţă.

— A vrut să moară, zise Riley, răsuflând din greu.

— Ce?

— Noi i-am omorât pe ăştia… şi dacă Powers a distrus laboratorul… singura legătură pentru a-i reface pe sinbatanţi rămânea doctor Merrit. Ştia asta. Acum, s-a dus şi ea.

Giannini clătină din cap şi îndreptă lumina spre Riley.

— Drace, eşti tot una! Poţi să te mişti?

— Cred că da, zise Riley, scrâşnind din dinţi.

Apucă mâna ei întinsă şi încercă să se ridice în picioare, dar piciorul stâng îi înţepeni.

— Ticălosul! murmură el. N-am simţit când m-a rănit. Se aplecă şi se pipăi uşor. Nu-i rupt. Trebuie să fi făcut vreo întindere în momentul în care a sărit sinbatantul la mine.

— Uite, îţi dau eu o mână.

Giannini îl ajută să se ridice pe picioare şi Riley îşi trecu braţul stâng peste umărul ei.

— Poţi să mergi aşa?

Lăsându-şi greutatea pe ea de fiecare dată când punea piciorul stâng în pământ, făcură câţiva paşi, de probă.

— Daa!

Porniră la drum.

— Dar dacă mai apare vreun sinbatant, o să fim descoperiţi, comentă Giannini.

— Pe unul l-am ucis. Unul e rănit. Asta înseamnă că nu mai e decât unul întreg şi cred că ăsta o să rămână cu puii, zise Riley. Dar dacă nu ieşim cât mai repede, o să avem şi alte griji, mai mari decât sinbatanţii.

3:02 a.m.

— Ce naiba căutaţi voi aici? întrebă Lewis, uitându-se la grupul de

oameni strânşi în jurul intrării în canal.

— Îl aşteptăm pe şefu' Riley, domnule, răspunse Doc Seay.

— De ce nu sunteţi la posturile voastre? întrebă Lewis.

— Pentru că nu se mai puteau păstra mult timp, domnule.

— Ce? făcu Lewis, nevenindu-i să creadă.

— Nu se mai puteau păstra, domnule. Seay se uită la ceas. De fapt, în câteva minute, întregul sistem de tuneluri va deveni impracticabil.

Lewis îl privi fix pe Seay, trecându-şi în revistă toate bodogănelile cazone. Făcu ochii mari.

— Unde-i Riley? Se uită de jur-împrejur, la cei prezenţi. Ce face?

— Face cu dinamită o gaură în tavanul tunelului, în zona de sub râul Chicago, zise Seay.

Realizând implicaţiile, Lewis rămase cu gura căscată.

Seay nu relată însă şi faptul că începea să fie îngrijorat în legătură cu Riley şi cu cele două femei. Erau în întârziere.

3:07 a.m.

Ceasul principal marcă cifra douăsprezece şi impulsul electric produse o scânteie, care aprinse fitilul detonant. Fitilul detonant nu arse – explodă, acţionând simultan toate cele opt capse. Capsele aprinseră amestecul de amoniu-benzină, de jos în sus, făcând ca forţa exploziei să se concentreze spre tavanul tunelului de transport.

Riley fusese destul de modest în aprecieri. În tavanul tunelului apăru instantaneu o gaură de mărimea unui automobil, forţa exploziei trecând cu uşurinţă prin beton în pământul de deasupra. Gaura se micşoră treptat, până ce străpunse albia râului Chicago. Acolo, forţa exploziei provocate de om îşi pierdu puterea în cea a Mamei Naturi. Presiunea se inversă şi apa pătrunse în jos.

Prin tunel răsună un bubuit înfundat. Giannini se opri; Riley se împiedică, cât pe ce să cadă.

— Ce-a fost asta?

— Ştii ce-a fost, zise Riley.

— Cât de repede o să năvălească apa? întrebă ea, pornind mai departe.

— Habar n-am.

— Cât mai avem de mers?

— Nu ştiu, zise Riley. Ia-te numai după săgeţile pe care le-am marcat cu vopsea.

3:08 a.m.

— Fir-ar să fie! bombăni Riley, care se împiedică şi căzu trăgând-o şi pe Giannini după el. Îmi simt capul uşor. Cred că pierd prea mult sânge de la umăr.

— De la umăr? întrebă Giannini.

Îl lumină cu lanterna şi dădu deoparte pânza ruptă. La vederea cărnii sfâşiate se înecă şi icni. Sângele îi îmbibase toată partea stângă. Coborând lumina, văzu că pata întunecată ajunsese până la cizme.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu aveam timp şi am crezut că mă descurc, şopti Riley, închizând ochii şi încercând să-şi recapete controlul asupra creierului pe care şi-l simţea învârtindu-i-se în cap.

Mai simţise asta în elicopterul cu care părăsise China după ce fusese împuşcat. Ştia că-i mai rămăseseră numai câteva minute până să-şi piardă cunoştinţa.

— Lasă-mă şi du-te, zise.

— Rahat! replică Giannini, răscolind prin vesta lui de luptă, în căutarea unui bandaj.

Îl găsi în trusa de prim-ajutor şi-l presă pe rană. Lui Riley îi scăpă un suspin de durere printre dinţii încleştaţi.

3:09 a.m.

La acea oră, pe podul dinspre Kinzie Street, se întâmplă să treacă doar o maşină, iar în întuneric, ocupanţii ei nu observară că în apă, la sud de pod, se formase un vârtej. Rotindu-se violent, sugea de pe suprafaţa apei gunoaie şi le trăgea şase-şapte metri în jos, spre gaura de pe fundul râului. Apa se repezea în gaură cu un debit în jur de patru sute de mii de litri pe minut. Tunelul de transport era complet inundat sub râu şi apa se tot întindea, spre nord şi spre sud, spre est şi spre vest, nivelul ei descrescând pe măsură ce pătrundea în mai multe tuneluri. Dar apa care putea veni era în cantităţi nelimitate. Întregul lac Michigan aştepta să se scurgă în râu şi mai departe, în tuneluri, până ce şi ultimul metru pătrat de spaţiu de sub nivelul râului avea să fie umplut.

3:10 a.m.

— Haide, să mergem! îl îndemnă Giannini pe Riley, trăgându-l de braţ.

El se ridică pe piciorul sănătos.

— E-n regulă.

O luară mai departe. Prin tunel se auzea un vuiet grav, monoton, dar apa încă nu apăruse. Peste vuietul apei se auzi un alt sunet – un urlet înfiorător.

— Asta ce-a fost? întrebă Giannini.

— Un sinbatant, răspunse Riley.

— Unde? întrebă ea, alergând cu lumina lanternei încoace şi încolo şi cercetând de jur-împrejur.

— Nu în apropierea noastră, răspunse Riley. Cred că s-a udat la picioare şi încearcă să-şi dea seama cum o să-i scoată afară de-aici pe

toţi ăia micii. Să sperăm că nu reuşeşte.

Îşi continuară drumul, Riley căutând să nu se mai gândească la nimic altceva decât cum să pună un picior înaintea altuia şi apoi a celuilalt. Lui Giannini îi transpira mâna pe lanternă. Se simţea vulnerabilă fără pistol, dar aveau nevoie de lanternă pentru a-şi găsi drumul spre suprafaţă. Zări încă una dintre săgeţile pe care le pictaseră pe perete la venire. Intrarea nu se putea afla prea departe. O nouă intersecţie le făcea semn să se apropie.

Pe Giannini o luă prin surprindere zgomotul apei care-i ajunse din urmă, trântindu-i jos. Îl pierdu pe Riley din strânsoare şi lanterna aproape că-i scăpă din mână. Se luptă cu apa învolburată, ce-i ajungea la nivelul coapsei, şi se ridică în picioare. Nici urmă de Riley.

— Rahat! se înfurie ea, scufundându-şi mâna în apa din jur. Nimic. Îşi strecură lanterna sub curea şi începu că caute cu asiduitate. Ceva îi atinse uşor mâna şi ea prinse cu putere. Apucă zdravăn şi-l trase afară pe Riley, care scuipa şi tuşea. În ochii lui nu se vedea niciun semn de recunoaştere.

— Nu-ţi pierde cunoştinţa acum, îl rugă ea.

Scoase lanterna de sub curea şi lumină drumul mai departe. Apa era întunecată şi la suprafaţa ei uleioasă pluteau nenumărate gunoaie. Îi înconjura coapsele ca o cuvertură rece şi murdară.

— Haide! îl îndemnă ea pe Riley, încercând să-l determine să se mişte.

Simţea apa urcând tot mai sus, cu fiecare pas pe care-l făcea.

3:12 a.m.

Seay se mai uită o dată la ceas şi-şi trecu peste umăr cureaua M–16-lui.

— Să mergem, ordonă el, trecându-şi picioarele peste buza canalului.

Restul membrilor echipei DOA 682 îl urmară fără vorbă, lăsându-l pe colonelul Lewis şi pe oamenii săi să contemple deschiderea întunecată.

Seay coborî în canalizare şi se îndreptă rapid spre intrarea în tunelul de transport. Luminând cu lanterna în jos, văzu apă în încăperea de dedesubt.

— Trovinsky, tu vii cu mine. Restul rămâneţi aici şi pregătiţi-vă să ne trageţi cu ceva afară.

Ceilalţi cinci oameni ai echipei formară un punct de ancorare pentru frânghia cu care se lăsară în jos Seay şi Trovinsky. Când, în cele din urmă, puseră piciorul în canal, apa le ajungea până la mijloc.

Seay o luă imediat la stânga, spre nord, înaintând cu greu prin apă.

3:16 a.m.

Apa îi ajungea lui Giannini până la piept şi abia dacă mai avansau. Riley îi trăgea braţul în jos cu o greutate sporită de hainele îmbibate şi-şi mişca anevoie picioarele. Sângele îi pătrunsese prin bandajul pe care i-l pusese ea la umăr şi lăsa o dâră în urma lor, pe suprafaţa înspumată a apei.

— Du-te, lasă-mă pe mine, şopti el.

— Deci, tot mai e ceva viaţă acolo, comentă ea.

— Cu mine n-ai să reuşeşti şi nu mai ai mult timp la dispoziţie, insistă Riley.

— Suntem aproape, mârâi ea, aplecându-se uşor. Aş fi vrut să nu fii atât de bun la demolări, adăugă ea. Era suficientă şi o gaură mai mică.

— Nu i-am mai auzit pe sinbatanţi, de la urletul ăla, murmură slab Riley. Cred că i-am dat gata.

— Eu cred că ne-am dat gata, i-o întoarse Giannini.

Un val o izbi în faţă şi Giannini scuipă ceva ce-i intrase în gură.

— La dracu', ai idee ce porcării mai mişună prin râul ăsta? Dacă nu ne înecăm, murim de hepatită.

Ajunseră la o altă intersecţie. Giannini se opri un moment, sprijinindu-l pe Riley de suporţii pentru cabluri, din perete, şi păşi pe unul dintre tuneluri, uitându-se de-a lungul lui. Niciun semn care să le spună pe unde s-o ia. Săgeţile erau de-acum sub nivelul apei. Nu avea idee încotro să pornească mai departe.

Se repezi şi-l prinse pe Riley de spatele vestei, scoţându-i capul deasupra. Riley îşi pierdea cunoştinţa. Mai făcu un pas pe lângă suporţii pentru cabluri. Apa era adâncă de vreun metru şi şaizeci, lăsând până la tavanul boltit un spaţiu de nici jumătate de metru.

— Haide, Riley. Nu te lăsa tocmai acum.

Simţi în braţ curentul apei, ce încerca să-l smulgă pe Riley.

— Ajută-mă puţin şi tu, amice! îl imploră ea.

Mâna sănătoasă a lui Riley se prinse de cureaua ei, strângând-o cu degete slabe.

— Asta era, zise Giannini, uitându-se neliniştită în jur. Asta era.

Alunecă cu picioarele pe lângă conducte, apropiindu-se cu încă un pas de ieşire, oricât de departe s-ar fi aflat aceasta.

Spre stânga ei licări o luminiţă.

— Aici! strigă ea, descărcându-şi revolverul în apă, pentru a atrage mai bine atenţia.

Doi oameni, cărora nu li se vedeau decât capetele, apărură de după cel mai apropiat colţ.

— Venim să vă luăm! strigă Doc Seay din frunte.

Se apropie înotând şi-l apucă pe Riley.

— E rănit grav, gâfâi Giannini.

— Să ieşim de-aici! strigă Seay.

Trovinsky o ajută pe femeia epuizată. Seay îl prinse pe Riley de sub

bărbie şi începu să înoate bras, înapoi spre deschiderea aflată la depărtare de numai un cot, unde-i aştepta frânghia.

6:34 a.m.

Trei etaje mai jos şi două blocuri la est de Bursa de Mărfuri din Chicago, într-un tunel lateral al sistemului de transport, pe apele negre ca smoala, pluteau la întâmplare corpurile a unsprezece pui de sinbatanţi şi al unui adult cu un ochi scos. Dedesubtul Bursei de Mărfuri, o intrare blocată, dinspre sistemul de transport, era mormântul de sub ape al singurului adult care nu fusese rănit. Femela ajunsese până aici cu câteva ore mai devreme, luptându-se cu apa, cu câte un pui strâns la piept în fiecare braţ.

Mâinile îi erau însângerate de cât încercase să desfacă scândurile ce blocau intrarea din tunel în subsolurile clădirii. Braţul stâng se prinsese în mica deschidere pe care ea o crease, fixat acolo de presiunea unui jet rece de apă ce ţâşnise prin gaură. Reuşise însă să strecoare cei doi pui prin gaură înainte de a ceda puterii apei.

Când dimineaţa sosi peste clădirile din Buclă, oamenii descoperiră încet-încet mareea crescândă a apelor râului, din subsolurile clădirilor. Apa trecu de cablurile electrice şi curentul începu să se întrerupă; pe la mijlocul dimineţii, compania de electricitate decuplă curentul în întreaga zonă afectată de inundaţie. Nimeni nu ştia de unde venise toată apa aceea, până când cineva observă vârtejul din râul Chicago, de la sud de podul dinspre Kinzie Street. Şi nici atunci, nimeni nu-şi putu da seama cum de ajungea apa de-acolo în clădiri.

EPILOG

MIERCURI, 15 APRILIE

Fort Campbell, Kentucky

9:00 a.m.

Riley îşi ridică privirea când uşa camerei sale se deschise şi detectiv Giannini păşi înăuntru.

— Ei, dar asta-i o surpriză! zâmbi el larg, bucuros s-o vadă, mai ales după toţi vizitatorii oficiali din cursul ultimelor câteva zile.

— O surpriză plăcută sau neplăcută? întrebă ea, apropiindu-se.

— Plăcută.

Ea se uită fugar la ziarele ce zăceau pe masa de lângă patul lui.

— Te ţii la curent cu povestea?

Riley urmărise din patul său de spital evoluţia la zi a Potopului din Chicago. Remarcase că primul scufundător trimis să verifice lucrurile acolo jos era un fost angajat al Marinei. Nu-l mirase comunicatul oficial: „Cu toate că nu există o concluzie definitivă, inundaţia trebuie să fi fost provocată din cauza tavanului obosit de vreme al tunelului de transport, în zona de trecere pe sub râu.” Şi, desigur, nu se arătă surprins când preşedintele declară centrul oraşului Chicago drept zonă calamitată şi Corpul de Geniu al armatei pătrunse acolo pentru a înlătura dezastrul. Nu avea nicio îndoială că cineva din personalul generalului Trollers era intim implicat în acest efort şi că atunci când vor fi descoperite cadavre – umane sau de sinbatanţi – acestea vor fi mătrăşite la iuţeală.

Făcuse faţă unei anchete dure din partea unui cabotin de-al lui Trollers, după ce fusese salvat. Pe Lewis îl eliberaseră din post şi dispăruse. Îl interogaseră pe Riley în legătură cu explozia de la Bioteh, dar se prefăcu neştiutor şi ei abandonaseră chestiunea. Ideea de bază părea să fie următoarea: era destulă mizerie de curăţat, ca să se continue săpăturile. În orice caz, prea multă lume de la Fort Campbell şi dintre superiorii lui Riley ştia ce se întâmplase, pentru ca Trollers să facă vreun efort făţiş de a-l pedepsi pe Riley.

— Da, se pare că totul se leagă, ca în scamatoria cu cele trei cercuri, comentă el.

Giannini se aşeză pe un scaun din faţa patului.

— M-am dat la fund – am plecat seara trecută. Şeful meu crede că ar fi bine să dispar o vreme, aşa că m-a trecut în concediu cu plată. Voiam să văd cum o duci.

— Sunt bine. Cred că mă ţin aici din aceleaşi motive din care te-a trimis şi şeful tău în concediu. Mai durează puţin până ce mi se

vindecă umărul, dar în rest, totul e bine.

— M-au luat fezii la întrebări un timp, dar accentul s-a pus în principal pe ameninţările cu privire la viitorul meu, dacă zic vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Giannini se aplecă uşor spre el. Am auzit că ar fi găsit acolo jos nişte cadavre, dar totul a fost preluat de armată.

Riley clătină din cap.

— Au să muşamalizeze totul.

— Desigur.

Urmă o pauză lungă, apoi Riley o privi pe Giannini.

— Hei, ia ascultă…! ezită el.

— Ce-i? întrebă Giannini.

Riley se foi în pat.

— Păi, nu voiam decât să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut.

— Adică pentru că ţi-am salvat viaţa? întrebă Giannini, zâmbind.

— Păi, daa, de-asta, admise Riley.

— Daa, de-asta, îl imită Giannini, apoi deveni serioasă. Crezi că i-am terminat pe toţi? Nu s-a raportat nimic neobişnuit pe străzi.

Riley se gândise aproape numai la acest lucru pe parcursul ultimelor patruzeci şi opt de ore.

— Dacă a scăpat vreunul dintre ăia mici, ai s-auzi cât de curând.

— Dacă nu drenează inginerii prea repede tunelurile şi nu se întorc sinbatanţii în subteran, observă Giannini.

Riley clătină din cap.

— Poţi fi sigură că n-o să se grăbească armata să scoată apa.

Giannini se lăsă să cadă înapoi pe spătarul scaunului.

— Se estimează că pierderile provocate oamenilor de afaceri din Buclă or să se ridice la sute de milioane.

— Nu te gândi că Trollers îşi face prea mari griji în privinţa asta.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred cum e posibil să se poată acoperi aşa ceva, zise Giannini.

— Poţi să te duci oricând la presă, remarcă Riley.

— Da, şi să-mi pun capul jos. Nu-s chiar atât de proastă cum par.

— Cred că aparenţele înşală, zise Riley.

Giannini oftă.

— Tot ce putem face este să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Se lăsă o lungă tăcere. Riley încercă să se ridice în capul oaselor şi Giannini sări să-l ajute, punându-i câteva perne la spate.

— Mulţumesc, zise Riley. Mângâie cu mâna sănătoasă atelele care-i strângeau degetele rupte. Hei, ascultă…

— Da, zise Giannini.

Riley se mai foi un moment, apoi îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea fermă.

— Sună cam prosteşte, dar nici măcar nu ştiu care ţi-e numele mic.

Giannini zâmbi şi se aşeză înapoi pe scaun.

— Donna.

Chicago
10:20 p.m.

Holly se strecură pe sub gardul ce înconjura şantierul unui nou zgârie-nori care avea să fericească Bucla. Se apropie de stiva de bare metalice şi cherestea aşezată pe mărimi, unde îşi aflase noul cămin, când, deodată, încremeni şi blana de pe ceafă i se zbârli. Recunoscu imediat mirosul, iar ochii ei începură să scruteze întunericul pentru a descoperi sursa. Târându-se încet, cu burta la pământ, îşi urmă calea, iar mirosul deveni mai puternic.

Ceva se deplasă rapid prin zona deschisă dintre două trailere. Holly rămase nemişcată şi aşteptă. Mişcarea se repetă. Acum se vedeau două siluete. Erau înalte de aproape jumătate de metru şi se deplasau cu mişcări smucite. Una dintre ele se întoarse şi se strâmbă, arătându-şi colţii, care erau ceva mai mari decât ai lui Holly. Cele două arătări începură să se apropie de ea, depărtându-se una de cealaltă, ca s-o prindă la mijloc.

Holly lăsă coada în jos şi se răsuci pe jumătate, s-o ia la goană. Apoi se opri. Şi totuşi n-avea s-o facă. Ţâşni din poziţia în care se afla şi şarjă, luându-l pe micul sinbatant din stânga complet prin surprindere. Colţii ei se închiseră peste gâtul lui, şi Holly scutură cu furie nefericita creatură până ce-i pocni şira spinării.

Celălalt sinbatant o rupse la fugă. Holly îl lăsă pe primul să cadă la pământ, cu trupul moale ca al unei păpuşi de cârpă, şi o porni după cel de-al doilea. Sinbatantul ajunse la gard şi se strecură pe dedesubt, cu Holly pe urmele sale, la aproape un metru şi jumătate. Se îndreptă spre parc, dar Holly îl ajunse pe la jumătatea străzii şi-l înhăţă cu colţii de ceafă. Când mâinile micuţe începură s-o izbească în coaste, Holly îi dădu drumul scurt, pentru a-l muşca, dar de astă dată mortal.

În treizeci de secunde, muri şi ultimul sinbatant. Holly îi puse o labă pe piept şi-şi înălţă spre lună botul plin de sânge.

—— *Sfârşit* ——

---

[1] Document esenţial al exerciţiului democratic american (n.tr.).
[2] ASAP *(As Soon As Possible* – lb. engl.) = Cât mai Repede cu Putinţă (n.tr).
[3] CIA (n.tr.).
[4] Timpul Estimat pentru Sosire (n.tr.).